

Giới thiệu Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày

Truyện Ảnh hậu đối mặt hàng ngày - Đang tiến hành - Ngã Yêu Thành Tiên

Trắc Phi của Thái Tử nước Tuyên cố gắng tình thông cảm kỳ thi họa để leo lên vị

trí chính phi, khăn voan chưa vén đã bị sát thủ bắn chết.

Bùm một cái, mở mắt ra cô đã trở thành một nữ diễn viên nhiều tai tiếng trong C-

biz, diễn xuất dở tệ, chỉ được cái mặt đẹp.

Và bùm một cái nữa, cô diễn viên Tô San diễn dở ngày nào chột trở nên đa tài, tình

thông tứ nghệ làm giới truyền thông chao đảo. Đây là sự thật?

Tóm tắt truyện hay mới đăng:

Nàng vốn là một thiếu nữ cổ đại, sống trong chốn hoàng quyền tranh đoạt, phải nỗ

lực học tập cảm kỳ thi họa để độ sức với người khác. Rốt cuộc, nàng cũng vượt

qua bao nhiêu mỹ nữ, phấn đấu trở thành Trắc Phi của Thái Tử điện hạ. Thế nhưng

xui rủi thay, đêm tân hôn, một nhóm sát thủ tấn công đám cưới, nàng bị ngộ sát

mà chết, khăn voan còn chưa vén.

Xuyên không qua thế giới hiện đại, nàng nhập hồn vào thân xác của Tô San, vì

thức đêm chơi game mà đột quy chết. Tô San là một diễn viên có dung mạo xinh

đẹp tuyệt trần, nhưng lại có diễn xuất quá tệ cho nên bị dân tình ném đá không

ngớt. Nhờ có quan hệ mà cô gái trẻ này lại có thêm một mối làm diễn viên nữ phụ

trong bộ phim lớn sắp tới.

Cô gái cổ đại trong thân xác Tô San vẫn có cả ký ức của Tô San, nhưng tính tình

đã đổi khác. Từ đây, một Tô San mới đã ở trong cô diễn viên nọ.

Đến phim trường, Tô San mới nhận ra giới giải trí vốn khắc nghiệt, lắm mưu

chước ấy cũng giống như thế giới phi tần cung đấu mà cô trải qua thời cổ đại. Ngạc

nhien hơn, cô gặp ảnh đế Tạ Duyên - diễn viên nam hàng đầu đại lục - có dung

mạo y hệt Thái Tử của quá khứ.

Tô San bắt đầu cuộc sống mới của mình, đồng thời thay đổi luôn Tô San của hiện

tại. Từ một diễn viên hạng bét vụt lên trở nên xuất thần, tình thông tứ nghệ, tuyệt

đỉnh giai nhân, lại còn có một mối lương duyên mỹ mãn...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trượt Tay Nhấn like

"Bang!"

Một tập kịch bản đột nhiên bị quăng trên bàn!

"Trượt tay...trượt tay...lại là trượt tay! Đại tiểu thư của tôi, làm ơn lần sau nếu có lúc nào lướt Weibo chú ý một chút được không!?"

Chị Luru đau đầu lấy tay đỡ trán, ngực không ngừng phập phồng:

"Em đếm xem đây là lần thứ mấy rồi, may mà lần này chỉ là Chu Cẩm Cẩm, nếu đổi lại là mấy người cỡ như Mục Dao thì em chờ bị người ta chửi chết đi!"

Cô gái có tóc dài uốn nhẹ ngồi trên sofa màu nâu, cô nhìn tập kịch bản trên bàn, rồi quét mắt nhìn Luru tỷ đang tức giận, mày nhíu lại, vẫn không nói gì.

"Được rồi, dù sao Chu Cẩm Cẩm với em cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, việc này sẽ do công ty thuê thủy quân để khống chế, em không cần phải nhúng tay."

Nói xong, chị Luru đi về phía phòng bếp tự rót cho mình ly nước, thì thầm: "Em cũng đừng nghĩ suốt ngày toàn chơi game, tuy rằng trong giới giải trí kỹ năng diễn xuất không phải là quan trọng nhất, nhưng rốt cuộc cũng không thể diễn quá tệ được, nếu không cho dù có chị của em nâng đỡ che chở, em cũng không thể đóng phim của những đạo diễn lớn nổi tiếng được."

Bưng ly nước, chị Luru mới chậm rãi đi tới nhìn về phía Tô San:

"Chỉ có tìm cho em một thầy dạy diễn xuất, em hiện tại tình thế gấp gáp, mấy ngày nữa là phải tham gia quay phim, lần này cũng không được để cho thất bại, phải biết rằng chị của em vì thay em bắt lấy cơ hội này đã phải đầu tư không ít tiền, nếu không với vị trí của em, cho dù bỏ thêm mấy năm nữa cũng không thể sờ tới"

Nghe chị Luru nói một tràng dài, Tô San chỉ chuyển động ánh mắt, cũng không nói lời nào.

Thấy Tô San không để ý tới mình nói, chị Luru hơi chút bực bội đặt mạnh cốc nước lên bàn:

"Đừng tưởng là chị đang nói giỡn với em, đạo diễn Hoàng kia tính tình không tốt, nếu như biểu hiện của em quá tệ, người ta sẽ không quan tâm xem em có phải là người nhà của nhà đầu tư hay không đâu."

Nghe vậy, người ngồi trên ghế sofa rốt cuộc cũng có phản ứng, cô duỗi tay hất tóc ra sau, thuận miệng nói:

"Em không cần thầy dạy diễn xuất"

Dứt lời, chị Luru chút nữa bị chọc giận quá hóa cười:

"Đúng vậy, giới giải trí đúng là dựa vào tuổi trẻ để kiếm cơm, nhưng mỗi ngày đều có bao nhiêu người mới xuất hiện, em không có thực lực thì sớm muộn sẽ bị đào thải thôi!"

"Em mới đồng hai bộ phim, sao chị biết là em không có thực lực?" Tô San ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn chị Luru.

Chợt cảm thấy ánh mắt Tô San có điểm kỳ lạ, chị Luru nhíu nhíu mày, đi tới ngồi trên đầu kia của sofa, tiện tay cầm lên tập kịch bản trên bàn, mở ra một trang đưa cho Tô San.

"Ngay bây giờ, cho chị xem thực lực của em đi." Chị Luru không chút để ý nói.

Nhận lấy tập kịch bản, Tô San cúi đầu nghiêm túc quét mắt nhìn, một lúc lâu sau, bỗng dung ngồi thẳng lên, nhấp khóe môi, lông mi dài vút hơi động, trong mắt sáng ngời dần dần đỏ lên.

Chị Luru đang muốn nói gì, nhìn thấy lông mi Tô San run lên, khóe mắt có 2 giọt nước mắt chậm rãi chảy đến cằm, muốn nói nhưng lại khóc nhìn Luru tỷ. Toàn bộ phòng khách đều yên tĩnh, chị Luru vội vàng lấy một tờ giấy đưa cho cô

"Em cũng không tệ nha."

Tô San bình tĩnh dùng khăn giấy lau mặt, sau đó ngồi lại sofa.

"Nhưng trước đây em diễn 2 bộ phim kia quá tệ, không lẽ gần đây có em nghiên cứu tập luyện diễn xuất hả?" Nói tới đây, chị Luru lại cảm thấy không có khả năng, trước đây Tô San diễn cảnh khóc đều phải dựa vào thuốc nhỏ mắt, bây giờ không tới ba giây là có thể rơi lệ?!

"Chị toàn kiếm cho em mấy phim thần tượng kiểu ngọc-bạch-ngọt, mấy phim này cần gì kỹ năng diễn xuất!" Tô San ngồi xếp bằng trên sofa tiếp tục lướt điện thoại

Chị Luru hình như còn muốn nói gì đó, đột nhiên có cuộc gọi đến, đành phải đứng lên cầm lấy túi phải đi

"Nhớ kỹ lời chị, không cần để ý mấy chuyện trên mạng, còn thầy dạy diễn xuất chị có mời rồi, em tốt nhất vẫn nên đi gặp đi, Hoàng đạo diễn đối với kỹ

năng diễn xuất yêu cầu rất nghiêm khắc"

Nói xong, chị Lưu mang điện thoại đi ra ngoài, tựa như có việc gấp.

Trong căn chung cư lớn chỉ còn lại một mình, Tô San bỗng nhiên đứng dậy, đi tới cửa sổ, kéo rèm, nhìn xuống phía dưới khu nhà một mảng cây xanh, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời trên cao, cô hít sâu một hơi, xoay người, kéo lại rèm. Cô không hiểu tại sao mình lại đến được thế giới kỳ lạ này, cũng không biết tại sao mình lại trở thành chủ nhân của thân thể này, lại có toàn bộ ký ức của nguyên chủ.

Đúng vậy, cô thực ra là thứ nữ phủ Thừa Tướng của Tuyên triều, nơi đó cũng giống như giới giải trí, mỗi người đều không từ thủ đoạn để được thăng tiến, ai cũng không muốn bị người khác xem thường, nhưng ở nơi đó, không tranh giành thì kết cục còn thảm hại hơn cả cái chết. Cô nỗ lực học tập cầm kỳ thi họa, nổi danh toàn kinh thành, hao hết tâm tư, cuối cùng có thể gả cho Thái Tử làm Trắc phi Thái Tử, nhưng đêm tân hôn, khăn voan còn chưa bị xóc lên thì có một đám thích khách xông vào, Thái Tử có võ công nên tất nhiên không sao, nhưng cô lại bị thích khách ngộ sát, vừa mở mắt ra thì đã tới thế giới này. Thực ra thì cô cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, mẹ ruột của cô là di nương trong phủ đã mất sớm, cô cũng không có thứ gì để lưu luyến ở đó, kể cả Thái tử, vốn dĩ là lợi dụng lẫn nhau, càng không đáng để lưu luyến. Mà ở thế giới này cũng không tệ, ít nhất mỗi người đàn ông chỉ cưới một vợ, mặc dù cũng có người sẽ ngoại tình, nhưng đối với Tô San mà nói, dựa vào đàn ông còn không bằng dựa vào bản thân. Tô San vốn ở thế giới này gia cảnh cũng có thể nói là giàu có, nhà có mở một công ty nhỏ, trong giới giải trí cũng không hơn được ai, nhưng cô có một người chị, anh rể của cô có mở một trang web về video, mặc dù không phải là trang web hàng đầu, nhưng mấy năm nay phát triển không tệ, cũng có bắt đầu đầu tư việc quay phim. Biết Tô San vốn thích đóng phim, chị của cô lập tức để Tô San đóng một bộ phim trên mạng mình đầu tư, kịch bản bộ phim này cũng không tệ, cho nên cũng có hot một hồi, nhưng do là phim trên mạng cho nên cũng chỉ nổi tiếng trong bộ phận giới trẻ. Hơn nữa năng lực diễn xuất của vốn Tô San quá tệ, lại không chịu rèn luyện thật tốt, cho nên vẫn bị mắng, mà Chu Cẩm Cẩm kia cũng là xuất thân từ phim trên mạng, toàn đóng phim về thanh xuân trường học, cho nên khó tránh khỏi bị người ta đem ra so sánh, năng lực diễn xuất của hai người đều kém như nhau.

Đêm qua, lúc nguyên chủ lướt Weibo, đúng lúc không cẩn thận nhấn "like" đối với một bài mắng Chu Cẩm Cẩm, fan của cả 2 người vốn dĩ luôn mâu thuẫn nên tự nhiên nổi sóng. Sau đó cô cả đêm chơi game tự nhiên lặng yên không một tiếng động chết đột ngột. Nhưng dù sao chị của nguyên chủ đối với nguyên chủ cũng rất tốt, bộ phim lần này tham gia đầu tư, đến lúc ra mắt cũng sẽ đăng tin tức trang web của anh rể, coi như nể mặt anh rể, vì vậy phía nhà sản xuất cho nguyên chủ đóng vai nữ số 3, bằng không với nguyên chủ địa vị diễn viên hạng ba trên mạng sẽ không thể sờ đến bộ phim lớn như vậy. Cô lại tiếp tục cầm lấy điện thoại lướt Weibo, phát hiện thực sự nổi sóng, từ khóa hot search từ thứ 30 nhanh chóng lên thứ 6

Tiêu đề "Tô San "like" có phải là do trượt tay hay không?"

Cư dân mạng A: "Đây là chuyện cười hay nhất tôi nghe trong năm nay, bản thân Tô tiểu thư năng lực diễn xuất như thế nào, trong lòng không biết tự xem lại mình đi *mặt cười*"

Cư dân mạng B: "Kỹ nữ có tâm cơ lợi dụng Cẩm Cẩm nhà ta để lăng xê, năng lực diễn xuất của mình nát như một đồng phân, còn có mặt mũi mà nói Cẩm Cẩm nhà ta?"

Cư dân mạng C: "Công ty quản lý đều nói là do trượt tay, mấy người fan nào tàn còn muốn sao? Năng lực diễn xuất của Tô Tô không tốt, cũng còn tốt hơn Chu Cẩm Cẩm!"

Cư dân mạng D: "*nôn mửa* Fan nào tàn của kỹ nữ còn có mặt mũi nói thân tượng của mình năng lực diễn xuất tốt? Mắt mù thì nên đi khám mắt đi, để t giới thiệu bệnh viện cho!"

Cư dân mạng E: "Người qua đường nói một câu, năng lực diễn xuất của bọn họ đều ngang nhau, xin các người không cần đóng phim, tha cho khán giả đi!"
Cư dân mạng F: "Năng lực diễn xuất của cả hai đều cay mắt, nhưng tôi thích gương mặt của Tô San, hy vọng Tô San về sau có thể cẩn thận xem xét rèn luyện kỹ năng diễn xuất."

Nhìn qua một vài bình luận, Tô San cũng không quá quan tâm, đối với mấy chuyện kiểu này, cô cũng không để trong lòng, trong giới giải trí, đáng sợ nhất không phải là bị người ta chửi mắng, mà là việc ngay cả mắng chửi người ta cũng không thèm, không ai quan tâm mới là đáng sợ nhất, đối với diễn kịch, cô đã diễn cả đời rồi. Mỗi ngày giới giải trí đều có tin mới ra, không đến hai ngày chuyện cô trượt tay nhấn "like" đã bị người ta quên đi. Hai ngày nay cô vẫn luôn đọc kịch bản, Lưu tỷ nói không sai, nếu bộ phim này cô biểu diễn tốt không chỉ giúp cho mối quan hệ giữa cô và đạo diễn Hoàng tốt hơn, còn có thể cải thiện việc cô bị nói kỹ năng diễn xuất kém, tại sao chỉ là cải thiện, bởi vì vốn Tô San trước đây còn có đóng một bộ phim cổ trang thân tượng một thời gian nữa sẽ ra mắt, đến lúc đó khẳng định lại sẽ bị chê cười.

Ngày nhập đoàn làm phim thời tiết không tồi, nghi thức khởi quay được tiến hành trên một góc nhỏ ở quảng trường, đoàn làm phim của bộ phim này thật xa hoa, Tô San cũng không dám tới trễ, sáng sớm đã cùng Lưu tỷ tới địa điểm khởi quay.

"Đội lát nữa nếu có phóng viên đến phỏng vấn, em nhất định phải xem ánh mắt của chị mà nói, tuyệt đối không được nói lung tung!" Chị Lưu túm cô đi vào một góc, hiển nhiên không yên tâm đối với tính cách nói không lựa lời của Tô San.

"Em biết rồi" Tô San tháo kính râm xuống, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Đoàn làm phim mọi người đều đã tới, có người trang điểm, có người lướt điện thoại, mấy người không hot mấy thì ngồi đọc kịch bản, có người thì cái ghế không có mà ngồi, Tô San chính là một người trong số đó.

Thật ra bên ngoài có rất nhiều paparazzi đang châu trực, bảo vệ đều ngăn bọn họ ở bên ngoài, rốt cuộc là do bộ phim này muốn vốn đầu tư thì có vốn đầu tư, muốn phải thực lực có phải thực lực, mà diễn viên đóng nam chính lại là Tạ Duyệt, người vừa mới nhận giải ảnh đế lần thứ hai.

"Ồ đâu cũng không phải là mấy chỗ làm phim trên mạng mà em từng làm, nhà đầu tư chính của bộ phim này không ai có thể đắc tội, nhớ rõ linh hoạt một

chút, có nhiều bạn bè thì đối với con đường của em sau này mới tốt hơn được.” Chị Lưu vẫn lái nhai dặn dò cô.

Tô San khẽ gật đầu, mặt khác ngồi xổm xuống lướt điện thoại. “Em biết rồi.”

Đúng lúc này, đột nhiên, đám phóng viên xông xáo, sôi nổi chạy ra cùng một hướng “Tạ Duyên tới!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sửa Kịch Bản

Không bao lâu, một đám vệ sĩ lập tức che chở một người đàn ông từ trong đám phóng viên đi ra, đám phóng viên cũng lập tức bị mấy người bảo vệ ngăn ở bên ngoài.

“Đứng gần Tạ Duyên một chút, để lúc người ta chụp em cũng có thể hưởng chút ánh sáng.” Chị Lưu khoanh tay trước ngực kể tai cô nói thầm một câu.

Tô San quay đầu nhìn vào mặt chị Lưu, không nói gì, giới giải trí xưa nay đều như thế, lâu lâu đi theo lăng xê để được người ta quan tâm là bình thường.

Lúc này cơ bản đoàn làm phim đã đông đủ, phó đạo diễn cũng đang la to để mọi người đến dâng hương. Tô San cũng tới bên đó thấp hương, nhưng với địa vị của cô lập tức bị người ta đẩy ra một góc.

Thấp hương xong, mọi người đến phim trường để thay trang phục đóng phim, nhưng cũng có một số diễn viên khá hot bị phóng viên ngăn lại để phỏng vấn. Vai chính đều có phòng trang điểm riêng, những người như Tô San không nổi tiếng phải sử dụng chung phòng trang điểm với 2 nữ diễn viên khác, nhưng mấy cái này cô cũng không quan tâm lắm.

“Một chút nữa chị phải đi rồi, bên phía khách sạn chị có nói Tiểu Chu mang đồ của em qua đó rồi, giờ em ở đây đọc kịch bản kỹ lại đi, trao đổi học tập với mấy tiền bối có kinh nghiệm diễn xuất một chút, người ngày sau có thu một chương trình gameshow, lúc đó chị tới đón em.”

Chị Lưu lại nhắc một hồi, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, tiến lên vỗ vai cô “Chị đi trước đây, em chú ý một chút nhé.”

Tô San xua xua tay, lúc này chị Lưu mới giẫm giày cao gót rời khỏi phòng trang điểm.

Trong phòng trang điểm còn 1 nữ diễn viên, có điều cô ấy là người mới, cũng không biết là bằng cách nào có thể tham gia bộ phim này.

“Chị là Tô San phải không? Em có xem bộ phim “Một nửa thời gian một nửa đường” của chị, chị có thân với La Hàn không? Em gái họ của em rất thích anh ấy, chị có thể nói anh ấy ký tên dùm em được không?” Nữ diễn viên đang hóa trang bỗng lên tiếng.

Do Tô San cũng đang được chuyên viên trang điểm hóa trang nên không thể nhúc nhích, cô chỉ chuyển tròng mắt qua phía bên kia nhìn nữ diễn viên vừa nói:

“Anh ấy rất hào phóng với fan, nếu cô muốn, anh ấy sẽ ký cho em gái họ của cô thôi.”

La Hàn chính là nam diễn viên đóng nam chính bộ phim vườn trường cùng với cô, có điều người ta đẹp trai, diễn xuất lại tốt, cho nên tốc độ nổi tiếng khá nhanh, trong giới này thực ra nam diễn viên dễ hot hơn so với nữ diễn viên, bởi vì fan chủ yếu là nữ, hiện giờ La Hàn đã thoát khỏi việc đóng phim trên mạng rồi.

“Chị có vẻ hiểu hần nh?” Nữ diễn viên hạ mi nhìn có vẻ bất quá.

Tô San có chút bất đắc dĩ, “Chúng tôi thực ra không thân lắm.”

Bởi vì do tính cách của nguyên chủ, nên quan hệ giữa nguyên chủ và La Hàn thực ra không mặn không nhạt.

Phụ nữ ở gần nhau đều dễ dàng tám chuyện linh tinh, hơn nữa cả hai đều không nổi tiếng, không có cạnh tranh liên quan đến ích lợi của nhau, nên Tô San nhanh chóng cùng nữ diễn viên nói chuyện phiếm.

Hóa ra nữ diễn viên này tên là Đồng Nhạc, hiện vẫn đang là sinh viên trường điện ảnh, lần này là do thầy của cô ấy đề cử cho đóng bộ phim này, bằng không về mặt quan hệ tất nhiên là không thể vào.

Tô San sau khi hóa trang xong, liền tới lượt Đồng Nhạc, chuyên viên trang điểm không nhận được cảm thán:

“Tiểu nữ sinh các cô làn da thật là mịn, quả nhiên tuổi trẻ là tốt nhất”

Trong gương, nữ sinh được vẽ lông mày cong lá liễu, trên da trắng nõn không bôi quá nhiều phấn, son môi cũng bôi thật nhạt, cùng với trần người mặc

một bộ hán phục màu nâu, thoát nhìn như thôn nữ mười bảy mười tám tuổi.

Nhân vật của Tô San lúc đầu là con gái của nhà nông dân, là thanh mai trúc mã với nam chính, nam chính cũng thích nàng, đáng tiếc là lúc sau nam chính tòng quân, bé gái này bị một ác bá theo dõi, ngay cả cha mẹ cũng bị ác bá giết hết, vừa lúc Thừa tướng đi ngang qua thấy nên được cứu, Thừa tướng trông nàng bộ dáng thoát tục, liền muốn bồi dưỡng nàng để vào cung mê hoặc Hoàng Thượng.

Lúc đó đang chiến loạn, nàng mặc dù không muốn tiến cung, nhưng Thừa Tướng lấy em trai duy nhất của nàng ra để uy hiếp, không có cách nào, chỉ có thể vào cung, trong lúc đó nam chính đã ở biên quan gặp mặt nữ chính giả nam, lúc hán công thành danh toại trở về, nàng đã không còn ở đó, hẳn cho rằng nữ số 3 đã chết, nên cùng nữ chính yêu đương.

Ai ngờ lúc sau hồi kinh, phát hiện ra nàng đã trở thành sủng phi của Hoàng Thượng, lập tức quyết định cùng nàng phân rõ giới hạn, nhưng nàng lại không quên được nam chính, cho nên có nhiều lần hãm hại nữ chính, cuối cùng nam chính ngày càng chán ghét nàng, kết cục là bị chết.

“Đúng vậy, Tô San chỉ rất thích hợp mặc đồ cổ trang, nhân vật của chị mặc dù không được yêu thích, nhưng nếu hóa trang tốt thì cũng sẽ hút fan đó” Đồng Nhạc nhắm mắt để chuyên viên trang điểm vẽ mắt, trong miệng vẫn đang nói.

Tô San cười không nói gì, vẫn ngồi xem kịch bản. Lúc này, chuyên viên trang điểm này giờ không nói nhiều bỗng nhiên nói:

“Tô San hình như cũng có nhiều cảnh đóng cùng với Tạ Duyên đúng không? Đến lúc đó biết đâu có người thích couple của hai người, cũng sẽ giúp cho cô được yêu thích hơn cũng nên.”

“Đúng đúng đúng! Aaa! Em thích nhất là Tạ Duyên, đặc biệt bộ phim đóng bộ đội đặc chủng, trời ơi, siêu đẹp trai!” Đồng Nhạc kích động run rẩy, làm cho chuyên viên trang điểm tí nữa thì vẽ sai.

Nghe vậy, Tô San cũng không biết nên nói gì, nhớ lại có nhìn thấy hình Tạ Duyên trên mạng, cô chỉ cảm thấy sao trên đời có nhiều chuyện trùng hợp như vậy. Bởi vì Tạ Duyên cư nhiên giống như đức Thái Tử ở đời trước. Có điều Tô San cũng không quan tâm lắm, trên đời này chắc có nhiều người giống nhau, cô cũng không phải quá thích vị Thái Tử kia.

Có người nói, trong các ảnh đế thì Tạ Duyên là đẹp trai nhất, trong những người có nhiều fan thì là người có diễn xuất tốt nhất, trong phái thực lực thì là người hot nhất, tám năm từ khi debut đều không có scandal, nếu có một chút manh mối thì công ty quản lý lập tức ra mặt làm sáng tỏ, chưa bao giờ có chuyện ướm át bẩn thỉu, cũng không cho bất kỳ nữ nghệ sĩ nào có cơ hội lãng xê couple, có thể nói là làm cho fan nữ rất yên tâm.

“Còn nhiều thời gian mà, cô sẽ có cơ hội tiếp xúc hẳn.” Tô San cười cười cầm lấy kịch bản đi ra ngoài. Đồng Nhạc vẫn trang đượ hóa trang kích động nói “Đúng đúng đúng, chỉ cần cùng anh ấy đứng chung màn ảnh là em thỏa mãn rồi.”

Trong giới giải trí có cấp bậc rõ ràng, đứng chung màn ảnh cũng không phải dễ, Isau khi Tô San ra khỏi phòng trang điểm, tổ đạo cụ bên ngoài còn đang kiểm tra thiết bị đạo cụ trên phim trường, mà đạo diễn đang ngồi chỗ máy theo dõi cùng với mấy diễn viên gạo cội trao đổi, có một người là đồng cha của cô, thấy vậy, Tô San cũng cảm kích bản qua bên đó.

“Chào Nguyên lão sư” Cô cười gật đầu đối với người ta.

Nguyên Chấn Hoa thấy cô lễ phép như vậy, cũng cười khách khí “Cô là...”

“Tô San, trước đây tôi thường xuyên xem phim Nguyên lão sư đóng, người mới chúng tôi kinh nghiệm không có nhiều, nếu lúc diễn có gì không đúng, xin lão sư chỉ dạy tôi.” Tô San cười thật ngọt, nhìn rất có lễ phép. Bây giờ người mới đều kiêu ngạo, ít khi có được người mới khiêm tốn như vậy, Nguyên Chấn Hoa tự nhiên cười hòa ái nói:

“Tiểu cô nương không chê tôi phiền là tốt rồi.”

“Tới đây, Tô San cô tới vừa đúng lúc.”

Hoàng đạo diễn cầm kịch bản vỗ tay với cô, sau đó ngẩng đầu nhìn phía Nguyên Chấn Hoa

“Đội lát nữa có một cảnh tát tay, tôi nghĩ là nếu đánh thật thì hiệu quả quay sẽ tốt hơn, Tô San, cô có thể không?”

Dứt lời, Nguyên Chấn Hoa có chút không vui, “Hoàng đạo diễn, ông xem tiểu cô nương người ta gương mặt trắng mịn như vậy, tôi làm sao hạ thủ được.”

Nguyên Chấn Hoa không phải là người cực kỳ nổi tiếng, nhưng đã quay rất nhiều bộ phim, trong giới quan hệ cũng rộng, vì vậy nói chuyện cùng với Hoàng đạo diễn cũng không có cô kỵ nhiều.

Tô San nghe vậy chỉ ngưng lại một giây, sau đó cười cười:

“Cảm ơn Nguyên lão sư, không sao đâu ạ, cứ đánh thật đi, thực ra tôi da dày thịt béo.”

Nghe vậy, Hoàng đạo diễn nhìn ánh mắt của cô cũng thêm phần vui vẻ, mặc dù diễn xuất không tốt, nhưng thái độ đối với mọi người rất chuyên nghiệp, hy vọng dạy dỗ một thời gian có thể giúp cô ấy diễn xuất tốt hơn.

“Vây được, đợi lát nữa cảnh này sẽ diễn như thế này, Tô San cô chạy từ sau cửa ra...”

“Kịch bản này không đúng”

Một giọng nói từ tính trầm thấp bỗng nhiên cắt ngang lời đạo diễn, Tô San quay đầu lại xem là ai, vừa lúc này nhìn thấy một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, hình dáng góc cạnh rõ ràng, có thể là do hóa trang, một đôi mày kiếm không giận tự uy, Tô San nhìn lướt qua, sau đó lại bình tĩnh quay đầu lại đọc kịch bản.

“A, chuyện này tôi quên nói cho cậu.” Đạo diễn nhìn thấy là Tạ Duyên, lập tức cười giải thích nói:

“Lúc sau biên kịch có sửa lại 2 cảnh, bởi vì cốt truyện yêu cầu, mặc dù phim này chủ đạo là nam diễn, nhưng yếu tố tình cảm cũng rất quan trọng.”

“Đạo diễn Hoàng, trong hợp đồng đã ghi, Duyên ca nhà chúng tôi không quay mấy cảnh thân mật nhiều như vậy, hơn nữa lời kịch cũng quá lộ liễu.” Nam trợ lý đứng bên cạnh Tạ Duyên nghiêm túc nói.

“Thực ra chỉ giả vờ thôi, Phạm Mộng người ta là nữ cũng không nói gì, chỉ là chiêu trò marketing thôi, đến lúc đó làm đoạn trailer, tôi sẽ để biên tập cắt nói.” Đạo diễn Hoàng hình như không cảm thấy có gì không đúng.

Tạ Duyên có vẻ mới thay trang phục diễn, tuy chỉ là trang phục bình dân, nhưng mặc trên người hấn vẫn đẹp trai, đại khái là mặt chuyên đóng vai chính trong truyền thuyết.

Hắn đứng đó không nói gì, còn nam trợ lý vẫn đang đứng một bên ký luận:

“Không phải là có hai cảnh hôn sao? Còn chưa đủ để marketing sao? Như vậy đi, tôi sẽ gọi Hoa ca tới nói.”

Rất ít có trợ lý nghệ sĩ dám nói chuyện như vậy với đạo diễn, nhưng đạo diễn Hoàng cũng không tức giận, chỉ là xua tay để hắn không cần gọi điện thoại:

“Cậu không cần vội, cảnh diễn này đến lúc đó rồi thương lượng lại, kịch bản viết như vậy, đến lúc đó biết đâu chỉ cần quay lướt qua là được thì sao.”

Thấy đạo diễn thỏa hiệp, nam trợ lý kia cũng cắt đi động, cùng Tạ Duyên xoay người đi.

“Chờ một chút.” Đạo diễn vội vàng gọi lại, sau đó chỉ vào Tô San nói: “Đây là Tô San, lịch hôm nay có cảnh hai người phối hợp cùng nhau, hai người có thể tập trước đi.”

Nói đến đây, vừa lúc có vấn đề phát sinh bên tổ đạo cụ, đạo diễn đành buông kịch bản qua bên đó xem.

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào Tạ lão sư.”

Cô bé trước mắt nhìn giống như chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, kéo tóc rũ xuống mặt ra phía sau, ánh mắt của cô bình tĩnh yên lặng, ngũ quan tinh xảo kết hợp tạo ra một kiểu thanh thuần, Tạ Duyên chỉ thần nhiên nhìn lướt qua liền dời ánh mắt:

“Tôi không có già như vậy.”

Nói xong liền cầm kịch bản đi tới phòng hóa trang của mình, Tô San không biết hắn có muốn cùng mình tập kịch bản hay không, nhưng vẫn bước nhanh đi theo.

Sau khi cô đi theo Tạ Duyên vào phòng hóa trang, Tạ Duyên dựa vào xô pha uống nước, hình như không nghĩ là cô lại đi theo tới đây, mày nhíu lại, thần nhiên nói:

“Cô tìm trợ lý tập đi.”

Dứt lời, nam trợ lý đang đứng một bên cũng có chút buồn cười nhìn Tô San, không biết là cô người mới này cái gì cũng không biết hay là giả vờ không biết, nếu Duyên ca của bọn họ mà tùy tiện cùng nữ diễn viên tập diễn, lúc này đã sớm scandal tình ái bay đầy trời.

Tô San nghe vậy thì thấy sững sờ, sau đó liền gật đầu, “Được, Tạ lão sư.”

Nam trợ lý nhin thiếu chút nữa cười ra tiếng, mà Tô San nghiêm trang đi ra ngoài, không phải cô cố ý, bởi vì kiểu xưng hô này là lễ phép nhất, nếu như gọi bằng cái khác, bọn họ không thân, lại bị người khác cho là cô nịnh nọt, lấy người sang bắt quàng làm họ.

Sau khi Tô San đi ra, nam trợ lý liền nhin không được dựa vào bàn cười nói chuyện với Tạ Duyên:

“Em xem qua cô Tô San này diễn rồi, trời ạ, siêu dỏ tẻ, anh đừng nhìn cô ấy bộ dáng xinh đẹp như vậy, diễn xuất thực sự làm khán giả cảm thấy tuyệt vọng!”

Chương 3: Vả Mặt

“Em xem qua cô Tô San này diễn rồi, trời ạ, siêu dỏ tẻ, anh đừng nhìn cô ấy bộ dáng xinh đẹp như vậy, diễn xuất thực sự làm khán giả cảm thấy tuyệt vọng!”

Mặc kệ hán nói gì, Tạ Duyên đề không có động đậy, chỉ luôn ngồi ghi chú vào kịch bản.

Bên này Tô San cũng về phòng hóa trang, Đồng Nhạc vừa vận trang điểm xong, thấy cô trở về, vội vàng lôi kéo cô nhiều chuyện nói:

“Em nghe nói đạo diễn bắt Tạ Duyên đóng thêm cảnh tình cảm mãnh liệt, trời ạ, em không muốn nam thần của em bị Phạm Mộng làm bẩn!”

Không nghĩ tới tin tức trong đoàn làm phim truyền nhanh như vậy, nhưng Tô San cũng không để trong lòng.

“Hiện giờ đều thế, làm gì có phim điện ảnh nào không có chiều trò.”

“Không có đâu!”

Đồng Nhạc kích động hô lên, sau đó lại thấy chuyên viên trang điểm vẫn đang ở trong phòng đang thu dọn đồ đạc, lúc này mới thò đầu qua nói nhỏ bên tai Tô San:

“Em nghe người ta nói, Phạm Mộng kia là cháu gái của nhà sản xuất, tóm lấy cơ hội muốn lăng xê couple với Tạ Duyên, đến lúc cảnh phim tình cảm mãnh liệt mà ra, cô ta khẳng định sẽ điên cuồng lăng xê.”

Không ngờ Phạm Mộng là cháu gái của nhà sản xuất, thực ra diễn xuất của cô ấy cũng có phần nổi bật,, hơn nữa có một lần đạt giải ảnh hậu, nhưng không có nhiều fan lắm, nếu lăng xê couple với Tạ Duyên chắc chắn giúp cho cô ấy nổi hơn nhiều.

“Phạm Mộng kia cũng có sửa mũi, thường xuyên đi nước ngoài tắm trắng, các cô xem cô ấy hôm nay nghi thức khởi quay vẫn đeo khẩu trang, chắc là còn chưa hồi phục.”

Chuyên viên trang điểm hiển nhiên đối với khuôn mặt của mấy nghệ sĩ rất quen thuộc, nên có chỉnh sửa hay không nhìn liền biết.

Giống như lại thu được một tin nóng, Đồng Nhạc hắc hắc cười nói:

“Lúc trước thấy ảnh của cô ta trên mạng có gì lạ lạ, cư dân mạng nói cô ta phẫu thuật thẩm mỹ còn không chịu thừa nhận, khuôn mặt nhìn cũng được vậy mà còn muốn đi chỉnh sửa.”

“Các cô còn trẻ biết cái gì.” Chuyên viên trang điểm kiểu người từng trải nói:

“Giới giải trí bây giờ càng xinh đẹp thì càng tốt, ai cũng muốn hoàn hảo, hơn nữa việc phẫu thuật thẩm mỹ này sẽ gây nghiện, chỉnh một lần lại muốn lần hai, có điều chị khuyên các em sau này không nên đi động chạm vào mặt, nếu không sau này sẽ có di chứng đó.”

“A, lúc trước em còn muốn sửa lại khóe mắt một chút, nghĩ lại vẫn là thôi đi.” Đồng Nhạc lòng sợ hãi sờ sờ mặt của mình.

Quay đầu lại, nhìn thấy Tô San vẫn đang đọc kịch bản, cô không khỏi ngơ ngác nhìn chằm chằm Tô San nói:

“Kiểu như Tô San đúng là được trời ưu ái, đúng là 360 độ không có góc chết, tóc mai cũng quá hoàn hảo, tóc mai của em gần như trọc rồi.”

Thấy Đồng Nhạc còn ở đó riu rít tám chuyện đường da với chuyên viên trang điểm, Tô San chỉ cười cười không nói gì, sau một lúc liền đi ra ngoài đóng phim.

Cảnh này là đóng hồi ức của nữ số 3 cùng với nam chính, khi đó nữ số 3 muốn gả cho nam chính, đáng tiếc cha của nữ số 3 không đồng ý, còn bắt nàng đính hôn với một hán tử trong thôn.

Cảnh quay này là nữ số 3 cùng với nam chính chạy lại khuyên cha của nữ số 3, kết quả ngược lại bị cha nữ số 3 tát một, sau đó dùng chổi đuổi nam chính ra ngoài, cảnh này diễn xung đột khá lớn, chỉ cần một biểu cảm không đúng đều phải quay lại.

Lúc này Tạ Duyên cũng đang đứng ở bên cạnh cô, người phụ trách ánh sáng cũng đứng cạnh.

Nhìn chằm chằm máy theo dõi, thấy các bộ phận đều chuẩn bị xong hết, lúc này mới nói: “Action!”

“Cha!”

Tô San vội vàng chạy vào tiểu viện có rào xung quanh, Tạ Duyên phía sau cũng gắt gao đuổi theo, ngay lúc đó liền có một lão nhân khoảng 50 tuổi đi ra từ trong buồng.

Nhìn đến cha khuôn mặt trầm xuống, Tô San có vẻ có chút sợ hãi, rụt rụt cổ, nhưng nghĩ tới mình phải gả cho người khác, lập tức bằng bất cứ giá nào cũng tiến lên một bước,

“Cha, con không muốn gả cho Đại Trụ ca, con chỉ thích...”

“Bang!”

Một tiếng bạt tai thanh thúy vang vọng toàn bộ phim trường, đạo diễn cũng gắt gao nhìn chăm máy theo dõi.

Lúc này Tạ Duyên lập tức tiến lên giữ lấy tay Tô San, mi nhíu chặt, trong mắt tràn đầy không cam lòng, khóe môi mím chặt, biểu hiện đầy đủ giống một thiếu niên chấp nhất đối với người trong lòng.

“Luu bá phụ, con và Tiểu Uyển chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bá phụ sao không thành toàn cho tụi con?”

Tạ Duyên xử lý chi tiết chưa bao giờ khiến người khác thất vọng.

“Ngươi nằm mơ!”

Nguyên Chấn Hoa cười lạnh một tiếng, gần cổ lên chỉ về phía Tạ Duyên. “Ngươi gia cảnh như vậy mà muốn cưới Tiểu Uyển nhà ta hả, ngươi muốn Tiểu Uyển theo ngươi cả đời chịu khổ hay sao!”

Đúng lúc này, Tô San bỗng nhiên ngẩng đầu, bụm mặt, hốc mắt đã đầy nước mắt, vẻ mặt chấp nhất trừng mắt nhìn Nguyên Chấn Hoa, “Cho dù bị liên lụy chịu khổ đi chăng nữa, con cũng đồng ý!”

Đạo diễn đang ngồi trước máy theo dõi cũng hồi hộp, không thể không nói, Tô San thật khiến hắn kinh ngạc vui mừng, giọng nói thanh, hơn nữa mặc dù là người mới nhưng lại không lúng túng, biểu hiện rất đúng chỗ, nước mắt nói đến là đến, so với nhiều người có kinh nghiệm còn mạnh hơn.

Bị Tô San rung rung trừng mắt, Nguyên Chấn Hoa trong lòng mặc dù tán thưởng, ngoài mặt về tức giận giơ tay lên muốn đánh nàng.

“Bá phụ!” Tạ Duyên vội vàng ngăn ở trước mặt Tô San.

“Chương Toàn ca...”

Tô San giống như sợ hãi bị ngộ thương, vội vàng tiến lên bắt lấy ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng gọi.

Tạ Duyên quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, cô bé trước mắt hốc mắt đỏ còn có nước mắt, lông mày gắt gao nhíu lại giống như rất lo cho hắn, ngay cả giữ tay áo của hắn cũng nhẹ nhàng.

Lúc này Tạ Duyên cũng kinh ngạc, Tô San này có vẻ không giống như là diễn xuất kém, là một người mới, có thể biểu diễn được như vậy thực sự khiến người khác kinh ngạc.

“Hừ! Tất cả là do ngươi tiểu tử này dạy hư Tiểu Uyển nhà ta!”

Nguyên Chấn Hoa giống như cuối cùng tìm được đầu sỏ gây chuyện, tùy tay lấy một chổi trong viện, liền nổi giận dùng dùng đánh vào người Tạ Duyên.

Tô San vội vàng duỗi tay ngăn trước mặt hắn:

“Cha, đừng như vậy!”

“Con tránh ra cho ta!”

Nguyên Chấn Hoa một phen kéo ra Tô San yếu ớt, tiếp tục giơ lên chổi muốn đánh Tạ Duyên.

Thấy vậy, Tô San gấp đến mức khóc lên, “Chương Toàn ca ca, huynh đi mau, đi mau đi!”

Tạ Duyên nhìn mắt Tô San, trong mắt không cam lòng, cuối cùng vẫn xoay người đi ra khỏi sân.

Quay phim cũng chạy theo, Tạ Duyên vẫn còn gắt gao nắm chặt nắm tay, làm người xem nhìn thấy gân xanh ở cổ tay, có thể thấy được nội tâm không bình tĩnh.

“Cắt! Rất tốt!”

Cho tới lúc đạo diễn lên tiếng, một vài nhân viên công tác nhìn phía Tô San với ánh mắt khác thường, lúc trước trên mạng còn có video Tô San diễn xuất kém cỏi như thế nào, có người còn làm thành mấy icon cảm xúc, sao bây giờ lại thấy không giống như trên mạng đồn đãi.

“Không tồi, không tồi, đây là bộ phim đầu tiên của cô sao?”

Nguyên Chấn Hoa hình như đối với cô rất thương thức, nhưng đối với Tô San “trước kia” thì hoàn toàn không biết gì.

Trợ lý của Tô San còn chưa tới, trên người cũng không có khăn giấy nên trực tiếp lấy tay lau khô nước mắt trên mặt, một bên cười nói:

“Đây là bộ phim thứ ba của tôi, lúc trước làm không tốt, diễn cái gì bây giờ tôi cũng không dám nhìn lại.”

Cho rằng cô đang nói giỡn, Nguyên Chấn Hoa vội vàng chỉ vào nàng nói:

“Mặt của cô bên này đỏ hết lên rồi, nhanh lấy đá chườm đi, ta đã nói là không đánh thật rồi, đạo diễn còn muốn đánh thật.”

Nghe vậy, Tô San chỉ cười cười đi đến chỗ đạo diễn, nhìn xem cảnh này cô có cần sửa lại gì không.

Thấy cô đi tới đây, đạo diễn liền dời ánh mắt từ máy theo dõi qua, thuận tiện nói với phó đạo diễn:

“Cậu đi lấy cho Tô San chút đá đi.”

Nói xong, lại vô cùng vui mừng nhìn mắt của cô:

“Thật không tệ, cô xử lý chi tiết vô cùng tốt, tôi còn nghĩ rằng cô phải dùng thuốc nhỏ mắt, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể khóc được, có điều cô diễn dùng lực nhiều quá, lúc sau chú ý một chút.”

Nói thật ra, đạo diễn đã chuẩn bị là phải quay đi quay lại, nhưng không nghĩ là thuận lợi như vậy, đúng là ngoài dự đoán.

Nghe vậy, Tô San cũng nghiêm túc gật đầu, diễn bản thân cùng với diễn người khác không giống nhau, cô vẫn là có chút cố tình.

Buổi tối cô còn có một cảnh quay tối, do cũng không phải vai chính, các cảnh diễn không thể tập trung lại quay trong một lúc, cho nên Tô San chỉ có thể ngồi một chỗ chờ, nhân tiện học hỏi kinh nghiệm của những người khác.

Không có ghế ngồi, cô chỉ có thể cầm kịch bản ngồi ở bậc thang, nhìn Phạm Mộng phía bên kia có một đám người vây quanh, trang điểm, sửa sang quần áo, nhìn rất sang chảnh.

Tô San ngồi ở đó đọc kịch bản cũng ghi chú lại một vài điều để tránh sau lại quên mất.

“Cô không đi lấy đá sao?”

Đến lúc bên tai bỗng vang lên một giọng nói, Tô San vừa nhấc đầu lên liền thấy một khuôn mặt quen thuộc, từ góc độ này, góc cạnh gương mặt của hân càng thêm rõ ràng, toàn bộ ngũ quan hoàn mỹ, có điều Tô San cũng không có rung động.

“Aa, tôi không sao, không đau lắm.” Cô sơ sơ mặt mình, cũng không quá để ý.

Nghe vậy, Tạ Duyên nhú nhú mi, hình như chưa bao giờ thấy qua nữ nghệ sĩ không để bụng gương mặt của bản thân.

“Tùy cô.”

Nói xong, người đi về phía phòng hóa trang của mình, Tô San cũng không để bụng, tiếp tục đọc kịch bản.

Trở lại phòng hóa trang, Tạ Duyên rót cho mình một ly trà, đằng sau nam trợ lý vẫn đang tắm tã:

“Vị kia Tô San cũng thực là kỳ lạ, chưa bao giờ gặp người không để bụng khuôn mặt của chính mình, nữ diễn viên đều là dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm mà!”

“Có điều cũng phải, lúc trước em xem video của cô ấy trên mạng, lúc đó đóng quá dở, sao bây giờ lại giống như thay đổi hoàn toàn, không lẽ có người giúp cô ấy đã thông tư tưởng..?”

Thấy hân vẫn lải nhải, Tạ Duyên uống một ngụm trà, thân nhiên liếc hân:

“Cậu đi lấy một chút đá đi”

Nam trợ lý có vẻ đang cầm điện thoại chơi game, đột nhiên buông tay, há hốc mồm, ngẩn đầu.

“Do cậu nhìn thấy cô ấy đáng thương.”

Tạ Duyên nói xong buông ly nước xuống, chuẩn bị đi ra ngoài, đi ra tới cửa còn quay đầu bỏ lại một câu:

“Nhớ rõ, là cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phát Sóng Trực Tiếp (Livestream)

“Do cậu nhìn thấy cô ấy đáng thương.”

Tạ Duyên nói xong buông ly nước xuống, chuẩn bị đi ra ngoài, đi ra tới cửa còn quay đầu bỏ lại một câu:

“Nhớ rõ, là cậu.”

“Vì sao lại là em?” Trợ lý vẻ mặt mờ mịt, làm việc tốt còn phải lấy danh nghĩa của hân?

Tạ Duyên xoay người, mắt nhìn hân: “Nếu không cậu muốn dùng cái gì?”

Trợ lý: “...”

Hân cũng không còn lời nào để nói.

Không đúng, trọng điểm không phải cái này, chủ yếu là Tạ Duyên của bọn họ vẫn luôn không nhiều lời nói chuyện với nữ nghệ sĩ, bây giờ lại thương hương tiếc ngọc?

Mang tâm tình kỳ lạ, trợ lý lập tức qua bên tổ đạo cụ lấy một túi đá lớn, thuận tiện còn qua chỗ bán com mua mấy quả trứng gà, lúc này mới chạy tới đưa cho Tô San.

Tô San vốn đang xem kịch bản, không nghĩ tới hân mang đưa mình mấy thứ này, kinh ngạc mất một lúc:

“Tôi không sao, phiền anh quá.”

“Không sao, cô cứ nhận đi, nếu không ngày mai mặt sưng lên thì không quay được.”

Trợ lý đem mấy thứ nhét vào tay cô.

Tô San cũng không từ chối nữa, cười cười với hân: “Cám ơn anh.”

Mỹ nữ cười với mình, trợ lý cũng hơi ngượng ngừng gãi gãi đầu:

“Đừng khách khí như vậy, cô gọi tôi là Triệu Đồng là được rồi, , tôi không thấy trợ lý của cô đâu, sao vậy, công ty không có tìm trợ lý cho cô sao?”

Vừa mới debut đã là đóng vai chính phim trên mạng, lại có thể đóng nữ số 3 bộ phim này, nếu nói Tô San không có bối cảnh thì đánh ché Triệu Đồng cũng không tin.

“Trợ lý của tôi vẫn đang ở khách sạn, chắc khoảng lát nữa sẽ tới đây.”

Tô San giải thích.

Nghe vậy, Triệu Đồng thì cái hiểu cái không gật gật đầu, thường nữ nghệ sĩ sẽ có vài trợ lý đi theo, như Phạm Mộng kia cũng có ít nhất 3 người trợ lý, không nghĩ là Tô San lại “đơn giản” như vậy.

Lại hàn huyên một chút, Triệu Đồng liền đi, bởi vì Tạ Duyên đại gia đằng kia còn cần hân.

Sau khi Triệu Đồng đi rồi, Tô San lúc này lại tiếp tục ngồi ở bậc thang, lấy trứng gà trong túi ra chậm rãi xoa lên mặt.

Kỳ thật cô cũng từng hoài nghi là Tạ Duyên rốt cuộc có phải Thái Tử hay không, vì hai người quá giống nhau, nhưng cô biết hai người tuyệt đối không phải là một, vì trên tay Thái Tử có một nốt ruồi, nhưng lúc này diễn cô thấy Tạ Duyên không có, hơn nữa Tạ Duyên cao hơn so với Thái Tử một chút, giọng nói cũng không giống nhau, tính cách cũng không giống nhau.

Đọc xong kịch bản, Tô San liền trở về phòng hóa trang, chờ đến buổi tối có quay thêm một cảnh nữa, sau đó về khách sạn.

Diễn viên chính tất nhiên là sẽ được ở phòng hạng sang, địa vị này của cô chỉ đủ để ở một phòng đơn tiêu chuẩn. Đối với chất lượng giấc ngủ Tô San có yêu cầu rất cao, vì vậy cô tự mình bỏ tiền thuê một phòng hạng sang. Sau khi tắm, cô chuẩn bị chơi game một chút rồi ngủ thì chị Luru nhắn tin, thì ra là bộ phim truyền hình Tô San nguyên chủ quay lúc sau hiện tại công bố đoạn trailer, nên chị Luru muốn để cô chia sẻ trên Weibo của mình. Do nguyên chủ không chịu để công ty quản lý tài khoản Weibo nếu không thì chuyện này nàng cũng không cần phải động tay, Tô San cảm thấy, tốt nhất sau này cứ để

công ty quản lý tài khoản Weibo này đi.

Chỉ là đến khi cô đăng nhập vào, lại phát hiện cô lại trở thành hotsearch thứ 16!

Tiêu đề: # Tô San mỉm cười ma mị #

Cư dân mạng A: “Xem xong trailer tôi chỉ muốn nói ba chữ: cay đôi mắt!”

Cư dân mạng B: “Cầu xin Tô tiểu thư, cô đừng có đóng phim nữa, buông tha cho khán giả đi!”

Cư dân mạng C: “Lúc trước cảm thấy Chu Cẩm Cẩm diễn tệ đến mức xếp hạng kém về diễn xuất trong số nữ diễn viên, bây giờ tôi muốn xin lỗi Chu Cẩm Cẩm, là tôi có mắt không trông, Tô San mới là thiên hạ vô địch.”

Cư dân mạng D: “Mặt của Tô San thật là đẹp, trong trạng thái đứng yên thì có thể hạ gục toàn bộ mấy nữ nghệ sĩ trong nháy mắt, nhưng nếu trong trạng thái có thể di động thì ...mmm”

Cư dân mạng E: “Cái này mà cũng gọi là diễn hả? Xin hỏi Tô tiểu thư ngoài khuôn mặt thì cô còn có cái gì?”

Cư dân mạng F: “Diễn xuất như vậy mà vẫn có thể đóng vai nữ chính của hai bộ phim, bối cảnh của Tô tiểu thư thật là lớn.”

Cư dân mạng G: “Có lẽ có người không biết, tôi phổ cập kiến thức một chút, gần đây, Tô tiểu thư xác nhận vai nữ số 3 trong phim “Loạn thế chi ca”, không sai, chính là phim điện ảnh do Tạ Duyên và Phạm Mộng đóng vai chính, có cả đạo diễn từng nhận giải Kim Hùng, trang phục kỹ xảo cũng đều được coi là hạng nhất cả nước, nghe nói là vốn đầu tư hơn 500 triệu, một diễn viên hạng ba đóng phim trên mạng vậy mà trực tiếp được tham gia phim điện ảnh hàng đầu, tôi rất tò mò bộ phim tiếp theo của Tô tiểu thư có khi nào là phim của Hollywood không?!”

Cư dân mạng H: “Mẹ ơi, hôm nay tôi mới biết bối cảnh của Tô San trâu như vậy, diễn xuất như vậy mà còn đi đóng điện ảnh, muốn bị Phạm Mộng giẫm nát luôn hả?”

Tô San nhìn thấy có rất nhiều người dùng biểu tình kỳ lạ của nguyên chủ làm thành mấy icon cảm xúc, còn được người ta lấy hình để marketing.

Việc bị làm thành icon cảm xúc cũng không sao, chỉ là Tô San cảm thấy bản thân lại hot lên một hồi trên mạng.

Đăng bài tuyên truyền trên Weibo xong, cô còn up cả hình icon cảm xúc của mình, cái kiểu tự bôi đen như vậy lại thu hút rất nhiều người vào bình luận.

Tô San mở máy tính của khách sạn, vào phần livestream, chỉnh chỉnh góc độ camera, sau đó bắt đầu phát sóng trực tiếp, đồng thời chia sẻ video livestream lên Weibo.

Fan của cô mặc dù có hơn hai trăm vạn, nhưng mỗi khi bình luận thì cũng chỉ được năm sáu ngàn, nhưng do cô lên vị trí hotsearch, có nhiều người vào xem weibo của cô là có thể xem livestream, trong chốc lát số người xem lên đến ba bốn vạn.

Tô San trước đó đi uống nước, sau đó khoác vào một chiếc áo khoác mỏng màu hồng nhạt, ngồi trước máy tính thì đã thấy người xem khoảng năm sáu vạn, Tô San lúc này mới đeo tai nghe lên, nói vào microphone:

“Chào buổi tối nha mọi người.”

Cư dân mạng A: “Chào buổi tối nha nữ thần!!!”

Cư dân mạng B: “Đây là mặt mộc hả, làn da thật là đẹp quá!”

Cư dân mạng C: “Cho dù là mặt đẹp thì cũng không che giấu được sự thật là diễn xuất của cô ta thật nát!”

Tô San cũng không để ý tới mấy bình luận ác ý, mà duỗi tay che mặt có vẻ hơi ngượng ngùng:

“Thực ra tiết tấu của tôi không tốt lắm, toàn dựa vào việc chỉnh sửa hậu kỳ, sợ là ngũ âm không đầy đủ dọa hết mọi người.”

Tô San vừa cười nói, sau đó đứng dậy tới hương hành lý lấy ra một cây sáo trúc.

Bối kịch trong kịch bản có một đoạn cô phải thổi sáo để đánh thức hồi ức của mình và nam chính, Tô San không tính sẽ sử dụng hậu kỳ phối âm, vì vậy chuẩn bị tự mình làm, đời trước vì muốn gả vào nhà tốt, tất cả cảm kỹ thi họa nấu nướng thêu thùa cô đều dốc hết sức lực rèn luyện, thổi sáo không phải là thứ cô làm tốt nhất nhưng cũng tạm được.

Ngồi lại máy tính, cư dân mạng đều nhìn thấy cô mang sáo trúc tới, mọi người sôi nổi suy đoán, Tô San cười cười hướng camera:

“Lúc còn nhỏ có từng học, hy vọng bây giờ chưa trả lại hết cho thầy.”

Tô San cũng không chuẩn bị gì nhiều, bản nhạc cô muốn thổi đã sớm ghi tạc trong lòng, nhanh chóng nắm lấy thổi lên.

Cư dân mạng A: “Trời ạ, ai còn dám nói nữ thần của tui là bình hoa di động!”

Cư dân mạng B: “Tôi cũng có học thổi sáo, bài hát này có một số chỗ rất khó, hơn nữa cảm giác Tô San thổi cảm giác thật lạ, như là có hơi hướng cổ trang?”

Cư dân mạng C: “Ha ha, lại muốn tẩy trắng hả? Ngại quá, diễn xuất của cô tẩy cũng không trắng được, bây giờ muốn chuyển sang âm nhạc?”

Cư dân mạng D: “Người qua đường nói một câu, Tô San thực sự rất có khí chất, vậy mà tui trước đây không có phát hiện, quyết định trở thành fan!”

Cư dân mạng F: “Tuy là nghe không hiểu, nhưng cảm giác hình như rất lợi hại, nếu không đóng phim thì Tô San sẽ rất có khí chất.”

.....

Vừa mới tập lời thoại với Tạ Duyên xong, Triệu Đồng cầm lấy di động chuẩn bị về phòng mình thì thấy Tô San lên hotsearch số 1, ấn vào là thấy.

“Aa!”

Tạ Duyên đang pha trà, tự nhiên hần kêu lên như vậy làm ấm trà suýt chút nữa đổ ra.

“Tô San này thực là... còn biết dùng tới mấy thứ này, có điều trailer bộ phim cũng quá buồn cười, vậy mà không giống với biểu hiện hôm nay tí nào!” Triệu đồng nói, lùi lại ngồi vào bàn trà, đưa di động cho Tạ Duyên xem. Hình ảnh trên màn hình là cô gái nhắm mắt, để mặt mộc, yên tĩnh, nhưng âm thanh sáo trúc phát ra nghe là thấy không phải có thể luyện trong một sớm một chiều.

Lúc này gần như nổi bão, Tạ Duyên nhìn lướt qua liền dời mắt, tiếp tục pha trà.

Thấy hần không có tí dao động nào, Triệu Đồng cuối cùng cũng yên tâm, ban ngày Duyên ca nhà hần chỉ là do tâm tình tốt thôi, không thể nào lại coi trọng tiểu cô nương kiểu này.

Vừa xem video, Triệu Đồng vừa đi ra khỏi phòng, thuận tiện khép cửa lại.

Bên này, Tô San sau khi thổi một khúc thì thấy có rất nhiều người like, bình luận cũng nhiều, trong đó cũng có một số antifan trào phúng.

Lúc này di động bỗng nhiên vang lên, thấy là chị Luru, Tô San đành phải nói vào microphone:

“Ngày mai tôi còn phải đóng phim, mọi người ngủ ngon nhé!”

Nói xong, cô liền tắt livestream, nhắc điện thoại.

“Tô San, em có thể thổi sáo sao không nói sớm? Kỹ năng này nếu thể hiện trên truyền hình sẽ nổi bão, em sao không hỏi ý chị mà đã phát sóng trực tiếp vậy!”

Chị Luru ngay lập tức quở trách.

Tô San thực sự có hơi mệt một chút, tắt máy tính đi lên giường nằm:

“Em khi còn nhỏ ở nhà ông ngoại, ông ngoại bắt em đi học mấy thứ, lúc này chỉ là tâm huyết dâng trào thôi, em sao nhớ được là báo chị biết.”

Ông ngoại của nguyên chủ là giảng viên đại học, cũng có bất nguyên chủ học không ít thứ, có điều ông đã sớm qua đời rồi, hỏi đó học những gì ngay cả cha mẹ cô chắc cũng không biết.

“Em bây giờ là nghệ sĩ, tuy là bây giờ vẫn chưa nổi tiếng lắm, nhưng em hiện tại vẫn phải cân nhắc kỹ hành động của mình, để trở thành điều không tốt!”

Chị Luru bên kia cảm thấy muốn phun lửa.

Do thường xuyên làm mấy chuyện tiền trạm hậu tẩu, Tô San cũng không sợ chị Luru hoài nghi, qua loa vài câu sau đó tắt điện thoại đi ngủ.

Ngủ một giấc, ngày hôm sau cô vẫn ở hotsearch thứ 13, trong một đêm mà fan Weibo lại thêm một trăm vạn, đương nhiên, phần bình luận vẫn là antifan chiếm lĩnh.

Sau khi trợ lý Tiểu Chu mua bữa sáng cho cô, Tô San cầm đi tới đoàn làm phim ăn, hôm nay cô chỉ phải quay 2 cảnh, một cảnh là diễn phối hợp với nữ chính, vào thời điểm sau khi nàng tiến cung.

Chẳng qua hôm nay một số nhân viên đoàn làm phim thấy cô cũng sẽ chào hỏi, Tô San cũng cười đáp lại.

Sau khi vào tới phòng hóa trang, Đồng Nhạc thì đang ngồi ăn bánh bao, nhìn thấy cô liền kích động đứng lên:

“Tô San chị đúng là đa tài đa nghệ, em có đem video của chị cho thầy giáo xem, thầy nói trình độ này phải tầm đứng đầu cả nước!”

Tô San cảm thấy hơi thốn thức, ở nơi trước đây của cô, trình độ thổi sáo của cô cũng không phải thuộc dạng nổi bật, giờ dần dần truyền thống văn hóa

đang xói mòn, rất nhiều điều tinh túy đều biến mất.

“Trong giới này, ai mà chả có chút tài nghệ, Mục Dao người ta đàn dương cầm cấp 9, Khâu Băng còn biết vẽ tranh sơn dầu, thực ra đều bị ép buộc để có nhiều người yêu thích hơn mà thôi.”

Chuyên viên trang điểm đứng đó một câu nói toạc ra nguyên tắc trong giới giải trí.

Nghे vậy, Đồng Nhạc bĩu môi: “Nói vậy, em cũng sẽ đi đàn dương cầm, hôm nào đó livestream thử xem.”

Cô ngồi trên sofa giống như suy nghĩ gì đó cắn bánh bao, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên thò đầu qua nói với Tô San:

“Chị có phải là đắc tội với ai hay không? Lúc này tổ trang phục mang trang phục diễn hôm nay tới, thật sự là xấu tàn bạo!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cùng Nhau Đi Ăn Thịt Nướng Xiên

“Chị có phải là đắc tội với ai hay không? Lúc này tổ trang phục mang trang phục diễn hôm nay tới, thật sự là xấu tàn bạo!”

Vừa nói, lập tức buông bánh bao trong tay, đứng dậy chạy tới lấy từ trên giá xuống một bộ váy lưu tiên có tay áo rộng màu hồng, không chỉ hoa văn trên quần áo xấu, đai lưng cũng quá thô, màu xanh biếc, vừa hồng vừa xanh, nghĩ là thấy vô cùng kỳ lạ.

“Cò gì kỳ lạ đâu, làm gì có nữ chính nào để nữ phụ đoạt hết nổi bật, không cắt cảnh diễn của cô đã tốt lắm rồi.” Chuyên viên trang điểm kiểu người từng trải ngồi lướt đi động, hiển nhiên đã thấy việc này nhiều rồi.

“Trời ạ.” Đồng Nhạc chửi nhỏ một tiếng, tức giận treo bộ quần áo đó lên lại trên giá:

“Như vậy thật là quá đê tiện.”

“Các em chỉ mới debut, mấy việc như vậy trong giới giải trí là rất bình thường, lúc trước chị làm trong một tổ khác, có một nữ số 2 diễn xuất rất tốt, nhưng không thể nào hot được, còn nữ chính mặc dù diễn xuất không tốt nhưng sẽ thường xuyên lăng xê, hai ba ngày lại lên hotsearch, làm người ta cảm thấy rất hot, thực ra thì fan trung thành rất ít, mấy số liệu fan hâm mộ một đều là thủy quân mới được như vậy, cô ta sợ nữ số 2 đoạt nổi bật nên thuê thủy quân bôi đen người ta, lúc sau vị nữ số 2 kia bị mắng chửi nên bị trầm cảm, với lại cũng không có nhiều tham vọng cho nên quyết định lui khỏi giới, hình như giờ gả cho đại gia nào đó rồi.” Chuyên viên trang điểm có chút thần thức nói.

Trong giới giải trí, vì địa vị mà không từ thủ đoạn, Tô San cũng không quá kinh ngạc, giống như chuyên viên trang điểm nói, không cắt cảnh diễn của cô đã tốt lắm rồi. Nhưng mà nếu đã sử dụng thủ đoạn với cô thì sớm hay muộn đều phải trả giá, hôm nay cô không thể làm gì khác nhưng chưa chắc sau này không thể.

“Như vậy thì quá điên rồi, khó trách giới giải trí loạn như vậy.” Đồng Nhạc thoát nhìn có vẻ rất kinh ngạc.

Đều cũng vì tiền thôi, nghĩ đi nghĩ lại diễn viên đóng một bộ phim là mấy trăm vạn tới hơn một ngàn vạn, ai mà không muốn kiếm tiền, nhưng cũng không phải ai cũng có thể nổi tiếng, mỗi ngày đều có nhiều người mới xuất hiện, nếu không nắm chắc cơ hội để đi lên thì sớm muộn cũng bị đào thải.

Ăn bữa sáng xong, mấy người trò chuyện, Tô San bắt đầu ngồi để trang điểm, lần này phải trang điểm đậm, đến lúc thay quần áo xong, thực ra cũng không quá xấu như tưởng tượng.

“Ui mẹ ơi, đúng là phụ thuộc vào khuôn mặt, quần áo xấu như vậy, chị mặc lên lại cảm thấy khí phách.”

Đồng Nhạc ở bên người cô đi qua đi lại, thỉnh thoảng kéo kéo đai lưng xấu vô cùng.

Chuyên viên trang điểm cũng đang giúp Tô San điều chỉnh trang điểm trên mặt, cũng cùng khen một tiếng:

“Tô San vốn dĩ đã đẹp, trang điểm nhẹ hay trang điểm đậm đều hợp, rất nhiều người trang điểm đậm sẽ có cảm giác đẹp nhưng tục khí, ngũ quan của cô ấy rất thích hợp với kiểu trang điểm này.”

Nhìn trong gương cô gái có môi đỏ mắt phượng, Tô San cảm giác giống như mình lại trở về kiếp trước, khi đó cô cũng như thế này, đáng tiếc khăn voan còn chưa xóc lên thì đã bị thích khách bắn một mũi tên mà mất mạng.

“Chị Tô, đạo diễn nói chị giờ qua bên đó một chút.”

Lúc này Tiểu Chu bỗng nhiên đi đến.

Nghe vậy, Tô San đành phải nhấc làn váy nặng nề lên, cẩn thận từng bước đi ra ngoài.

Mấy nhân viên bên ngoài nhìn thấy quần áo phối hợp kì lạ của cô, cũng thấp giọng trao đổi với nhau mấy câu, thấy là Tô San mặc vào thái độ tự nhiên như vậy cũng không nói gì nữa.

Hiện tại đang quay cảnh giữa nữ chính và nam thứ, sau khi đạo diễn hô cát, Tô San cũng vừa đến chỗ máy theo dõi.

“Phạm Mộng, cô lại đây.”

Đạo diễn hô lên với Phạm Mộng, cô hiện tại còn đang dặm thêm phấn, sau đó nhìn lại Tô San:

“Cô đợi một chút nữa phải thể hiện thật rõ kiểu ánh mắt tàn nhẫn, không phải ác độc, mà là hung ác, làm người nhìn sẽ cảm thấy chột dạ, hiểu rõ không?”

Hắn cảm thấy để một cô bé diễn kiểu này nhất định rất khó, cảnh diễn ngày hôm qua tương đối đơn giản, nhưng hôm nay không dễ xử lý như vậy.

“Đạo diễn, có chuyện gì vậy?”

Lúc này Phạm Mộng trên người mặc một bộ nhung trang có ánh ngọc đi tới, cô ấy vốn dung mạo cũng ổn, nhưng trong một nơi như giới giải trí chỉ được xem như trung bình, vì vậy mới đi phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ thoát nhìn hình như mặt đã khôi phục rồi.

“Đợi chút nữa hai cảnh này của các cô sẽ tiếp nối liền với nhau, cho nên các cô tập lại thật kỹ lời thoại trước, tốt nhất là tập diễn trước cho quen nhé.”

Đạo diễn nói xong, lại chạy qua xem đạo cụ.

Bên cạnh Phạm Mộng có đi cùng một chuyên viên trang điểm, đạo diễn đi rồi, cô ta cũng chỉ nhìn lướt qua, liếc mắt quét qua Tô San một, lại xoay người đi chỗ khác tiếp tục trang điểm.

Nhân viên đoàn cũng làm như không thấy, Phạm Mộng này có tiếng thích chèn ép mấy nữ diễn viên đẹp hơn cô ta, xem quần áo của Tô San là biết.

“Chị Tô, nếu không em giúp chị tập lời thoại nha?” Tiểu Chu từ một bên thò đầu ra nói.

Tô San nói một tiếng không cần, sau đó cầm tập kịch bản, đi tới đại diện là chỗ quay phim ngồi xuống.

Đại diện là nơi lấy cảnh quay, đạo diễn Hoàng còn muốn tốt hơn, tự mình sắp xếp các đồ vật được bày biện như thế nào, Tô San ngồi một chỗ tiếp tục xem kịch bản.

“Ê, cô có ăn đậu hũ thú vị không?”

Thấy đêm bên cạnh hơi lún xuống, Tô San quay đầu qua nhìn thấy một thiếu niên mặc long bào ngồi bên cạnh, bộ dạng rất đẹp trai, nhưng trong tay đang bưng một chén đậu hũ thú vị, thoát nhìn không hợp chút nào.

“Cậu không sợ làm bẩn quần áo hả?” Tô San lông mày hơi động, cảm thấy người này với những điều đồn trên mạng không giống lắm.

Vương Trùng, là một cậu nam idol 9x hiện đang khá nổi tiếng, cũng xuất thân từ dòng phim thần tượng, hắn diễn hoàng đế cũng là kiểu hoàng đế thiếu niên, vừa mới đăng cơ, bị gian thần mê hoặc, mỗi ngày đều ngập trong tử sắc, không để ý tới triều chính, nữ số 3 là sủng phi của hắn.

Từ một người hoạt động trong mảng truyền hình có thể chuyển sang mảng điện ảnh, không có ai lại từ chối cơ hội này, mà đạo diễn Hoàng muốn là có thể kéo được sự trợ giúp quảng bá từ fan của Vương Trùng, fan của những idol như vậy sẽ góp ích lớn cho việc tuyên truyền phim điện ảnh, lúc đó còn giúp cho nhà sản xuất tiết kiệm chi phí tuyên truyền quảng bá, đôi bên cùng có lợi sao lại không làm.

“Sợ gì, đây là đậu hũ thú vị nổi tiếng nhất ở phố bên cạnh, trợ lý của tôi phải xếp hàng nửa tiếng mới mua được, cô nếm thử xem.”

Vương Trùng lập tức đem chén hướng qua chỗ cô.

Thấy vậy, Tô San cũng thấy có chút thèm ăn, cũng vén tay áo lên, lấy một chiếc đũa xiên một miếng cho vào miệng.

“Khụ khụ...” Cô hình như bị sặc, mặt đỏ hết lên.

“Ha ha, hóa ra cô không thể ăn cay hả, tôi thực ra có bỏ thêm hai loại ớt cay.”

Vương Trùng ăn đến một miếng đầy dầu mỡ, nhưng vẫn tốt bụng đưa một bình nước khoáng chưa mở ra cho cô.

Tô San không khách sáo lấy uống một miếng, lúc này mới thấy cổ họng thoải mái một chút, cô không phải là không thể ăn cay, nhưng không ngờ là quá cay như vậy.

“Hai người còn ăn cái gì, chuẩn bị quay, chuẩn bị quay, sửa soạn lại nhanh đi.”

Đạo diễn ở bên kia gào gân cổ lên.

Thấy vậy, Vương Trùng đem bát đậu hũ thái cho trợ lý đứng bên cạnh cầm, lấy một tờ khăn giấy lau lau miệng, sau đó lập tức cả lợ phát phơ dựa vào trên giường nệm. Tô San sau đó cũng dựa vào lồng ngực của hắn.

Vương Trùng cũng không chiếm tiện nghi của cô, tay nhìn giống như để bên hông của cô nhưng thực tế đặt lên đai lưng cực dày, không giống như mấy diễn viên khác trong giới tận dụng cơ hội.

“Tốt, các bộ phận khác chuẩn bị, action!”

Đạo diễn hô lên xong, màn ảnh chiếu tới bên này, một thị nữ ở bên cạnh cầm quạt quạt lên, Tô San cười nhẹ lấy một quả nho trong mâm trên tay một thị nữ, thò người qua đem quả nho nhét vào miệng Vương Trùng:

“Hoàng Thượng ~”

Vương Trùng hé miệng giống như rất hưởng thụ, còn làm bộ háo sắc chuyển đầu qua thị nữ bên cạnh hôn một lên mặt, chính là kiểu hôn quân.

Đúng lúc này, một cung nữ cúi đầu đi vào, lập tức quỳ xuống đất nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nam Cung đại nhân ở ngoài cửa xin yết kiến.”

Dứt lời, Vương Trùng bỗng nhiên mở mắt ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tô San:

“Nàng để trăm tuyên Nam Cung Tuyết để làm gì?”

Tô San chớp chớp mắt, lấy tay vẽ vòng vòng trên ngực hắn:

“Hoàng Thượng hỏi nhiều làm gì, thần thiếp tất nhiên là có việc.”

Bị nàng làm cho lửa nổi lên, Vương Trùng kiêu như háo sắc muốn hôn nàng, lại bị Tô San duỗi tay đẩy ra “Hoàng Thượng ~”

Hai tròng mắt của nàng ngập nước lấp lánh, một khuôn mặt tuyệt sắc vẻ mặt oán trách, Vương Trùng kiêu như bất mãn, nhưng vẫn đen mặt đứng lên, thuận thế trừng mắt nhìn nàng:

“Để xem trăm lần sau sẽ phạt nàng thật tốt.”

Nói xong, người liền đi ra khỏi đại điện, vừa lúc Phạm Mộng cũng đi vào tới, nhìn thấy hắn tự nhiên vội vàng muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng Vương Trùng cũng không để ý tới đi nhanh ra ngoài.

Thấy vậy, Tô San cũng vẫy vẫy tay để những người khác đi ra, đến khi trong điện chỉ có hai người, nàng dựa vào đệm không chút để ý nói:

“Nam Cung tướng quân quả đúng là nữ nhi đầy khí phách, khó trách Chương tướng quân lại một lòng một dạ với người như vậy!”

Câu sau còn mang theo giọng điệu châm chọc, màn ảnh chuyển tới phía Phạm Mộng, Phạm Mộng vẫn như cũ quỳ một gối xuống đất, nhũn mày đẹp:

“Vi thần không hiểu ý của Quý Phi nương nương.”

“Không hiểu?”

Tô San bỗng cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi tới trước mặt nàng, mắt phượng hẹp dài hơi nhíu lại, giọng điệu châm chọc.

“Bốn cung cũng khuyên Nam Cung tướng quân một câu, đối với người mà người có thể dùng mưu mô hoặc được thì đừng có si tâm vọng tưởng, nếu không đến lúc đó tan xương nát thịt thì đừng trách không có ai nhắc nhở người.”

Môi đỏ của nàng hơi mím lại, trên mặt lạnh nhạt không có một chút cảm xúc, từ trên cao nhìn xuống Phạm Mộng.

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi cũng có chút kinh ngạc, Tô San mặc dù biểu hiện không phải cực kỳ tốt nhưng biểu hiện như vậy cũng đã ngoài dự kiến của hắn, sự tàn nhẫn này không hiện ở trên mặt, cũng không thể hiện trong lời nói, nhưng kết hợp lại làm người ta cảm nhận được sát ý.

Phạm Mộng vẫn quỳ trên mặt đất giống như muốn nói gì, nhưng biểu cam không không chế được cuối cùng cười lên.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, làm lại một lần nữa đi.” Cô ta cười xong lại đứng lên, trợ lý ở bên cạnh lại đưa qua cho cô một chai nước.

Đạo diễn mặc dù hơi bất mãn, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ để cô điều chỉnh lại trạng thái. Một lúc lâu sau, bắt đầu quay lại một lần, Phạm Mộng lại diễn hồng, một cảnh này khoảng một tiếng mới xong.

Tô San nóng tới mức đầu đầy mồ hôi, lập tức chạy tới phòng hóa trang thay đồ, dù sao hôm này cũng không còn cảnh diễn của cô nữa.

Chờ sau khi cô thay đồ xong chuẩn bị quay lại khách sạn, Vương Trùng ở bên kia cũng vừa mới quay xong một cảnh, nhìn thấy cô, lập tức mặc lòng bảo đi tới nói:

“Lát nữa cô có muốn cùng đi ăn thịt nướng xiên không, tôi biết có một nhà hàng nướng BBQ ngay phố bên cạnh rất ngon!”

“Anh Trùng, anh đang ngại là fan không đủ quan tâm tới bộ phim anh đang đóng sao?” Trọ lý đứng bên cạnh không nhịn được nhắc nhở.

Nghe vậy, Vương Trùng phóng khoáng xua tay:

“Đeo khẩu trang lên chẳng có ai nhận ra tôi hết!”

Nói xong, không biết nhìn thấy gì, vẫy tay với đằng sau Tô San:

“Duyên ca có muốn cùng đi ăn thịt nướng xiên không, em mời!”

Tô San quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Tạ Duyên cùng với Lý Hách, người đóng vai nam thứ, đi tới, hai người vẫn đang mặc trang phục diễn, hình như đang trao đổi về kịch bản.

Sau khi tới, Lý Hách đem kịch bản cuốn lại, lập tức nói:

“Được được được, lâu rồi không có uống rượu!”

Lý Hách là người đi theo con đường rắn rồi hào phóng, hình ảnh này rất giống với tính cách của hắn.

Thấy vậy, Tô San hơi do dự: “À...tôi chắc không đi đâu”

Đờ mắt công người ta lại nói cô muốn lợi dụng để lăng xê, còn lợi dụng Tạ Duyên và Vương Trùng để lăng xê, fan của hai người này mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể làm cô chết đuối.

“Thôi mà, cùng đi đi, kêu thêm cả nhóm người Phạm Mộng nữa, dù sao cũng là Vương Trùng mời!” Lý Hách cười ha ha.

Nghe vậy Tô San lại muốn từ chối, Vương Trùng bên cạnh lại trừng mắt nhìn cô, roi vào đường cùng cô đành phải gật gật đầu.

Thấy vậy Vương Trùng mới vừa lòng nhìn qua hướng Tạ Duyên:

“Duyên ca có đi không, nhà hàng kia thực sự rất ngon.”

Dứt lời, Triệu Đồng đứng bên cạnh cười nói:

“Ngại quá, Duyên ca của chúng tôi không ăn mấy đồ như vậy.”

“Được.” Tạ Duyên không quan tâm tới Triệu Đồng, mà thản nhiên nhìn phía Vương Trùng:

“Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lợi Dụng Để Lăng Xê

“Được.” Tạ Duyên không quan tâm tới Triệu Đồng, mà thản nhiên nhìn phía Vương Trùng:

“Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng được.”

Triệu Đồng: “...”

Lúc trước là ai nói ăn mấy đồ nướng BBQ sẽ dẫn đến ung thư?

“Được được được, chờ lát nữa công việc kết thúc chúng ta chia ra hai nhóm đi nhé.” Vương Trùng chỉ đường cho mọi người.

Hẹn thời gian xong, Tô San đành quay lại khách sạn thay quần áo, mặc dù cô không nổi tiếng lắm, nhưng mấy icon cảm xúc của cô hiện vẫn lưu truyền rất rộng, tốt nhất vẫn đội mũ để tránh người ta nhận ra.

“Chị Tô, chị ngày mai muốn đi chơi không?”

Tiểu Chu ngồi trên sofa lướt điện thoại, ngẩng đầu nhìn cô.

Tô San đang chải tóc, nghe vậy thân nhiên nói:

“Ngày mai em đi chơi đi, chị qua bên nhà chị của chị.”

Ngày mai cô không có lịch quay, Tô San quyết định qua bên nhà chị của cô một chuyến, bởi vì ngày mai là sinh nhật của cháu trai của cô, nơi này không giống với nơi đó đời trước của cô, chị của nguyên chủ đối với nguyên chủ thật sự tốt, gần như là dùng hết khả năng để chiều ý cô, cũng giúp cô tránh đi nhiều lần nguyên tắc ngầm, Tô San cũng hy vọng về sau có thể giúp chị của cô chút gì đó.

“Vậy lát nữa chị nhớ cẩn thận chút nhé, ban ngày em thấy ở đây có nhiều paparazzi, đặc biệt là Vương Trùng có nhiều fan như vậy, khẳng định có nhiều cái đuôi chạy theo sau.”

Nói tới đây, Tiểu Chu bỗng nghĩ tới điều gì, không nhịn được ngẩng đầu từ điện thoại nhìn qua Tô San:

“Thực ra em cảm thấy chị đến gần Vương Trùng chút cũng tốt, không nhất thiết phải dùng couple lãng xê, chỉ cần ở gần để được người ta chú ý đến một chút là đủ rồi, chị xem Mục Dao vị kia mấy idol có nhiều fan đều bị cô ta lợi dụng lãng xê couple hết rảo, nếu không chỉ dựa vào cô ta không thể có hot như vậy.”

“Với năng lực diễn xuất của chị như thế này mà đi dựa vào Vương Trùng để nổi tiếng, em muốn chị bị fan của cậu ấy mắng đến chết hả?”

Tô San không quan tâm, cô không có ý định đi lợi dụng người khác. Nghe vậy Tiểu Chu cảm thấy cũng đúng, không nói gì tiếp tục ngồi lướt điện thoại.

Lúc Vương Trùng gọi tới, Tô San cũng chuẩn bị ra khỏi khách sạn, cô mặc một bộ áo thun váy trắng đơn giản, mũ sụp xuống thấp tới mức không nhìn rõ là ai. Ở sảnh khách sạn tầng trệt, cô nhìn thấy Vương Trùng ăn mặc một màu đen từ trên xuống dưới, trợ lý của hắn đứng trước ngăn ở trước mặt hắn, hai người thoạt nhìn có vẻ lén lút kỳ lạ.

“Ê, mau đi thôi.” Vương Trùng thấy cô đi tới, lập tức vẫy tay.

Tô San cũng kéo thấp mũ xuống hơn nữa, bước nhanh theo sau Vương Trùng, ra khỏi khách sạn sau đó đi vào một quán cà phê, từ cửa sau quán cà phê đi vào hẻm nhỏ, vòng đi vòng lại cuối cùng tới của một nhà hàng đồ nướng BBQ.

Có vẻ chỗ đã được đặt sẵn xong rồi, trợ lý dẫn đường hai người thuận lợi đi lên vào một phòng trên lầu hai.

Ở xung quanh khu này có rất nhiều địa điểm được các đoàn làm phim sử dụng làm phim trường để quay phim điện ảnh, cho nên nếu có nhìn thấy người mang khẩu trang ra ra vào vào, mấy người phục vụ cũng không có phản ứng gì, người nổi tiếng nhìn thấy nhiều quá nên không còn cảm giác mới lạ nữa.

Lúc đi vào phòng, Vương Trùng tháo khẩu trang xuống có một nữ phục vụ chịu trách nhiệm order bỗng nhiên “A!” một tiếng.

“Vương Trùng!” Nữ phục vụ kích động chạy qua bên này, run rẩy lấy ra trong túi một cây bút, “Anh có thể ký tên giúp em không ạ?”

“Đương nhiên có thể!” Vương Trùng không nói hai lời liền cầm lấy bút ký tên trên áo của cô nàng.

Nữ phục vụ kích động tới mức không kiềm chế được, nhưng đến khi nhìn thấy Tô San là người đi cùng Vương Trùng thì trong nháy mắt bình tĩnh lại giống như bị dội nước lạnh,, còn dùng ánh mắt khác thường nhìn Tô San.

Gọi món xong, Vương Trùng còn cố ý đi qua kéo rèm cửa lại:

“Có một paparazzi đi theo tôi hơn nửa năm, hiện tại tôi ở nhà cũng không dám kéo mở rèm cửa.”

Dứt lời, Tô San cũng cười cười, lúc này cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, một đám người đi vào, cơ bản đều là diễn viên trong đoàn làm phim cùng với một số nhân viên đoàn chủ chốt, xem ra Lý Hách mời được ai đều mời đến hết.

“Ngồi ngồi đi, hôm nay là Vương Trùng mời, nên mọi người cứ gọi món thoải mái!”

Lý Hách gập cổ thét to lên.

Nháy mắt cả phòng sôi nổi hẳn lên, một bàn lớn như vậy trong nháy mắt mọi người đều ngồi đầy hết, bên cạnh Tô San cũng có hai người ngồi vào, một người là một nhân viên nữ trong đoàn làm phim, một người khác thế nhưng lại là Tạ Duyên.

“Hách ca, anh muốn rút hết máu của em luôn hả?”

Vương Trùng làm bộ đau lòng lấy tay che ngực, những người khác phá lên cười.

“Thôi đi ba, cậu đóng một bộ phim là hơn một ngàn vạn, tui tôi ăn một bữa thì có thể hết bao nhiêu tiền!” Lý Hách vừa nói, vừa lấy ra mấy chai rượu đặt lên bàn.

Nghe vậy, Vương Trùng lập tức thấy không vui, đem tầm mắt chuyển qua phía Tạ Duyên, hiện mặc toàn thân bộ quần áo hết sức bình thường:

“Đó là do Duyên ca không đóng phim truyền hình thôi, nghe nói năm ngoái nhà sản xuất đề nghị thù lao một trăm triệu cũng không mời được anh ấy, mấy người như em chỉ là muối thôi.”

Trong đoàn phim, mỗi một nam diễn viên đều có con đường định hướng khác nhau, cũng không có xung đột lợi ích, vậy nên nói chuyện cũng không có mâu thuẫn gì nhiều, tất cả mấy điều này đều là điều mọi người đều biết đến.

Vừa nhắc đến Tạ Duyên, mọi người đều nhìn qua hắn, nhưng Tạ Duyên cũng chỉ cúi đầu nhìn điện thoại, vốn dĩ hôm nay hắn đồng ý ra ngoài ăn với mọi người đã là chuyện rất ngoài dự kiến, tất cả mọi người đều muốn xem bộ dáng Tạ Duyên ăn thịt nướng xiên là như thế nào.

“Tạ Duyên là do lười, quanh năm suốt tháng nhiều nhất là quay hai phim điện ảnh, có đôi khi cả năm cũng không đóng phim, còn lâu mới có thể trông cậy hắn sẽ đi đóng phim thần tượng, hắn bây giờ ngay cả bạn gái cũng không có, ha ha ha!”

Lý Hách có vẻ rất thân với Tạ Duyên, cho nên mới có thể không kiêng nể gì mà cười nhạo hắn như vậy.

Nghe thấy hắn còn chưa có bạn gái, một vài nhân viên nữ trong đoàn còn đỏ mặt lên liếc nhìn hắn, cho đến lúc Phạm Mộng, hiện tại chỉ trang điểm nhẹ, đột nhiên lấy ra di động:

“Mọi người đừng nhúc nhích, cho tôi chụp một tấm ảnh lát up lên Weibo.”

Việc đoàn làm phim liên hoan đúng là có thể up lên Weibo, nghe vậy, một số nhân viên trong đoàn đề nghị sau khi chụp làm mờ khuôn mặt của mình, lúc này Phạm Mộng mới nghiêng người, đưa lưng về phía Tạ Duyên, giờ điện thoại cao lên chụp hết cả tất cả mọi người.

Trong chốc lát, món ăn được mang lên, Lý Hách còn gọi thêm một ít rượu sợ lát nữa không đủ.

Lúc uống rượu, mọi người cái gì cũng nói được, có lúc còn nói xấu một số nghệ sĩ khác trong giới, Tô San tự nướng mấy xiên thịt dê, lại phát hiện Tạ Duyên ngồi bên cạnh cũng không có động tĩnh gì.

Nướng xong, cô mang một xiên thịt dê mình nướng đưa cho hắn:

“Anh có ăn không?”

Nói xong, chính cô cũng không thèm chú ý hình tượng cầm một xiên thịt dê lên cắn một miếng, Tạ Duyên nhìn xiên thịt dê trong tay cô, hơi sùng sốt, cũng không động đậy, lại nhìn về phía mấy miếng cà tím ở trên bàn.

“Anh muốn nướng cà tím hả?”

Tô San lại nghĩ chắc hắn không biết nướng đâu, lại tốt tính hỏi thêm:

“Có cần tôi nướng dùm không?”

Tạ Duyên quay đầu qua, nhìn thấy cô vẫn còn đang tiếp tục cắn mấy miếng trên xiên thịt dê, hắn mở miệng nói:

“Được.”

Nghĩ chắc hắn chưa bao giờ ăn mấy thứ này, không biết nướng là điều bình thường, Tô San lại lấy thêm hai miếng cà tím đặt lên vỉ.

“Tạ Duyên, anh có ăn chân gà không?”

Phạm Mộng ở một bên cũng ân cần gấp một chân gà đặt vào chén của hắn, mặc kệ hắn có muốn hay không.

“Cám ơn, tôi không ăn thịt.” Tạ Duyên lại gấp chân gà qua đưa lại cho cô ấy.

Thấy vậy, Phạm Mộng nhìn sang bên Tô San còn đang nướng cà tím, có vẻ không vui lắm quay đầu, cũng không nói gì nữa.

Chờ lúc nướng xong cà tím, Tô San gấp cả hai miếng qua cho hắn, sau đó lại tự mình nướng mấy miếng bắp.

Ăn xong miếng cà tím, hình như cảm thấy hương vị cũng không tệ, Tạ Duyên lại hướng mắt nhìn theo mấy miếng bắp của cô. Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Tô San lại gấp bắp vào chén của hắn.

Tạ Duyên: “Cám ơn.”

Tô San: “....”

Sau đó Tô San cũng không quan tâm tới hần nữa, cô nướng cái gì đều tự mình ăn, mà mấy người nhóm Lý Hách cũng có uống một chút rượu, nhưng cũng không có ai bị say quá.

Thấy cũng muộn rồi, một vài nhân viên đoàn cũng đứng lên lục tục rời khỏi, Tô San cũng đi ra theo luôn.

Sau khi quay lại khách sạn, cô đi tắm rửa, trên người vẫn còn một chút mùi vị BBQ bám vào, lúc này chị Luru gọi điện thoại tới.

“A lô.” Tô San chui vào ổ chăn nghe điện thoại.

“Hôm nay em ra ngoài đi liên hoan hả?” Giọng điện chị Luru nghe có vẻ khá bình tĩnh.

Tô San nghĩ là do Tiểu Chu nói, cũng không để ý:

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

Chị Luru: “Không có gì, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới em, em đừng quan tâm là được.”

Tô San nghe cũng không hiểu ra sao, chị Luru dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Có vẻ như nghĩ tới điều gì, cô lập tức vào Weibo, phát hiện hot search đứng đầu là <#Tạ Duyên Phạm Mộng#>

Thì ra lúc này Phạm Mộng up tám ảnh chụp lên, nhưng còn để ở giữa cô ta và Tạ Duyên một trái tim, lúc này cư dân mạng đều nổi bão, đặc biệt là fan của Tạ Duyên, đào lên tất cả những tin tức đen tối thời xưa của Tạ Mộng.

Cư dân mạng A: “Nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ lại lăng xê *nôn mửa*”

Cư dân mạng B: “Cầu xin Phạm nữ sĩ buông tha ông xã của tui, xin cô chọn người khác để lăng xê đi!”

Cư dân mạng C: “Phim điện ảnh còn chưa công chiếu đã bắt đầu lăng xê, đây đâu phải là cách tuyên truyền của đoàn làm phim?”

Cư dân mạng D: “Nhìn ảnh chụp, ông xã của tui toàn cúi đầu, rõ ràng là không muốn chụp hình chung, cũng không thèm để ý tới nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ có mỗi nữ nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ độc diễn, ngoài ra, cho hỏi em gái xinh đẹp ngồi cạnh Tạ Duyên là ai vậy?”

Cư dân mạng E: “Tuy rằng tui rất muốn nhìn hình ông xã của tui selfie, nhưng không hy vọng bị người khác lợi dụng để lăng xê *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Em gái ngồi cạnh Tạ Duyên là Tô San hả? Ha haha, tuy rằng ta rất ghét Phạm Mộng, nhưng diễn xuất của Tô San có khi nào sẽ bị Phạm Mộng nghiền nát thành bột luôn không?”

Cư dân mạng G: “Ôm đi Trùng ca của tui, thuận tiện kéo theo Lý Hách, cảm ơn Phạm nữ sĩ buông tha cho bọn họ *khom lưng chín mươi độ*”

Phạm Mộng đang muốn làm gì đây, chỉ cần nhìn lướt qua là cũng biết ý đồ của cô ta là gì, nếu như không phải là cố ý, thì là do EQ quá thấp, nếu EQ thấp thì làm sao tồn tại trong giới này tới giờ được chứ.

Dù sao cũng không liên quan tới cô, Tô San tắt máy, chuẩn bị đi ngủ, lại có một tin nhắn Wechat tới.

Vương Trùng: “Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi vừa mới nghe được tin, đội quan hệ xã hội của Phạm Mộng chuẩn bị thuê thủy quân để hướng chỉ trích của dư luận sang phía cô.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tài Nấu Nướng Của Cô

Vương Trùng: “Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi vừa mới nghe được tin, đội quan hệ xã hội của Phạm Mộng chuẩn bị thuê thủy quân để hướng chỉ trích của dư luận sang phía cô.”

Bây giờ, nếu ai có fan nhiều là lớn nhất, nếu không có chỗ dựa vững chắc, chỉ cần bị người khác hãm hại cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng ngậm đắng nuốt cay.

Tô San nhắn tin cho chị Luru, đối với việc bị người ta đem diễn xuất ra chê cười cô cũng không quá để ý, cứ bôi đen cô thật nhiều, đến lúc sau khi được tẩy trắng mới cảm thấy càng thỏa mãn.

Rất nhanh chị Luru đã trả lời lại, nói chị sẽ nói bên quan hệ xã hội chú ý không chế dư luận, nếu như chị bôi đen năng lực diễn xuất của cô thì không sao, nếu còn đề cập tới vấn đề khác lập tức sẽ đứng ra giải quyết.

Công ty quản lý của Tô San thực ra cũng là một trong ba công ty giải trí lớn nhất trong ngành, cũng là do chị của cô giới thiệu cô vào đây, chị Luru cũng là người đại diện có thâm niên trong giới, ngoài cô ra chị Luru còn đại diện cho hai ca sĩ hiện cũng khá nổi tiếng, cho nên thực ra chị ấy cũng rất bận.

Suy nghĩ xong, Tô San cảm thấy cũng nên nói tiếng cảm ơn với Vương Trùng.

Tô San: “Cảm ơn, hôm nào tôi sẽ mời anh ăn cơm, đúng rồi, sao anh biết được chuyện đó?”

Một lát sau, Vương Trùng liền nhấn một đồng icon cảm xúc tới.

Vương Trùng: “Phạm Mộng cùng công ty quản lý với tôi, lúc tôi đang nói chuyện điện thoại với người đại diện, có vô tình nghe người đại diện có đề cập tới việc này.”

Vương Trùng: “Cô không cần mời tôi đi ăn cơm, cô chỉ cần nói cho tôi biết, cô cuối cùng làm như thế nào trong ngắn ngủn mấy tháng mà năng lực diễn xuất có thể tăng vọt như vậy?”

Sau đó hần lại nhấn qua một icon lệ rơi đầy mặt, Tô San coi như hiểu rồi, thực ra mục đích của hần là hỏi cô vấn đề này. Thực ra kiểu giống như Vương Trùng còn có ba idol cũng được coi là những idol có lượng fan hùng hậu nhất, Vương Trùng so với mấy idol kia không có ưu thế nhiều hơn bao nhiêu, mà nếu muốn đá chéo sang ngành điện ảnh thì cũng không dễ đi lắm, nếu muốn thăng tiến hơn nữa thì còn phụ thuộc vào năng lực diễn xuất.

Tô San: “Không có bí quyết nào cả.”

Tô San: “Không có bí quyết gì cả, chỉ cần cố gắng hiểu nhân vật của mình là được rồi, đạo diễn cũng thường nói tôi diễn nhiều lúc hơi quá, tôi cũng cần phải tiến bộ *khóc lớn*”

Vương Trùng: “Không thể nào, cô xem trước đây cô còn diễn kém hơn cả tôi, so với hiện tại đúng là một trời một vực!”

Vương Trùng: “Có phải là do cô không muốn nói bí quyết của cô cho tôi biết đúng không? *dao phay*”

Tô San có hơi bất đắc dĩ, cô lấy đầu ra bí quyết.

Tô San: “Nếu không anh thử tìm thầy dạy diễn xuất để luyện tập một thời gian thử xem, một thời gian nữa tôi cũng phải đi học như vậy.”

Trước kia cô cũng cảm thấy mình không cần học, nhưng đến lúc sau mới phát hiện mình diễn khác với những người khác, có lẽ cô đi học thì sẽ học được cách diễn đúng đắn hơn.

Vương Trùng: “Được rồi *thở dài*”

Vương Trùng thực ra là một người đồng nghiệp khá tốt, EQ cũng cao, nếu không phải do Tô San mệt nhọc, thì hần vẫn còn ở đó nói chuyện này chuyện kia không dứt.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, dư luận trên mạng lại thay đổi, đầu tiên là công ty quản lý của Tạ Duyên đứng ra thông báo bác bỏ tin đồn, lúc này fan mới yên tĩnh lại, sau đó lại có một đám người chê cười diễn xuất của cô, so sánh cô với Phạm Mộng, tóm lại là nói diễn xuất của cô bị Phạm Mộng nghiền thành cặn bã.

Tô San cũng không hơi đầu quan tâm, thay một bộ đồ đơn giản áo thun quần jeans, cầm theo mấy bag đồ chơi điều khiển từ xa, sau đó gọi taxi đi tới nhà chị của cô.

Anh rể của cô thời gian gần đây làm ăn khá tốt, ở tại thủ đô nhưng cũng có một biệt thự loại nhỏ, nhưng cách phim trường hơi xa, hơn nữa chủ nhật hay kẹt xe, cô ngồi xe mất 3 tiếng mới tới biệt thự.

Lúc cô nhấn chuông cửa, một lát sau, cổng được mở ra, một bé trai mặc một bộ âu phục kẻ caro từ bên trong đi ra:

“Dì út!”

“Hy Hy lại mập lên rồi, hôm nay mẹ của cháu làm cho cháu món gì ngon không?” Tô San cười ngồi xổm xuống, một tay bế bé trai lên.

Cậu bé ôm chặt cổ của cô, sau đó cười tháo kính râm của cô xuống:

“Mẹ làm rất nhiều đồ ăn ngon, còn nói phải đợi dì út tới cùng ăn, con sắp chết đói rồi!”

Tô San ôm cậu bé vào phòng khách, thấy bên trong có khá nhiều người, nhưng phần lớn là họ hàng, còn có cả mẹ của cô.

“Đại mỹ nữ, nếu em một lát nữa còn chưa tới, tụi chị cũng phải đi ăn cơm trước.”

Tô Nguyễn cười từ trong bếp đi ra mang theo một đĩa đồ ăn, đi qua bên này ôm lấy Hy Hy, đánh vào mông cậu bé một:

“Lớn đến thế này mà còn để đi út bé, con không xấu hổ hả?”

“Con thích đi út bé, mùi thơm trên người đi út thơm hơn mẹ nhiều.”

Hy Hy bấu môi hình như còn đang muốn từ trên người cô ấy nhảy xuống.

“Sau này thằng nhãi này nhìn là biết là người đào hoa lãng nhãng, nhỏ như vậy đã biết so sánh mùi hương, sau này không biết còn như thế nào nữa.”

Mẹ Tô mặc một bộ sườn xám màu lam khoác áo choàng đi tới.

Thấy vậy, Tô Nguyễn một tay xách cậu bé lên, làm bộ ném lên sô pha tiếp tục dạy dỗ.

“Mẹ.”

Tô San đi qua kéo tay mẹ Tô, mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng có vẻ mẹ Tô cũng không vui mừng, nhìn qua những người khác vẫn đang ngồi ở phòng khách nói chuyện xong, sau đó duỗi tay đập nhẹ lên gáy của cô:

“Mấy chuyện ầm ĩ trên mạng là sao, mấy người đó sao mắng chửi khó lọt tai như vậy, mẹ đã nói con đừng có tiến vào giới giải trí, con một hai phải làm bằng được, con lại không được đào tạo chính quy, sao mà có thể trở thành tên tuổi được.”

Nói đến đây, mẹ Tô lại cảm thấy trong lòng hơi không thoải mái, con gái mình cực khổ nuôi lớn còn không nở mắng con bé, vậy mà lại bị cư dân trên mạng mắng thậm hại như vậy, bà làm sao mà không đau lòng cho được.

Tô San đang định nói gì đó, lúc này Tô Nguyễn cũng đi tới, vỗ vỗ vai Tô San, cười nói:

“Mẹ, bẩm sinh Tô San đã có tố chất khá tốt như vậy, chỉ cần cố gắng tôi luyện nhiều diễn xuất nhất định có thể càng được cải thiện.”

Dứt lời, không biết lại nghĩ tới điều gì, cô dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với Tô San:

“Công ty của nhà mình gần đây có hợp tác với đài Giang Hòa sản xuất một bộ phim, bên phía đài Giang Hòa ý định muốn mời Mục Dao đóng, nhưng bây giờ còn chưa xác định, chị sẽ cho người của công ty qua đó nói chuyện với bọn họ, tranh thủ cho em một cơ hội để thử vai.”

Đài Giang Hòa chính là đài truyền hình trung ương, hơn nữa chuyên tự sản xuất phim, đến lúc ra mắt nhất định có thể trở thành bộ phim hot. Từ trước tới giờ, Tô San đều đóng ở mảng phim trên mạng (web drama), nếu muốn thực sự tiến vào giới giải trí, thì phải có một tác phẩm thực sự nổi bật.

“Em hiện tại về mức độ nổi tiếng hay lượng fan đều không đủ, chắc thôi đi.”

Tô San cảm thấy việc này hơi khó thực hiện được.

“Ai nói.”

Lông mày Tô Nguyễn nhăn lại, khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm cô:

“Chờ em từng bước từng bước đi lên thì sẽ mất rất nhiều thời gian, đến lúc vị trí ổn định cũng đã hơn ba mươi tuổi, nổi tiếng thì phải sớm một chút, cơ hội này nếu không phải dành cho em cũng sẽ dành cho người khác, em là em gái của chị, chị không đưa cho em thì đưa cho ai? Cứ vậy đi, chị sẽ nói chuyện với bên kia, đến lúc đó cô chị sẽ thông báo cho người đại diện của em.”

Nói xong, Tô San cũng không nói gì nữa, qua cùng mẹ của cô đi vào ăn cơm.

Hôm nay tới đây thực ra đều là họ hàng bên phía anh rể, có điều ba của cô hôm nay không tới được vì việc công ty gần đây rất bận.

Sau khi ăn xong, Tô Nguyễn một hai phải giữ cô ngủ lại một tối, cô suy nghĩ thấy ngày mai buổi chiều mình mới có lịch quay, Tô San cuối cùng đồng ý ở lại, mẹ của cô thì đi trước.

Tô Nguyễn thực sự là một nữ cường nhân tiêu chuẩn, lúc trước cô từng là quản lý cấp cao của một công ty giải trí, sau đó dứt khoát từ chức cùng chồng mở ra một trang web video, mấy năm nay làm ăn cũng ngày một tốt hơn, nhưng vẫn còn thiếu một vài yếu tố mới có thể trở thành trang web video hàng đầu.

Tô Nguyễn cũng hỏi cô về việc đồn đãi trên mạng, hỏi cô có muốn dùng tiền xử lý không, để mấy hot search nói Tô San diễn xuất kém biến mất luôn, có điều Tô San không quan tâm lắm, có như vậy thì lúc sau mới có thêm động lực để tiến bộ hơn.

Ở nhà chơi với cháu trai cả ngày xong, đến ngày hôm sau trong biệt thự chỉ còn cô, Hy Hy và bảo mẫu, 2 vợ chồng Tô Nguyên đều đi làm, nhiệt huyết dâng trào, Tô San tự mình xuống bếp nấu cho Hy Hy mấy món, cũng thuận tiện làm thêm một chút điểm tâm, chuẩn bị mang tới đoàn làm phim để cho Tiểu Chu và Đồng Nhạc.

“Tay nghề của Tô tiểu thư thật là tốt, cái này có thể so với mấy món ăn của đầu bếp khách sạn năm sao rồi.”

Bảo mẫu cũng cùng ngồi ăn cơm, đặc biệt là mấy thứ điểm tâm Tô San làm, cô chưa bao giờ ăn được điểm tâm ngon như vậy.

Đời trước vì lấy lòng tổ mẫu của cô, Tô San tất nhiên ở phương diện nấu nướng mất rất nhiều thời gian và công sức để rèn luyện, bây giờ ở nơi này so với đời trước gia vị còn phong phú hơn nên hương vị tất nhiên còn ngon hơn.

“Đúng vậy, con chưa bao giờ ăn đồ ăn ngon như vậy, ngon hơn một ngàn lần một vạn lần đồ ăn của mẹ con làm!”

Thằng bé miệng đầy dầu mỡ, đôi tay còn khua lên khua xuống mô tả.

Tô San cười lấy qua miếng giấy lau miệng cho cậu bé, nghĩ nghĩ thằng bé này đáng yêu quá đi mất.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Tô San mang theo một hộp điểm tâm tới phim trường.

May quá lần này không kẹt xe, đến lúc cô tới phim trường, thì thấy có rất nhiều paparazzi thủ ở bên ngoài.

Sau khi đi vào Tô San chỉ thấy Lý Hách và Phạm Mộ Dung đang quay, không đợi tới lúc cô đi vào phòng hóa trang, Đồng Nhạc mặc một váy ngắn màu vàng nhạt xách theo một đồng tử từ bên trong đi ra.

“Tô San, chị tới rồi, em vừa chuẩn bị đi, chị chưa ăn cơm hả?” Đồng Nhạc đi qua ôm lấy cổ cô, hiển nhiên thấy hộp cơm trong tay cô.

Nghe vậy, Tô San mở hộp cơm ra, thần nhiên nói:

“Tôi làm bánh thịt, cô thử xem.”

“Được rồi.”

Đồng Nhạc không khách sáo chút nào lấy một miếng cho vào miệng cắn, nhai nhai, trong chốc lát mắt trừng to:

“Ủi mẹ ơi, Tô San, tay nghề của chị sao tốt quá vậy, em chưa bao giờ ăn điểm tâm nào ngon như vậy!”

Nói xong, lập tức duỗi tay đoạt lấy hộp cơm của cô:

“Cho em, cho em hết đi!”

“Không được, tôi đang tính để nhóm người Vương Trùng ném thử nữa.”

Tô San đóng lại nắp hộp rồi đưa ra sau lưng.

Vương Trùng dù sao cũng giúp cô, cô cũng phải có chút thái độ đáp lại.

Nghe vậy, Đồng Nhạc có vẻ tiếc nuối, đành phải lui lại nhưng lại giơ 2 ngón tay:

“Chị cho em thêm 2 miếng đi!”

Cười cười, Tô San đành phải cho cô ấy thêm hai miếng, lúc này Đồng Nhạc mới lưu luyến rời đi.

Lúc này cũng không biết là Vương Trùng đi đâu rồi, lại đưa Lý Hách ăn một miếng, Lý Hách cũng muốn đem hết cả hộp đi, nhưng Tô San không đồng ý, Lý Hách lại nói cô quá keo kiệt, tay mắt lạnh lẽ lại cầm đi hai miếng nữa, cuối cùng trong hộp còn lại ba miếng.

Tô San quyết định cắt đi để lát nữa cho Tiểu Chu ăn, đang chuẩn bị đi vào phòng hóa trang lại thấy Triệu Đồng bước nhanh đi tới phía của cô.

“Tô San, nghe Hách ca ca nói chỗ cô có đồ ăn ngon, là hộp này hả?”

Triệu Đồng có vẻ rất hiếu kì nhìn chằm chằm hộp cơm trên tay cô, rốt cuộc một hảo hán giống như Lý Hách cũng nói ngon, vậy chắc chắn là ngon rồi.

“A, cái này...”

“Cám ơn, để tôi cầm mang cho Duyên ca ném thử!” Triệu Đồng không nói hai lời liền cầm hộp điểm tâm đi, chỉ còn một mình Tô San đứng ở đó ngẩn ngang trong gió.

Công thức tuyệt mật của hoàng gia, tất nhiên là ngon rồi.

.....

Trong phòng hóa trang lớn vô cùng sạch sẽ có một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi đi lại lại, tóc của hắn được vuốt keo bóng loáng nhưng nếp

nhân trên trán vẫn thể hiện rõ tuổi tác của hấn.

“Đại ca à, bộ phim này của đạo diễn Lâm đã đợi cậu ba năm rồi, bây giờ cậu nói không diễn là không diễn, cậu muốn người ta nghĩ như thế nào đây?”

Người đàn ông trung niên cảm thấy muốn phun lửa.

Còn người còn lại vẫn đang ngồi trước bàn hóa trang lướt điện thoại, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói:

“Tôi đã không đồng ý ngay từ đầu rồi.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên hít sâu một hơi, lập tức lấy quá khứ ra để nói:

“Đúng vậy, đúng là ngay từ đầu cậu cũng không đồng ý với ông ấy, nhưng cậu vẫn lấy cớ là không có thời gian, đến bây giờ cũng ba năm rồi, cũng không thể lại nói là không có thời gian, với lại đạo diễn Lâm mới nhận được giải Đạo diễn xuất sắc nhất, cậu đắc tội người ta như vậy thì không tốt lắm!”

“Tôi không thích đóng phim tình cảm.”

Nói xong, Tạ Duyên bỗng nhiên ngẩng đầu:

“Tôi định lập một tài khoản Weibo.”

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông trung niên cảm thấy không nói được lời nào, vừa đúng lúc Triệu Đồng cầm cán một miếng điểm tâm đi tới, sau khi nhìn thấy người đàn ông trung niên lập tức ngoan ngoãn chào một tiếng:

“Hoa ca.”

Hạ Hoa ho nhẹ một tiếng, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Tạ Duyên, lúc này vẫn đang ngồi lướt điện thoại:

“Trước đây không phải cậu nói mấy thứ này vô dụng à, sao giờ lại muốn lập tài khoản?”

“Duyên ca, điểm tâm của Tô San làm, ngon siêu cấp!”

Triệu Đồng giống như hiến vật quý đưa hộp điểm tâm tới trước mặt Tạ Duyên.

Nói xong, dường như nghĩ tới điều gì lại thu lại:

“Món này có chứa thịt, em quên mất là anh không ăn thịt.”

Tạ Duyên đang lướt đi động chậm rãi ngẩng đầu lên, tùy tiện đặt điện thoại lên bàn, giờ tay đoạt lấy hộp trong tay hấn, lấy một miếng ăn thử.

“Tạ Duyên, không phải là cậu nói cậu không ăn thịt heo sao?”

Hạ Hoa về mặt kinh ngạc.

Tạ Duyên: “Con người không thể luôn luôn bất biến, nếu không theo kịp sự phát triển của thời đại.”

Hạ Hoa: “.....”

Cho nên, chuyện đó có liên quan gì tới việc không ăn thịt?

Trông thấy Tạ Duyên thật sự ăn miếng bánh thịt kia, Hạ Hoa cũng duỗi tay muốn lấy miếng cuối cùng trong hộp.

Tạ Duyên lập tức đóng nắp hộp lại, liếc mắt:

“Của tôi.”

Hạ Hoa: “.....”

“Sao cậu lại keo kiệt như vậy, đồ vật của nữ nghệ sĩ, nói nhận là nhận, cậu không sợ tạo ra scandal hả?”

Hạ Hoa muốn dùng điều này để hù dọa hấn.

Tạ Duyên không để ý Hạ Hoa, có vẻ cảm thấy hương vị món điểm tâm này không tệ, đánh vỡ những cảm quan vị giác trước kia của hấn đối với thịt.

Thấy vậy, Hạ Hoa đành hừ lạnh một tiếng, lập tức không vui tròng Triệu Đồng:

“Còn cậu sao cũng không có tí chừng mực nào vậy, đồ vật gì nữ nghệ sĩ đưa cũng dám lấy, sự việc Phạm Mộng ngày hôm qua còn chưa đủ sao? Còn cái cô Tô San gì đó, nhìn là biết muốn mượn cơ hội để lăng xê, cậu sau này không được để cô ta đến gần Tạ Duyên, có hiểu không?”

Chương 8: Chiêu Trò Lãng Xê

“Còn cậu sao cũng không có tí chừng mực nào vậy, đồ vật gì nữ nghệ sĩ đưa cũng dám lấy, sự việc Phạm Mộng ngày hôm qua còn chưa đủ sao? Còn cái cô Tô San gì đó, nhìn là biết muốn mượn cơ hội để lãng xê, cậu sau này không được để cô ta đến gần Tạ Duyên, có hiểu không?”

Triệu Đồng: “.....”

Hắn trước giờ vẫn luôn cần mẫn làm hết trách nhiệm mà!

“Hoa ca, em biết rồi, sau này em nhất định không để bất kỳ người phụ nữ nào tiếp cận Duyên ca.”

Triệu Đồng vô cùng nghiêm túc đứng thẳng người nói, chỉ còn thiếu nước thề độc.

Hình như vẫn cảm thấy hơi không yên tâm, nhưng Hạ Hoa không có nhiều lời nữa, lại đem ánh mắt hướng về phía Tạ Duyên, hiện vẫn đang chơi game trên điện thoại, nhủu nhủu mi:

“Không phải cậu muốn theo kịp sự phát triển của thời đại sao? Bây giờ giới trẻ toàn chơi điện tử, sao cậu toàn chơi trò xếp hình?”

Dứt lời, Triệu Đồng thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Tạ Duyên: “Bây giờ thể hệ trung niên đều tới quảng trường tập nhảy, sao anh không đi quảng trường tập nhảy đi?”

Triệu Đồng cuối cùng không nhịn nổi cười “Phụt!” một tiếng, thấy ánh mắt của Hoa ca liếc sang hắn, hắn sợ đến mức vội vàng chuồn ra khỏi phòng trang điểm.

“Bộ phim kia của đạo diễn Lâm tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ lại cho kỹ đi, họ cũng rất có thành ý, hơn nữa nói cho đúng mặc dù bộ phim hiện tại cậu đang quay mặc dù là nội dung chủ đạo nam giới tranh đoạt quyền lực, nhưng không phải là bên trong cũng có yếu tố tình cảm đấy thôi, lại còn có hai cảnh hôn, thể này thì cũng không khác gì phim thần tượng là mấy.”

Hạ Hoa có vẻ lại muốn tiếp tục thuyết phục hắn.

Nghe vậy, Tạ Duyên lại ngưng mi nghĩ sâu xa:

“Lát nữa anh nói với bên đạo diễn cắt mấy cảnh hôn đó đi.”

Dứt lời, sắc mặt Hạ Hoa trong chốc lát hết trắng lại xanh, hắn đã từng nghe nói việc nữ diễn viên không thích quay cảnh hôn, sao giờ đến vị đại gia này còn làm ra vẻ hơn cả phụ nữ vậy trời!

“Sao mà tôi nói với đạo diễn được?? Hợp đồng có ghi rồi, nếu cậu không quay, thì chính là vi phạm hợp đồng, bồi thường tiền là chuyện nhỏ, nhưng cậu cũng đã quay được gần nửa rồi, giờ lại kiểm cùi ba năm thiếu một giờ không phải là lãng phí thời gian lắm sao?”

Hạ Hoa chỉ cảm thấy giận đến mức đau dạ dày:

“Hơn nữa chẳng lẽ sau này cậu có bạn gái, cũng không chấp nhận hôn môi với lại tiếp xúc thân mật luôn hả?”

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu: “Tôi chỉ hôn bạn gái của tôi.”

Hạ Hoa: “.....”

Thực ra không phải là Tạ Duyên không chuyên nghiệp, là do từ hồi đầu quay phim đều không có cảnh hôn, lúc sau cũng thành thói quen không diễn cảnh hôn, thực ra lần này hắn cũng thử đột phá bản thân một chút, cho nên mới không phản đối việc trong kịch bản có cảnh hôn, nhưng mà tưởng tượng tới Phạm Mộng.....

Hắn thà bồi thường tiền còn hơn.

“Vậy tùy cậu, khi nào có thời gian tôi sẽ nói chuyện với đạo diễn, đúng rồi, còn việc cậu muốn lập tài khoản Weibo, cậu cũng không được tùy tiện đăng linh tinh, tốt nhất là đem tài khoản đó cho tôi quản lý đi, nếu không cậu nếu đăng lên gì đó không đúng thì hậu quả của nó so với sự việc của Phạm Mộng ngày hôm qua còn nghiêm trọng hơn!” Hạ Hoa nhủu chặt mày nhìn vào điện thoại.

“Nếu như đưa cho anh quản lý, thì tôi còn lập ra làm cái gì nữa?”

Tạ Duyên liếc mắt nhìn hắn, sau đó lại mở ra hộp điểm tâm, từ bên trong lấy ra miếng điểm tâm cuối cùng, vô cùng nghiêm túc nói:

“Tôi cảm thấy thịt cũng khá ngon.”

.....

Tô San sau khi hóa trang xong, không biết nghe tiếng gió từ nơi nào nói chỗ cô có đồ ăn ngon, Vương Trùng chạy tới lại phát hiện ra chẳng còn cái gì, lại giận dữ bắt Tô San mai lại làm một ít mang tới.

Tô San ở tại khách sạn, làm gì có phòng bếp mà làm điểm tâm cho hắn, chỉ có thể nói qua loa với Vương Trùng là sau này sẽ làm lại cho hắn, hắn mới mang tâm trạng vô cùng không vui rời đi.

Quay xong mấy cảnh quay, Tô San lại ngồi chờ tới tối để đóng một cảnh quay mà cô chỉ có hai câu thoại, dù sao thì không còn cách nào khác, cô cũng không phải sao hạng A cũng không phải vai chính, chắc chắn là không thể gom lại các cảnh quay để quay một lượt.

Cô đang định ngồi ở phòng trang điểm để chơi game, lại phát hiện thấy trên mạng dân tình sôi nổi, bởi vì Tạ Duyên vừa mới lập tài khoản Weibo.

Chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành từ khóa tìm kiếm số 1, ngoài ra trong vòng chưa tới 1 giờ đồng hồ fan lên đến ba trăm vạn, số bình luận khoảng 20 vạn, một số nghệ sỹ trước đây có từng hợp tác với Tạ Duyên cũng bắt đầu follow hắn, nhưng Tạ Duyên chỉ follow duy nhất tài khoản của công ty quản lý của mình.

Cư dân mạng A: “A a a a a!”

Cư dân mạng B: “Ông xã có thể chụp cho em một tấm selfie đăng lên được hay không? *thẹn thùng*”

Cư dân mạng C: “Chắc chắn là do ông xã cảm thấy công ty quản lý mỗi lần bác bỏ tin đồn quá chậm nên quyết định tự mình làm!”

Cư dân mạng D: “Hình selfie, selfie, selfie, tui muốn hình selfie!”

Cư dân mạng E: “Cảm giác có thể lại gần ông xã thêm một chút rồi *cười to*”

Cư dân mạng F: “Nếu hôm nay có hình selfie đăng lên, tôi sẽ livestream tay không mở quả sầu riêng, ăn cua sông, vác tảng đá lớn, một chân đi trên dây các loại!”

Tô San cảm thấy làm fan của Tạ Duyên thật sự là một, thần tượng của mình không tham gia chương trình truyền hình, không tham gia họp báo phỏng vấn, không chụp tạp chí, không nhận đóng phim thương mại, muốn nhìn thấy hắn chỉ có thể nhìn thấy trong phim điện ảnh, nhưng mặc dù vậy, bình thường fan của hắn cũng giống như hắn rất khiêm tốn, kể cả trong những bảng xếp hạng bình chọn gì đó hắn cũng không góp mặt nhiều, chỉ đến khi có đồn đãi gì đó nói không tốt về hắn thì lực công kích của đội ngũ fan của hắn là không gì địch nổi, nhìn Phạm Mộng là biết, dù sao ít nhất cũng là một ảnh hậu, fan cũng không ít, ngày hôm qua bị vui đập tới mức phải thuê thủy quân để chuyển hướng dư luận.

Tô San cũng follow Tạ Duyên, sau đó cô cũng follow Vương Trùng và Lý Hách, sau đó nghĩ nghĩ thấy lâu rồi mình không đăng gì lên Weibo nên cô quyết định đăng một tấm selfie lên.

Có điều fan của cô chỉ khoảng ba trăm vạn, đừng thấy là mỗi lần đều có bảy tám ngàn bình luận, thực tế phần lớn toàn antifan, Tô San cũng quen rồi.

Tối tới, còn một cảnh quay nữa mà đạo diễn vẫn không hài lòng với biểu hiện của Vương Trùng, quay vài lần, cuối cùng chỉ có thể gọi Vương Trùng tới trao đổi lại.

Tô San ngồi trên một phía giường nệm lấy kịch bản quạt quạt, quần áo quá dày, nóng tới mức cô sắp nổi sôi tới nơi.

“Chị Tô, lúc nãy chị Lưu có gọi điện thoại tới, nhắc chị ngày mai dậy sớm, chị ấy qua đây đón chị đi tới trường quay để ghi hình.” Tiểu Chu mang điện thoại lại đây đưa cho cô.

Tô San nhận lấy điện thoại đúng là có thấy chị Lưu lúc nãy có gọi tới, còn có tin nhắn, bởi vì ngày mai cô đi thu hình một gameshow, mặc dù chỉ là gameshow phát trên mạng nhưng vẫn khá hot, bộ phim do nguyên chủ đóng kia cũng sắp ra mắt, chắc là đến để tuyên truyền một chút.

Thật sự là quá nóng, Tô San nhìn thấy bên chỗ Tạ Duyên có một quạt lớn, liền cầm kịch bản đến một ghế gỗ cách Tạ Duyên khoảng một thước ngồi xuống.

Nhìn thấy cô lại đây, Triệu Đồng đang chơi game lập tức nghĩ tới lời dặn dò của Hạ Hoa, lập tức đi qua chắn giữa cô và Tạ Duyên, cười hắc hắc nói:

“Tô San, cô hôm nay làm món điểm tâm kia ngon thật đấy, làm cách nào vậy, có thể chỉ cho tôi không?”

“Mi còn chẳng nấu được.”

Tạ Duyên không chút để ý nói.

Tô San sững sốt, không nhìn được nhìn về phía Tạ Duyên đột nhiên lên tiếng ở sau lưng Triệu Đồng, lúc này hắn đang ngồi phía trước chiếc quạt lớn mát mẻ, vừa uống trà vừa đọc kịch bản, trên người mặc một bộ áo giáp dày nặng, tóc vấn sau lưng bị quạt thổi bay bay.

“Em...em mặc dù không biết nấu mì, nhưng biết đâu em lại có khiếu ở những lĩnh vực khác thì sao!”

Triệu Đồng vẫn đứng giữa 2 người như cũ.

“Vậy cậu cho tôi xem cậu có khiếu pha trà hay không đi?”

Tạ Duyên sắc mặt không đổi đưa chén trà cho Triệu Đồng.

Triệu Đồng miệng run run, muốn nói lại thôi, cuối cùng phải đem chén trà đi.

Hắn vừa đi, Tô San cuối cùng cũng được hưởng chút gió, lập tức dựa vào ghế thoải mái nghỉ ngơi.

“Món hôm nay cô làm là món gì vậy?”

Tô San sững sốt, quay đầu sang, thấy cậu vừa rồi là Tạ Duyên hỏi, cô đành phải thần nhiên nói:

“Bánh thịt.”

Ở hoàng cung thực ra gọi là bánh đụn mây toái kim.

Tạ Duyên không nói gì, lại tiếp tục đọc kịch bản, những nhân viên đoàn ở phim trường cũng bận rộn công việc không ngơi nghỉ, Phạm Mộng do vụ việc trên mạng, có lẽ cảm thấy xấu hổ nên cũng không còn bắt chuyện với Tạ Duyên nữa.

Tô San nhìn mắt hắn, vừa lướt điện thoại, vừa không để bụng nói:

“Nếu anh cảm thấy hương vị cũng được, tôi có thể ghi lại công thức làm cho anh.”

“Không cần.” Tạ Duyên quay đầu đi, thần nhiên quét qua người cô:

“Tôi không biết nấu.”

Tô San định nói hắn có thể đem công thức để cho người khác làm, nhưng cuối cùng không nói ra, chỉ nói kiểu có lệ:

“Khi nào có thời gian tôi lại làm một chút để anh nếm thử.”

Tạ Duyên: “Được.”

Tô San: “.....”

Cô phát hiện ra một điều là, Tạ Duyên thật sự không biết khách sáo là gì, chẳng lẽ anh ta không rõ là cô chỉ là đang nói lời nói khách sáo thôi sao?

“Làm cái gì á, tôi cũng muốn ăn, nghe Hách ca nói là ngon lắm!”

Vương Trùng từ bên phía đạo diễn chạy lại đây, đầu đầy mồ hôi.

Tô San đang định nói gì đó, phía bên kia đạo diễn lại gần cổ kêu bắt đầu quay.

Cô đành phải nuốt xuống lời định nói, đi qua bên đó chuẩn bị đóng phim.

“Nóng chết người!”

Vương Trùng lấy khăn tay áo của long bào để lau mồ hôi trên đầu.

Chỉ có một cảnh này, Vương Trùng sau khi được đạo diễn hướng dẫn một hồi cũng xong, Tô San cảm thấy nóng vội vàng đi thay quần áo để quay về khách sạn, mấy người khác hình như còn phải quay thêm một lúc nữa.

Do mấy ngày sau cô cũng không có lịch quay, cho nên ngày mai có thể đi thu hình gameshow, Tô San tắm rồi chuẩn bị đi ngủ sớm, lại đột nhiên phát hiện Tạ Duyên follow Weibo của cô.

Lúc này thì fan của Tạ Duyên đã tăng tới một ngàn vạn rồi, hắn cũng follow một số người trước đây có từng hợp tác, nhóm người Vương Trùng, chỉ có duy nhất không follow Phạm Mộng. Giờ thì cư dân mạng lại bắt đầu suy diễn phỏng đoán rốt cuộc quan hệ giữa Tạ Duyên và Phạm Mộng có vẻ không hợp nhau.

Tô San nhìn lướt qua một vài tin tức mới rồi đi ngủ. Ngày hôm sau sáng sớm chuông cửa đã vang lên, cô đành phải mơ mơ màng màng đi mở cửa.

Vừa mở cửa, chị Luru liền cầm một túi xách đi giày cao gót cao tám phân đi vào, vừa nhìn đồng hồ, có vẻ rất gấp gáp.

“Mau rửa mặt đi, chuyên viên trang điểm đang chờ trong xe rồi, quần áo cũng sẽ do bên phía ban tổ chức bố trí, em chỉ cần đi với chị là được.”

Chị Luru đi qua ngồi vào ghế sofa, thấy bộ dáng cô còn mơ mơ màng màng, mày không nhận được nhãn lại:

“Vội lại, hôm nay cả mấy người chủ chốt trong đoàn phim cũng sẽ qua, gần đây Khúc Văn cũng khá nổi, em có thể cùng hần lãng xê couple để hot hơn một chút.”

Tô San cảm thấy chân động, đuôi tay hất tóc ra sau, đi qua ngồi vào một bên ghế sofa, thản nhiên nói:

“Em không muốn lãng xê couple.”

Khúc Văn chính là diễn viên nam chính trong bộ phim này, debut sớm hơn cô, bối cảnh cũng khá tốt, nổi tiếng trong mảng phim trên mạng, quan trọng nhất người này rất lãng nhăng, hồi trước cũng có đợt theo đuổi nguyên chủ (Tô San trước đây), nhưng nguyên chủ không đồng ý, hần còn thích chơi kiểu mặt dày, vừa hay trên chộc một vài hotgirl trên mạng, sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn.

“Chỉ là kỹ xảo để tuyên truyền thôi, phía Khúc Văn có liên hệ với chị, chị cũng đồng ý rồi, đến lúc đó em chỉ cần trên màn ảnh phối hợp một chút là được.”

Chị Luru có vẻ đã quyết định rồi.

Nghe vậy, sắc mặt Tô San khê biến, bỗng nhiên ngồi thẳng người nghiêm túc nói:

“Em không đồng ý, chị cũng biết rõ là phim này chuẩn bị ra mắt rồi, bây giờ cứ lãng xê này nọ thì có ích gì nữa, chẳng lẽ sẽ làm bộ phim này hot hơn được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tham Gia Gameshow

“Em không đồng ý, chị cũng biết rõ là phim này chuẩn bị ra mắt rồi, bây giờ cứ lãng xê này nọ thì có ích gì nữa, chẳng lẽ sẽ làm bộ phim này hot hơn được sao?”

“Còn chưa chính thức chiếu mà làm sao chắc chắn kết quả sẽ như thế nào, bệnh nào khó trị, chả lẽ bác sĩ cũng không trị luôn hả?”

Chị Luru không đồng ý với cách nói của cô:

“Hon nữa, cũng đâu bắt em phải làm gì đâu, cho dù em không phối hợp, thì phía đoàn phim cũng sẽ bắt bộ phận quan hệ xã hội của em đi lãng xê, nếu đã như vậy, tốt nhất em cứ phối hợp với họ đi, mất công lại đắc tội đoàn phim.”

“Nếu như do đoàn phim muốn lãng xê, thì đó là việc của bọn họ, phim một khi chiếu xong em sẽ thanh minh làm sáng tỏ, nhưng em sẽ không chủ động phối hợp với họ.”

Tô San ôm gối ôm dựa vào sofa nhắm mắt lại, có vẻ không muốn tranh cãi gì thêm nữa.

Bộ phim này cho dù hot thì cũng không liên quan gì tới cô, ngược lại người ta có thể sẽ nói diễn xuất của cô là con sâu làm rầu nồi canh, cô cũng có giới hạn của cô, tại sao lại phải cố gắng vì một bộ phim không thể giúp ích gì cho mình, còn phải phối hợp với Khúc Văn, cái người cho dù là fan nữ cũng lợi dụng thì cô thả đập đầu vào tường còn hơn.

Thực ra việc tiến vào giới giải trí là con đường sự nghiệp mà cô muốn, chứ không phải là con đường cô nhất định phải đi.

“Em có thể thu lại tính tiểu thư của em không? Đây là giới giải trí!”

Nói đến đây, chị Luru hít sâu một hơi, chậm rãi khuyên nhủ:

“Mục Dao người ta bây giờ đang là một trong bốn tiểu hoa đán đứng đầu, lúc trước không phải cũng giống như vậy lãng xê couple để đi lên, mặc dù cũng bị người ta cười nhạo nhưng người ta lại hot nha, chị không biết vì sao em lại phải quá đề ý chuyện này, nhưng em phải biết nhập gia tùy tục.”

“Cũng không phải em để ý hay lấn tăn gì, nếu thích hợp để tuyên truyền phim, em có thể phối hợp, nhưng em không chấp nhận có bất kỳ một quan hệ gì với Khúc Văn hết, em thích đóng phim, nhưng cũng không chỉ có một con đường duy nhất là đóng phim, em sẽ vì điều em thích mà nỗ lực, nhưng không thể hiện là em sẽ vứt bỏ hết những giới hạn của mình.”

Tô San nghiêm túc nhìn vào mắt Luru tỷ nói, sau đó vào toilet rửa mặt.

Nếu như lăng xê couple với một người khác, cho dù không hot lắm, Tô San cũng sẽ phối hợp, nhưng đối với Khúc Văn thì cô tuyệt đối không.

Sau khi từ toilet đi ra, chị Luru có vẻ không có cách nào với cô, mặc dù sắc mặt vẫn không tốt, nhưng cũng chỉ nói sau này cô không được tùy hứng như vậy nữa, cho dù có ghét, thì trong giới này vẫn đề cao ích lợi.

Lời nói thì như vậy, nhưng Tô San cũng không cảm thấy là bộ phim này có thể mang lại ích lợi gì cho cô, nếu cứ cố gắng gò ép chính mình, có khi sau này đây lại trở thành vết nhơ trong lịch sử của cô.

Sau khi xuống lầu, trong xe đã có chuyên viên trang điểm, chị Luru ngồi đằng trước cùng tài xế nói chuyện điện thoại với ai đó, có vẻ là người bên phía Khúc Văn, ngắt máy xong còn thờ dài.

“Sao, bên kia nói thế nào?”

Cô ngồi phía sau đọc tạp chí.

Chị Luru ngồi ghế trước lấy tay day day thái dương, thờ dài:

“Còn nói gì nữa, chắc chắn là không vui, Khúc Văn dù sao cũng được cái mã bề ngoài, fan cũng khá nhiều, em còn không được yêu thích bằng hần, đối phương chắc chắn cảm thấy em không biết điều.”

“Có điều em yên tâm, bọn họ không dám làm gì đâu, cho dù phía Khúc Văn che dấu mấy chuyện không tốt, nếu bọn họ dám công kích em, thì chị sẽ phơi bày hết mấy chuyện này, bên nào nặng bên nào nhẹ họ phải biết.”

Chị Luru hình như đang an ủi cô.

Tán tỉnh mấy hotgirl trên mạng, trêu chọc fan nữ, ngay cả mấy nữ nhân viên trong đoàn phim cũng không buông tha, chỉ cần tùy tiện lấy một đã đủ cho hần thanh danh mất hết, căn cơ của Khúc Văn cũng không có vững chắc, nếu như mấy chuyện này đồn ra ngoài thì coi như tự hủy hoại tiền đồ của mình.

Tô San cũng không nói gì nữa, Khúc Văn cũng đã từng lợi dụng việc đóng phim mà động tay động chân với nguyên chủ, nguyên chủ có từng mắng chửi hần, còn bị trả thù, nếu để cô phải phối hợp với tên này để lăng xê couple, chỉ trừ phi cô bị điên.

Sau khi đến trường quay, mấy nhân viên vẫn còn đang điều chỉnh ánh đèn sân khấu, mấy diễn viên chính trong bộ phim của nguyên chủ cơ bản đã tới đông đủ, ở trong phòng trang điểm có nữ thứ và nữ số 3 hiện đang trao đổi kịch bản với mấy nhân viên ban tổ chức, thấy cô tới cũng sòì nổi chào hỏi.

“Tô San, nghe nói cô gần đây đóng phim cùng với Tạ Duyên, Vương Trùng, cô thấy ai đẹp trai hơn?”

Trịnh Đồng là người đóng vai nữ thứ thò đầu qua gần phía cô hỏi, cô ấy hiện vẫn đang là sinh viên trường điện ảnh, mấy người trẻ tuổi rất hứng thú với mấy người đẹp trai.

Nghe được thấy đề tài về soái ca, Lý Mi đóng vai nữ số 3 cũng quay qua, mặc dù quan hệ giữa các cô không thân lắm, nhưng chỉ cần tới chung đề tài về soái ca là kéo gần khoảng cách.

“Mỗi người một vẻ, tôi cảm thấy Nguyên Chấn Hoa lão sư là đẹp trai nhất.” Tô San cười, sau đó lấy quần áo ban tổ chức đã chuẩn bị vào phòng thay đồ.

Sau khi ra, mấy nhân viên ban tổ chức lại tới trao đổi với mấy cô về kịch bản chương trình, có một vài phân đoạn chơi trò chơi và vài câu hỏi.

“Chị Tô, đến lúc đó có thể MC sẽ hỏi cô là cảm thấy trong tất cả các nghệ sỹ cô từng hợp tác thì ai đẹp trai nhất, điều này cũng không sao chứ?”

Nhân viên ban tổ chức đang hỏi thử.

Trịnh Đồng đang ngồi trên sô pha nghe vậy lập tức nhướng mày:

“Cái này còn hỏi làm gì, chắc chắn là Tạ Duyên rồi, địa vị của anh ấy cũng là lớn nhất.”

“Ai nói, đáng lẽ phải là Khúc Văn, như vậy mới dễ dàng cho bên phía biên tập chương trình.”

Lý Mi vừa lướt đi động vừa cười, hiển nhiên đã biết việc lăng xê couple để tuyên truyền cho phim.

Tô San cũng không từ chối câu hỏi này, không sớm thì muộn, dù sao cũng phải có một chút đề tài để nói, nếu như không có điểm gì thu hút thì sẽ không phải là gameshow.

Sau khi diễn tập xong Khúc Văn mới khoan thai đi tới, đúng là kiểu nhân mô cầu dạng (người bề ngoài nhìn từ tế nhưng thực chất bên trong xấu xa), tóc nhuộm vàng, mặc một bộ âu phục màu trắng, bề ngoài trông rất khách khí, đều lưu WeChat của tất cả mấy nhân viên nữ, đức hạnh của hẳn mấy người Trịnh Đồng đều biết, vẫn luôn khinh thường.

Đến giờ quay, phía dưới đã có đầy khán giả, cũng có một vài người là fan của Tô San, nhưng phần lớn là fan của Khúc Văn, dù sao thì diễn xuất của hẳn cũng không tồi, diện mạo thì cũng được, cũng có một nhóm fan trung thành.

Sau khi mở màn, nam nữ MC giới thiệu xong bắt đầu mời những người khác lên.

“Nào, mọi người cùng chào đón những diễn viên trong phim “Sau những năm tháng rực rỡ!”” Nam MC nói, máy quay cũng lướt một lượt dàn diễn viên.

Bắt đầu giới thiệu từ phía Lý Mi, đến lượt Tô San, fan Tô San chỉ có vài người cũng điên cuồng giơ bảng ở phía dưới, cô cười nói:

“Chào mọi người, tôi là Tô San, đóng vai nữ chính Thi Văn trong phim “Sau những năm tháng rực rỡ!””

“Mặc dù tôi mới lần đầu tiên gặp Tô San nhưng điện thoại của tôi lại có rất nhiều ảnh của cô ấy.” Nam MC bỗng nhiên lên tiếng kiểu sâu xa.

Dứt lời, nữ MC cũng hô lên một tiếng khiến không khí trường quay nóng lên, khi đèn sân khấu và máy quay tập trung vào người cô, Tô San làm ra vẻ ngạc nhiên.

Thấy vậy, nam MC mới không nhanh không chậm nói:

“Không chỉ tôi, chắc chắn là có rất nhiều người cũng đều có hình của cô ấy, đều hay sử dụng khi nói chuyện phiếm với người khác.”

Nữ MC cũng thở một hơi làm ra bộ dáng quả nhiên là thế, phía dưới cũng phát ra một tràng cười lớn, Tô San đang định nói gì đó thì Khúc Văn lập tức xoay người qua, cầm microphone cười nói với cô:

“Mỗi lần nhắn tin nói chuyện phiếm với Tô San tôi cũng không dám gửi mấy icon cảm xúc của cô ấy, nếu không cô ấy sẽ cho tôi vào danh sách đen luôn.”

Nói xong, phía dưới lại có một đợt hét chói tai, MC cũng nhìn hai người kiểu mờ ám, Tô San trong lòng lại cười lạnh, WeChat của Khúc Văn cô còn không có, còn nói chuyện phiếm gì chứ!

“Vậy sau khi bị kéo vào danh sách đen có được khôi phục lại không?” Nữ MC nhìn hai người một cách sâu xa.

Thấy Khúc Văn lại muốn bịa chuyện làm trò, Tô San lập tức cười nói:

“Mấy người Trịnh Đồng Lý Mi tôi đều cho vào danh sách đen, bây giờ vẫn chưa có ý định khôi phục.”

Hai người Trịnh Đồng Lý Mi cũng sùng sốt, Trịnh Đồng phản ứng mau, lập tức cầm lấy micorphone cười nói:

“Lần trước chỉ là không nhận được thôi, ai biết cô ấy nhỏ mọn như vậy, tội tôi cũng mấy tháng rồi không liên hệ với nhau.”

Nói xong, MC cũng phối hợp cười cười, cũng thuận theo không tiếp tục hỏi nữa, kế tiếp là phần chơi trò chơi, mấy phần này đã diễn tập trước rồi, không xảy ra vấn đề gì lớn ngoài ý muốn.

Cuối cùng theo kịch bản Tô San thua, cho nên cô phải bị phạt đặt tay lên máy phát hiện nói dối rồi trả lời câu hỏi của MC.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu hỏi, Tô San cô phải trả lời thật, nếu không máy phát hiện nói dối này sẽ kêu lên.”

Nữ MC giơ tay ý nói mọi người yên lặng, sau đó nhìn vào kịch bản, nói vào microphone:

“Hình mẫu bạn trai lý tưởng của cô là gì?”

Đây là câu hỏi đã trao đổi trước đó rồi, Tô San cũng cố ý suy nghĩ một lúc, mới nghiêm túc nói:

“À um, hiểu thảo, cao hơn tôi, không quá mức bá m người, đối xử thật tốt với tôi là đủ rồi.”

Không biết cái máy phát hiện nói dối này có thật sự hiệu quả không, dù sao Tô San cũng nói thật.

Lúc này, nữ Mc lại hỏi tiếp:

“Trong số những nghệ sỹ cô đã từng hợp tác, cô cảm thấy ai là người phù hợp với tiêu chuẩn tìm chồng của cô nhất?”

Dứt lời, phía dưới lại có một trận thét chói tai, cảm giác toàn bộ máy quay đều hướng phía cô, Tô San lòng cảm thấy hơi không thoải mái, cái này rõ ràng không giống câu hỏi đã trao đổi trước, rõ ràng là chiêu trò của ban tổ chức.

Nhưng hiện đang phát sóng, cô không thể kêu dừng lại, chỉ có thể cúi đầu, cười cười:

“Là tiền bối Lý Chung!”

Lý Chung là một diễn viên hài, hiển nhiên không ai tin lời cô, phía dưới lại có một tràng cười ầm.

“Tích! Tích! Tích!”

Lúc này máy phát hiện nói dối cũng phát ra ánh sáng đỏ, trong trường quay “Ồ!” lên, nam MC cũng cười nói:

“Tô San cô nhìn xem, chắc chắn là cô nói dối rồi!”

“Được rồi, chúng ta không làm khó cô ấy nữa.”

Nữ MC xua tay để mọi người yên lặng, nhưng ngay sau đó, liền sâu xa nhìn về phía Tô San:

“Chúng tôi sẽ đổi câu hỏi khác, lần này cô nhất định phải trả lời nghiêm túc trả lời trung thực nhé!”

Tô San còn chưa kịp nói gì, trường quay vang lên một đoạn nhạc gây cảm giác nghi ngờ gay cấn, nữ MC mắt sáng quắc hỏi:

“Xin hỏi, trong những nghệ sỹ cô đã từng hợp tác thì cô cảm thấy ai là người đẹp trai nhất?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mật Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lại Trượt Tay?

Nói xong, phía dưới lại phát ra một tràng thét đỉnh tai nhức óc, có vẻ mọi người đều nghĩ cô nhất định sẽ trả lời là Khúc Văn.

“Là tiền bối Lý Hách.”

Tô San mặt không đổi sắc trả lời, đây là đáp án mà cô đã trao đổi với bên phía nhân viên ban tổ chức.

“Tích! Tích! Tích!”

Máy phát hiện nói dối lại phát ra đèn đỏ, phía dưới cũng la toáng lên ồn ào.

Nữ MC kiểu như không còn cách nào nhún vai:

“Cô xem, tôi đã giúp cô một lần rồi, lần này cô nhất định phải nói thật đi.”

Lại có cảm giác mấy cái máy quay đều hướng về phía cô, Tô San không thể biểu hiện gì, chỉ có thể giả bộ thật bất đắc dĩ cười cười.

Cô biết, màn này nhất định sẽ bị biên tập để làm trailer cho chương trình trước khi phát sóng.

“La Hân?”

Cô vừa nói vừa thử nhìn về phía máy phát hiện nói dối.

“Tích! Tích! Tích!”

Nam MC cười ha ha, ý bảo cô cứ tiếp tục.

Tô San có chút muốn mắng người, không biết cái máy phát hiện nói dối này rốt cuộc có phải thật hay không, hay là do ban tổ chức điều khiển, còn bắt cô phải chọn người đẹp trai nhất?

Được rồi để cô chọn một người.

“Tiền bối Nguyên Chấn Hoa.”

Nói xong, mọi người gât gao nhìn chăm chăm máy phát hiện nói dối, nhưng lần này máy cũng không hiện đèn đỏ nữa, mọi người đều có vẻ vô cùng khó hiểu.

Tô San biết chắc chắn máy này là do ban tổ chức điều khiển, nếu lúc này còn kêu tích tích, thì cô coi như đắc tội với bậc tiền bối lão làng, nếu vậy cô sẽ trở mặt với ban tổ chức, dù sao thì cũng có nét đặc sắc rồi, ban tổ chức cũng cần phải có chừng mực.

“Mọi người đừng cười, lúc trẻ tiền bối Nguyên Chấn Hoa cũng không kém so với mấy cậu trai trẻ bây giờ, mẹ của tôi là fan cuồng của ông ấy.”

Lúc này nam MC cũng bắt đầu nghiêm túc điều khiển bầu không khí.

Những người khác tất nhiên cũng sẽ phối hợp, kế tiếp có thêm một trò chơi nhỏ, sau khi ghi hình xong, ở hậu đài, thấy Lưu tỷ đang nói gì đó với phía ban tổ chức, có vẻ đang hỏi về chuyện máy phát hiện nói dối khi nãy.

Tô San đành phải đi qua phòng thay đồ thay đồ trước, nhưng vừa tới cửa phòng trang điểm, một người ngăn ngay phía trước cửa không cho cô vào, hơi nheo mắt tự cho là rất đẹp trai với cô:

“Lâu rồi không gặp, buổi tối cô muốn cùng đi ăn cơm với tôi không?”

Có hai nhân viên đài đi qua nhìn hai người kiểu tò mò, nhìn khuôn mặt trước mắt, Tô San chớp chớp mắt, giọng nói bình tĩnh:

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với ngựa đực.”

Nói xong, liền lướt qua vai hắn đi vào phòng trang điểm, sau đó hai nhân viên đài cũng không nhịn được cười nhẹ, đều là người trưởng thành ai cũng hiểu, có điều không nghĩ tới là Khúc Văn lại là loại người như vậy.

Khúc Văn lạnh lùng nhìn cửa phòng trang điểm, hừ lạnh một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Thay quần áo xong, chị Lưu đang đứng ở ngoài chờ cô, Tô San đi theo chị ấy lên xe.

“Mấy ngày này em không có lịch quay, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, bộ phim kia của đài Giang Hòa khi nào thử vai chị sẽ báo em biết.”

Chị Lưu ngồi ghế trước thản nhiên nói.

Tô San quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên nói:

“Chị đừng để bên ban tổ chức tùy tiện cắt ghép biên tập lung tung.”

Công đoạn cắt ghép biên tập hậu kỳ có thể xóa đi nhiều thứ, cũng có thể làm người ta hiểu lầm rất nhiều điều, Tô San thực sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Khúc Văn.

“Mấy phát hiện nói dối đó là do bên ban tổ chức điều khiển, chỉ là muốn có thêm điểm đặc sắc thôi, dù sao cũng không gây sóng gió gì, còn việc biên tập hậu kỳ như thế nào, chị không thể can thiệp được, người ta cố tình muốn cắt nối làm em và Khúc Văn thành một couple chị cũng không có cách nào, em cũng hiểu mà, mình không nổi tiếng thì phải chịu đài ngộ như vậy! Khi nào còn đường của em ổn định vững chắc, lúc đó em mới có quyền lên tiếng, nếu không, chẳng có ai quan tâm em cả.”

Chị Lưu giọng nói lạnh nhạt, nhưng thực ra cũng là nói sự thật mà thôi.

Tô San không nói gì, cô chắc chắn hiểu đạo lý này, cũng giống như đời trước của cô, là thứ nữ trong phủ, mẹ ruột thì mất sớm, địa vị còn không bằng một nha hoàn được sủng ái.

Nhắm mắt lại, cô hít một hơi thật sâu, cho đến đi cô tới chung cư hiện đang ở, chị Lưu lại dặn dò cô cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Những sự kiện lớn hoặc là chụp ảnh bìa tạp chí thì cô không với tới, Tô San cũng không thiếu tiền nên cũng không nhận đóng phim thương mại hay mấy chương trình linh tinh, cũng không giống như người mới khác cùng công ty quản lý, có chút danh tiếng đều phải diễn cuồng đi đóng mấy phim thương mại để kiếm tiền cho công ty quản lý, bởi vì cô có quan hệ, nếu không chắc cũng phải giống như bọn họ.

Về đến nhà, Tô San tẩy trang, rồi mang khẩu trang ra ngoài mua đồ ăn, đồ ăn của đoàn phim thực sự không ngon lắm, cô vẫn thích đồ mình tự nấu hơn.

Mấy ngày sau cũng không phát sinh chuyện gì, cho đến lúc không biết tin hot từ trang web nào chui ra, nói rằng cô và Khúc Văn không hợp nhau, Khúc Văn theo đuổi cô nhưng không được chấp nhận, còn bị cô khinh thường gì đó. Tin phát ra, fan của Khúc Văn bay vào chửi.

Chửi mắng cô không biết tự lượng sức mình, một diễn viên kiểu bình hoa di động dù cho không thì Khúc Văn cũng không thêm.

Lúc này chỉ là ồn ào nhỏ, Tô San cũng không biết, cho đến sau khi gameshow phát sóng, không biết biên tập cắt nối như thế nào, làm cho cô từ đầu tới cuối đều chỉ một vẻ mặt lạnh lùng, lúc này fan của hai bên lại cãi nhau ỏm tỏi.

Tô San lướt xem bình luận bên dưới, gần như làm lơ với mấy bình luận của antifan.

Cư dân mạng A: “Đang tham gia chương trình mà mặt đen như vậy để cho ai xem chứ? Chỉ là diễn viên hạng ba chuyên đóng phim trên mạng còn làm kiêu, xem lại xem vị trí của mình là ở đâu?”

Cư dân mạng B: “*nôn mửa* Ông xã của tui không thèm thích người không có tố chất như thế này, cho dù cho không, Khúc Văn cũng không thèm!”

Cư dân mạng C: “Fan nào tàn thật đáng sợ, chẳng lẽ không nhìn thấy trong chương trình Khúc Văn luôn có ý với đồ cho không hả?”

Cư dân mạng D: “Sinh hoạt cá nhân của Khúc Văn không thể chấp nhận được, nghe nói hần lẳng nhăng suốt thành quen, tôi có một người bạn từng ngủ chung với hần, nghe nói là mặt mộc của hần xấu như ma.”

Cư dân mạng E: “Ha ha, fan nào tàn của kỹ nữ cũng biết đáp trả? Sao lại dám bôi nhọ Văn ca của tui, dù sao cũng không thể che dấu một sự thật là kỹ nữ diễn xuất kém còn không có tố chất!”

Cư dân mạng F: “Chắc kỹ nữ cho không toàn cho không mấy đại gia lớn đứng sau màn, chắc để tham gia vào phim “Loạn thế chi ca” chắc là phải hầu hạ kim chủ thoải mái lắm đây!”

Cuối cùng thì do cô không được yêu thích lắm, fan cũng không nhiều cho nên cũng là fan của hai nhà mắng chửi nhau ồn ào nhỏ, chị Lưu nói cô không cần quan tâm, dù sao công ty cũng có hoạt động mảng báo chí, nếu như bên phía đó còn cố tình làm lớn lên, cũng lắm là sẽ công khai hết mấy điều tai tiếng của Khúc Văn luôn.

Tô San tất nhiên không để ý, nếu như muốn đi lên càng cao, phải có tố chất tâm lý thật tốt, nếu không chỉ có một mình mình không thoải mái.

Ngày quay lại đoàn làm phim, cô có mang một ít bánh Tử Long, lần này Vương Trường rất nhanh nghe được tiếng gió chạy mau tới, ăn thử một miếng, liền ngay tại trước mặt mọi người vỗ vai cô hỏi:

“Tô San, cô có cần bạn trai không? Cảm thấy tôi như thế nào?”

“Ha ha ha, sao anh không cười đầu bếp về luôn cho rồi!”

Đồng Nhạc cũng nhanh chóng lấy hai miếng trong hộp, có vẻ như sợ lát nữa sẽ không còn miếng nào.

Vương Trường vẫn còn đang mặc bộ long bào dày nặng trên người, vừa ngồi ăn điểm tâm, vừa ôm chặt lấy hộp, biểu tình trên mặt không biết phải miêu tả như thế nào:

“Trời ạ, Tô San, cô mời tôi qua nhà cô ăn cơm đi, đồ ăn cô làm nhất định là rất ngon!”

Tô San ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy hần ngồi xồm trên mặt đất ăn không có một chút hình tượng nào, cũng rất bất đắc dĩ nói:

“Đồng Nhạc nói đúng lắm, tốt nhất là cậu cười đầu bếp đi.”

“Nhưng mà cho dù là đầu bếp cũng nấu ăn không ngon bằng cô, không lẽ cô tốt nghiệp trường Tân Động Phương?”

Vương Trường nuốt xuống một miếng điểm tâm, thấy Tô San có vẻ sắp nổi giận, vội vàng ôm hộp điểm tâm kia bỏ trốn mất dạng.

.....

“Sao cậu dám sau lưng tôi nhận đóng bộ phim của Phương Không hả, không lẽ cậu quên lần trước phải ở trên giường nằm hai tháng như thế nào rồi hả?”

Trong phòng hóa trang, Hạ Hoa chỉ cảm thấy muốn giận sôi, vẫn đi đi lại lại trong phòng, nhưng chính chủ thì vẫn ngồi lướt điện thoại.

“Bộ phim của tên Phương Không điên khùng kia mà cậu lại dám nhận? Hơn nữa phim về chủ đề như vậy, đến lúc thẩm định cũng sẽ bị người ta bắt cắt cảnh đi một phần lớn, huống chi cậu không nhớ lần trước suýt nữa thì cậu mất đi cánh tay luôn hả?”

Hạ Hoa giờ tay kéo kéo cà vạt, có vẻ hơi khát nước, tự mình qua rót chén nước.

Tạ Duyên: “Tôi đã mời người dạy thái quyền rồi, ba tháng tiếp theo sẽ đóng cửa tập luyện.”

Hạ Hoa suýt chút nữa phun hết ngụm nước trong miệng, ngẩng lên thấy hần trước đây cũng từng đại diện cho một vài ảnh đế ảnh hậu, sao giờ lại ra nông nỗi này, nghệ sỹ dưới trướng mà sự kiện gì cũng không tham gia, không nói đến việc bị tổn thất bao nhiêu tiền, bây giờ cả mạng cũng không cần?

“Đại ca à, chỗ đó là sa mạc, còn có rừng rậm nguyên sinh, nếu lần này cậu không may mắn, chỗ đó cũng không có thiết bị tốt để giúp cậu giữ lại cánh tay hay cẳng chân đâu!”

Hạ Hoa thật sự giận tới mức không nói nên lời, cái người Phương Không kia toàn thích quay mấy thể loại hành động quy mô lớn, kịch bản lần này còn nguy hiểm nữa, biết đâu có gì ngoài ý muốn.

“Aiii, cho dù cậu không nghĩ tới bản thân, thì cũng phải nghĩ tới ba mẹ của cậu, chẳng lẽ cậu muốn bọn họ phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh?”

Hạ Hoa bắt đầu ca bài ca tình cảm.

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu, nhướn nhẹ lông mày:

“Anh thực sự muốn tôi chết vậy hả?”

Hạ Hoa: “.....”

“Ý tôi không phải vậy, chỉ muốn nói về tính nghiêm trọng của sự việc mà thôi, tuy rằng mấy phim của Phương Không dễ có được giải thưởng ở nước ngoài, nhưng dù sao thì mạng quan trọng hơn, nông trại trồng trà của cậu không phải là chuẩn bị tới thời điểm thu hoạch hả, cậu bỏ mặc luôn hả?”

Hạ Hoa thực sự cảm thấy kiệt sức tới mức đau dạ dày.

Tạ Duyên: “Anh không hiểu.”

Dứt lời, Hạ Hoa suýt cười lạnh, hẳn đương nhiên không hiểu, rõ ràng trước mặt có đồng tiền thì không lấy, lại nhất định phải đi quay phim có động tác nguy hiểm, đúng, hẳn ông thường hay thích mấy kiểu đánh nhau chém giết nhiệt huyết như vậy, nhưng dù sao tính mạng vẫn quan trọng nhất mà.

“Khúc Văn là ai?”

Tạ Duyên đột nhiên hỏi.

Hạ Hoa sùng sốt, không hiểu sao tự nhiên hẳn lại đề cập tới người này, trầm tư một lát, mới chậm rãi trả lời:

“Chỉ là diễn viên hạng ba. Sao? Cậu biết hẳn hả?”

Tạ Duyên: “Không quen.”

Dứt lời, Hạ Hoa chuẩn bị nói chuyện thì điện thoại đột nhiên vang lên, nhấc máy, không biết đối phương nói gì, Hạ Hoa vờ mặt mờ mịt ngắt điện thoại rồi đăng nhập vào Weibo.

Xem qua một lượt, hẳn cau mày, vẻ mặt kiểu như không thể tưởng tượng đem điện thoại tới trước mặt Tạ Duyên:

“Chuyện này là sao?”

Giọng nói của hẳn hơi lạ lạ.

#Weibo: Tạ Duyên “like” tin nóng về việc Khúc Văn gạ gẫm hotgirl trên mạng, chuyện này là cố ý hay chỉ là trượt tay?#

Tạ Duyên hơi hơi ngẩng đầu, sắc mặt không đổi:

“Trượt tay.”

Hạ Hoa: “.....Trượt tay?”

Hẳn lại bắt đầu thấy giận tới mức đau dạ dày, nhưng cuối cùng cũng không suy nghĩ nhiều, xua xua tay:

“Được rồi, được rồi, chỉ là diễn viên hạng ba thôi, cậu không cần quan tâm, fan của cậu sẽ giải quyết thay cậu, có điều lần sau lướt Weibo nhớ chú ý chút có được không?”

Tạ Duyên: “Biết rồi.”

“Nếu cậu nghe lời vậy thì tốt nhất đừng đóng bộ phim kia của Phương Không, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì đăng mấy tấm ảnh selfie gì đó lên Weibo, nếu không cậu lập tài khoản này có tác dụng gì hả? Chuyên dùng để trượt tay?”

Hạ Hoa thấy lời nói của mình cũng buồn cười, dù sao cũng chỉ là một diễn viên hạng ba không đáng hẳn phải sử dụng tới bộ phận quan hệ xã hội.

Nghe vậy, Tạ Duyên hình như nghĩ tới điều gì, nghiêm túc nói:

“Đầu bếp mà hai ngày trước anh tìm cho tôi nấu không ngon, tìm lại cho tôi một người khác biết làm điểm tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thật Giả Lẫn Lộn

“Đầu bếp mà hai ngày trước anh tìm cho tôi nấu không ngon, tìm lại cho tôi một người khác biết làm điểm tâm.”

Dứt lời, Hạ Hoa chỉ cam thấy Tạ Duyên gần đây hơi kì lạ, hẳn trước đây mặc dù không ăn thịt, nhưng mấy đồ ăn khác thì không kén chọn, có gì ăn đó, càng chưa bao giờ có chuyện mang theo đầu bếp tới đoàn phim, bây giờ sao hẳn lại chú ý chuyện ăn uống như vậy?

“Biết rồi.”

Hạ Hoa nhìn hắn về mặt nghi ngờ.

.....

Thời tiết quá nóng, Tô San xắn tay áo lên ngồi trên đệm lấy cái quạt nhỏ quạt quạt, chờ lát nữa quay, ngồi lướt Weibo một chút, thấy hotsearch số 1 hiện giờ, cô cá người giật mình:

Khúc Văn gạ gẫm hotgirl trên mạng, Tạ Duyên “like” tin nóng?!

Cư dân mạng A: “Xin lỗi cho tôi nói thẳng, Khúc Văn là ai dzậy?”

Cư dân mạng B: “Vừa mới xem một lượt, phát hiện ra fan nào của tên này còn đang cố thanh minh, không biết là đạo đức đâu hết rồi?”

Cư dân mạng C: “Ôm mang đi Duyên ca nhà tui, nhất định là do hắn trượt tay!”

Cư dân mạng D: “Nếu là người khác, tôi nhất định không tin mấy chuyện trượt tay này nọ, nhưng nếu là Tạ Duyên, chắc chắn là do hắn trượt tay, dù sao Tạ Duyên không rảnh rỗi tới mức đi chinh một diễn viên hạng ba không quen biết chuyên đóng phim trên mạng, quá chèn lệch, quá mất mặt.”

Cư dân mạng E: “Đọc tin tức, không nghĩ tới tên này gạ gẫm nhiều thành nghiệp, thật sự quá mức ghê tởm, khó trách không thể nổi tiếng *nôn mửa*”

Cư dân mạng F: “Nói thật, nếu không có Tạ Duyên, tôi thật sự không biết tên này là ai?”

Cư dân mạng G: “Đột nhiên phát hiện, Tạ Duyên cũng có lúc lướt Weibo, có thể thỏa mãn tâm nguyện của tôi, xin hãy đăng một tấm selfie đi, một tấm là được rồi!!!”

Khúc Văn đột nhiên hot lên, có điều là bị chửi nhiều nên hot, vốn dĩ chỉ là ồn ào nhỏ, thành sóng to gió lớn, đám fan của hắn nếu so với đám người mắng chửi hắn thực sự không đáng nhắc tới.

Tâm tình của Tô San có hơi phức tạp, trừ phi là một nghệ sỹ cực nổi tiếng, hoặc là có bối cảnh lớn, nếu không bị gièm pha ồn ào như thế này, sẽ không có đạo diễn nào dám mời hắn đóng phim nữa, giờ mọi người đối với mấy nghệ sỹ tai tiếng như vậy rất nghiêm khắc, giống như Khúc Văn chuyên đóng phim trên mạng, về sau sẽ phải yên lặng một thời gian.

Có điều cũng không liên quan tới cô, trong giới này thực ra chẳng có gì là bí mật, nếu không muốn người khác biết thì đừng làm.

Tô San đang định lướt xem mấy bình luận khác, thì thấy Vương Trùng bung một chén đậu hũ thúi đi tới, tiện ngồi bên cạnh cô ăn đậu hũ thúi:

“Cô khi nào mới mời tôi qua nhà cô ăn cơm?”

Hắn mặc trên người bộ long bào, vô cùng dày, rõ ràng trên đầu toàn mồ hôi, nhưng lại ăn mấy món nóng như vậy, khuôn mặt đẹp trai vì cay mà vằn vẹo, không có chỗ nào giống một nghệ sỹ idol chần chu.

“Năm trăm vạn một bữa có ăn không?”

Cô liếc hắn.

“Trời ơi, cơm của cô làm bằng vàng hả?”

Vương Trùng trừng mắt, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên lấy khăn giấy trong tay nghệ sỹ lau miệng, sau đó ghé vào cô nói:

“Tôi giới thiệu cho cô một cơ hội, cô mời tôi một bữa cơm được không?”

Tô San mày hơi động, không nghĩ tới hắn chấp nhất như vậy với cơm của cô.

“Tôi nửa tháng nữa sẽ đóng một bộ phim, là phim chuyển thể trò chơi tiên hiệp, vốn đầu tư rất lớn, đoàn chế tác cũng là hàng đầu, mấy đề tài như vậy chỉ cần kịch bản không phải quá tệ, đều sẽ hot, nếu cô đồng ý, tôi sẽ giới thiệu cô quen đạo diễn, nếu cô thích nhân vật nào, trừ nữ chính và nữ thứ, tôi đều có thể giúp cô lấy được.”

Nghe vậy, Tô San không nhịn được mắt hơi đỏ:

“Phim “Tiên Lộ”?”

Mấy bộ phim chuyển thể như vậy vô cùng hot, dù sao Vương Trùng cũng là một trong bốn idol hiện nay có fan nhiều nhất, nên đóng nam chính của phim này cũng không kỳ lạ, nữ chính là Dương Chi, một trong bốn tiểu hoa đán có diễn xuất tốt nhất, cũng có rất nhiều fan, bộ phim này cũng được xem là chưa ra mắt đã hot, nữ thứ cũng là một người mới được nhiều người yêu thích, những diễn viên khác đều là diễn viên gạo cội, đội hình diễn viên nhìn là biết không tầm thường.

“Đúng vậy, dù sao ngoại hình của cô cũng không kém Dương Chi, chỉ cần chọn một nhân vật phù hợp sẽ dễ dàng làm tốt, dù sao trước đây cô toàn đóng phim trên mạng, không nhiều người biết, hơn nữa bộ phim lần này của cô và Khúc Văn ... nhìn là biết rồi.”

Vương Trùng có vẻ như cũng biết chuyện Tạ Duyên “like” tin kia, vẻ mặt sâu xa.

Tô San vừa cảm kích bản quạt quạt cho mát, vừa trầm tư:

“Chuyện này Tôi thấy hơi khó, phim đó của cậu tháng sau bắt đầu quay rồi, tôi sắp phải thử vai một bộ phim của đài Giang Hòa đầu tư, đến lúc đó sợ là lịch sẽ bị trùng, tôi không tính một lúc đóng nhiều bộ.”

Hai bộ phim quay cùng lúc rất dễ dàng phân tâm, cũng không nhập tâm được vào nhân vật của mình, cô không muốn vậy.

“Ui, cô đang nói tới bộ phim kia của đài Giang Hòa hả, bọn họ có mời tôi, nhưng tôi đã nhận “Tiên Lộ” nên từ chối, vấn đề là họ chắc chắn mời Mục Dao, cô ta toàn thích lãng xê couple, tôi cũng thấy sợ, có điều giờ cô còn chưa thử vai, nói thật, nếu lấy danh tiếng hiện tại của cô cạnh tranh với cô ta, chỉ sợ không phải đối thủ của cô ta, nếu không đóng với tôi đi, mặc dù không phải nữ chính, nhưng nữ phụ cũng sẽ được người ta quan tâm.”

Vương Trùng tiếp tục bung chén đậu hũ thúi ngồi xôm trên mặt đất tiếp tục ăn, lâu lâu ngẩng đầu nhìn cô.

Tô San cười bất đắc dĩ:

“Đến lúc đó rồi tính, tôi hiện tại xem kịch bản phim này trước đã.”

“Vậy com của tôi”

Vương Trùng ngẩng đầu nhìn cô, trong đầu chỉ suy nghĩ tới bữa com của hần.

“Không.” Cô như rồng mảy, tiếp tục đọc kịch bản.

Vương Trùng lập tức nhảy dựng lên nhất định không buông tha bắt cô phải mời hần ăn com.

Tô San cũng không chịu đồng ý, thực ra cô chỉ chọc hần thôi, Vương Trùng là kiểu người rất sáng khoái, cũng không kiêu ngạo, làm bạn với người như vậy không cần mưu mô.

Lúc sau quay thêm hai cảnh, Phạm Mộng lại bị NG (quay hỏng) một lúc lâu, cuối cùng đạo diễn cũng muốn phát hỏa, thì đột nhiên trời mưa, đạo diễn đành để mọi người kết thúc công việc, dù sao giờ cũng tới sáu bảy giờ rồi.

Vương Trùng lại đi ăn BBQ với Lý Hách, Tô San nói chuyện điện thoại với chị Luru trong phòng trang điểm, tiện thể nói với chị ấy chuyện Vương Trùng lúc nãy đề cập.

“Phía bên chị của em có báo lại, ngày mai đưa em qua thử vai, mặc dù mức độ nổi tiếng hay được yêu thích của em kém hơn Mục Dao, nhưng dù sao tính ra thù lao của em so với cô ấy thấp hơn, chỉ cần tới lúc thử vai làm tốt một chút, biết đâu lại có cơ hội, còn chuyện bên phía Vương Trùng em hiện tại đừng từ chối, bộ phim đó chắc chắn sẽ nổi bão, cho dù chỉ là một nhân vật không nhiều cảnh diễn nhưng nếu quan trọng thì vẫn được nhớ tới.”

Chị Luru nghiêm túc nói.

Tô San cầm điện thoại ngồi trên ghế, nghe bên ngoài mưa tí tách rơi, không nhận được thân nhiên nói:

“Em biết rồi, em sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

“Vậy mai chị sẽ tới đón em.”

Nói tới đây, chị Luru lại chuyển sang đề tài khác:

“Đúng rồi, Tạ Duyên sao lại vậy, không lẽ thật sự anh ta trượt tay?”

Chị Luru giọng điệu đầy hoài nghi, hiển nhiên không tin trùng hợp như vậy.

Tô San nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng:

“Nếu không thì sao? Anh ta cũng không quen Khúc Văn, hơn nữa em với anh ta cũng không thân, người ta không trượt tay chẳng lẽ là cố ý hả?”

Hơn nữa nhìn là thấy Tạ Duyên không phải là kiểu người thích tranh chấp ồn ào.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, CHUYỆN NÀY EM ĐỪNG QUAN TÂM TỚI, KHÚC VẤN LÀ DO TỰ TÌM ĐƯỜNG CHẾT, ĐẾN LÚC THÍCH HỢP CHỊ SẼ CHO NGƯỜI CHĂM NGỒI THÊM, EM CỨ YÊN TÂM ĐÓNG PHIM LÀ ĐƯỢC RỒI.”

Chị Lưu có vẻ cũng không cảm thấy việc bỏ đá xuống giếng là tệ tiện.

Tô San cũng không thấy, bởi vì cô đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi.

Ngắt điện thoại, Tiểu Chu lúc này lại ghé qua, tò mò hỏi:

“Chị Tô, theo chị thì Tạ Duyên là do trượt tay thiệt hả?”

Thấy cô ấy có vẻ hiếu kỳ, Tô San nhướn mày:

“Không lẽ anh ta cố ý?”

Nói xong, cô lại nhìn ra ngoài cửa:

“Mưa nãy giờ vẫn không ngớt, em qua bên chỗ mấy nhân viên trong đoàn hỏi xem có dù không.”

Nghe vậy, Tiểu Chu lập tức đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, tiếng mưa còn ngày càng lớn hơn.

Tô San mở điện thoại ra lướt Weibo, phát hiện thấy Khúc Văn càng bị nhiều người bỏ đá xuống giếng, có càng nhiều tin nóng tố cáo sinh hoạt hỗn loạn của anh ta trước đây, công ty quản lý của anh ta không đáng tin cậy nên dù đứng ra thanh minh nhưng không có chút tác dụng nào, fan của anh ta cũng chỉ là giấy giữa vô ích, ở trong một đám đông quần chúng chỉ trích, fan của anh ta không có một chút lực phản kháng.

Lướt xem phần bình luận, Tô San đi ra phòng trang điểm, đứng ở hành lang chờ Tiểu Chu, giờ ở phim trường chỉ còn một số nhân viên đoàn mặc áo mưa đang thu dọn đồ đạc, mấy người đạo diễn đã đi từ sớm rồi.

Tiểu Chu không hiểu sao giờ vẫn chưa quay lại, Tô San nhìn thấy một nhân viên đoàn đang cầm 2 chiếc dù, đang chuẩn bị đội mưa chạy qua đó mượn, lại bỗng nhiên nhìn thấy Tạ Duyên và Triệu Đồng đang đi dọc hành lang về hướng của cô, hình như chuẩn bị trở về khách sạn.

Tạ Duyên mặc toàn thân màu đen, tay cầm một tập kịch bản đang đọc, giống như không để ý Triệu Đồng ở bên cạnh nói không ngừng.

Nhìn thấy anh ta, Tô San bỗng nhớ tới vụ anh ta trượt tay hôm nay, không biết tại sao Tạ Duyên đang yên đang lành tự nhiên lướt Weibo rồi còn đọc bài về Khúc Văn?

“Eh, Tô San, cô sao giờ vẫn chưa về?”

Nhìn thấy cô, Triệu Đồng lên tiếng chào hỏi.

Tô San chỉ tay ra ngoài trời mưa, cười cười:

“Không mang theo dù.”

“Ah, tụi tôi có 2 cái dù ở đây, hay tôi cho cô mượn một nha, cô đi nhanh không lát nữa mưa lớn hơn nữa thì không bắt được xe.”

Triệu Đồng nói xong liền lấy cây dù mình đang cầm đưa cho Tô San, còn đồng thời nhìn lại Tạ Duyên sợ anh ấy không đồng ý.

“VẬY HAI NGƯỜI DÙNG MỘT CỐ NHỎ QUÁ KHÔNG? THÔI, ĐỂ TÔI ĐỢI LÁT XEM SAO, TRỢ LÝ CỦA TÔI CŨNG ĐI MƯỢN DÙ RỒI.”

Tô San cũng không nhận lấy cây dù, nói xong lui phía sau hai bước tránh nước mưa ngoài mái hiên hắt vào người.

Thấy Tạ Duyên không phản đối, Triệu Đồng càng nhiệt tình hơn, nhất định phải đưa dù cho cô mượn:

“Không sao, tài xế của chúng tôi đang đợi bên ngoài rồi, chỉ cần gọi điện thoại để anh ấy chạy xe lại đây cũng được.”

Dứt lời, Tô San hơi do dự, nhìn thấy mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng cũng nhận lấy:

“Cám ơn.”

“Không có gì.”

Triệu Đồng thực ra vẫn rất thích tài nấu nướng của Tô San, chỉ tiếc là anh Hoa không cho bọn họ quá mức thân cận Tô San.

Khép lại kịch bản, nhìn thấy bên ngoài mưa to tầm tã, Tạ Duyên chuyển tầm mắt, thản nhiên nói:

“Tôi đưa cô về.”

Triệu Đồng lập tức quay đầu lại, trừng lớn mắt với vị đại ca phía sau lưng.

Tô San cũng rất sững sốt, bốn mắt nhìn nhau, ngay sau đó liền lắc đầu:

“Cám ơn, không cần đâu, tôi tự kêu xe cũng được.”

Sắc mặt Tạ Duyên vẫn không đổi:

“Tiện đường.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Paparazzi Theo Dõi

Cùng ở chung một khách sạn, đúng là tiện đường thật, nhưng tuy rằng bên ngoài mưa to, nhưng không chắc ở bên ngoài không có paparazzi thủ chờ bám theo, hôm nay nếu cô lên xe của Tạ Duyên, ngày mai tiêu đề tin tức sẽ là #Đêm khuya Tạ Duyên đưa một cô gái trở về khách sạn, cử chỉ thân mật, liệu có phải là diễn viên trong đoàn phim không?#

Tô San chưa gì đã tưởng tượng ra tình huống sau đó, truyền thông thích nhất là đặt điều, chỉ cần một chút chuyện nhỏ cũng sẽ phóng đại vô hạn, huống chi việc ngồi xe cùng đi vào khách sạn, fan cũng sẽ náo loạn.

“Không được, tôi...”

“Chỉ Tô, em có hỏi qua mấy nhân viên, bọn họ nói bây giờ không có đủ dù cho mọi người, nói chúng ta chờ thêm 10 phút nữa, chờ khi nào mọi thứ thu dọn sắp xếp xong sẽ cho chúng ta mượn.”

Lúc này Tiểu Chu thở hắt hắt chạy tới, trong tay còn cầm 2 cái áo mưa trong suốt:

“Cái này...”

“Đi thôi.” Tạ Duyên nhìn mắt cô, sau đó đi lên trước.

Triệu Đồng phía sau về mặt mờ mịt, cuối cùng vẫn cười cười:

“Đi thôi, là tiện đường thôi mà.”

Bây giờ hần cũng chỉ có thể tự thôi miên mình như vậy.

Thấy vậy, Tô San thở dài, quay đầu lại phía Tiểu Chu:

“Em mang áo mưa cho người khác đi, chúng ta đi theo bọn họ.”

Dứt lời, Tiểu Chu cũng sững sờ tại chỗ, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô được ngồi trên xe thần tượng của mình!

“Em... em đi đưa cho người khác ngay lập tức.”

Tiểu Chu kích động vội vàng cầm áo mưa chạy đi.

Dưới mái hiên đã đọng đầy nước mưa, còn có một ít bắn lên cánh tay của cô, Tô San hôm nay chỉ mặc một quần đơn giản và áo thun hồng nhạt, giờ tới trời mưa gió thổi mạnh, đã cảm thấy hơi lạnh.

Tiểu Chu rất nhanh liền quay lại, không biết là do chạy hay do kích động, mặt đỏ bừng, làm trợ lý thì điều cơ bản nhất không được phép quá mức cuồng nhiệt với thần tượng hay người nổi tiếng, trong hợp đồng trợ lý cũng có ghi, tuy rằng Tiểu Chu cũng hạn chế nhiều, nhưng Tô San biết, mỗi lúc Tạ Duyên đóng phim, cô ấy luôn lộ ra vẻ mặt mê muội, hôm nay cũng coi như cho cô ấy cơ hội tiếp xúc gần gũi với thần tượng trong mộng.

Triệu Đồng đứng ở phía trước hành lang đã mở dù ra, hình như muốn đưa một trong hai người các cô đi ra, Tô San nhìn về phía Tạ Duyên cũng đang mở ra chiếc dù màu đen, lập tức đầy Tiểu Chu hiện vẫn đang ngơ ngác:

“Đi thôi.”

“A? Không không không!”

Tiểu Chu nhìn mắt Tạ Duyên, đỏ mặt vội vàng chạy đến bên cạnh Triệu Đồng:

“Em sẽ đi cùng với Triệu ca ca!”

Triệu Đồng: “...”

Hắn yên lặng trong lòng nói xin lỗi anh Hoa, dù sao là do tình huống đặc thù, hôm nay cũng đâu phải do lỗi của hắn, là do vị đại ca này cư xử quá ngoài dự đoán.

“Vây... Duyên ca, tui em đi trước xem xem có paparazzi bên ngoài không.”

Triệu Đồng ho nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn tốt bụng cầm dù hướng về phía đầu Tiểu Chu che, lúc này dẫn người đi vào làn mưa.

Đến lúc hành lang còn có hai người, Tô San hít một hơi, đi lên vài bước đứng dưới tán dù của Tạ Duyên, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn.”

Tạ Duyên hơi cúi đầu, nhìn đỉnh đầu của cô, không nói gì, đi vào trong mưa.

Tô San vẫn đi theo Tạ Duyên, nhưng do Tạ Duyên cao quá, nước mưa hắt trên người cô rất nhiều, còn hắt lên mặt cô, nhưng cô cũng không đi quá gần Tạ Duyên.

Hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách một khuỷu tay, mưa to nên lên dù phát ra tiếng ào ào, trong đêm tối, ánh đèn phim trường mờ nhạt không rõ, nhưng có thể nhìn tới những hạt mưa nhỏ li ti trên không trung.

Không biết từ lúc nào, cô bỗng phát hiện mưa không hắt vào người cô nhiều như trước, hơi hơi ngừng đầu, nhìn thấy một phần lớn tán dù đều nghiêng tới phía của cô, phía bên kia vai áo khoác của Tạ Duyên đã ngấm rất nhiều nước mưa.

“Áo của anh ướt rồi kia.”

Tô San nói, sau đó liền đẩy tán dù hướng qua phía hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Mắt Tạ Duyên vẫn nhìn thẳng phía trước.

Tô San chép khóe miệng, nhỏ giọng nói nhẹ:

“Cám ơn.”

Khóe mắt Tạ Duyên thoáng nhìn cô, khuôn mặt mộc của cô vẫn luôn không thể hiện cảm xúc gì khác, chỉ là cánh tay nhỏ đã dính rất nhiều nước mưa, hắn lại lo lắng đem dù nghiêng phai cô, giọng nói trầm thấp:

“Điểm tâm của cô làm hương vị không tồi.”

Tô San hơi ngược mắt lên, chỉ nhìn được tới khuôn mặt góc cạnh rõ ràng thần sắc thân nhiên của hắn, hình như đây là lần thứ hai hắn đề cập tới điểm tâm của cô.

Cho dù người ngồi cũng hiểu ý của hắn là gì, Tô San chớp chớp mắt, bỗng nhiên nói:

“Nếu anh thích, sau khi đóng máy có thể cùng với đám người Vương Trùng Đồng Nhạc tới nhà tôi, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm.”

“Được.” Hắn trả lời không chút do dự.

Tô San phát hiện ra, hắn đối xử tốt với cô như vậy, hoàn toàn là do thích tài nấu nướng của cô, hóa ra một người cao ngạo lạnh lùng như vậy cũng sẽ vì sở thích ăn uống mà khom lưng.

Cả hai không nói gì nữa, ra khỏi phim trường, bên ngoài đường cái xe cộ thưa thớt, một chiếc xe Hummer rất chói mắt đang dừng ở ven đường, sau khi Tạ Duyên và Tô San đi ra tới, cửa sau xe đã được mở ra.

Tô San bước vào ngồi xuống trước, Tiểu Chu đã ngồi bên trong rồi, cô ấy cầm điện thoại này giờ vẫn nhìn trộm Tạ Duyên ở bên ngoài.

Cho đến khi Tạ Duyên cũng ngồi vào xe, cửa xe đóng lại, xe lập tức được khởi động, nhưng không khí trong xe hơi xấu hổ.

“Quần áo của anh bị ướt rồi, có cần cởi bớt ra không nếu không lát nữa có thể bị cảm?”

Cô bỗng nhiên lên tiếng đánh vỡ không khí quý dị.

Triệu Đồng ngồi đằng trước nghe vậy cũng vội vàng quay lại nhìn, nhìn thấy áo khoác của Tạ Duyên ướt nguyên một nửa, cũng không để ý mà nói đùa với Tô San:

“Không đâu, có đợt Duyên ca của chúng tôi đóng phim, phải ngâm mình trong ao nước lúc thời tiết mùa đông âm mấy chục độ cũng không hề hấn gì, lại còn có khi đóng phim ngã từ trên cao xuống bị gãy tay, cuối cùng vẫn không sao.”

“A? Ngã từ trên cao xuống bị gãy tay?”

Tiểu Chu theo bản năng hô nhỏ, nhưng sau đó lại cảm thấy mình hơi quá khích nên lập tức đỏ mặt cúi đầu.

“Đúng vậy, lúc đó cũng coi như may mắn, từ trên tầng nhà cao như vậy, ngã xuống mà chỉ bị gãy tay, ngay cả bác sĩ cũng nói là kỳ tích.”

Triệu Đồng không nhịn được cười lên.

Tô San cũng cảm thấy có chút buồn cười, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Nhưng Tạ Duyên này giờ đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng nhiên lên tiếng:

“Cậu rất hy vọng tôi té gãy tay gãy chân hả?”

Triệu Đồng: “.....”

Triệu Đồng lập tức ngậm miệng, xoay người lại phía trước không nói nữa.

“Đó là lúc quay phim “Tiềm đồ” sao?”

Cô nghiêng đầu nhìn qua Tạ Duyên ở bên cạnh, lại thấy hắn đã cởi ra áo khoác bị ngấm nước mưa, chỉ còn áo thun đen bên trong không bị ướt, lộ ra cánh tay phía trên còn có vết sẹo mờ.

“Uhm” Hắn lại nhắm mắt lại không nói gì nữa.

“Tiềm đồ” là bộ phim giúp Tạ Duyên nhận được danh hiệu Ảnh đế lần đầu tiên, là một bộ phim về đề tài lính đánh thuê, nội dung khá là bạo lực đẫm máu, hình như khi thẩm xét còn bị xóa đi rất nhiều cảnh mới công chiếu, bây giờ chỉ có ở nước ngoài mới có thể xem được bản đầy đủ, Tạ Duyên cũng phải quay rất nhiều động tác đánh nhau, khi đó cũng có một vài tin tức đề cập việc hắn bị thương nhưng cô không nghĩ tới là nghiêm trọng như vậy.

“Tô San, chúng ta add WeChat đi, lúc sau cô mời tôi ăn cơm”

Triệu Đồng biết vị đại ca này nhà hắn không thích nói chuyện, liền nói chuyện với Tô San, hắn còn luôn nhớ thương điểm tâm của Tô San làm.

“Được.”

Tô San nghe vậy cũng không từ chối, dù sao nhiều bạn bè cũng tốt.

Nhìn thấy hai người đang trao đổi WeChat, Tạ Duyên chỉ biết trơ mắt nhìn, cuối cùng không nói gì.

Suốt quãng đường đều trò chuyện với Triệu Đồng, đến khi xe dừng ở trước khách sạn, vì để tránh đồn đãi không tốt Tô San cảm ơn Triệu Đồng đưa cho cô xuống xe vào khách sạn, Tạ Duyên ngồi trong xe cũng hiểu rõ, không tiếng động cũng không nói gì.

Đến khi cô đi khỏi, tài xế liền quay đầu lại, nói với Tạ Duyên:

“Duyên ca, phía sau có một chiếc xe có vẻ khả nghi, này giờ vẫn đi theo chúng ta, bây giờ cũng đang dừng lại ở phía sau.”

Nói xong, Triệu Đồng giật mình quay đầu lại xem, mặc dù mưa vẫn còn rất lớn, nhưng có thể nhìn thấy một chiếc taxi đang dừng cách đây không xa bên lề đường, đèn xe cũng chưa tắt.

“Tôi nhận ra chiếc xe này rồi, chính là của paparazzi ở Tòa soạn Tinh Vân gì đó, từ khi chúng ta bắt đầu quay phim đã đi theo.”

Triệu Đồng sắc mặt thay đổi, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không khỏi cau mày nhìn về phía Tạ Duyên:

“Lúc này Tô San từ trên xe của chúng ta đi xuống, có khi nào bị chụp được rồi không?”

Nếu thế thì anh Hoa nhất định sẽ giết hắn!

Mưa to vẫn trút xuống ào ào cửa sổ xe, Tạ Duyên trầm mặc một chút, chậm rãi nói:

“Cậu xuống xe, đi qua mua lại ảnh họ chụp được mang về đây.”

Dứt lời, Triệu Đồng hơi sững sốt, không nghĩ tới Duyên ca nhà hắn lại quen thuộc với mấy chuyện như thế này, cũng đúng là bây giờ đa số tin nóng đều dùng tiền mua hết rồi.

“Nhưng... nếu bọn họ không chịu thì sao?”

Triệu Đồng hơi lo lắng, dù sao thì cũng không phải hay gặp phải, mười năm mới có một lần phát sinh ngoài ý muốn.

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ thản nhiên nhìn vào hắn:

“Vậy đưa nhiều tiền hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thử Vai

Triệu Đồng: “.....”

Hắn không nói được gì, cảm thấy dù liền đi xuống xe.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn âm ỉ nện vào cửa sổ xe, ngoài cửa sổ phong cảnh mờ mờ, chỉ thấy được ánh đèn sáng từ phía khách sạn.

Trong xe vẫn yên tĩnh như cũ, tài xế ngồi trước thỉnh thoảng lại quay lại xem tình hình phía sau, chỉ thấy Triệu Đồng vẫn ở trong chiếc xe taxi kia chưa đi ra.

Trên đường lâu lâu lại có một chiếc xe đi ngang, một lúc lâu sau, di động của Tạ Duyên đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn của Triệu Đồng, phía trên là chuỗi số tài khoản ngân hàng và một bảng giá bên dưới.

Ngón tay Tạ Duyên khẽ động, điện thoại vang lên tiếng leng keng sau đó rồi tắt màn hình.

Không lâu sau, cửa xe đằng trước bị mở ra, chỉ thấy Triệu Đồng hùng hục hổ hổ cầm hai cái máy ảnh ngò vào ghế trước:

“M* nó hai cái thằng cận bã kia, một trăm vạn để mua hai cái máy này, bây giờ paparazzi thật quá dễ kiếm tiền!”

Hắn vừa nói, vừa mở máy ảnh xem ảnh chụp bên trong:

“Chọn góc độ cũng không tệ lắm, mặt đều chụp được rõ ràng, chờ lát nữa về em sẽ đập nát cả hai cái máy này!”

Triệu Đồng càng nói càng thấy bức mình, chỉ có mấy tấm ảnh mà đòi một trăm vạn, biết vậy hồi trước hắn cũng đi làm paparazzi.

“Đứng rồi, thực ra chúng ta đâu cần mua lại làm gì, cho dù bọn họ công khai mấy tấm ảnh này, chúng ta lại đứng ra làm sáng tỏ là được rồi, cùng lắm thì lại bị đồn đãi linh tinh một hồi, chỉ cần không thừa nhận, fan chắc chắn cũng không nháo lên.”

Triệu Đồng bây giờ mới nhớ tới việc này, có điều nếu như vậy, Tô San chắc là sẽ bị mắng thê thảm

“Đưa cho tôi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên vươn tay ra. Triệu Đồng vội vàng đưa hai cái máy ảnh cho hắn, nghĩ là Tạ Duyên muốn xóa ảnh, lại nghĩ tới hai thằng nhãi phóng viên, đúng là thấy tiền là sáng mắt.

“Anh không biết đâu, hai thằng cận bã kia lúc đầu còn nói là chỉ vô tình đi ngang qua, lúc sau bị em phát hiện máy quay phim trong túi, em nói là năm mươi vạn, bọn họ còn không bán, nhất định một hai phải là năm trăm vạn, em giận tới mức muốn đánh người, một hồi lâu mới giảm xuống, anh Hoa nói rất đúng, sau này tốt nhất anh nên tránh xa phụ nữ chút đi, nếu thêm vài lần như thế này, thì mấy bọn paparazzi chắc mua được cả căn biệt thự cao cấp luôn rồi.”

Nói tới đây, Triệu Đồng hình như bỗng nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi:

“A.....cái này.....có nên nói cho anh Hoa hay không?”

Tạ Duyên hơi hơi ngước mắt lên nhìn hắn:

“Cậu cảm thấy sao?”

Dứt lời, Triệu Đồng lập tức cười cười lấy lòng:

“Hôm nay không có xảy ra chuyện gì hết!”

Chuyện này nếu để anh Hoa biết được thì hấn chết là cái chắc!

.....

Quay lại khách sạn, Tô San lập tức đi tắm rửa, thay ra quần áo bị ngấm nước mưa, sau khi ra khỏi phòng tắm thì lại nhận được tin nhắn của chị Lulu.

Hóa ra vụ việc của Khúc Văn quá ồn ào, ảnh hưởng không tốt, bộ phim trên mạng lúc trước của cô chắc là không thể phát sóng đúng hạn, chỉ có thể chờ tới khi vụ việc dịu xuống, chắc cũng phải mất nửa năm, cũng có thể một năm, ai cũng không biết được.

Tô San cũng không ôm hy vọng nhiều đối với bộ phim này, hoãn phát sóng thì hoãn, cô thật sự không muốn có một chút quan hệ nào với Khúc Văn.

Đang chuẩn bị ngủ, cô lại nhận được tin nhắn WeChat của Triệu Đồng.

Triệu Đồng: “Lúc này có paparazzi đi theo chúng ta săn ảnh.”

Tô San sắc mặt hơi biến đổi, lập tức nhấn tin trả lời.

Tô San: “Rồi sao? Có vấn đề gì không?”

Triệu Đồng: “May là tôi phát hiện sớm, Duyên ca dùng một trăm vạn để mua lại mấy tấm ảnh đó, nếu không ...”

Nếu không Tạ Duyên thì không có vấn đề gì, còn cô sẽ là người bị người ta mắng chửi, còn sẽ lưu lại ấn tượng trong lòng mọi người là lợi dụng Tạ Duyên để đi lên.

Tô San: “Anh giúp tôi cảm ơn anh ấy, một trăm vạn kia tôi sẽ trả lại cho anh ấy.”

Tuy rằng thù lao đóng phim của cô hiện giờ khá thấp, nhưng một trăm vạn thì vẫn có, đó là nguyên nhân tại sao tất cả mọi người đều muốn làm minh tinh, bởi vì nhanh kiếm được nhiều tiền.

Triệu Đồng: “Thực ra một trăm vạn cũng rẻ rồi, mấy thằng paparazzi căn bã cũng biết điều, đây cũng không phải là mấy tấm hình chứng cứ ngoại tình, nếu không dù một ngàn vạn chưa chắc mua lại được mấy tấm ảnh đó.”

Triệu Đồng: “Có điều nếu cô muốn trả lại thì nói trực tiếp với Duyên ca đi, nhưng chắc anh ấy sẽ không lấy đâu, đây là nick WeChat của anh ấy: xieyan268.”

Nhìn thấy tài khoản WeChat kia, Tô San cũng hơi ngạc nhiên, không phải là trợ lý thường phải giữ kín như bưng những thông tin cá nhân của nghệ sỹ sao, sao Triệu Đồng lại tùy tiện đưa nick của Tạ Duyên cho cô như vậy?

Cũng không nghĩ nhiều, Tô San vẫn add WeChat này, chuẩn bị gửi tiền qua trả người ta.

Add xong, bên kia vẫn chưa thấy đồng ý, Tô San nghĩ chắc người ta không muốn add cô, nghĩ vậy cô dứt khoát tắt máy đi ngủ.

Đến hôm sau tỉnh dậy thì đã tới trưa rồi, buổi chiều cô mới có lịch quay vì vậy không cần đi sớm.

Cầm lấy điện thoại, thấy Tạ Duyên đêm qua đã đồng ý add nick của cô rồi, nhưng không nói gì.

Cô lẩn lộn trong ổ chăn suy nghĩ, hồi phục tinh thần tỉnh táo, rồi sau đó gửi một tin nhắn qua.

Tô San: “Hôm qua cảm ơn anh, đáng lẽ phải là tôi đứng ra xử lý mua lại mấy tấm ảnh, anh cho tôi số tài khoản đi, để tôi chuyển tiền qua trả lại anh.”

Gửi xong, cô rời giường đánh răng rửa mặt, đến lúc ra khỏi phòng tắm, chuông cửa vang lên, hóa ra là Tiểu Chu mua cơm cho cô mang qua.

“Chị Tô, chị Lulu nói vì sợ chị tôi trễ nên nói chị hôm nay quay xong thì đi qua bên đó, ngày mai đi thử vai sẽ tiện đường hơn.”

Tiểu Chu vừa nói vừa mang hộp cơm đặt lên bàn.

Tô San cầm di động ngồi trên sofa, thấy Tạ Duyên đã trả lời tin nhắn của cô, nhưng chỉ có hai chữ:

“Không cần”

Suy nghĩ một hồi, Tô San cảm thấy tốt nhất là lát nữa tới đoàn phim nói chuyện trực tiếp, dù một trăm vạn đối với Tạ Duyên là người có thù lao đóng phim cao ngất ngưỡng mà nói cũng không đáng gì, nhưng vốn dĩ tiền này không nên là Tạ Duyên trả.

“Biết rồi, em giúp chị đặt vé máy bay tối nay đi.”

Tô San nói xong liền mở hộp cơm ra chuẩn bị ăn cơm.

Tiểu Chu nghe vậy lập tức găt đầu, rồi ngồi vào một bên sofa đặt vé giúp cô.

Com nước xong, thay đồ, Tô San cùng với Tiểu Chu đi tới phim trường, tuy hôm qua mưa lớn, nhưng hôm nay lại nắng to, trên mặt đất cũng khô ráo, đoàn phim cũng hùng hực khí thế quay.

Đến lúc Tô San thay trang phục diễn xong đi ra, thấy Tạ Duyệt đang ngồi trước chỗ quạt lớn đọc kịch bản, cô cũng chậm rãi đi qua bên cạnh hần ngồi xuống, không quan tâm có một vài nhân viên đang nhìn qua tò mò đánh giá, cô nhẹ giọng nói:

“Đề tôi trả tiền lại cho anh.”

Cô đề thấp giọng nói của mình, Tạ Duyệt hơi nghiêng đầu qua, thấy cô hôm nay trang điểm rất đậm so với thường ngày, nhưng lại không có cảm giác tục khí mà lại thể hiện một kiểu khí chất cổ điển.

“Không cần.”

Hần quay đầu lại tiếp tục đọc kịch bản.

Biết hần không để bụng một trăm vạn này, nhưng Tô San vẫn phải trả, nhưng do sợ người khác nghe được, chỉ có thể hạ nhỏ giọng tới mức thấp nhất:

“Anh có thể không cần nhưng tôi cần phải trả lại.”

Ghế ngồi của hai người khá gần nhau, làm váy đẹp đề tinh xảo của cô ở ngay trước mắt hần, Tạ Duyệt nhìn vào cô:

“Tôi làm vậy là vì bản thân mình, không phải vì cô.”

“Cho dù là vậy, thì hai chúng ta cũng phải chia đều.”

Tô San cảm thấy cần phải tính toán việc này cho rõ ràng, cô không thích thiếu nợ người khác.

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyệt hơi rũ mắt xuống, bỗng nhiên nói:

“Vậy cô mời tôi ăn com đi.”

Tô San: “.....”

Một bữa com giá năm mươi vạn??

“Được, anh muốn ăn gì?”

Tô San nhìn về phía mấy nhân viên đoàn đi ngang qua, thấy bọn họ hình như cứ nhìn chằm chằm hướng này, cô lại cố gắng hạ giọng xuống mức nhỏ nhất.

Tạ Duyệt có vẻ yên lặng suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm túc nhìn cô:

“Chỉ cần do cô nấu là được.”

Tô San: “.....”

Lời nói như thế này tuy là dễ làm cho người khác hiểu lầm, nhưng Tô San biết, Tạ Duyệt thực sự chỉ là muốn ăn điểm tâm cô làm.

“Vậy đến lúc đó rồi tính.”

Nói xong, cô liền nhắc lần váy đi khỏi, nếu vẫn còn ngồi lâu hơn nữa, sợ là mấy nhân viên đoàn sẽ hiểu lầm mất.

Chiều nay chỉ có lịch quay một cảnh, cũng xem như khá thuận lợi, buổi tối Tô San cùng với Tiểu Chu bay qua Thành Đông, lần này vẫn ở khách sạn, chị Lưu vẫn chưa tới, cho đến qua hôm sau mới qua đón cô.

Tô San trang điểm khá nhẹ nhàng thoải mái, sau khi lên xe chị Lưu liền ném cho cô một đoạn kịch bản.

“Em đọc trước đi, chị nghe nói lát nữa có khá nhiều người cạnh tranh với em thử vai nhân vật này, trừ Mục Dao còn có Lý Tuyết, cô ấy gần đây rất được yêu thích, đúng rồi còn có Chu Cầm Cầm nữa, nhưng Chu Cầm Cầm lần này thử vai nữ thứ.

“Đạo diễn là ai?”

Cô đột nhiên hỏi.

Dứt lời, Lưu tỷ ngồi ghế trước nhanh chóng trả lời:

“Là Vệ Quân, trước đây ông ấy cũng đã quay khá nhiều bộ phim nổi tiếng, bây giờ bên phía nhà sản xuất thể lực phức tạp, mỗi người một ý, nếu em muốn được chọn, nên làm hài lòng được ông ấy thì sẽ có lợi thế lớn.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì nữa, chỉ nghiêm túc đọc kịch bản, đây là một bộ phim cổ trang võ hiệp, giờ thấy kịch bản, logic cũng hợp lý, tính cách của nữ chính là kiều-ngốc-bạch-ngọt, nàng có một người chị sinh đôi, tức là một người sẽ phải phụ trách đóng vai cả hai chị em, người chị tính cách vô cùng tàn nhẫn, giết người như ngóe, đối với nữ chính thì ít khi nói cười vui vẻ nhưng thực ra rất quan tâm nàng.

Hai loại nhân vật, tính khiêu chiến rất lớn, nhưng đối với Tô San mà nói, kiều-bạch-ngọt thực ra còn khó đóng hơn là tàn nhẫn giết người như ngóe, bởi vì kiều-bạch-ngọt chỉ cần diễn không tốt thì dễ dàng khiến người xem cảm thấy ngán ngẫm, cho nên bây giờ có rất nhiều phim nữ phụ còn được yêu thích hơn so với nữ chính, cảnh giới cao nhất của kiều-bạch-ngọt là làm người ra cảm thấy không chút dấu vết cố ý diễn, cảnh giới như vậy trước mắt chỉ có Dương Chi làm được.

Thời gian trôi thật nhanh, xe không bao lâu đã dừng lại, Tô San đi theo chị Lưu đi vào khách sạn, chờ thang máy, trên hành lang đều toàn nhân viên đoàn và diễn viên đến thử vai, ở đại sảnh khách sạn hiện tại có một vài diễn viên không nổi lắm ra vào vào, hình như nếu là thử vai cho mấy nhân vật khác.

“Em đi vào trước thay quần áo đi, lát nữa đạo diễn sẽ xem cả việc là bọn em có phù hợp với tạo hình nhân vật hay không.”

Chị Lưu nói, sau đó liền đẩy cô vào phòng thay đồ.

Bên trong có vài người đang ngồi, Tô San nhìn qua một lượt thì thấy Chu Cẩm Cẩm, cô ấy còn đang được trang điểm, vừa đang nói chuyện với người bên cạnh gì đó, nhìn thấy Tô San liền quay đi không thèm nhìn lại lần nào nữa.

Những người khác cũng toàn là mấy nữ diễn viên có tên tuổi, cả Lý Tuyết, người hiện nay rất được khán giả yêu thích, cũng đang ngồi ở đây, chuyên viên trang điểm cũng đang trang điểm cho cô ấy, ngoài đời hình như da cô ấy hơi đen hơn so với lên TV nhưng khuôn mặt cũng khá xinh đẹp.

Những người trong phòng khi thấy Tô San đi vào, mấy người trong phòng chỉ liếc mắt nhìn qua rồi thôi, dù sao cũng không ai quen biết cô. Tô San cũng không muốn cố ý đi lôi kéo người ta làm quen, đi qua bên chỗ giá treo trang phục, chọn cho mình một bộ trang phục của hiệp nữ màu đỏ.

“Ngại quá, tôi đã chọn cái này trước rồi.”

Bỗng nhiên có một giọng nữ cất lên, Tô San nhìn lại hướng phát ra tiếng nói, thì thấy người lên tiếng là Trương Lật, nữ diễn viên trước đây là nhờ đóng vai nữ thứ mà trở nên rất nổi tiếng.

Thấy vậy, Tô San quay qua tính lấy một bộ màu trắng.

“Bộ này cũng có người chọn rồi.”

Chu Cẩm Cẩm này giờ yên lặng bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt trào phúng nhìn cô:

“Tất cả mấy bộ này đều đã có người chọn rồi, nếu cô muốn lấy, thì chờ Mục Dao tới chọn trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tài Nghệ

Không khí trong phòng cũng không có gì khác thường, tất cả mọi người đều không quan tâm, chỉ lo làm việc của mình, vì hai nữ nghệ sỹ chả có tên tuổi gì bọn họ không thèm quan tâm.

“Mục Dao còn chưa tới, là ai nói mấy bộ quần áo này phải do Mục Dao chọn trước?”

Chị Lưu liếc Chu Cẩm Cẩm một cái, sau đó liền lấy bộ màu trắng đưa cho Tô San:

“Em đi thay bộ này đi.”

Dứt lời, mọi người đều nhìn chị Lưu với ánh mắt khác thường, từ trước tới nay ở giới giải trí đều là xem người mà ứng xử, Mục Dao tên tuổi lớn như vậy, rất ít người dám đắc tội, người đại diện này mạnh miệng như vậy chắc cũng là người đại diện lâu năm, thì cũng đúng thôi, nếu như chỉ là một người đại diện bình thường làm sao có năng lực để cho một diễn viên không có tên tuổi dưới trướng của mình đến thử vai nữ chính bộ phim này được.

“Thay đồ làm gì, cuối cùng thì vẫn rút thôi.”

Chu Cẩm Cẩm cười nhạo một tiếng, lại phát tay để cho chuyên viên trang điểm tiếp tục trang điểm.

Nghe vậy, không chờ chị Luru lên tiếng, Tô San quay lại nhìn cô ta:

“Tôi thử vai tức là ai cũng đều có cơ hội, nếu đã xác định chắc chắn rồi thì cần gì phải để mọi người tới thử vai làm gì? Hơn nữa tôi chọn trang phục của nữ chính, cô chỉ thử vai nữ thứ, không lẽ tôi lấy quần áo của cô hả?”

Nói xong, sắc mặt Chu Cẩm Cẩm không khỏi biến đổi, những người khác cũng nhỏ giọng trao đổi nghị luận, lúc trước các cô còn tưởng Chu Cẩm Cẩm tới thử vai nữ chính, mạnh mẽ như vậy hóa ra chỉ là tới thử vai nữ thứ.

Đúng lúc này, Lý Tuyết, người nãy giờ không nói gì, đảo mắt qua nhìn Chu Cẩm Cẩm, bỗng lên tiếng:

“Chỗ này là phòng trang điểm của những người thử vai nữ chính, cô là người thử vai nữ phụ sao lại vào đây?”

Những lời này giống như xát muối vào tim, nhưng dù sao cũng là sự thật, những người khác cũng nhìn Chu Cẩm Cẩm với ánh mắt chế giễu, ai bảo cô ta luôn luôn bám theo Mục Dao, không biết là Lý Tuyết cũng tới thử vai nữ chính sao?

Sắc mặt của Chu Cẩm Cẩm biến đổi lúc xanh lúc trắng, chỉ biết gánh chịu ánh mắt cười nhạo của người khác, cô ta lại không dám đắc tội Lý Tuyết, chỉ biết trừng mắt Tô San, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Nghĩ thấy cô ta chắc là vì Mục Dao mới vào đây, dù sao trong này cũng toàn mấy nữ nghệ sỹ cũng có chút tên tuổi, chắc cô ta cũng muốn có thể làm quen thêm một vài người, sau này cũng có nhiều lợi ích, dù sao giới giải trí cũng rất quan trọng mối quan hệ.

Tô San thì không để ý, lập tức mang quần áo vào phòng thay đồ để thay, bây giờ mấy trang phục diễn nhìn thì có vẻ rườm rà thực ra rất dễ mặc, so với quần áo của cô đời trước thì tốt hơn nhiều, nên Tô San rất nhanh đã thay xong đi ra.

Có điều trong phòng lại có thêm một người nữa, cô ấy ngồi ở ghế trang điểm, vài chuyên viên trang điểm vây quanh, nhưng người khác phải chờ cô ấy trang điểm xong mới đến lượt, cho dù Lý Tuyết cũng vậy, đang trang điểm dở chừng phải dừng lại.

Cô ấy nhìn có vẻ béo hơn so với trên TV, làn da trắng vô cùng, có khuôn mặt trái xoan rất đẹp, hiện tại ngồi ở đó nhìn rất giống nữ vương, mấy chuyên viên trang điểm vây quanh, những người khác cùng đến thử vai không dám nói chút lời oán hận nào.

Tô San là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tận mắt, chính là Mục Dao người theo lời Vương Trường là cuồng lãng xê couple.

“Chị Luru, đây là người mới chị dẫn dắt sao?”

Mục Dao ngẩng lên từ gương trang điểm nhìn về phía Tô San, không thể không nói, Tô San sau khi thay trang phục cổ trang thực sự làm người khác lóa mắt, có phong thái cổ điển, giống như là sinh ra chỉ để đóng cổ trang.

Chị Luru ngồi ở một chiếc ghế gần Mục Dao, nghe vậy cũng chỉ cười thân thiện:

“Mới debut không lâu lắm, cô ấy cái gì cũng không biết.”

Nghe vậy, Mục Dao cũng chỉ ngoái lại nhìn Tô San một lần nữa sau đó cũng không nói gì.

Giới giải trí thật là nhỏ, Tô San biết, dưới trường chị Luru trước đây có một ca sĩ từng hát OST chủ đề của một bộ phim do Mục Dao đóng cho nên hai người cũng coi như có quen biết.

Những người khác không nhận được đánh giá chị Luru, có thể khiến cho Mục Dao gọi là chị, chắc người đại diện cũng không phải mấy người đại diện thường thường, khó trách lại có thể khiến cho một nữ diễn viên không tên tuổi đến thử vai nữ chính phim này.

Chờ đến lúc Mục Dao trang điểm hoàn tất, sau đó đến Lý Tuyết, có điều nhìn là biết quan hệ giữa hai người không tốt lắm, Mục Dao còn có ý chọn một bộ quần áo giống với Lý Tuyết, giống như kiểu muốn dùng nhan sắc của mình để bẹp Lý Tuyết, dù sao nhìn là thấy lần này chỉ có Lý Tuyết mới là đối thủ của cô ta.

Chờ đến lúc Tô San được trang điểm xong thì đã là 2 tiếng sau, cả phòng mấy nữ diễn viên đều ngồi đọc kịch bản, cũng có người ngồi chơi game trên điện thoại, người đó chính là Mục Dao, nhìn giống như vị trí nữ chính chắc chắn là của cô ấy rồi.

“Mục Dao, đến lượt cô thử vai.”

Lúc này người đại diện của Mục Dao đi vào, cô ấy khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ rất giỏi giang, nghe nói là một người đại diện không tầm thường, mất tay, Mục Dao nổi tiếng như bây giờ gần như là công lao của cô ấy.

Nghe vậy, Mục Dao chậm rì rì đứng dậy, cầm kịch bản, chậm rãi đi ra khỏi phòng trang điểm. Sau khi cửa đóng lại, bên trong lại ồn ào sôi nổi hẳn lên.

“Đồ cuồng cho không, thích tự dâng tới cửa” Một nữ diễn viên khoảng 8x bỗng lên tiếng và cười nhạo.

Cô ấy có bối cảnh nên không sợ Mục Dao, những người khác thì không tính đắc tội ai cả, chỉ cười cười pha trò.

Mục Dao đúng là rất thích lãng xê, cũng không quan tâm là bên nhà trai có đồng ý không, rất nhiều người nói cô ấy là thích cho không người ta, nhưng đối với fan của Mục Dao thì thần tượng của mình là rất đáng giá được yêu thích.

Tô San ngồi đó không nói gì, cho đến khi chị Luru vẫy tay với cô, lúc này mới đứng dậy theo ra.

Đi vào một góc không có người, chị Luru nhìn nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói với cô:

“Chị nghe nói là đã xác định nam chính phim này là Giang Dân đóng, Giang Dân bây giờ cũng đang ở trong phòng thử vai, có khả năng lát nữa thử vai mọi người cũng sẽ đánh giá xem ngoại hình của nam chính nữ chính có phù hợp với nhau không, lát nữa em cố gắng thể hiện hết khả năng, để cho phía bên nhà sản xuất và đánh giá chú ý em, nếu không thì cũng coi như đi một chuyến cho biết.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nóng nảy, chuyện có thành hay không còn tùy ý trời, cô cũng không phải không có chuẩn bị gì, trong túi còn mang theo cây sáo trúc, đọc qua kịch bản, nữ chính có biết thổi sáo, hy vọng đây là tín hiệu tốt.

“Em sẽ cố gắng hết sức.”

Cô khẽ gật đầu, không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

“Bộ phim này có cảnh hôn không?”

Cô thực sự không muốn đóng cảnh hôn.

Chị Luru nhăn mày lại, tức giận trừng mắt nhìn cô:

“Em tạm thời cố gắng nhận được vai diễn này rồi nói!”

Thấy vậy, Tô San đành quay lại phòng trang điểm, thực ra giờ cô còn đang lo lắng một chuyện là phim điện ảnh mà cô hiện đang quay có một cảnh hôn của cô và Tạ Duyên, xem ra một thời gian ngắn nữa là phải quay rồi.

Nhưng mà thực sự cô không muốn quay mấy cảnh này, mặc dù đây là vấn đề liên quan đến đặc thù nghề nghiệp diễn viên, nhưng nếu có thể tránh thì vẫn nên tránh, chắc về cô phải nói chuyện thương lượng với đạo diễn Hoàng một chút, xem có thể cắt cảnh hôn đó đi được không nếu không thì quay góc khuất không thấy rõ cũng được.

Quay lại phòng trang điểm, mấy người bên trong thỉnh thoảng trò chuyện với nhau mấy câu, từng người từng người đi ra ngoài để thử vai, sau khi quay lại cũng không tiết lộ nội dung thử vai là gì, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc, dù sao không ai muốn bị người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Chờ tới lượt Tô San, những người khác phần lớn đều đã thử vai nên đã đi về, chắc còn có lịch hoạt động khác.

Theo hướng dẫn đi vào phòng thử vai, cửa vẫn đang đóng, Tô San gõ hai tiếng, bên trong truyền tới giọng nói “Mời vào”, cô mới đẩy cửa bước vào.

“Đây là Tô San? Về ngoài có vẻ rất phù hợp với nhân vật.”

Trong số giám khảo phía dưới có một người đàn ông mặc một bộ âu phục kẻ ca rô có vẻ rất hài lòng với tạo hình của Tô San. Phòng rất lớn, phía trước là một cái bàn dài có ba người đàn ông và một người phụ nữ ngồi, người đàn ông ngồi ở giữa đội mũ là đạo diễn Vệ Quân, hai người khác hình như là nhà sản xuất gì đó, có một người đàn ông trẻ tuổi mặc một bộ quần áo khá đơn giản màu lam, đang chơi điện thoại, diện mạo sáng sủa, rất phù hợp với thẩm mỹ của fan, Tô San biết, đây là Giang Dân.

“Chào đạo diễn, chào các vị lão sư.”

Tô San cười cười cúi đầu chào với bọn họ.

Thấy vậy, Vệ Quân ngồi ở giữa chỉ giờ tay nhìn đồng hồ, vừa thúc giục nói:

“Cô muốn diễn thử đoạn nào?”

Nói xong, nhìn qua Giang Dân:

“Cậu cũng lên đi, đây là người cuối cùng.”

Nghe được là người cuối cùng, Giang Dân bỏ đi động xuống, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Tô San, hơi hơi mỉm cười:

“Chào cô.”

Thấy anh ta cũng khá lịch sự, Tô San cũng cười nhẹ đưa cho anh ta tập kịch bản:

“Tôi chuẩn bị diễn thử đoạn này, mong giúp đỡ.”

Giang Dân, là một trong bốn nghệ sỹ có fan đông đảo nhất, có điều anh ta xuất thân từ ca sỹ, nhưng hiện tại trong giới âm nhạc việc phát hành đĩa nhạc

cũng không khá lắm, cho nên cũng liên tục đóng phim điện ảnh, nhưng cũng không từ bỏ chuyện ca hát, thường xuyên hát nhạc phim, cũng rất được mọi người yêu thích, diễn xuất thì cũng ngang kiểu Vương Trung, có điều xưa giờ chiếm ưu thế là được nhiều người yêu thích hay không chứ ít người để ý diễn xuất.

“Không có gì, cô... tính thôi sao hả?”

Giang Dân cũng thấy có cây sáo trúc trong tay cô, không khỏi nhìn cô nhiều một lần.

“Đúng vậy, cứ theo kịch bản là được.”

Đoạn Tô San chọn là đoạn nữ chính ở bờ sông thổi sáo một đoạn ngắn cho nam chính nghe, có điều không cần lược bỏ khúc thổi sáo.

Thấy vậy, mấy người giám khảo phía dưới cảm thấy hứng thú, rất tò mò xem có phải cô cũng có chút tài năng hay không.

Giang Dân ra hiệu OK, sau đó tới giả vờ như kiểu đang ngồi ở bờ sông, thực tế là ngồi trên mặt đất.

Tô San thuận tiện ngồi bên cạnh anh ta, hít một hơi thật sâu, sau đó cầm sáo thổi lên.

Ngay khi tiếng sáo phát ra trong phòng, dần dần biến hóa âm điệu trầm bổng, tuy mọi người cũng không hiểu lắm về sáo, nhưng cũng biết rằng cô thổi rất hay.

Cô gái mặc váy màu trắng ngồi trên mặt chiếu, mái tóc như thác đổ xõa sau lưng, trên vai có mấy sợi, làn da trắng nõn, cô hơi rũ mắt, lông mi dài cong hơi rung động, môi đỏ hé mở, âm thanh phát ra theo sự chuyển động của ngón tay mà biến đổi, từ nhẹ nhàng dần chuyển sang uyển chuyển, giống như thể hiện sự khổ sở không nói lên lời khi phải tách biệt với người yêu, có đau thương nhưng lại giống như có hy vọng.

Sau khi ngắt tiếng sáo, Tô San bỗng giờ khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Giang Dân:

“Từ Hàn ca ca, muối thôi hay không?”

Khi bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Giang Dân hơi hơi đổi, sau đó nhú này lắc đầu.

“A? Sao có thể được, huynh đang lừa muối có phải không?”

Tô San bĩu môi, tròng lớn mắt lấy cây sáo bắt mỡ gõ đầu hẳn, nhưng chỉ gõ giả vờ thôi.

Cô vốn khá trẻ, da mặt mịn màng căng bóng, làm nũng lại không khiến người khác cảm thấy ngán ngẫm, nhóm người phía dưới cũng trao đổi qua lại.

“Muối đã thấy ta lừa ai bao giờ đâu?”

Giang Dân mặt nghiêm túc trầm xuống, khiến Tô San bị dọa đỏ mắt, hai giọt nước mắt đọng đầy trong hốc mắt không rơi xuống, trông rất đáng thương.

“Đủ rồi.”

Lúc này đạo diễn bỗng lên tiếng, ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nhìn Tô San nói:

“Cô thay đổi rất lớn.”

Biết là ông ấy đang nói tới việc diễn xuất của cô lúc trước, Tô San chuẩn bị đứng lên, lại không cẩn thận giẫm lên váy của mình.

Giang Dân giữ chặt tay của cô, Tô San đứng vững xong nói với Giang Dân:

“Cám ơn.”

“Không có gì.”

Anh ta buông tay ra, nhìn lại vào cô một lần, sau đó xuống dưới ngồi lại chỗ của mình.

Lúc này, Tô San mới không nhanh không chậm trả lời đạo diễn:

“Con người luôn thay đổi, tôi tin tưởng hiện tại tôi cũng đang dần dần tiến bộ.”

Chỉ là một người mới đi tới thử vai nhưng lại không luống cuống, biểu hiện không tệ lắm, cho dù là tạo hình, tuổi tác hay diễn xuất đều xuất chúng, có điều...

“Cô đi ra trước đi.”

Đạo diễn vỗ tay.

Hai người còn lại trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt, Tô San cũng không nghĩ là có thể phát hiện ra điều gì khi nhìn họ, đành khẽ gật đầu, sau đó xoay người ra khỏi phòng, chỉ có Giang Dân lại quay qua nhìn cô.

Ra phòng, chị Luru đang đứng bên ngoài chạy lại đây, cũng không hỏi han kỹ càng như thế nào, chỉ đưa cô về lại phòng trang điểm thay đồ, thấy trong phòng không có ai mới hỏi chuyện thử vai.

“Em cảm thấy khả năng mình chắc không tới, bây giờ mảng cổ trang đều là thiên hạ của mấy người nghệ sỹ có đồng fan có tên tuổi, chắc không có ai muốn mạo hiểm chọn người mới.”

Tô San vừa nói vừa đặt cây sáo vào túi xách của mình.

Nghe vậy, chị Luru cũng hơi nhũn mày suy nghĩ một lát:

“Tuy là như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn sẽ không có ngoại lệ, thôi vậy đi, chị lát nữa sẽ nói chuyện với chị của em, xem tình huống bên kia như thế nào.”

---Hết Chương 14---

Editor: Trong truyện, khi edit những đoạn mô tả nội dung kịch bản phim cổ trang, nói về cảm xúc của nhân vật trong phim mà diễn viên thủ vai hoặc là tả cảnh quay phim cổ trang thì mình sẽ chuyển thành cách dùng từ và đại từ nhân xưng cổ đại để phù hợp với bối cảnh nhé! Dành cho những bạn nào còn thắc mắc đôi khi mình dùng năng-chàng, huynh-muội gì đó... □ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cắt Cảnh Hôn

“Tuy là như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn sẽ không có ngoại lệ, thôi vậy đi, chị lát nữa sẽ nói chuyện với chị của em, xem tình huống bên kia như thế nào.”

Tuy nói vậy, nhưng Tô San biết là việc này chắc chắn không dễ, dù sao một bộ phim có rất nhiều nhà đầu tư, rồi nhà sản xuất, thế lực bối cảnh phức tạp, chị của cô cũng chỉ là một trong số những nhà đầu tư thôi, hơn nữa cũng không phải nhà đầu tư chủ lực, nếu như chỉ là nhân vật phụ thì cũng không sao, có điều lại là nữ chính, nhìn là biết tuyệt đối không có khả năng.

“Có thể đến thử vai cũng đã tốt lắm rồi, cũng coi như đã lộ mặt trước đạo diễn, về sau nếu có vai nào phù hợp biết đâu đạo diễn sẽ nhớ tới em.”

Tô San cười cười sau đó xách túi đi ra.

Chị Luru cau mày đi theo phía sau cô, cũng biết là 80% là không được, may là ngay từ đầu cô cũng không ôm nhiều hy vọng.

Đi khỏi phòng trang điểm, bên ngoài vẫn có một số người tới thử vai ra ra vào vào, phần lớn là thử vai cho nhân vật phụ, mấy phim cổ trang thần tượng mà có đội chế tác tốt thì rất dễ dàng hot, cho dù chỉ là một vai phụ thôi cũng có thể khiến mấy nghệ sỹ nhỏ nhỏ săn đón.

Đi vào thang máy, đúng là oan gia ngõ hẹp, Chu Cầm Cầm cùng với trợ lý của cô ta cũng đang đứng chờ thang máy, đeo một cái kính râm lớn, đang lướt điện thoại, thoạt nhìn rất có phong cách người nổi tiếng, giống như mình đã là sao hạng A mọi người đều thích.

Hình như thấy Tô San đến, Chu Cầm Cầm dắt di động đi, vẫn đeo kính râm, chỉ hơi nâng cằm cười nhạt một tiếng:

“Không biết tự lượng sức mình thì không nói, còn không biết tự hiểu, nghĩ mình là ai chứ, còn muốn cạnh tranh với Mục Dao vai nữ chính, đúng là chuyện cười hay nhất năm.”

Kiểu người EQ thấp như thế này thì ở trong giới giải trí cũng không tiến xa được, Tô San cũng không muốn phí nước bọt nói chuyện với cô ta, cô chỉ đứng đó không nói gì.

“Haizz, có điều cũng không phải không có khả năng, nếu người nào đó có thể hầu hạ kim chủ thoải mái một chút, cũng có thể sẽ nhận được vai này cũng không chừng.”

Thấy Tô San không nói lời nào, Chu Cầm Cầm lại tiếp tục hăng say chế nhạo, miệng bôi son đỏ tươi mở ra đóng vào không ngừng.

Người đại diện đứng bên cạnh cô ta cũng phải trừng mắt cô ta, ý bảo cô ta đừng nói nhăng cuội nữa, dù sao cũng là nghệ sỹ, vậy mà không chịu chú ý lời nói hành động gì hết.

“Vợ của tổng giám đốc Vương nghe nói đã từng đánh gãy chân hai con nhỏ tiểu tam.”

Chị Lưu quét mắt tới cẳng chân mảnh khảnh của Chu Cẩm Cẩm:

“Chân đẹp như vậy mà đánh gãy thật đáng tiếc.”

Tháng máy đứng lúc mờ ra, chị Lưu đi vào đầu tiên, mặt Chu Cẩm Cẩm xanh mét vẫn đứng bên ngoài, những nhân viên đoàn đang đứng đợi thang máy không nhìn được nhìn về phía Chu Cẩm Cẩm, có vẻ không nghĩ tới phía sau Chu Cẩm Cẩm cũng có kim chủ.

Trong giới giải trí, nếu không có bối cảnh thì sao có thể ngay bộ phim đầu tiên đã được làm nữ chính, mặc dù Chu Cẩm Cẩm chỉ là nữ chính của phim trên mạng nhưng cũng phải dựa vào quan hệ mới được vậy.

Thấy cô ta không đi vào thang máy, Tô San trái lại quay đầu nhìn cô ta, thân nhiên nói:

“Lần sau nhớ tìm người nào có tiền chút.”

Nếu không cho dù vai nữ thứ cũng không có.

Tơ mắt nhìn thang máy khép lại, Chu Cẩm Cẩm tức tối đem kính râm tháo xuống, vẻ mặt tràn đầy phẫn hận.

Người đại diện đứng bên cạnh cô ta có vẻ rất không vui nhìn cô ta:

“Sao cô lại ngốc như vậy, tôi đã nói với cô rồi, chị của người ta là Phó Chủ tịch của công ty Orange Video, cô đắc tội với cô ta, mấy bộ phim sau này của cô đừng mong có thể phát hành trên trang Orange Video nữa.”

“Không phát hành thì không phát hành, chẳng lẽ trong giới chỉ có mỗi trang web video đó thôi hả?”

Chu Cẩm Cẩm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường đi vào thang máy ở bên kia.

Thấy cô ta như vậy, người đại diện giận quá hóa cười, kiểu người ngu xuẩn như vậy, nếu mà tiến xa được đúng là kỳ tích!

Phía bên này, Tô San sau khi quay lại khách sạn, liền thu dọn đồ đạc quay về đoàn phim, vụ thử vai coi như mặc kệ cho số phận quyết định, cô lúc thử vai không chọn đoạn diễn của chị của nữ chính mà lại chọn đoạn diễn rất bình thường của nữ chính để thử vai, không chỉ bởi vì đoạn đó có phân khúc thoải mái, quan trọng hơn là chủ chốt trong kịch bản là hình tượng nữ chính ngốc-bạch-ngọt, những người khác thử vai chắc chắn sẽ chọn mấy phân đoạn diễn chị của nữ chính, nếu cô lại chọn mấy đoạn như thế để đóng, sẽ khiến cho đám người giám khảo đạo diễn cảm thấy chán ngán, còn không bằng cứ đi ngược đám đông.

Cái gì cô nên cố gắng thì cô đã cố gắng hết sức, bây giờ chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Suốt đêm bay về Thượng Hải, Tô San ngủ tới giữa trưa mới dậy, buổi chiều có có lịch quay hai cảnh, lời kịch không nhiều lắm, dù sao cô không phải nữ chính, cảnh của cô cũng không quá nhiều.

Tới khi cô tới phim trường, thấy có hơi loạn, lúc này mà đạo diễn vẫn chưa bắt đầu quay, mà lại đang cùng Triệu Đồng và người đại diện của Phạm Mộng nói chuyện gì đó, ba người hình như đang có tranh cãi, nhân viên ở xung quanh cũng nhỏ giọng bàn tán.

Mang theo lòng hiếu kỳ, Tô San sau khi đi vào phòng trang điểm, lại thấy Đồng Nhạc cùng với chuyên viên trang điểm ở trong phòng đang bàn tán gì đó, cười ngặt nghẽo có vẻ rất vui sướng.

“Tô San, chị quay lại rồi hả, mau mau tới đây, đóng cửa lại, em nói với chị chuyện này buồn cười lắm.”

Đồng Nhạc nhìn thấy cô thì vẫy vẫy tay, cả bọc khoai sấy đang cầm cũng bỏ qua một bên.

Chậm rãi đóng cửa lại, Tô San bỏ túi xách của mình vào tủ, nhẹ giọng nói:

“Sao vậy?”

“Ha ha ha!”

Đồng Nhạc vỗ vỗ sô pha bên cạnh cười haha có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, trên mặt hiện rõ hai má lúm đồng tiền:

“Đúng là chuyện cười của năm, để em nói chị biết!”

“Đừng nghe cô ấy nói nhảm nữa, thực ra là hôm nay Tạ Duyên không muốn chụp cảnh hôn kia với Phạm Mộng, đúng lúc người đại diện của Phạm Mộng tới phim trường, nghe thế thì cho rằng Tạ Duyên còn giận vì vụ Phạm Mộng tự ý đăng hình lăng xê lúc trước, cho nên muốn thương lượng lại với phía Tạ Duyên, nhưng Tạ Duyên dứt khoát không đồng ý quay cảnh hôn, Phạm Mộng cũng tức giận, cảm thấy Tạ Duyên chà đạp tôn nghiêm của cô ấy, sau đó quyết định đình công không quay phim nữa!”

Chuyên viên trang điểm kẻ xong không nhìn được cười một tiếng.

Nghe vậy, Tô San cũng khá sững sốt, không nghĩ mọi chuyện thành ra như vậy.

Thấy vậy, Đồng Nhạc cũng nghiêm túc phân tích:

“Bây giờ đạo diễn còn đang hòa giải cả hai bên, nếu Tạ Duyên không muốn quay, Phạm Mộng cũng không muốn quay, nhưng nếu để như vậy thì mối quan hệ giữa hai người không tốt làm sao còn đóng mấy cảnh khác được, cho nên đạo diễn đang khuyên Tạ Duyên nhất định phải quay cảnh hôn này, bây giờ quan hệ cả ba bên như kiểu dầu sôi lửa bỏng.”

“Vậy đạo diễn giờ đang nói với họ chuyện gì?”

Tô San tâm tình cũng không tốt lắm, cô chỉ hy vọng, Tạ Duyên có thể làm sao cắt luôn cảnh hôn quay cùng với cô luôn, nếu không giờ cô nói với đạo diễn là không quay cảnh hôn, người ta chắc cũng không thêm quan tâm ý kiến của người mới như cô.

“Có thể nói gì đây? Chắc là nói đạo lý, khuyên bảo gì đó, có điều em thực sự không hy vọng Tạ Duyên sẽ đóng cảnh hôn với Phạm Mộng. Phạm Mộng cô ta nhìn là biết không phải người sạch sẽ.”

Đồng Nhạc hừ lạnh một tiếng, lại cầm gói khoai sấy lên tiếp tục ăn.

Trong giới giải trí thì có mấy ai sạch sẽ đâu, trừ khi thực sự có bối cảnh rồi giữ mình trong sạch, giống như chị của cô, đã giúp nguyên chủ Tô San tránh rất nhiều kiếp.

Dù sao giờ đoàn phim chắc phải tạm dừng việc quay phim, Tô San cũng không vội vàng thay đồ, chỉ nói chuyên viên trang điểm trang điểm trước cho cô.

Lướt di động, cô phát hiện hot search số một là Lý Tuyết, hình như là mấy hình chụp thời xưa bị công khai, mọi người nói cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ đang bị mắng chửi thê thảm.

Cư dân mạng A: “Hóa ra cô ta trước đây xấu như vậy, nhìn giống như đổi một cái đầu khác luôn rồi???”

Cư dân mạng B: “Tôi cảm thấy chỉ là do trang điểm thôi, không thấy khác mấy.”

Cư dân mạng C: “Cái này mà không thay đổi mấy? Mất mù à? Rõ ràng từ một mí chuyển sang hai mí, còn độn trán sửa mũi nữa, fan nào tàn nên đi khoa mắt khám đi!”

Cư dân mạng D: “Antifan thật là buồn cười, chỉ mấy người nói chính là chính hả? Tôi trước đây mất một mí giờ tự nhiên thành hai mí, không lẽ tôi cũng đi phẫu thuật sao? *mim cười*”

Cư dân mạng E: “Fan nào tàn thật đáng sợ, mỗi ngày đều tâng bốc cô ta diễn xuất tốt, còn nói là diễn viên chỉ sau Dương Chi, trời ạ địa vị như vậy mà đòi so sánh với mấy cô Mục Dao Dương Chi sao? Trong lòng không cảm thấy hổ thẹn à?”

Bây giờ fan đang sôi nổi tranh luận ầm ĩ, nhìn có vẻ phải tranh cãi vài ngày mới dịu xuống được, dù sao hiện tại Lý Tuyết khá hot, vì bộ phim mới ra mắt của cô ấy được khen ngợi khá nhiều, bây giờ lại dính scandal phẫu thuật thẩm mỹ, thể nào bị người ta làm cho ngày càng thái quá hơn, dù sao giờ chính là vậy.

Nhìn là thấy do có người cố ý bôi đen Lý Tuyết, không nghĩ cũng biết là phía Mục Dao giờ trò, dù sao cả hai người hiện đang cạnh tranh vai nữ chính, chỉ cần đối phương bị dính scandal hoặc có điều tiếng không tốt, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn tới quyết định của phía nhà sản xuất, đây là tiết mục quá quen thuộc trong giới giải trí rồi.

Tô San còn đổi một tài khoản khác rồi mới lướt xem phản bình luận, do sợ lại dính vụ “trượt tay” nữa, có điều Lý Tuyết đang bị mắng thảm như vậy, nếu không có cái gì để phản kích sẽ để lại ấn tượng trong lòng mọi người là phẫu thuật thẩm mỹ, coi như là vết nhơ trong lịch sử sự nghiệp, nhưng nếu phản kích, thì cũng không thể trắng trợn nói mình không hề phẫu thuật, xem mặt Lý Tuyết, Tô San cũng không biết là có phẫu thuật hay không.

Có vẻ nhìn thấy cô đang lướt Weibo, chuyên viên trang điểm vừa vẽ mi cho cô vừa nói:

“Lý Tuyết thực ra là có độn trán, làm như vậy trông có vẻ mập mạp một chút, còn mất hai mí thì không phải cô ấy phẫu thuật đâu, bạn của chị là chuyên viên trang điểm của cô ấy nên biết rõ.”

“Nhưng cư dân mạng thì không biết.”

Tô San cười nhẹ, tắt di động không lướt nữa, dù sao là do có người cố ý ném đá giấu tay, kế tiếp sẽ còn sử dụng đến thủy quân.

Trang điểm xong, rồi lại thay quần áo, nhưng bên ngoài vẫn chưa thấy bắt đầu quay, Tô San không biết phải làm sao, dù sao trời gần tối rồi, chỉ còn cách ra ngoài xem ý phía đạo diễn như thế nào.

Thấy trên phim trường cũng khôi phục trật tự rồi, phía bên kia bắt đầu quay, đạo diễn cũng đang ngồi chỗ máy theo dõi hướng dẫn Phạm Mộng và Lý Hách, giống như nãy giờ chưa từng có ồn ào gì cả.

Không biết kết quả cuối cùng như thế nào, Tô San chuẩn bị quay lại phòng trang điểm, lại thấy Tạ Duyên đang mặc trang phục diễn cũng đang đi về hướng phòng trang điểm của hắn, trong tay còn cầm ấm trà trong rất chói mắt.

Giống như nghĩ tới cái gì, Tô San bắt chập, đột nhiên xách váy bước nhanh qua phía của hắn, rất nhanh liền tới ngay cửa phòng trang điểm của hắn.

“Có việc gì sao?”

Nhìn thấy cô, Tạ Duyên hơi hơi giương mắt lên.

Nhìn nhìn xung quanh, Tô San thấp giọng nghiêm túc nói:

“Có thể nói chuyện ở bên trong được không?”

Mấy chuyện như thế này tốt nhất không nên để nhiều người biết.

Bốn mắt nhìn nhau, thấy vẻ mặt cô có vẻ do dự khó xử, Tạ Duyên không nói gì, chỉ lướt qua cô đi vào phòng.

Thấy không ai chú ý tới, Tô San đi theo vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bên trong cũng chỉ có Tạ Duyên, Triệu Đồng không biết đi đâu, bên trong có điều hòa nên rất mát mẻ, phòng trang điểm của tụi cô chỉ có quạt thôi.

“Cô uống gì?”

Tạ Duyên hình như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên đi vào tới chỗ cái rương trong góc, lấy một chai Coca, một chút đá, sau đó không biết mở cái gì, lấy ra tiếp một hũ sữa chua nhiệt độ bình thường ra.

Không hiểu sao chỗ của hắn lại có nhiều đồ ăn vặt như vậy, Tô San cũng không hỏi nhiều, chỉ là khách khí nói:

“Cái này là được rồi.”

Thấy cô nhận lấy hũ sữa chua, Tạ Duyên mới từ từ đến phía bình nước lấy chút nước sôi pha trà.

“Thực ra tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Tô San hơi hơi nhú mày.

Tạ Duyên quay người lại, thấy khuôn mặt nhỏ trang điểm nhẹ của cô lại có chút hồng hồng ngại ngùng, Tạ Duyên cầm ấm trà ngồi vào ghế sofa, giọng nói bình tĩnh:

“Cô nói đi.”

Chóp chóp mắt, cô bỗng nghiêm mặt nói:

“Thật ra tôi không có ý gì cả, anh đừng hiểu lầm, tôi nghĩ chắc anh cũng không muốn quay cái này, cho nên.....”

“Cho nên cô muốn nói gì?”

Tạ Duyên lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Tô San mím mím môi, giọng nói thanh thúy vang lên:

“Tôi nghĩ anh có thể tiện thể nói với đạo diễn một tiếng, cắt cảnh hôn của chúng ta đi luôn được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thỏa Hiệp

“Tôi nghĩ anh có thể tiện thể nói với đạo diễn một tiếng, cắt cảnh hôn của chúng ta đi luôn được không?”

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên vẫn không nói gì, sắc mặt không thay đổi, chỉ lấy một túi trà nhỏ trong hộp sắt trên bàn bỏ vào chén trà, mùi trà tức khắc tràn ngập tứ phía căn phòng.

“Tôi cũng không có ý gì khác đâu, anh đừng hiểu lầm.”

Tô San lại muốn giải thích thêm.

“Ừ.”

Cảm xúc trên khuôn mặt Tạ Duyên vẫn không thay đổi gì.

Thấy vậy, Tô San đành tiếp tục hỏi:

“Vậy...”

Tạ Duyên: “Tôi sẽ nói.”

Nghe vậy, cuối cùng Tô San cũng yên tâm.

“Đi thôi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên đứng lên, cầm theo chén trà lướt qua cô đi ra ngoài.

Tô San: “.....”

Cô không nghĩ là hần hành động nhanh như vậy, Tô San tất nhiên là cũng xách váy vội vàng chạy theo hần, thật hy vọng đạo diễn có thể đồng ý cắt cảnh hôn.

Vừa ra khỏi cửa, Triệu Đồng cũng từ phía kia đi tới, đến khi nhìn thấy hai người cùng nhau ra khỏi phòng hóa trang thì lập tức cảm thấy kinh sợ:

“Ủa, Tô San, sao cô lại ở đây?”

Tô San dừng lại, trả lời:

“Có chút việc.”

“Chuyện gì?”

Triệu Đồng đi tới gần cô, thấy cô còn đang cầm trong tay hũ sữa chua, không nhịn được cười cười:

“Hóa ra cô cũng thích uống sữa chua hương vị này sao, tôi cũng thích, có điều gửi từ nước ngoài về mất hơi nhiều thời gian, hạn sử dụng thì lại chỉ có một tuần.”

“Chỉ là có chút việc thôi.”

Tô San cười nhẹ, nghe vậy cũng nhìn xuống hũ sữa chua đang cầm trong tay:

“Cái này là Tạ Duyên đưa, tôi cảm thấy bao bì đóng gói rất đẹp.”

Thấy Tạ Duyên đã đi trước một đoạn xa, Tô San cũng không nói nhiều với Triệu Đồng nữa, xách váy đuổi theo.

Triệu Đồng vẫn ở đó về mặt nghi hoặc nhìn về phía phòng hóa trang, Duyên đại gia nhà mình khi nào thì có sữa chua?

Đạo diễn hiện đang mô tả cảnh quay với Phạm Mộng và Vương Trùng, bên cạnh còn có một quạt lớn thổi, đến khi nhìn thấy Tạ Duyên và Tô San tới đây, lông mày đạo diễn hơi dựng lên, không hiểu sao trong lòng có cảm giác không lành.

“Cảnh hôn quay ngày mai, tôi muốn cắt đi.” Tạ Duyên vừa tới đã nói thẳng.

Đạo diễn: “.....”

Trên mặt Phạm Mộng nghe vậy lại có một tia may mắn, lấy một ly nước trái cây lạnh trên tay trợ lý uống một ngụm, lại lạnh lùng liếc nhìn Tô San, xem ra Tạ Duyên không phải chán ghét gì cô, chỉ là thật sự không thích quay cảnh hôn.

“Có thể!”

Đạo diễn đáp ứng luôn, sau đó ngừng lại một chút lại nói:

“Có điều cả hai cảnh hôn đều cắt mất thì không còn điểm gì để marketing, lúc đó không có gì hấp dẫn để phát hành trailer phim, nếu không quay cảnh hôn thì phải quay cảnh giường chiếu, hai người chọn đi.”

Tô San: “.....”

Phía sau Triệu Đồng nghe vậy hỏi:

“Giường chiếu ở mức độ nào?”

Nhân viên đoàn ở xung quanh cũng tập trung nhìn về phía này, nhìn xem hôm nay có khi nào lại có thêm tiết mục trò cười gì nữa.

“Giường chiếu tất nhiên là phải lộ, Tạ Duyên có lẽ sẽ lộ nửa người trên, Tô San chắc sẽ lộ lưng, cái khác thì không chắc, hai người đột nhiên muốn thay đổi kịch bản như vậy tưởng giống như giỡn hờn, sao có thể tùy tiện như vậy!”

Đạo diễn vừa nói sắc mặt cũng trầm xuống, quảng tập kịch bản lên bàn, chắc chắn là rất tức giận.

Nghe vậy, ánh mắt Phạm Mộng ở bên cạnh lóe lên, bỗng nhiên cười nhìn về phía Tô San:

“Lộ lưng thì không sao, cũng có thể tìm người đóng thế.”

“Tìm đóng thế cái gì, việc gì cũng cần đóng thế thì còn đóng phim gì nữa!”

Đạo diễn không vui trùng mắt với Tô San một, bây giờ đạo diễn chỉ có thể trút giận lên cô mà thôi.

Nhân viên đoàn thấy đạo diễn có vẻ tức giận, lập tức vội vàng đi làm việc của mình, thực sự cũng không thấy người kiêu như Tạ Duyên là nam diễn viên không chịu quay cảnh hôn, không lẽ hắn còn có thể bị thiệt à.

Thấy vậy, Vương Trung bên cạnh xem vào làm hòa, vỗ vỗ cánh tay Tạ Duyên:

“Quay cảnh hôn thì quay cảnh hôn, Duyên ca anh cũng đâu có bạn gái, không lẽ còn sợ chị dâu giận dữ sao?”

Tạ Duyên:

“Diễn cảnh giường chiếu cũng có thể dùng thế thân.”

Dứt lời, mày đạo diễn lại nhướng lên, nếu đây không phải là Tạ Duyên, thì hắn đã mắng cho lên bờ xuống ruộng rồi, m* nó chỉ quay một cảnh hôn còn có thể làm người đàn ông như cậu bị thiệt hại à?

“Cậu có thể dùng đóng thế nhưng Tô San không được, cảnh quay kia khi lên hình phải vừa thấy cả mặt và cả lưng!”

Giọng điệu của đạo diễn gần như cứng đờ, giống như đã nhượng bộ cực hạn rồi.

Triệu Đồng cũng hơi đồng tình với Tô San, có điều cũng không còn cách nào khác, ai bảo Tô San chỉ là người mới, hôm nay đạo diễn phải nén tức giận mấy lần từ vụ Phạm Mộng giờ lại tới vụ này, cuối cùng lại chỉ có thể giận cá chém thớt với cô ấy.

Khóe miệng Phạm Mộng nhếch lên cười lạnh, đứng ở một bên xem kịch vui.

Tô San: “Tôi không muốn quay cảnh giường chiếu.”

Sắc mặt đạo diễn biến đổi, hắn chưa bao giờ gặp một người mới mà dám ngỗ nghịch với hắn như vậy.

“Cũng có thể quay tá vị.” Tạ Duyên bỗng nhiên nói.

(*Tá vị: là kiểu quay khuất, không quay chính diện, hai người không hôn thật)

Đạo diễn liếc mắt, sắc mặt rất không tốt:

“Hai cô cậu không đọc kịch bản sao? Hai người cảm thấy cảnh này có thể tá vị như vậy à?”

Đây là cảnh nam chính uống say, nhìn nhầm nữ phụ thành nữ chính sau đó cùng nàng phát sinh quan hệ, sau khi hôn, nữ phụ sẽ bị nam chính bế lên giường, sau đó màn ảnh đóng lại, nhưng nếu không có cảnh hôn kia thì chắc phải quay một đoạn cảnh giường chiếu.

Hơn nữa ngày mai đã quay rồi.

“Thôi vậy thì quay cảnh hôn đi, Tô San cũng rất xinh đẹp mà, anh cũng đâu có hại gì đâu phải không?”

Vương Trung lại lôi kéo tay áo Tạ Duyên, hy vọng Tạ Duyên có thể thỏa hiệp.

Thấy Tô San không nói gì, Tạ Duyên hình như muốn nói gì đó, thấy vậy, đạo diễn mới nghi ngờ nhìn hắn, thờ thừ nói:

“Vẫn giữ nguyên?”

Tô San xoay người, tay còn nắm chặt hũ sữa chua đi khỏi, thấy vậy Tạ Duyên cũng chuẩn bị đi theo ra.

“Như vậy có phải là cậu ta đồng ý rồi không?”

Đạo diễn dành hướng mắt về phía Triệu Đồng.

Triệu Đồng cũng về mặt mờ mịt:

“Cái này... chắc là đồng ý?”

Thực sự hẳn cũng không hiểu lắm, rõ ràng đạo diễn nói là nếu quay cảnh giường chiếu thì có thể dùng người đóng thế, vì sao Duyên ca nhà hắn lại trở ngược lại đồng ý quay cảnh hôn?

Chỉ có Phạm Mộng nắm chặt nắm đấm, gắt gao trừng mắt nhìn bóng hình của Tô San và Tạ Duyên phía trước, trong lòng vô cùng bức tức, cô đường đường là một ánh hậu, Tạ Duyên lại không cùng quay cảnh hôn với cô, nhưng lại thỏa hiệp với một diễn viên hạng ba?

Đi đi một hồi, Tô San phát hiện bên cạnh còn có một người nữa, hơi hơi nghiêng đầu, thấy là Tạ Duyên đi theo cô, cô đành cười nhẹ:

“Nếu anh không muốn quay thì cứ nói với đạo diễn đi, dù sao tôi cũng sẽ không quay cảnh giường chiếu.”

Xem ra cô hơi không vui, Tạ Duyên sắc mặt vẫn không thay đổi:

“Nếu cô không muốn quay cảnh hôn thì không quay cũng được.”

Làm gì có chuyện dễ như vậy, nếu không đóng cảnh hôn thì phải đóng cảnh giường chiếu, so ra thì việc lộ lưng còn nghiêm trọng hơn.

Tô San mím môi, giọng nói cũng trầm trầm:

“Tôi không sao, tùy vào anh thôi.”

Thực ra đây cũng coi là một bài học cho cô sau này nếu có nhận kịch bản thì phải hỏi rõ xem có cảnh quay tiếp xúc thân mật gì không, có điều lần này nếu cô không chịu quay, thì coi như bao nhiêu công sức quay từ khi bắt đầu tới giờ đổ xuống sông xuống biển, hơn nữa Tạ Duyên cũng đã nói là có thể, cô khê cần môi do dự không nắm chắc, có lẽ là sẽ làm được?

“Cô nếu không muốn thì cứ nói thẳng, cũng chỉ là một bộ phim thôi.”

Tạ Duyên nhìn cô với vẻ nghiêm túc, sau đó xoay người đi.

Tô San quay lại nhìn Tạ Duyên rồi đi, thở dài, lại quay lại phòng trang điểm của mình.

Tin tức trong đoàn phim trước giờ lan truyền rất nhanh, Đồng Nhạc vừa biết cô và Tạ Duyên sẽ quay cảnh hôn, kích động giống như chuẩn bị ra trận.

“A a a, em còn chưa bao giờ thấy Tạ Duyên đóng cảnh hôn, lúc trước anh ấy rất ít khi đóng mấy kiểu tình cảm, chị thật là may mắn!”

Đồng Nhạc lay lay cánh tay của Tô San :

“Có điều hơi đáng sợ, nếu đến lúc đó fan nào tàn của Tạ duyên biết được nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của thần tượng nhà mình giành cho chị, chị chuẩn bị sẵn sàng bị người ta gửi dao tới luôn đi.”

“Thực ra thì đây cũng là một cơ hội tốt để tỏa sáng, mượn Tạ Duyên để em có thể nổi tiếng hơn, bây giờ trong giới giải trí em có thể không có tác phẩm nào tiêu biểu nhưng nhất định không thể không có ai yêu thích, nhưng tốt nhất sau đó em nên làm sáng tỏ ngay không chừng có thể tạo thiện cảm.”

Chuyên viên trang điểm bình tĩnh phân tích.

Nghe vậy Tô San cũng không nói gì, hiện tại giờ trong đầu cô rất loạn, dựa vào số pha trầm ngâm.

Buổi chiều hôm nay cô vẫn luôn trong trạng thái không có tinh thần, cũng may lời thoại không nhiều, bị NG hai lần rồi cũng xong, đến lúc cô về tới khách sạn, chị Lưu lại gọi điện thoại tới.

“Chị có một tin xấu và một tin tốt, em muốn nghe cái nào trước?”

Chị Lưu giọng điệu rất nhẹ nhàng.

Tô San cảm thấy mệt mỏi nằm lên giường nhắm mắt, để chế độ loa ngoài thần nhiên nói:

“Tin xấu.”

Chị Lưu: “Sắp tới em có khả năng sẽ bị người ta bôi đen một đoạn thời gian, hơn nữa còn bị mắng chửi thê thảm, em chuẩn bị tâm lý đi.”

Lúc trước cũng từng bị mắng nhưng chỉ là ồn ào nhỏ, thực sự nghiêm trọng giống như vụ của Lý Tuyết, toàn bộ trên mạng chỗ nào cũng có người mắng

chửi, có khi còn liên lụy người thân trong nhà, có thể khiến chị Luru nói vậy, xem ra đợt sắp tới chắc chắn là vô cùng nghiêm trọng.

Cô hít sâu một hơi, thản nhiên nói vào điện thoại: “Vậy còn tin tốt thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đóng Cảnh Hôn

Cô hít sâu một hơi, thản nhiên nói vào điện thoại:

“Vậy còn tin tốt thì sao?”

“Tin tốt là đoàn phim của đài Giang Hòa gửi mail, đã chọn em đóng nữ chính, nghe nói là do đạo diễn cảm thấy em không tồi, hơn nữa Giang Dân cũng đề cử em, chị còn giảm mức thù lao của em xuống mức thấp nhất có thể, nhà sản xuất mới đồng ý, đợi khoảng một tuần nữa bộ phim em hiện đang quay đóng máy, lúc đó sẽ đi ăn một bữa com với bên đội chế tác phim, tiện thể xem lại hợp đồng cần chỉnh sửa gì luôn không, cụ thể như thế nào chị sẽ trao đổi với bên đoàn phim rồi sẽ báo em biết.”

Chị Luru nghiêm túc nói.

Tô San không có ý kiến gì, chỉ hơi tò mò:

“Vậy Mục Dao thì sao?”

Dứt lời, chị Luru ở đầu bên kia cười trào phúng:

“Cô ta sao? Cô ta là kiểu được nước lấn tới đòi thù lao một tập 60 vạn, Dương Chi người ta giờ mới có 55 vạn một tập, cô ta có năng lực gì chứ, một bộ phim trả thù lao cho Giang Dân đã mất sáu ngàn vạn, còn bao nhiêu mà trả cho cô ta nhiều như vậy.”

Chị Luru lại tiếp tục:

“Bên chỗ Lý Tuyết thì lại đang bị scandal, mấy nữ diễn viên khác thì biểu hiện cũng thường thường không nổi bật, nghe nói là vốn dĩ bên họ quyết định chọn Trương Lật, nhưng do Giang Dân lại đề cử em, đạo diễn cũng cảm thấy hai người tụi em ngoại hình khá xứng đôi, cân nhắc một hồi quyết định chọn em.”

Chị Luru nói chuyện này ngầm ý tứ là đến lúc đó chuyện lăng xê couple để quảng bá phim là không thể tránh được, nhưng Tô San hiểu kỳ là, Giang Dân kia sao tự nhiên tốt bụng đề cử cô?

“Kịch bản đã chị nhận được chưa? Trong kịch bản có cảnh diễn thân mật gì đó không?”

Nói xong, chị Luru đầu bên kia nghiêm túc nói:

“Chị cũng vừa mới nhận được kịch bản, nhìn sơ sơ thì không có cảnh diễn thân mật gì, chỉ có một cảnh hôn trán, mai chị qua chỗ em.”

Nghe vậy, Tô San ho nhẹ một tiếng, nói vào di động:

“Ngày mai?”

Nghĩ đến ngày mai còn phải đóng cảnh hôn, cô lại cảm thấy cảm xúc nặng nề.

“Bộ phim kia của đài Giang Hòa sẽ khởi quay vào tháng sau, chờ đến lúc bộ phim này đóng máy chị chắc phải tìm cho em một thầy dạy võ thuật để tập luyện một chút, tại bộ phim kia có khá nhiều cảnh võ thuật, em thì lại là lần đầu tiên đóng phim kiểu này, cho nên cần phải chuẩn bị kỹ một chút, mai chị qua đưa kịch bản cho em, việc quay phim của em bên đó vẫn thuận lợi chứ hả?”

Chị Luru hỏi.

Tô San hơi cảm thấy xấu hổ, lại cũng không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể trả lời có lẽ:

“Cũng tạm tạm.”

Nghe vậy, chị Luru cũng không nói thêm gì nữa, dạn dò thăm mấy câu rồi cúp máy.

Bộ phim này thực ra cảnh quay của cô không nhiều, cho nên phần của cô chắc khoảng một tuần nữa sẽ kết thúc, chỉ là cảnh hôn ngày mai...

Trời càng lúc càng tối, Tô San đi tắm rồi quyết định chuẩn bị đi ngủ sớm.

Ngày tiếp theo, khi cô đến phim trường, chị Luru cũng tới ngay sau đó, ném cho cô một túi văn kiện:

“Chị vừa mới nghe Tiểu Chu nói, em hôm nay đóng cảnh hôn với Tạ Duyên?”

Chị Luru vừa uống cà phê vừa hỏi.

Đồng Nhạc vẫn còn đang được trang điểm, Tô San ngồi trên ghế sofa lật lật xem kịch bản mới, thấy thực sự không có cảnh thân mật, chỉ có một cảnh hôn trần, mặt khác có nhiều cảnh đánh nhau, việc này chắc cô phải tìm thầy dạy võ thuật để huấn luyện mới được.

“Em cũng không muốn đóng, chị có cách nào không?”

Tô San gấp kịch bản lại, nhíu mày nhìn về phía chị Luru.

Chị Luru sừng sốt, ý thức được là Tô San đang nói đến cảnh hôn với Tạ Duyên, sắc mặt lập tức thay đổi, đặt ly cà phê lên bàn, ánh mắt sắc bén:

“Em bị ám đầu à?”

“Được rồi được rồi, Tô San, nếu chị cần có người thế thân đóng cảnh hôn thì chọn em nha!”

Đồng Nhạc bên kia đang nghe lập tức kêu to, chuyên viên trang điểm phải nhắc nhở cô ấy đừng lộn xộn.

“Em không muốn ba mẹ em nhìn thấy em đóng mấy cảnh như vậy, nếu không họ nhất định mắng em.”

Tô San chớp chớp mắt, chỉ có thể lấy ba mẹ làm bida chắn.

Nghe vậy, sắc mặt chị Luru mới hơi hơi ôn hòa xuống, nhưng giọng điệu rất cứng rắn:

“Chuyện này cũng có thể hiểu được, chị của em cũng có nói với chị, có điều em cũng phải tùy thuộc vào hoàn cảnh, đã quay tới bây giờ, nếu em đột nhiên nói không đóng cảnh hôn, đạo diễn sẽ nghĩ như thế nào? Em nhất định sẽ đắc tội người ta, hơn nữa chị nghe nói vất vả lắm Tạ Duyên mới đồng ý thỏa hiệp, nếu em hiện tại nói không đóng, còn đắc tội với Tạ Duyên nữa, em cảm thấy vậy có được không?”

Nếu đắc tội đạo diễn, có thể đạo diễn đòi thay người khác, nếu không thì đến lúc biên tập mấy cảnh của cô cũng sẽ bị cắt xóa bớt, nữ thứ ba có khi thành nữ thứ n, có điều Tô San quan trọng nhất là không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa Tạ Duyên cũng thỏa hiệp, cô giờ lại không chịu đóng, chắc chắn sẽ đắc tội đấy.

“Được rồi, em chỉ nói vậy thôi.”

Tô San hít sâu một hơi, lấy điện thoại lên mạng.

Hiện tại công ty quản lý của Lý Tuyết đã kên tiếng thanh minh, nhưng cũng là kiểu tránh nặng tìm nhẹ, cũng không cải thiện tình hình bao nhiêu, phần lớn cư dân mạng không tin, sau này chắc chắn Lý Tuyết sẽ phải gắn liền nhãn là phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Không biết cái này có được xem là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi không, chính Tô San cũng không thể tin được là cái bánh nhân thịt này lại rơi vào đầu cô, có điều như chị Luru nói, đến lúc fan của Mục Dao biết việc cô đoạt mất cơ hội của thần tượng nhà mình, nhất định sẽ điên cuồng anti cô.

“Vi là lần đầu tiên nên đều như thế, không sao đâu, cố gắng một chút là qua.”

Chị Luru cười cười vỗ vai cô.

Tô San cũng chỉ bắt đầu cười đáp lại, đi vào phòng để thay trang phục diễn.

Cảnh này là ở thời điểm nam chính thắng trận trở về, hoàng đế mở tiệc đón gió tây tràn cho nam chính, dù sao cũng là hoàng đế ban rượu nên nam chính cũng không từ chối, sau đó uống nhiều rượu nên bị say, đúng lúc nữ số 3 đi tới đây để tìm hoàng đế, lại không thấy hoàng đế đâu, chỉ thấy nam chính say khướt ngã trên bàn, nàng liền cho người hầu đỡ hân qua trắc điện (điện nhỏ nằm kề chính điện của một cung), hiện tại nữ số 3 gần như một mình nắm giữ toàn bộ hậu cung, những người khác cũng không dám nói gì, nô tỳ hầu hạ đều bị nàng cho lui ra.

Nữ số 3 cho người nấu canh giải rượu cho nam chính, không ngờ là nam chính lại nhìn nữ số 3 thành nữ chính, sau đó xảy ra quan hệ với nữ số 3.

Đến lúc mọi người tập trung để nghe đạo diễn chỉ đạo, mô tả cảnh quay, đạo diễn vô cùng nghiêm túc hướng dẫn Tạ Duyên lúc đó phải diễn như thế nào, rồi lại nói Tô San cần phải có phản ứng gì.

"Tô San, cô nhớ kỹ, ngay thời điểm nam chính gọi tên nữ chính, sẽ quay đến sắc mặt của cô lúc đó, cô phải thể hiện được cảm xúc vừa ghen ghét, vừa không cam lòng, cô có hiểu không?"

Đạo diễn mồ hôi đầy đầu vẫn tích cực diễn giải.

Tô San không dám nhìn sang Tạ Duyên, chỉ có thể gật gật đầu với đạo diễn, tâm tình vẫn khá nặng nề.

"Vây chuẩn bị bắt đầu quay!"

Đạo diễn dùng khăn ướt lau lau mồ hôi, vừa chỉ vào bên trong điện:

"Ngọn nến đăng kia sao vẫn chưa thắp!"

Tuy giờ đang là ban ngày nhưng theo trong kịch bản thì là buổi tối, cho nên tất cả các cửa sổ trong điện đều đóng kín, để tránh ánh nắng mặt trời chiếu vào, vì vậy càng nóng hơn, Tô San cũng phải dặm thêm chút phấn.

Tạ Duyên hiện tại đang sửa soạn hóa trang, một đám người vây quanh hẩn mang nước, lau mồ hôi, đám người Vương Trường cũng không trở lại phòng hóa trang để hưởng máy điều hòa, trái lại cũng ngồi gần đạo diễn phía bên kia nhìn máy theo dõi.

"Được rồi, mọi người chuẩn bị! Action!"

Giọng nói của đạo diễn vừa dứt, Tô San từ trong trức điện đi ra, không giống như thường ngày, ở trước mặt nam chính, nàng mặc váy lụa hồng nhạt, bên ngoài là khoác một lớp áo choàng gấm màu xanh ngọc bích, mái tóc xõa dài sau lưng, trang điểm cũng nhạt đi nhiều.

"Nương nương, nghe nói vị Chương tướng quân này đã đính hôn với Nam Cung Tuyết, ngày mười lăm tháng sau sẽ tiến hành đại hôn."

Cung nữ đi bên cạnh khom lưng ghé qua nhẹ giọng nói.

Tô San hơi dừng bước, bàn tay khuất sau tay áo nắm thật chặt lại, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện cảm xúc gì.

Trong điện ánh nến mờ ảo, những vật dụng bài trí trong điện đều hoa lệ thể hiện thân phận tôn quý của chủ nhân, trên bàn gỗ màu tím, có một nam tử mặc cẩm y màu đen ghé vào bàn thiếp đi, Tô San chậm rãi đến gần, đứng đó cúi đầu nhìn hẩn với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đúng lúc này, một cung nữ bưng một chén canh giải rượu đi vào tới gần:

"Nương nương."

Chuyển ánh mắt sang, Tô San giờ tay đón lấy chén canh giải rượu, xua xua tay:

"Các người lui ra hết đi."

"Dạ."

Các cung nữ cúi đầu, lùi ra sau hai bước rồi quay người đi ra ngoài.

Cho đến khi trong điện chỉ còn 2 người, Tô San chậm rãi ngồi xuống ghế, nhìn khuôn mặt trước đây vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên cười khổ một tiếng:

"Chương ca ca...."

Giống như nghe được cái gì, Tạ Duyên chậm rãi mở mắt, nhưng hẩn còn chưa kịp nói gì, liền bỗng nhiên quay đầu qua chỗ khác:

"Thực xin lỗi."

Không ngờ là hẩn lại bị NG (diễn hỏng, quay hỏng), Tô San cũng hơi sững sờ chưa hoàn hồn được, đạo diễn lại cầm loa hô:

"Không sao, làm lại một lần nữa."

Tạ Duyên rất ít khi bị NG, đặc biệt là chủ động gây ra NG như vậy, nhân viên đoàn nhìn thấy vậy cũng cười quỷ dị, xem ra thực sự là ảnh đế của bọn họ không quen đóng cảnh hôn.

Không ngờ là Tạ Duyên áp lực còn lớn hơn nhiều so với cô, Tô San cũng hơi cảm thấy bất đắc dĩ, dứt khoát ngồi im ở đó chờ hẩn điều chỉnh lại trạng thái.

"Anh không sao chứ?"

Tô San không nhìn được hỏi thăm.

Đúng lúc Triệu Đồng mang ấm trà của Tạ Duyên lại đây, uống một ngụm trà, Tạ Duyên mới nhìn sang phía cô:

"Là ngoài ý muốn thôi."

Triệu Đồng không nói gì cảm ẩm trà đi khỏi, hân cũng rất hiếu kì, cảnh hôn này không biết rốt cuộc sẽ quay thế nào đây.

Tô San cũng không dám nhìn Tạ Duyên quá lâu, chỉ cảm thấy quá xấu hổ, cũng may chỉ một lúc sau, đạo diễn bắt đầu chỉ đạo mọi người chuẩn bị quay lại.

"Cây nền bên kia đổi lại cây khác đi, đúng rồi, tốt lắm, mọi người chuẩn bị, action!"

Đạo diễn dứt lời, máy quay bắt đầu di chuyển tới gần phía này, cung nữ kia lại bưng chén canh giải rượu đi tới:

"Nương nương."

Tô San nhìn nam nhân ghé vào trên bàn với ánh mắt phức tạp, sau đó giờ tay đón lấy chén canh rồi xua xua tay:

"Các người lui ra hết đi."

"Dạ." Các cung nữ lại lặng yên lui ra ngoài.

Đến khi trong điện chỉ còn một người, Tô San mới từ từ ngồi xuống, nhìn người nam nhân trước mắt, cười khổ một tiếng:

"Chương ca ca..."

Nhỏ giọng lắm lắm mấy tiếng, Tạ Duyên chậm rãi mở mắt, giống như bị ánh nến làm lóa mắt, lại nhắm lại lắc lắc đầu, rồi lại mở ra, sau đó giống như nhìn thấy người nào đó, ánh mắt lập tức ôn nhu:

"Tuyệt Nhi?"

Lúc này màn ảnh chiếu đến khuôn mặt Tô San, Tô San hơi nhấc mắt lên, mím môi, cảm xúc rõ ràng là âm thầm ghen ghét và không cam lòng, cuối cùng lại khôi phục thành vẻ bình tĩnh:

"Chương ca ca, huynh say rồi..."

Nàng bình tĩnh cầm lên chén canh giải rượu, mức một muỗng chuẩn bị dứt cho hân.

"Tuyệt Nhi!" Tạ Duyên đột nhiên cầm tay cô, canh giải rượu bị đổ ra đầy đất.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Tô San hơi biến đổi:

"Chương ca ca..."

Trong chốc lát, Tô San chỉ cảm thấy phần eo của mình bị người nắm lấy, khi hoàn hồn thì đã bị người ta giam cầm ở phía dưới, trong nháy mắt, nàng khấn trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Hai tay của hân chống ở hai bên người nàng, nữ tử phía dưới da thịt trắng nõn, môi hơi đỏ, trong ánh mắt sáng trong đều phản chiếu hình bóng của mình, mi mắt hơi run run thể hiện cảm xúc hồi hộp lo lắng.

Mọi người đều nhìn không chớp mắt, vậy mà Tạ Duyên lại NG ngay lúc đó.

Đạo diễn xua xua tay:

"Cắt, cắt cắt!"

Lại NG, nhân viên đoàn lại tiếp tục thấp giọng cười.

Tạ Duyên cũng ngay lập tức từ trên người cô đứng lên, Tô San ngồi dậy xong cũng không dám nhìn Tạ Duyên, bởi vì quá xấu hổ.

Lúc này đạo diễn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tạ Duyên, nghiêm túc nói:

"Cậu bây giờ đang say rượu, mà trước mắt là người con gái mà cậu yêu mến, cậu nghĩ lại xem đêm động phòng hoa chúc thì sẽ như thế nào, bây giờ phải thể hiện được như vậy, đừng nghĩ là đang đóng phim, đóng cảnh hôn cũng là một phần kỹ năng diễn xuất."

Ánh mắt Tạ Duyên hơi thay đổi, trên trán cũng ra rất nhiều mồ hôi, nhưng vẫn gật đầu:

"Tôi biết rồi."

"Tô San nữa, cô quá khấn trương rồi, thả lỏng chút, cô càng khấn trương, thì càng không thể hoàn thành."

Đạo diễn lại chuyển sang nói với Tô San.

Tô San cũng khẽ gật đầu:

"Tôi biết rồi."

Thực ra đạo diễn nói rất đúng, so với việc bị NG tới NG lui như vậy, không bằng cứ thả lỏng, cố gắng một chút là sẽ qua thôi.

"Được rồi, chuẩn bị làm lại."

Đạo diễn đang nói nói, Vương Trùng vùi Lý Hách ngồi chỗ máy theo dõi bên kia đều là một vẻ mặt nín cười.

"Mọi người chuẩn bị, action!"

"Chương ca ca, huynh say rồi..."

Tô San bung một chén canh giải rượu khác tời dứt cho hần.

Nữ tử đối diện tóc đen xõa ra như thác nước đổ xuống, xương quai xanh trắng nõn dưới ánh nến lại càng kiều diễm hơn, Tạ Duyên trong mắt có một tia hoảng hốt, bắt lấy tay nàng:

"Tuyệt Nhi!"

Chén canh giải rượu đổ xuống nền, Tạ Duyên túm lấy eo của nàng, giam cầm nàng ở phía dưới, bốn mắt nhìn nhau, nhìn đôi môi phồng hồng anh đào nhàn nhạt, hần giống như say rượu lập tức hôn xuống. Đến khi phủ lên đôi môi mềm mại kia, cảm giác ấm áp mềm mại làm Tạ Duyên hơi sững sốt, Tô San cũng nhắm mắt lại, tay gắt gao nắm chặt lại.

"Cát! Cát! Cát!" Đạo diễn thở dài, cầm loa hô lớn:

"Hai người đừng cứng đờ như vậy, Tạ Duyên cần phải mãnh liệt hơn chút, cậu hiện đang say rượu, say rượu loạn tính làm gì có chuyện ôn nhu như vậy hả!"

Giọng đạo diễn thông qua loa nên rất lớn, Vương Trùng nhin không nổi cười lên tiếng, hần ngồi chỗ máy theo dõi quay qua nói với Lý Hách:

"Em nói anh biết, lần đầu tiên em đóng cảnh hôn cũng giống như vậy, xấu hổ không tả được."

"Dần dần cũng quen à."

Lý Hách cũng cười cười ngồi đọc kịch bản.

"Thực xin lỗi."

Tạ Duyên lập tức từ trên người cô đứng lên, trên trán lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tô San nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, chống tay định ngồi dậy.

Tạ Duyên ở bên cạnh cũng đưa tay kéo cô ngồi dậy, làm cho Triệu Đồng mang nước đang chuẩn bị đưa qua hóa đá ở đó, không tiến cũng không lùi.

Tô San ngồi dưới đất, nhận lấy khăn từ trên tay Tiểu Chu để lau mồ hôi, cũng quay qua nhìn Tạ Duyên đang ngồi bên cạnh cũng mồ hôi đầy đầu:

"Sao anh hình như còn khấn trương hơn cả tôi vậy?"

Cô cố gắng nhin nãy giờ, bây giờ không nhin nổi nữa hỏi hần.

Tiểu Chu đứng bên cạnh cũng không nhin được cười ra tiếng. Tạ Duyên hơi nhú mày, ho nhẹ một tiếng, quay đầu sang, nghiêm túc nhìn cô nói:

"Thực xin lỗi, tôi sẽ cố gắng một lần cuối cùng."

Lúc này đạo diễn cũng qua tới, nói Tô San quá khấn trương, Tạ Duyên thì quá cứng đờ, nhìn không hề giống say rượu loạn tính, lại ngồi chỉ đạo hai người một hồi, Tô San dậm thêm phần, hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân thả lỏng.

"Được rồi, cố gắng một lần cuối cùng cho xong."

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi cầm loa hô lớn:

"Action!"

"Tuyệt Nhi?"

Tạ Duyên cau mày, lắc lắc đầu có vẻ muốn cho tỉnh táo hơn, nhìn nữ tử trước mặt với ánh mắt nhu hòa.

Sau đó lại thêm một chén canh giải rượu bị đổ ra, trời đất quay cuồng, Tô San lại bị giam cầm phía dưới, cô cố gắng để bản thân không quá khản trương, mở to mắt, nhìn nam nhân với vẻ chưa xót. Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên ngay lập tức cúi đầu phủ lên môi của cô.

Tô San tròn to mắt, trên mặt vẫn thể hiện một tia không cam lòng, năm ngón tay dần dần nắm chặt tay áo của hắn, cho đến khi khớp xương trở nên hơi trắng bệch.

Nhân viên đoàn phim đứng xem cũng gắt gao nhìn vào hai người, chỉ có mình Phạm Mộng ngồi trên ghế nhìn một màn như vậy với ánh mắt lạnh băng, tiếp tục ngồi uống nước trái cây.

Tạ Duyên xé rách váy lụa của cô, lộ ra đầu vai trắng nõn, sau đó cầm tay cô đẩy lên đỉnh đầu:

“Tuyệt Nhi...”

Xúc cảm vẫn ấm áp mềm mại như vậy, còn có một chút vị ngọt từ son môi, cảm thấy cơ thể cô ngày càng cứng đờ, hắn không dám đưa lưỡi sâu vào, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi, cho đến khi màn ảnh chiếu gần lại đây, hắn chậm rãi chuyển xuống hôn cổ cô, che đi xương quai xanh trắng nõn bị lộ ra.

Tô San dựa theo lời đạo diễn ôm cổ Tạ Duyên, cố gắng để bản thân thả lỏng, cho đến khi màn ảnh quay tới mắt của cô, cô mới mở to mắt, khóe mắt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt...

“Cắt!”

Đạo diễn ngồi nhìn lại hình ảnh quay được trong máy, miễn cưỡng nói:

“Được rồi, cảnh này như vậy cũng tạm được.”

Ai, dù sao do chính mình không yêu cầu hôn lưỡi, cứ vậy cũng được.

Trong chốc lát, Tạ Duyên từ trên người cô đứng dậy, Tiểu Chu lập tức chạy lại đỡ Tô San đứng lên.

“Cô không sao chứ?”

Tạ Duyên nhận lấy khăn lông từ trên tay Triệu Đồng, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô, còn nhìn tới đôi môi bị trôi đi một phần son môi.

Tô San cũng không nhìn lại hắn, chỉ tùy ý để Tiểu Chu lau mồ hôi cho cô, thản nhiên nói:

“Dù sao chỉ là đóng phim thôi mà.”

Nói xong liền xoay người rời đi, vẻ mặt vẫn không có gì khác thường.

Thấy Tạ Duyên vẫn đang nhìn theo Tô San, Triệu Đồng đến lúc này coi như hiểu rõ, không nhịn được ghé qua nhỏ giọng nói với Tạ Duyên:

“Duyên ca, rèn sắt phải rèn khi còn nóng, Tô San chỉ còn một thời gian ngắn nữa sẽ kết thúc quay, thời gian không còn nhiều lắm đâu!”

Tạ Duyên hơi liếc mắt nhìn Triệu Đồng, không nói gì chỉ đưa tay lấy chai nước trong tay hắn liền đi qua phía đạo diễn.

Quay trở lại phòng trang điểm, Tô San cần dặm thêm chút phấn, Đồng Nhạc ở bên cạnh thì kích động như được bom mấu gà.

“Ha ha ha, không ngờ là Tạ Duyên đóng cảnh hôn cũng bị NG, nhìn là biết không có kinh nghiệm, Tô San cô nói đi, kỹ thuật hôn của Tạ Duyên có tốt không?”

Đồng Nhạc ngồi trước mặt cô vẻ mặt hưng phấn tò mò.

Tô San nhìn ảnh chiếu của mình ở trong gương, để chuyên viên trang điểm sửa lại tóc cho cô, tâm trạng lại khá bình tĩnh, dù sao cũng qua rồi, sau này cô sẽ không bao giờ đóng mấy cảnh như thế này nữa.

Lúc này, chị Lưu cũng đi tới, đứng sau lưng cô nói:

“Chị đi trước đây, em cũng chỉ còn quay thêm mấy ngày nữa là xong, nhớ cố gắng quay cho tốt, kịch bản chị mới đưa cho em cũng nghiên cứu kỹ đi nha.”

“Em biết rồi.”

Tô San thản nhiên nói.

Thấy vậy, chị Lưu cầm túi xách màu đỏ bước ra khỏi phòng trang điểm.

Còn Đồng Nhạc thì vẫn đứng nguyên ở đó hỏi cô, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng không nhịn được:

“Tô San em ấy còn nhỏ, không lẽ em nghĩ Tô San giống em, cũng là fan nảo tàn của Tạ Duyên hả?”

Nghe vậy, Đồng Nhạc phải hậm hực về ghế ngồi của mình, cảnh diễn của cô không nhiều lắm, nhưng do phân bổ lịch quay thừa thớt nên mới quay tới tận hôm nay. Ngày mai là hoàn toàn kết thúc rồi.

Tô San thực ra cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, sau hôm nay cô không biết phải đối mặt với Tạ Duyên như thế nào.

Buổi tối còn có một cảnh quay đêm nữa, cô không có lời thoại nhưng vẫn phải có mặt để quay, cảnh này Vương Trường lại tiếp tục bị NG một hồi mãi mới xong.

Sau khi kết thúc công việc, cô cũng không để ý tới Tạ Duyên, nhưng Vương Trường lại khoác tay lên vai cô nói:

“Tô có nghe tin rồi, nghe nói cô lấy được vai trong bộ phim của đài Giang Hòa, không tệ nha, còn là nữ chính, không lẽ không mời com sao?”

“Đúng vậy, đêm nay hay là đi uống rượu đi?”

Lý Hách đi tới vừa nói vừa lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.

Trong điện chỗ quay phim đúng là quá nóng, tổ đạo cụ cũng đang dọn dẹp đồ vật, Tô San liếc mắt Vương Trường một:

“Không dám không dám, bị người ta chụp được, fan của anh nhất định là sẽ xèo thịt tôi.”

“Ha ha ha!”

Lý Hách nhin không được cười lớn.

Chỉ có Phạm Mộng mang theo trợ lý đi khỏi phim trường, một liếc mắt lại đây cũng không có.

Vương Trường cười cười hơi xấu hổ, chỉ có thể nhún nhún vai:

“Ai bảo tôi đẹp trai, không thể trách được?”

“Cậu không biết xấu hổ hả?”

Lý Hách đắm vào vai hấn một.

Tô San cũng cười cười, cảm chiếc quạt nhỏ quạt quạt rồi đi ra, ngoài trời có một làn gió lạnh thổi qua khiến cô rất sáng khoái.

Thay đồ lại xong xuôi, Tô San cùng với Tiểu Chu quay lại khách sạn, đang chuẩn bị đi tắm, lại nghe được âm báo tin nhắn điện thoại.

Cô mở ra thì thấy là tin nhắn của Tạ Duyên.

Tạ Duyên: “Hôm nay bị NG, rất xin lỗi.”

Nhìn thấy tin nhắn, Tô San hơi sững sốt, không biết phải trả lời như thế nào, cho dù lúc đó là Tạ Duyên không bị NG thì cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, do cô quá khẩn trương cứng đờ, hơn nữa thoát nhìn Tạ Duyên cũng không muốn đồng cảnh hôn này, chắc chắn cũng không có ý định lợi dụng để chiếm tiện nghi của cô.

Tô San: “Chỉ là đóng phim thôi mà, bị NG là bình thường, nếu anh không NG thì cũng là tôi bị NG.”

Tô San: “Chỉ hy vọng lúc công chiếu fan của anh sẽ không mắng tôi > ____ <”

Gửi xong, Tô San thả điện thoại xuống đi tắm, dù sao cũng xong rồi, sau này trước khi nhận kịch bản cô cố gắng tìm hiểu kỹ là được.

Đến lúc tắm rửa xong, lau khô tóc, cô nằm trên giường cầm điện thoại lại thấy Tạ Duyên trả lời lại:

Tạ Duyên: “Tôi sẽ không để tình huống đó xảy ra.”

Tô San nằm đó, gương mặt phản chiếu ánh sáng từ điện thoại, lông mày khẽ nhúc nhích, ngón tay bấm bấm vài cái trên điện thoại.

Tô San: “Tôi chỉ nói đùa thôi, chuyện này thực ra cũng bình thường, chờ tới lúc anh có bạn gái thì sẽ hiểu.”

Một lát sau, Tạ Duyên không ngờ lại gửi lại hai chữ khô cần:

Tạ Duyên: “Vậy sao?”

Cô nghĩ chắc Tạ Duyên cũng không hiểu được tâm lý của người hâm mộ, với lại cứ nói chuyện với hấn như thế này khá xấu hổ, Tô San đành phải gửi lại một icon cảm xúc, sau đó nói là mình buồn ngủ, một lúc lâu sau, Tạ Duyên mới trả lời lại một câu ngủ ngon.

Nhìn lại tin nhắn trả lời, Tô San không lâu sau cũng ngủ thật.

Cho đến ngày hôm sau tỉnh dậy, Tô San lại thấy chị Lưu gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại, do cô để chế độ im lặng nên không nghe được. Tô San hiện vẫn chưa thực sự tỉnh ngủ, nhưng cũng đoán được chuyện gì xảy ra, quả nhiên khi cô mở Weibo, tên của cô và Mục Dao hiện đã là hot search số 1.

Mở ra, topic đầu tiên lại là # Đoạt vị trí của thiên hậu# chiếm cứ trang Weibo đầu tiên.

Cư dân mạng A: “Có chỗ chống lưng thật ghê gớm, một diễn viên hạng ba mà lại có thể cướp vai của Mục Dao???”

Cư dân mạng B: “Nói thật, nếu không xem hot search, tôi còn không biết Tô San là ai, bây giờ chó hoang mèo hoang cũng có thể đoạt vai diễn của người khác sao? Bối cảnh của Tô San tiểu thư thật sự quá khủng, đáng tiếc là diễn xuất dở tệ như vậy chỉ biết vậy bản luôn cả Giang Dân, quyết định không xem phim!”

Cư dân mạng C: “Ôm mang đi Dao Dao, tại tôi còn có đây vai diễn tốt hơn để lựa chọn, từ chối việc diễn viên hạng ba lợi dụng để lăng xê!”

Cư dân mạng D: “Vừa debut đã được làm nữ chính, sau đó đoạt vai của Mục Dao, phim điện ảnh đầu tiên đã đóng cùng với Tạ Duyên Phạm Mộng, nghe nói trong phim còn đóng cảnh hôn, bối cảnh của Tô tiểu thư đúng là vô địch, không ngờ là có thể khiến cho Tạ Duyên trước giờ không quay cảnh hôn đồng ý quay, bội phục bội phục!”

Cư dân mạng E: “Người không liên quan nói một câu, làm ơn đừng có lôi Duyên ca nhà tui đây, hiện vẫn chưa ra trailer, tại tôi từ chối tất cả các loại tin vịt *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Không biết là con mắt của nhà sản xuất rốt cục bị sao, diễn xuất như vậy mà có thể vượt mặt ảnh hậu, không lẽ muốn phá hỏng toàn bộ bộ phim sao?”

Lúc này còn có người tra ra cả bối cảnh gia đình của cô, trường học trước đây từng học, cũng có người tra ra quan hệ của chị cô, tuy nhiên cũng không đông đảo người biết, những người đó dù biết cũng sẽ tin tưởng hơn rằng phía sau cô có kim chủ.

Weibo của cô cũng đã có hơn mười vạn bình luận, tất cả đều mắng chửi, còn chửi vô cùng thậm tệ, động chạm tới cả gia đình của cô, còn nhiều người gửi tin nhắn tới bên phía Weibo của đoàn phim phản đối cô đóng bộ phim này, nếu không thì sẽ không xem phim.

Mà tất cả ngọn nguồn phát sinh chuyện này là do tin tức phát ra của một trang báo mạng, nói cô cướp đoạt vai diễn của Mục Dao, lấy được vai nữ chính, không biết là người nào quạt gió thổi lửa khiến sự việc ngày càng hot.

Cũng may fan của Tạ Duyên cũng không tin thần tượng của mình sẽ đóng cảnh hôn, cho nên fan của hần cũng không tham gia vào chuyện này.

Ngay lúc này thì chuông cửa vang lên, Tô San đánh bỏ đi động xuống đi mở cửa, cửa vừa mở ra, Tiểu Chu mang theo bữa sáng vội vội càng vàng đi vào.

“Chị Tô, em lúc này ở dưới lầu có gặp anh Vương Trung, anh ấy nhắn là chị nên cẩn thận chút, hình như có phóng viên đi theo chị.”

Tiểu Chu có vẻ hơi sợ hãi, bày ra bữa sáng đặt lên bàn.

Tô San hít một hơi, cột tóc ra sau, ngồi ở sofa định gọi điện thoại cho chị Lưu thì đúng lúc chị Lưu gọi tới.

“Tô San?”

Chị Lưu giọng nói vẫn kiên định.

Tô San đứng dậy, đi tới gần cửa sổ, kéo rèm lại:

“Sao lại vậy, em đang định hỏi chị sao lại có phóng viên đi theo em?”

Mấy chuyện như vậy người ta mắng chửi cô ở trên mạng được rồi, sao giờ còn có cả phóng viên đi theo cô thì được cái gì.

Dứt lời, chị Lưu ở phía bên kia nói:

“Còn không phải là do hôm qua lúc em đóng cảnh hôn với Tạ Duyên bị người ta chụp được, bây giờ có ảnh phát tán ở trên mạng rồi, mặc dù hiện tại vẫn chưa đồn đãi gì, nhưng chắc không tới buổi trưa là sẽ nháo nhào lên, mấy phóng viên chắc muốn tìm hiểu xem em với Tạ Duyên có gì đó không.”

Tô San: “.....”

Đoàn làm phim vì sợ nội dung phim bị rò rỉ nên bình thường vẫn không cho phép chụp ảnh trong phim trường, người nào thiếu đạo đức như vậy, rõ ràng cố tình hại cô.

Chị Lưu phía bên kia điện thoại hơi dừng một chút, lại nghiêm túc nói:

“Chị cũng không chắc fan của Tạ Duyên sẽ phản ứng như thế nào, nhưng chắc là không tốt đẹp gì đâu, chuyện của Mục Dao coi như đặt qua một bên đi, bây giờ ảnh chụp kia vẫn chưa lưu truyền rộng trên mạng, nên tốt nhất mình nên làm dự phòng đi.”

“Dự phòng gì?”

Tô San cũng hơi bất đắc dĩ, không biết có được xem như là họa trời giáng không.

“Quan hệ của em với Tạ Duyên như thế nào?”

Chị Lưu đột nhiên hỏi. Nghe vậy, Tô San cũng bất đắc dĩ cười, nói vào di động:

“Không lẽ chị cũng nghĩ là tui em có gì đó hả?”

Cô bây giờ rất xấu hổ còn không dám nhìn thẳng Tạ Duyên.

Nói xong, chị Lưu ở đầu dây bên kia nói:

“Nếu thực sự em với cậu ta không có gì là tốt rồi, ý chị là, em hỏi thử xem, nếu được, hẳn có thể đứng ra thanh minh làm sáng tỏ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôi Nay Tôi Có Thời Gian

“Nếu thực sự em với cậu ta không có gì là tốt rồi, ý chị là, em hỏi thử xem, nếu được, hẳn có thể đứng ra làm sáng tỏ hay không?”

Thực ra chuyện đứng ra làm sáng tỏ Tô San lại không lo lắng nhiều, trước đây chỉ cần có một tí đồn đãi gì đó, phía bên Tạ Duyên sẽ lập tức đứng ra làm sáng tỏ, cho dù cô không nói thì người ta chắc cũng sẽ tự động làm sáng tỏ thôi đúng không?

Trái lại, vụ việc của Mục Dao mới khó giải quyết, cô bây giờ vẫn chưa chính thức ký hợp đồng, rủi ro quá lớn, nếu bên phía nhà sản xuất mà nghe theo ý kiến của người hâm mộ, cũng có thể sẽ quyết định thay vai nữ chính của cô.

“Em biết, lúc nào tiện em sẽ nói.”

Tô San trả lời.

Nghe vậy, chị Lưu hình như bên kia cũng có điện thoại gọi tới, nói được hai câu cũng cúp điện thoại luôn.

Thờ dài, cô đành phải đi rửa mặt thay quần áo, ăn bữa sáng xong liền đi tới phim trường, lịch diễn của cô vào buổi trưa, cho nên cô đi bây giờ xem là khá sớm. Hôm qua Đồng Nhạc đã quay xong hết, cho nên hiện tại trong phòng trang điểm chỉ có cô và chuyên viên trang điểm.

“Chị nhìn hot search hôm nay, thực ra chuyện này cũng khá bình thường trong giới giải trí, chủ yếu phụ thuộc vào ai có nhiều fan, ai có nhiều tự tin, có điều lúc trước em có nói em còn chưa chính thức ký hợp đồng, vậy thì hơi nguy hiểm.”

Chuyên viên trang điểm bắt chéo chân ngồi lướt điện thoại, vừa nói với cô:

“Bây giờ đều là dựa vào người hâm mộ để kiếm tiền, nhà sản xuất mời những nghệ sỹ có nhiều fan đơn giản để lấy lòng fan, nhưng giờ em lại bị fan của Mục Dao anti, phía đoàn làm phim có khả năng sẽ thay em bằng người khác, chị trước đây cũng thấy trường hợp như vậy rồi, lúc đó có một nghệ sỹ mặc dù đã nhập đoàn làm phim rồi quay luôn rồi, vậy mà một thời gian ngắn đã bị người khác thay vào.

Tô San cười nhẹ:

“Mặc cho số phận đi.”

“Ah, em là nghệ sỹ dưới trướng Công ty Giải Trí Tinh Hoa phải không? Bộ phận quan hệ xã hội của bên đó cũng xem như không tòi, nhưng nếu muốn áp được vụ này xuống, phải có người chuyển hướng dư luận, nếu không đề lâu càng ngày càng nghiêm trọng.”

Chuyên viên trang điểm tốt bụng nhắc nhở.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, chờ xem lát nữa thôi, cho dù có chuyển hướng dư luận đi chỗ khác thì vẫn liên quan tới cô.

Tạ Duyên hiện vẫn đang quay phim bên kia, Tô San không tiện qua đó, cho đến giữa trưa, quả nhiên chị Lưu nói đúng, mấy trang báo mạng đều phát tin về bức ảnh kia, fan của Tạ Duyên liền nổi sóng.

Hot search về cô và Mục Dao đều bị áp xuống, hiện tại cư dân mạng đều bàn tán về quan hệ giữa cô và Tạ Duyên, bức ảnh kia vừa phát ra trong vòng vài giờ đã có ngàn vạn lượt chia sẻ.

Nhìn lại tổng thể, toàn bộ hot search đều là #cảnh hôn của Tạ Duyên, #Tạ Duyên Tô San, #Rò rỉ Tạ Duyên quay phim, # Tô San Mục Dao, # Tô San đoạt vai, ...

Chị Lưu nhấn tin cho cô nói, trong vòng vài giờ, cô đã trở nên vô cùng hot trong giới truyền thông, là nghệ sỹ được tìm kiếm nhiều nhất hiện nay, nói cô mau tìm Tạ Duyên, nếu không hậu quả chắc chắn không thể khắc phục.

Tô San biết, những người tìm kiếm cô trên mạng chủ yếu muốn tìm hiểu xem cô rốt cuộc là ai...

Cư dân mạng A: “Là một fan có lý trí, khách quan mà nói thì, mặt của Tô San cũng đẹp, thoát nhìn là một tiểu cô nương sạch sẽ, có điều, xem phim truyền hình của cô ta xong, tôi chỉ cầu cô ta buông tha cho Duyên ca nhà tui, thật sự là không phù hợp chút nào *khóc lớn*”

Cư dân mạng B: “Nội tâm của tôi phản đối! Ông xã vậy mà lại đóng cảnh hôn! Hôn nữa còn là đóng với một diễn viên hạng ba!!!”

Cư dân mạng C: “Không!!! Nụ hôn màn ảnh đầu tiên của ông xã của tui mà lại cho một diễn viên hạng ba!!!”

Cư dân mạng D: “Tuy rằng cô người mới này nhìn có vẻ rất xinh đẹp, nhưng diễn xuất của cô ta thật sự không dám khen tặng, còn nghe nói có chỗ chống lưng rất khủng, còn có thể đoạt vai diễn của Mục Dao!!!”

Cư dân mạng E: “Vừa mới có người tra ra, chị của Tô San là Phó chủ tịch của Orange Video, anh rể thì là chủ tịch, ông ngoại của người ta lại là giảng viên có tiếng trong giới, cha thì mở một công ty gia đình, bộ phim kia của đài Giang Hòa cũng có sự góp vốn đầu tư của Orange Video, cho nên cũng không thể nói là đoạt vai, khẳng định là đã định sẵn rồi, chẳng qua bối cảnh của Phạm Mộng cũng đâu có kém, người ta cũng là ảnh hậu, vì sao Tạ Duyên không đóng cảnh hôn với nữ chính, ngược lại đóng cảnh hôn với một nữ phụ???”

Cư dân mạng F: “Nhìn bức ảnh này, tui chỉ muốn nói! Buông tay anh ấy ra, để cho tui!!!”

Cư dân mạng G: “Diễn viên hạng ba giờ là đang muốn lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê sao? Chờ mà xem Duyên ca nhà tui sẽ đứng ra làm sáng tỏ *mặt mỉm cười*”

Cư dân mạng H: “Tô tiểu thư tốt nhất là chú tâm vào diễn xuất đi, nếu không dù lăng xê cỡ nào thì vẫn là diễn viên hạng ba *nôn mửa*”

Những bình luận này cũng xem như có lý trí, cũng không quá khích, còn có người điên cuồng hơn không bỏ spam Weibo của cô, đều nói cô cố tình lăng xê, lợi dụng Tạ Duyên để lăng xê, Weibo của cô nhấp nháy đã có năm mươi vạn xem.

Chị Lưu còn nói, nếu cô có thể chịu đựng được chửi rủa như vậy, thì không tìm Tạ Duyên nói chuyện cũng được, như vậy cũng có thể giúp cô hot hơn chút, nhưng nếu hot kiểu như vậy, Tô San trừ khi là muốn nổi tiếng đến điên rồi mới chịu như vậy.

Cứ do dự mãi, cô cuối cùng vẫn ra khỏi phòng trang điểm, thấy mọi người hiện đã đi ăn cơm rồi, cũng không thấy Tạ Duyên ở chỗ quay phim, chắc hẳn đang nghỉ ngơi ở phòng hóa trang. Tô San quyết định mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, định đi tìm Tạ Duyên.

Gõ cửa hai cái, cửa liền bị Triệu Đồng từ bên trong mở ra, Triệu Đồng còn đang chơi trò chơi, thấy là Tô San tới thì lại tiếp tục cúi đầu chơi game vừa hỏi cô:

“Tô San, cô không đi ăn cơm sao?”

“Tôi ăn rồi, Tạ Duyên có ở đây không?”

Cô hỏi.

“Có!” Triệu Đồng lập tức mở rộng cửa ra, rồi cầm di động vừa lăm bằm đi ra ngoài:

“Ồ đây mạng không tốt gì hết, lag quá đi!”

Thấy Triệu Đồng lăm bằm đi rồi, Tô San đành đi vào phòng hóa trang rồi khép cửa lại, bên trong phòng do có điều hòa nên không khí khá mát mẻ, Tạ Duyên đang ăn cơm, tất cả đều là rau, nhìn không thấy một tí thịt nào.

“À ừm ..., làm phiền anh rồi, tôi thực ra muốn nhờ anh một chuyện có được không?”

Cô đi lên vài bước, cũng không quanh co nữa.

Tạ Duyên ngẩng đầu, thấy cô kiểu như muốn nói lại thôi, chỉ có thể dựa lưng vào sofa thân nhiên nói:

“Đồ ăn này thật sự khó ăn.”

Tô San: “.....”

“Lần trước một trăm vạn kia anh không chịu nhận, vậy để khi nào anh có thời gian tôi sẽ mời anh bữa cơm được không?”

Dù sao cũng chỉ là một ân tình, cô cảm thấy chắc chắn Tạ Duyên cũng không ham gì châu com này của cô.

Dứt lời, Tạ Duyên cũng chưa nói gì, chỉ nhìn về phía sô pha đối diện nói:

“Ngồi.”

Tô San cũng không khách sáo, xách chân váy rườm rà ngồi vào đối diện Tạ Duyên, sau đó nói thẳng:

“Anh biết chuyện ở trên mạng chưa?”

Bốn mắt nhìn nhau, hôm nay cô ấy trang điểm đậm, môi son đỏ tươi, Tạ Duyên không biết hóa ra son môi còn có vị ngọt?

Ánh mắt hơi đổi, hần ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt vẫn như cũ:

“Biết. Ý cô muốn làm như thế nào?”

Tuy rằng hơi đột ngột, nhưng Tô San chỉ có thể mặt dày đề nghị:

“Tôi cảm thấy chuyện này ảnh hưởng không tốt tới cả tôi và anh, không biết là anh có thể đứng ra làm sáng tỏ hay không?”

Tạ Duyên: “Làm sáng tỏ?”

Cô khẽ gật đầu, hình như cảm thấy quá xấu hổ, ánh mắt cứ chuyển tới chuyển tui, lại không dám nhìn thẳng hần.

Mắt Tạ Duyên hơi rũ xuống, cầm lên điện thoại, bỗng nhiên nói:

“Cô muốn tôi làm sáng tỏ như thế nào?”

Điều hòa ở trong phòng làm cô cảm thấy hơi lạnh, Tô San hơi vắn tay áo, suy tư một lát rồi nói:

“Chỉ cần nói chúng ta chỉ là bạn bè bình thường là được.”

“Chúng ta là bạn bè bình thường?”

Hần bỗng ngẩng lên liếc mắt nhìn cô.

Tô San hơi sững sốt, bị cái nhìn của hần làm cho hơi xấu hổ, tự nhiên lại nghĩ tới cảnh hôn hôm qua, vội vàng sửa miệng nói:

“Thực xin lỗi, anh muốn giải thích như thế nào cũng được.”

Thực ra cô và Tạ Duyên cũng không thể tính là bạn bè.

Tạ Duyên bình tĩnh nhìn cô, thấy tai của cô hình như có chút hồng, khóe môi hơi cong lên, giọng nói thì vẫn bình bình:

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Thấy hần lại cúi đầu nhấn gì đó trên điện thoại, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

“Tạ lão sư là tiền bối của tôi.”

“Đó là do tôi trào cao rồi.” Tạ Duyên vừa nói, vừa lấy điều khiển trên bàn chỉnh nhiệt độ máy điều hòa cao lên.

“Không phải vậy, có thể làm bạn bè với Tạ lão sư là may mắn của tôi.”

Tô San cười cười.

Tạ Duyên hơi nhấc mắt, lông mày khẽ nhúc nhích:

“Không phải là cô muốn mời tôi ăn cơm sao?”

“Hà?”

Tô San hơi sững sốt.

Tạ Duyên: “Tối nay tôi có thời gian.”

Tô San: “.....”

“Tạ Duyên!”

Lúc này đột nhiên cửa bị người ta đẩy ra, ánh nắng mặt trời nháy mắt tràn vào phòng, một người đàn ông trung niên lập tức đi vào.

Chợt nhìn thấy bên trong còn có một cô gái, mày của Hạ Hoa nhảy dựng lên, liếc mắt một, sau khi nhận ra cô là Tô San, giọng điệu lạnh nhạt nói:

“Xin Tô tiểu thư yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đứng ra làm sáng tỏ.”

Tô San hơi ngạc nhiên, sau đó nhớ tới hình như đây là người đại diện của Tạ Duyên, hần nói như vậy, chắc chắn khẳng định trong lòng là cô cố tình lợi dụng để lăng xê.

“Tôi đã làm sáng tỏ rồi.”

Tạ Duyên bỗng nhiên nói.

Hạ Hoa chuyển ánh mắt, lập tức lấy điện thoại ra, lướt mấy cái, sắc mặt khê biến, sau đó lại cất điện thoại, nhìn về phía Tô San:

“Tô tiểu thư, giờ tôi có chuyện muốn nói với Tạ Duyên.”

Giọng điệu của hần nghe có vẻ rất khách sáo, nhưng nếu nghe kỹ thì có thể cảm nhận được sự lạnh lùng, Tô San cũng không muốn làm phiền người ta, lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đến lúc cô đi ra, Hạ Hoa đóng cửa lại, chỉ về hướng cửa nói:

“Là ai nói tuyệt đối không đóng cảnh hôn, muốn hôn thì cũng chỉ hôn bạn gái của mình, bây giờ thì ngược lại, nháy mắt đã đem lời nói của bản thân vút lên chín tầng mây, lại còn cho loại người như vậy cơ hội lăng xê, cậu cho rằng kiểu người mới như vậy thì có gì tốt hơn so với Phạm Mộng?”

Tạ Duyên lấy chén trà nóng trên bàn uống một ngụm, thân nhiên liếc Hạ Hoa:

“Anh không hiểu.”

“Ha ha ha!”

Hạ Hoa giận quá hóa cười, ngồi vào ghế sofa đối diện Tạ Duyên, ánh mắt sáng quắc:

“Rốt cuộc ai mới là người không hiểu, kiểu người này giống như ký sinh trùng, chỉ cần bị cô ta dính tới, sau này cô ta sẽ luôn bám vào cậu để lăng xê, đến lúc đó muốn dứt ra cũng không dứt ra được.”

Hình như bị Hạ Hoa lời nhai cảm thấy hơi phiền, Tạ Duyên ngược mắt từ điện thoại nhìn lên, mày hơi nhíu:

“Anh có thể dừng suốt ngày nhìn chằm chằm chuyện cá nhân của tôi được không, tôi chỉ mới đóng cảnh hôn mà đã kinh ngạc ồn ào như vậy, sau này nếu tôi đi đóng phim thần tượng, không lẽ anh sẽ phát điên luôn hả?”

Hạ Hoa: “.....”

Trong lòng Hạ Hoa gào thét: Phim thần tượng?! Cậu bị điên rồi!

.....

Quay lại phòng trang điểm, Tô San phát hiện là Tạ Duyên đã đăng Weibo làm sáng tỏ.

Tạ Duyên: “Chỉ là đóng phim mà thôi.”

Còn kèm thêm một icon cảm xúc.

Cư dân mạng A: “Thật là đáng yêu! Ông xã nhà mình vậy mà lại dùng icon cảm xúc! Vậy có thể đăng một tấm hình selfie được không?!!!!”

Cư dân mạng B: “Tui biết ngay là ông xã sẽ đứng ra làm sáng tỏ mà *mim cười*”

Cư dân mạng C: “Tuy rằng đã làm sáng tỏ, nhưng tui vẫn rất đau lòng, nụ hôn màn ảnh đầu tiên của ông xã lại dành cho người con gái khác *khóc lớn*”

Cư dân mạng D: “Vừa nhìn thấy tấm ảnh kia, tui liền cảm giác như là bị thất tình rồi *ủy khuất*”

Cư dân mạng E: “Tuy chỉ là đóng phim, nhưng tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, tại sao lại không hôn tui!!!”

Cư dân mạng F: “Chiêu trò lăng xê của diễn viên hạng ba bị thất bại *mim cười*”

Cư dân mạng G: “Tưởng tượng đến ông xã hôn người khác, tui đã đau lòng không kiềm chế được!!!”

Phía dưới vẫn còn rất nhiều người chửi mắng cô, Tô San hơi do dự, cuối cùng quyết định share lại bài đăng của Tạ Duyên trên Weibo của mình, rồi lại làm sáng tỏ một lần nữa.

Tô San: “Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, tôi sẽ nỗ lực học tập anh ấy *phấn đấu*”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đóng Máy

Tô San: “Tạ lão sư là một tiền bối rất tốt, tôi sẽ nỗ lực học tập anh ấy *phấn đấu*”

Đăng lên xong, Tô San lại nói chuyện một hồi với chị Luru, chị Luru nói bên phía đoàn phim hiện vẫn chưa có ý định thay đổi vai chính của cô, cũng coi như trong cái rủi có cái may, Tô San là do hơi thiếu về độ nổi tiếng và lượng fan hâm mộ, nhưng trải qua vụ việc hôm nay, hiện tại cô cũng khá hot, đây cũng là nguyên nhân vì sao trong giới giải trí lại có nhiều người muốn lăng xê kiểu như vậy, mặc kệ là tốt hay xấu, chỉ cần có thể xuất hiện trên truyền thông thật nhiều và có nhiều người chú ý là được.

Nếu bên phía đoàn phim tạm thời không có ý định đổi người, Tô San cũng không tính lên mạng xem bình luận làm gì, nhưng thực ra có một ít fan của Tạ Duyên cũng đã lý trí hơn, vẫn đa số là mắng cô, nói cô bám lấy Tạ Duyên để lăng xê, cho đến gần tối mới dần dần ngưng lại.

Cư dân mạng A: “So với khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ của Phạm Mộng, thì Tô San nhìn trong cũng thuận mắt hơn một chút, lúc nãy có xem video Tô San thổi sáo, thực ra chị này cũng rất có khí chất, có điều xin cô đừng có đóng phim nữa, buông tha cho khán giả đi *vừa khóc vừa cười*”

Cư dân mạng B: “Trừ diễn xuất ra, thực ra Tô San cũng không có điểm xấu, chỉ là xem phim cô ta đóng, tôi không thể tưởng tượng được cô ta đóng cùng với Tạ Duyên sẽ như thế nào *che mặt*”

Cư dân mạng C: “Ha ha ha, diễn viên hạng ba cuối cùng cũng bị vả mặt, bây giờ lại tới để lăng xê, cái này là muốn làm Mục Dao thứ hai sao, đồ cuồng lăng xê! *nôn mửa*”

Cư dân mạng D: “Tô tiểu thư à, cô chỉ cần yên lặng cứ thổi sáo thôi không được sao, cứ phải một hai đi đóng phim, cô không thể nghĩ tới cảm nghĩ của khán giả một chút sao?”

So với buổi sáng, bình luận hiện giờ đã ôn hòa hơn, nhưng vẫn có một số fan nào tàn điên cuồng vào Weibo chửi rủa cô, Tô San cũng không để trong lòng, cái này cũng coi như được tiêm dự phòng trước đi, không đến lúc ra trailer, fan của Tạ Duyên bắt ngờ nhìn thấy cảnh hôn đó, sợ là còn điên cuồng hơn bây giờ.

Có lẽ hôm nay cô quá nổi, Tô Nguyễn gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn đem xóa hết những hot search về cô trên mạng đi không, Tô San nói không cần, cô không thể để chuyện gì cũng muốn chị của cô ra mặt giải quyết, chuyện này trong giới giải trí là thường xuyên xảy ra, cô cũng phải quen dần thôi, cũng không phải cứ cố gắng tránh né làm gì.

Lúc chuẩn bị đi ngủ thì mẹ cô lại gọi tới, hỏi cô tại sao lại đóng cảnh hôn, rõ ràng lúc trước nói rõ là sẽ không quay mấy cảnh này rồi, Tô San chỉ có thể nói là chuyện này là do ngoài ý muốn, lại giải thích một hồi, mẹ cô mới cúp máy.

Thực ra, Tô San biết mẹ cô là do thương cô, đau lòng cô, nhớ tới đời trước của cô ở cổ đại, làm gì có tồn tại tình thân, cho nên bây giờ, cô vô cùng quý trọng những người nhà của cô không dễ gì có được.

Mấy ngày sau dư luận cũng bình ổn nhiều, do vụ Lý Tuyết và Mục Dao lại nảy sinh mâu thuẫn, khiến dời đi sự chú ý của mọi người, nguyên nhân là do hai người cùng tham gia một gameshow, khi chơi trò chơi, Mục Dao vô ý đẩy ngã Lý Tuyết, sau đó fan hai người lại nháo nhào lên trên mạng, fan Lý Tuyết nói Mục Dao chơi xấu, cố ý đẩy ngã Lý Tuyết.

Nhưng fan Mục Dao vẫn tiếp tục nhấn vào Weibo của đoàn phim phản đối cô diễn vai nữ chính, bình luận gần trăm vạn, có điều vẫn ổn, đoàn phim cũng không có ý định sẽ đổi vai của cô.

Ngày kết thúc quay của cô mưa khá to, chị Luru cũng tới phim trường, nói là tiện thể đón cô về luôn.

“Chị nói em biết lịch trình lúc sau của em, mai em phải đi với chị đi ăn cơm với phía nhà sản xuất và đoàn phim, tiện thể ký hợp đồng luôn, mừng mười sẽ đi gặp đạo diễn Vương, phim “Tiên lộ” bên kia vẫn có một vài vai chưa quyết định người đóng, đạo diễn Vương nói khá hài lòng với ngoại hình của em, khoảng hai tuần cuối tháng em đi tập luyện một vài động tác võ thuật, chị đã mời thầy dạy cho em rồi.”

Chị Luru không cần nhìn giấy, chỉ ngồi trên ghế uống cà phê rồi báo lịch trình cho cô:

“Ngày một tháng sau em sẽ cùng đoàn làm phim để khởi quay, bộ phim đó phải quay trong vòng ba tháng, trong thời gian đó, em cũng có thể tham gia một số những hoạt động khác, em cũng nên chọn để tham gia hai chương trình gameshow, còn sự kiện hay chụp hình tạp chí gì đó chị cũng không có nhận.”

Ngoài trời vẫn mưa lớn, từng hạt mưa nện lên cửa sổ âm ỉ, Tô San vẫn đang cầm kịch bản nghiêm túc đọc cảnh quay kết thúc hôm nay, nghe chị Luru nói vậy cũng chỉ thản nhiên hỏi:

“Gần đây có bộ phim nào đề nghị mời em đóng không?”

Dứt lời, chị Luru lúc này mới thả ly cà phê lên mặt bàn, nghiêm túc nói:

“Có thì cũng có, nhưng cũng chỉ là mấy bộ phim trên mạng hoặc là nữ phụ của một vài bộ phim nhỏ, nhưng cũng phải nói, trải qua vụ của Tạ Duyên, em cũng hot lên không ít, cũng có một vài bộ phim nhỏ mời em đóng nữ chính.”

Nói xong, chị Luru từ trong túi lấy ra một tập kịch bản:

“Em xem bộ này đi, mặc dù đạo diễn không quá nổi tiếng, đội chế tác cũng không quá xa hoa, nhưng dù sao cũng là nữ chính, chị thích ở chỗ nhà chế tác có chút quan hệ với đài Trương Đông, giữa bọn họ hợp tác rất nhiều lần rồi, đến lúc đó có khả năng phim này sẽ được chiếu trên đài Trương Đông, mặc dù là phim nhỏ ít vốn nhưng cũng có khả năng hot.”

Tô San lật lật kịch bản, phát hiện đây là phim cải biên từ truyện tranh trên mạng, là một bộ phim tình yêu đô thị, nam chính là cảnh sát, nữ chính là phóng viên, trong một lần phóng vấn ngoài trời nữ chính gặp nguy hiểm được nam chính cứu, sau đó nảy sinh cảm tình vân vân.

“Uhm, đề tài kịch bản này cũng được, những cái khác thì tùy chị, chỉ cần lúc nào lịch trình của em trống thì có thể.”

Tô San gấp kịch bản lại.

“Em yên tâm, chị tính rồi, bộ phim này khoảng tháng 10 sẽ khởi quay, lúc đó vừa vặn em có thời gian rảnh.”

Chị Luru lập tức trả lời.

Nghe vậy, Tô San cũng không nói thêm gì nữa, với một người mới mà nói, tiềm lực và những cơ hội dành cho cô khá tốt rồi.

“Đúng rồi, em có quen với Giang Dân sao?”

Chị Luru đột nhiên hỏi tới.

Tô San ngẩng đầu, hơi khó hiểu chớp chớp mắt:

“Chỉ có gặp một lần hôm thử vai, sao vậy?”

Dứt lời, chị Luru nhìn cô về sâu xa:

“Trong giới này làm gì có ai đột nhiên tốt bụng, tui em cũng không thân thiết gì, tại sao cậu ta lại đề cử em với đạo diễn?”

Nói tới đây, chị Luru đang định nói tiếp gì đó, thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Thấy chị ấy cầm điện thoại đứng lên đi ra ngoài, Tô San lại tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản phim mới, phát hiện kịch bản này không tệ, nhưng lại có cảnh hôn.

“Chị còn có việc, đi trước đây, em lát nữa chắc phải gọi taxi về rồi, lát nói Tiểu Chu đi cùng em, có điều sau này chắc phải cấp riêng cho em một cái xe với một tài xế mới được.”

Chị Luru cắt điện thoại, chuẩn bị đi.

Thấy vậy Tô San lập tức đưa tập kịch bản cho chị ấy:

“Sao trong này lại có cảnh hôn?”

Nghe vậy, chị Luru cũng không cầm lấy kịch bản, chỉ cười nói:

“Chị có hỏi rồi, đạo diễn nói có thể tá vạ cũng được, được rồi, chị đi trước đây.”

(*Tá vạ: quay không chính diện, nhìn thì giống hôn nhưng thực chất hai người không chạm vào nhau)

Tô San còn định nói gì đó, nhưng có vẻ chị Luru khá vội vàng, lập tức đi ngay, Tô San đành phải cất tập kịch bản đi, thôi, để lúc đó lại hỏi rõ ràng lại

xem

Ngoài trời mưa rất to, may là mấy cảnh hôm nay đều có thể quay trong nhà, nên cũng không cản trở việc quay phim, có điều mưa to như vậy cũng giống trong kịch bản, đỡ phải thuê xe đến phun nước để làm mưa giả.

Lúc chuẩn bị quay, đạo diễn tới nói chuyện với cô hướng dẫn lát nữa diễn như thế nào, còn mô tả khá chi tiết từng động tác.

“Tô San, lát nữa động tác của cô nên thật mạnh bạo, giống như kiểu phát tiết toàn bộ những oán hận và không cam lòng của cô, lúc này không nên chảy nước mắt, nhưng mắt cũng phải đỏ lên, làm người xem cảm giác cô đang nhịn không khóc ra, cô có thể ngồi đây tích lũy cảm xúc trước.”

Đạo diễn biết cảnh này diễn tương đối khó nên cho cô chút thời gian chuẩn bị.

Tô San giờ tay ra hiệu OK:

“Bắt đầu đi, tôi chuẩn bị xong rồi.”

“Vậy được.”

Đạo diễn nói xong, quay lại vị trí máy theo dõi ngồi xuống, cho đến lúc thấy mọi thứ đều sẵn sàng, mới hô bắt đầu!

Sắc trời âm u bên ngoài làm trong điện cũng trở nên tối hơn, trong đại điện quý giá đẹp đẽ yên tĩnh quý dị, trước điện một nữ tử mặc một bộ màu xanh ngời quý ở đó, trên mặt không trang điểm chút nào, màu môi tái nhợt, cứ như vậy ngồi quý ở đó không nhúc nhích.

“Nurong nurong! Không tốt rồi!!”

Lúc này có một cung nữ nghiêng ngả lao đảo chạy vào điện, quý rạp xuống trước điện, kinh hoàng chỉ tay ra ngoài nói:

“Phản quân sắp vào tới đây rồi, người mau đi nhanh đi!”

Khuôn mặt của cung nữ tràn đầy sợ hãi, Tô San vẫn như cũ ngồi quý ở đó không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt hơi động, chằm chằm chậm rãi nhìn qua ly rượu độc trên bàn.

“Người đi đi.” Giọng nói của nàng khàn khàn. Khuôn mặt cung nữ gần như biến sắc, giọng nói kèm theo nước nức:

“Nurong nurong!”

“Đi mau!” Nàng lạnh giọng ra lệnh.

Mưa bên ngoài vẫn rất lớn, trong điện lúc sáng lúc tối, cung nữ nhìn nữ tử trước mặt, khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn nhanh chóng chạy ra phía sau điện.

Tô San nhìn ly rượu trước mắt, sững sốt hồi lâu, giờ tay ra bưng lên, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, bỗng cười khổ một tiếng, đột nhiên cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch!

Khi ly rượu rơi xuống đất, ngoài cửa bỗng nhiên có một loạt bước chân, trong chốc lát, một đoàn binh lính trên người có dính lẫn cả máu và nước mưa tiến vào, người nam nhân cầm đầu mặc bộ áo giáp, khuôn mặt ngập tràn sát ý, kiếm cắm trong tay còn nhỏ vài giọt máu.

“Yêu phi, ngày chết của ngươi tới rồi!” Lý Hách trên mặt ngập tràn sát ý, vung kiếm lên, chuẩn bị chém chết nàng.

Lúc này, Tạ Duyên bỗng gờ tay ngăn cản, trong chốc lát, sắc mặt Lý Hách hơi biến đổi, giống như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn cắn răng, lùi xuống cùng những người khác.

Cho đến khi ở cửa chỉ còn hai người, Tô San mới hơi ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mặt, cười cười:

“Ta còn nhớ rõ, lúc trước Chương ca ca có nói, muốn bảo hộ ta cả đời...”

Nói tới đây, trong hốc mắt nàng ngập nước mắt, nắm chặt nắm tay, thanh âm nghẹn ngào không phát ra được.

Nhìn nữ nhân trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, này Tạ Duyên nhủ lại, giọng nói lạnh băng:

“Ngươi đâu cần ta bảo hộ.”

Dứt lời, Tô San cười tự giễu:

“Đúng vậy, ta là yêu phi, chuyên tàn sát đại thần trung lương, ăn trộm hổ phù, làm hại mười vạn tướng sỹ chiến đấu ở biên quan ở thành oan hồn, tội của ta không thể tha...”

Giọng nói của nàng khàn khàn, nói tới đây, mắt hơi trợn lên, hô lên một tiếng:

“Năm đó huynh đi, huynh có biết ta đã phải trải qua những gì không? Nếu ta không tiến cung, Hồ Tử sẽ phải chết, ở trong cung rồi, nếu ta lương thiện, sợ đã trở thành một đồng xương khô, Hồ Tử còn ở trong tay Lục Nguyên, ta sao có thể không giúp hắn làm những việc ác trái đạo lý đây, còn huynh thì sao, huynh không chịu nghe ta giải thích, lúc ta phải trải qua những chuyện như vậy thì huynh ở đâu!”

“Ha ha ha!” Tô San bỗng nhiên lão đảo đứng lên, giọng tay, gần như điên cuồng chỉ vào hắn gào thét:

“Huynh còn đang ở bên cạnh Nam Cung Tuyệt mà tình chàng ý thiếp!”

Nữ tử đối diện khuôn mặt vẫn vậy, lại thêm phần điên cuồng, trong giọng nói vừa có phần tuyệt vọng vừa có phần hận thấu xương, đạo diện hiện đang nhìn chăm chăm máy theo dõi, trong mắt có một tia tán thưởng, hai người phối hợp diễn khá xuất sắc.

“Vậy chuyện hồ phù người giải thích như thế nào?”

Tạ Duyên sắc mặt khê biến, trong mắt có một tia khác thường.

Tô San từng bước đi tới trước mặt hắn, nuốt khan, nước mắt trong hốc mắt rốt cục rơi xuống, chảy dọc trên là da trắng nõn xuống cằm, trong mắt chỉ toàn hình ảnh phản chiếu của hắn.

“Ta không biết mấy thứ chính nghĩa gì đó, ta chỉ muốn cứu huynh thôi, nếu ta không lấy trộm hồ phù, Lục Nguyên không thể nào buông tha cho huynh, đúng vậy, ta không biết đại nghĩa là gì, cả đời này của ta có lỗi với rất nhiều người, nhưng ta có thể khẳng định ta chưa bao giờ có lỗi với huynh, Chương Toàn!”

Bốn mắt nhìn nhau, nước mắt cô vẫn cuộn cuộn rơi xuống, sự cố chấp của nàng làm hắn chói mắt, Tạ Duyên không nói gì, tay nắm chặt lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Tô San lùi lại hai bước, bỗng nhiên cười thê lương:

“Ở trong hoàng cung này, ta mỗi ngày đều trong trạng thái lo lắng hãi hùng, không cẩn thận một chút sẽ mất mạng, ta không muốn bị người khác giẫm đạp, cuộc đời ta trước luôn bị giẫm đạp, nếu muốn sống, tại sao không leo lên đỉnh cao nhất!”

Tô San lúc này cũng nhớ tới mình ở đời trước, cô không thích mấy kiểu giả nhân giả nghĩa, cô cũng không muốn kiểu tạm bợ, cô nỗ lực tiến lên, chỉ muốn mình có thể sống tốt hơn một chút, sống hèn mọn cũng là sống, sống cao thượng cũng là sống, vì sao cô lại không thể sống tùy ý một chút!

Nhận thấy cảm xúc của cô biến hóa, trên khuôn mặt trắng nõn mơ hồ hiện ra một tia cảm xúc khác, Tạ Duyên bỗng phát hiện, phía sau lưng cô gái này hình như còn có quá khứ mà mọi người không biết.

“Đây cũng không thể làm có để người hãm hại người trung lương.”

Mày hắn nhíu chặt lại, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, Tô San bỗng nhiên tiến lên, ôm lấy eo hắn, mặc dù chỉ cũng chỉ chạm đến áo giáp lạnh băng, nàng vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng sạch sẽ.

Chỉ trong chốc lát, Tạ Duyên đẩy nàng ra, Tô San lão đảo té xuống mặt đất, Tô San giống như không nhận được nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

“Người bị sao vậy?”

Tạ Duyên theo bản năng buông kiếm qua đỡ nàng.

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt hắn, Tô San lại phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt mỉm cười bình thản:

“Chương ca ca, huynh... huynh còn thích ta có phải không?”

Nàng dùng hết sức lực nắm lấy tay hắn, trên mặt đầy vẻ mong đợi, khi màn ảnh chiếu tới, trên mặt Tạ Duyên còn có một tia do dự, Tô San hơi thở dốc,:

“Huynh... huynh...”

Bàn tay rũ xuống nền, mắt nàng chậm rãi nhắm lại, Tạ Duyên mím môi, tay nắm chặt lại, thật lâu không nhúc nhích.

Khi màn ảnh kéo xa chiếu toàn cảnh đại điện, lúc này đạo diễn mới hô cắt.

“Rất tốt, một lần đã thành công rồi!”

Đạo diễn tâm tình khá tốt, đối với biểu hiện vừa rồi của Tô San khá vừa lòng.

“Mời cơm đi!”

Vương Trùng mặc long bào chạy tới.

Lý Hách đang đứng bên kia không nhìn được nói:

“Paparazzi bên ngoài vẫn còn chờ đi theo cậu kìa!”

Dứt lời, mấy nhân viên đoàn cũng cười lên tiếng, Vương Trùng không vui muốn cãi lại Lý Hách.

Khó có được lúc chỉ quay một lần đã được thông qua, Tô San cũng lập tức ngồi dậy, Tạ Duyên đứng bên cạnh cầm tay cô kéo cô đứng lên.

“Cám ơn.”

Cô cười cười khách sáo với hắn, sau đó đi qua phòng trang điểm để thay đồ với thảo trang sức ra.

Cuối cùng cũng kết thúc, Tô San cảm giác nhẹ nhàng hơn, thay xong quần áo liền chuẩn bị rút lui, nếu không đám Vương Trùng lại kêu cô mời com.

Bên ngoài mưa vẫn trút xuống từng đợt, một số người trong đoàn phim phải dầm mưa để thu dọn đạo cụ, Tô San có mang theo dù, cô có nói Tiểu Chu về luôn rồi, dù sao cô cũng đóng máy, đợt lát nữa quay trở lại khách sạn thu dọn hành lý là có thể về nhà luôn, cũng không cần thiết phải có Tiểu Chu đi cùng.

Giờ trời mưa lớn, trên người cô cũng bị hắt không ít nước mưa, do phim trường không cho phép xe chạy vào, nên phải đi ra ngoài đường cái mới gọi xe được, đi một đoạn đường nhưng cũng không thấy được mấy cái taxi, trên đường cũng không người qua lại, chỉ có cô lẻ loi một mình đứng ven đường, giờ bỗng nhiên thấy thực ra chị Lulu nói lúc này không tệ, cô nên thuê một tài xế riêng thôi.

Ngay ở lúc cô định đi lên phía trước xem có xe không, có một chiếc Land Rover dừng lại ở ven đường, khi cửa sổ xe hạ xuống, ánh đèn đường chiếu vào, lộ ra khuôn mặt góc cạnh của Tạ Duyên.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thanh âm trầm thấp hòa cùng tiếng mưa:

“Lên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đưa Cô Về Nhà

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, thanh âm trầm thấp hòa cùng tiếng mưa:

“Lên xe.”

Tô San nhìn Tạ Duyên, người đang ngồi ở ghế điều khiển, hơi sùng sốt, nhưng mưa quá lớn, cô nhìn xuống váy mình hiện đã ngấm đầy nước mưa, mặc kệ, quyết định mở cửa xe chỗ ghế phụ, ngồi vào.

Cô cụp lại chiếc dù sũng nước, bỏ qua một bên, hướng qua phía Tạ Duyên nói:

“Ngại quá, lại làm phiền anh rồi.”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy trên cánh tay mảnh khảnh của cô dính đầy nước mưa, làn váy cũng bị ngấm nước hơn một nửa, Tạ Duyên tùy tay lấy trên xe một hộp khăn giấy đưa cho cô vừa nói:

“Tiện đường.”

“Cám ơn.”

Cô cầm lấy hộp khăn giấy, lau nước mưa trên cánh tay. Xe chậm rãi chuyển động, Tô San ngồi đó vừa lau bớt nước mưa trên người, vừa nhìn qua người đàn ông đang lái xe bên cạnh:

“Triệu Đồng đâu?”

Triệu Đồng sao lại có thể để Tạ Duyên tự lái xe một mình về khách sạn?

“Cậu ấy có chút việc.”

Tạ Duyên tầm mắt hơi nhìn qua, thấy váy của cô hơi ngắn, còn lộ ra một phần đùi trắng nõn, thừa dịp đang trước đang là đèn đỏ, với tay ra đằng sau lấy

một cái áo khoác màu đen đưa cho cô, giọng nói bình thản:

“Trong xe lạnh.”

Tô San cũng biết vấy mình bẩn, không ngờ là Tạ Duyên lại cẩn thận như vậy, cũng không từ chối, cầm chiếc áo khoác phủ lên đùi.

Không khí trong xe lập tức trở nên hơi quý dẹt, Tô San cũng không muốn cùng Tạ Duyên đơn độc ở chung, cảm thấy hơi xấu hổ, cứ nhìn chăm chăm đèn đỏ phía trước chuyển thành xanh, xong lại nhìn cần gạt nước ở kính xe gạt qua gạt lại.

“Ngày mai cô trở về nhà sao?”

Hắn bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Chuyển đèn xanh, xe lại bắt đầu chuyển động, Tô San chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói:

“Lát nữa quay lại khách sạn lấy hành lý xong thì sẽ về luôn, nhà tôi cũng ở khu vực này, nhưng cách đây hơi xa.”

Dứt lời, Tạ Duyên bỗng hơi nghiêng đầu, nhìn về phía sườn mặt đẹp không tì vết của cô, giọng nói hơi trầm trầm:

“Muộn vậy sao?”

“Cũng tạm, giờ này do không kẹt xe nên chắc khoảng một tiếng rưỡi là tới.”

Tô San quay đầu qua, thấy Tạ Duyên đang nhìn mình, lại vội vàng quay đi chỗ khác, ho nhẹ một tiếng.

“Mỗi lần đều nói sẽ mời anh ăn cơm, cuối cùng vẫn không có thời gian, anh quay xong phim này sẽ nghỉ ngơi một thời gian sao?”

Thanh âm của cô mềm mại tinh tế, lại thêm vẻ khách sáo, Tạ Duyên chậm rãi xoay tay lái, khoe mắt lâu lâu lại hướng qua phía cô:

“Phim tiếp theo là phim hành động, cho nên chắc một thời gian nữa sẽ đi học thái quyền.”

Nói xong, hắn lại bỗng nhiên nói thêm:

“Tôi lúc nào cũng có thời gian.”

Ngoài trời mưa vẫn không ngớt đi chút nào, trên đường xe qua lại cũng ít hơn so với bình thường, Tô San cũng không biết phải trả lời hắn như thế nào, nếu mời ra ngoài ăn cơm mà nói, người ta có lẽ cũng không quan trọng châu com của cô, nếu mời tới nhà ăn cơm, thì càng xấu hổ hơn, quan hệ của cô và Tạ Duyên cũng không thân tới mức có thể mời về nhà ăn cơm.

“Sắp tới tôi cũng phải đi học một vài động tác võ thuật, khi nào anh rảnh đều được.”

Tô San cười cười nhẹ, hơi nghiêng đầu qua nhìn:

“Anh muốn ăn cái gì?”

Thiếu nợ người ta nhiều lần như vậy, nếu cô tiếp tục thoái thác nữa thì hình như không phải phép cho lắm.

Tạ Duyên: “Cái gì cũng được.”

Tuy là nói vậy, nhưng theo quan sát của Tô San, cô nghĩ là Tạ Duyên khá kén chọn đồ ăn, không ăn thịt, cũng ít khi đi ăn đồ nướng BBQ, nhìn có vẻ là một người khá nghiêm khắc với bản thân.

“Anh không thích ăn thịt sao?”

Cô cuối cùng không nhịn được hỏi.

Người đàn ông đang lái xe hơi nín thở, một lúc sau, mới hé môi nói:

“Trước kia đúng là không thích, bây giờ thì cũng được.”

Tô San lại cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được nhiều lời:

“Thực ra mỗi loại nguyên liệu nấu ăn đều có thể cho ra một hương vị khác nhau, nhưng thuần túy nhất vẫn là hương vị nguyên bản của chính nó.”

Đây là lời dạy của đầu bếp tài ba đệ nhất kinh thành ở đời trước nói với cô.

“Vậy sao?”

Tạ Duyên ngồi đó sắc mặt vẫn không đổi.

Nghĩ là có lẽ hẳn cũng không bao giờ nấu ăn, nói mấy cái này với hẳn cũng vô dụng. Tô San đành phải chuyển mắt nhìn chăm chăm con đường phía trước mưa rơi che hết tầm mắt, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một tia buồn ngủ:

“Khi nào có thời gian sẽ cho anh nếm thử tay nghề của tôi.”

Thực ra cũng lại là một câu khách sáo, Tạ Duyên hơi liếc mắt về phía này, thấy mắt cô hơi nhắm lại, hàng lông mi hơi hơi động, vài sợi tóc ướt còn dính trên sườn mặt của cô, khuôn mặt thanh lệ không son phấn, cả người nhỏ xinh an tĩnh tốt đẹp, khó có thể tưởng tượng ra lúc đóng cảnh hôm nay cô ấy lại có biến hóa lớn như vậy.

Tô San thật sự là hơi mệt, cảnh diễn hôm nay tiêu tốn quá nhiều calo và tinh thần, có một câu nói rất đúng, nhập vai diễn thì dễ, thoát khỏi vai diễn mới khó, cô đã dồn rất nhiều tâm huyết để nhập vào vai diễn này.

Đến khi xe dừng lại cô vẫn cảm giác được, mở mắt ra, đèn nê ông ở cửa khách sạn rất lóa mắt, cô tháo dây an toàn, vừa nhìn về phía Tạ Duyên ngồi bên cạnh:

“Cám ơn anh, tôi đi ra ngoài trước xem có paparazzi hay không.”

Mấy người đó xuất quỷ nhập thần, nếu như bị chụp lại, cô không muốn phải dốc hết tài sản ra mà mua lại ảnh chụp.

Thấy cô nhanh chóng cài dây an toàn, Tạ Duyên vẫn ngồi im, không nhúc nhích:

“Cô lên lấy hành lý đi, tôi đưa cô về nhà.”

Động tác ngưng lại, Tô San ngẩng đầu lên, nhìn tới đôi mắt đen nhánh không khỏi sững sốt, nghiêm túc nói:

“Không cần đâu, tôi tự gọi taxi là được rồi, chỗ này cũng dễ gọi xe, ngày mai anh còn phải đóng phim nữa, nhà tôi xa vậy, sao có thể phiền anh đưa về.”

Cô nói xong liền mở cửa chuẩn bị xuống xe, cô lại để ý thấy áo khoác của Tạ Duyên đã bị nhiễm nước mưa từ trên người cô lúc nãy, thì lại cảm lên:

“Cái áo này đợi tôi giặt sạch rồi trả lại anh sau.”

“Cô không cho tôi đưa về thì làm sao tôi biết đường để sau này còn tới ăn cơm.”

Hắn nói kiểu đùa đùa.

Tô San im lặng chốc lát, cuối cùng chỉ khẽ cười một tiếng, rốt cục cũng không từ chối nữa, chỉ nói lại là cô sẽ xuống ngay.

Dù sao nhì kết bạn tốt hơn kết thù, nếu người ta đã khách sáo như vậy, cô cũng không cần quá ra vẻ làm gì.

Cũng may là bên ngoài khách sạn không có nhiều người, Tô San cũng không thấy có tung tích của paparazzi, cô lên lầu thay ra quần áo ướt, sau đó cầm lên hành lý đã xếp sẵn từ trước đi xuống lầu trả phòng.

Lúc này bên ngoài mưa vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, qua gương chiếu hậu, Tạ Duyên nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh một tay cầm ô, một tay kéo theo một cái vali lớn đi tới phía sau xe.

Có lẽ là do nước mưa lại tron nên mãi mà cô không mở cốp xe ra được, cho đến khi bên cạnh xuất hiện một thân hình cao lớn, dễ dàng mở cốp xe, sau đó nhắc vali của cô lên để vào trong.

Thấy hẳn bước ra mà không che dù, Tô San lập tức nghiêng tán dù qua che cho hẳn:

“Sao anh ra đây?”

Nếu như bị người ta nhìn thấy thì phải làm sao?

Trong tiếng mưa rơi, giọng nói của cô cũng không quá rõ ràng, đóng lại cốp xe, không biết lại nhìn thấy gì, Tạ Duyên bỗng túm lấy cánh tay cô kéo cô ra phía sau hẳn.

Có một chiếc taxi phóng qua, làm bắn nước tung tóe ra hai bên đường, và có rất nhiều nước bắn lên người Tạ Duyên, mà Tô San do đứng ở phía sau lại không bị gì.

Cô vẫn nâng cao tán dù để che cho hẳn, hơi xin lỗi nói:

“Hay anh lên phòng của anh đi, để tôi tự gọi xe là được rồi.”

Xoay người lại, Tạ Duyên đưa tay cầm lấy cán dù trong tay cô, hơi cúi đầu nhìn cô nói:

“Đi thôi!”

Không còn cách nào khác Tô San đành phải theo hấn đi lên ngồi vào trong xe, thấy trên người hấn đã dính đầy nước mưa thì hơi áy náy, thực ra cô cũng hơi nghi ngờ, cách Tạ Duyên đối xử với cô cũng không đơn giản chỉ là khách sáo như cô nghĩ.

Xe lại bắt đầu chuyển động, Tạ Duyên hỏi địa chỉ nhà cô, Tô San trả lời lại, sau đó trong xe lại lâm vào một mảng yên tĩnh.

Thành phố này, vào ban ngày có thể kết xe khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, nhưng giờ thì trên đường cao tốc xe qua lại ít ỏi tới mức có thể đếm trên đầu ngón tay, ánh đèn đường mờ lung mờ nhạt.

Từ nhà cô tới phim trường phải đi qua hai quận nội thành, đó là chung cư mà chị của cô mua cho cô, nếu không chỉ với thù lao đóng phim let đẹt của cô, ở đây tắc đất tắc vàng như vậy sợ rằng chỉ có thể mua nhà ở ngoại ô. Tạ Duyên là người không thích nói chuyện, Tô San cũng không phải người có tính hoạt náo, hai người cứ như vậy tới khi xe dừng trước cổng chung cư, lúc này mưa cũng ngớt rồi.

“Hôm nay thật là phiền anh quá, anh có muốn vào nhà uống ly trà không?”

Cô vừa tháo dây an toàn, vừa nhìn qua hướng Tạ Duyên khách sáo hỏi:

Tạ Duyên nhìn cô, thần nhiên nói:

“Không cần đâu, dù sao cũng không xa lắm.”

Nghe được là hấn không đi lên ngồi, Tô San mới nhẹ nhàng thờ phào, cô thực sự sợ Tạ Duyên đồng ý.

Tới khi cô xuống xe, Tạ Duyên cũng đi xuống, mở cốp xe lấy vali hành lý đưa cho cô.

Trong tiểu khu giờ này cũng không có người ra ngoài, Tô San vẫn cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, kéo cái va li, nói với Tạ Duyên:

“Phiền anh quá, cái áo này chờ tôi giặt sạch sẽ nói Tiểu Chu gửi lại trả anh.”

Gió đêm bắt đầu hơi lạnh, mưa vẫn còn nhỏ tí tách đọng trên cả hai người đang nhìn nhau, hấn chỉ nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng, nhưng tới khi thấy tay cô còn kéo theo chiếc vali lon thì mày khẽ nhướng:

“Có cần tôi giúp cô xách lên không?”

“Không cần đâu, tòa nhà có thang máy.”

Tô San lại sợ hấn kiên trì đưa mình lên, một tay mở dù, tay kia kéo theo vali đi vào, không biết nghĩ tới điều gì, cô ngừng lại, quay đầu, thấy Tạ Duyên vẫn đứng ở đó, không khỏi nói lớn:

“Anh đi về cẩn thận.”

Nói xong, cô lại quay lại đi vào, tới khi bóng dáng cô biến mất khỏi tầm mắt, Tạ Duyên mới hơi cong khóe môi, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, trên người đã đọng lại những hạt mưa li ti, khi ngồi vào trong xe, lại vô tình nhìn thấy trên ghế phụ còn có một túi văn kiện.

....

Về đến nhà, Tô San lập tức đi vào phòng tắm tắm rửa, đến lúc thoải mái đi ra thì cũng đã gần 2-3h sáng, cô lau khô tóc, rồi mở vali ra lấy đồ sắp xếp lại.

Đến lúc chui vào ổ chăn thì thấy Tạ Duyên lúc nãy có nhắn tin cho cô qua WeChat.

Tạ Duyên: “Cô có để quên một túi văn kiện trên xe.”

Nhìn thấy nội dung tin nhắn, Tô San lúc này mới nhớ ra, tập kịch bản hôm nay chị Lưu đưa cho cô, cô cũng không bỏ vào vali hành lý, xem ra lúc ở khách sạn để dọn hành lý cô đã để quên ở xe không mang lên theo.

Tô San: “Vậy để ngày mai tôi nói Tiểu Chu qua lấy, tiện thể trả lại áo khoác cho anh luôn.”

Tạ Duyên: “Được.”

Thực ra Tô San cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, những người trước đây từng hợp tác với hấn cũng đều biết hấn không phải là một người nhiệt tình giúp đỡ người khác, thậm chí hơi cao ngạo lạnh lùng, đứng nhìn thấy Vương Trùng mỗi lần đều gọi Duyên ca Duyên ca, thực ra WeChat của Tạ Duyên cũng không có, nhưng Tạ Duyên hôm nay hình như hơi nhiệt tình quá mức, nửa đêm vậy mà còn đưa cô về, nếu nói vì một bữa cơm thì quá ư ượng ếp.

Tô San cũng không nghĩ sâu thêm, lỡ đâu người ta thực chất là người ngoài lạnh trong nóng thì sao.

Lướt lướt Weibo, cô thấy fan của mình tăng thêm không ít, Tô San đăng một icon cảm xúc lên, mặc dù ở dưới bình luận cũng có nhiều antifan, nhưng cô cũng quen rồi, đặc biệt trải qua vụ việc liên quan đến Tạ Duyên, cô cũng được nhiều người biết đến hơn, mấy ngày này số người theo dõi mỗi ngày đều tăng thêm khoảng trăm vạn, antifan không đáng sợ, đáng sợ là antifan đều không thêm nhắc tới cô, đó mới là chuyện đáng sợ nhất trong giới giải trí.

Hôm sau cô ngủ tới giữa trưa mới dậy, làm một chút đồ ăn, sau đó giặt sạch áo khoác của Tạ Duyên, sau đó dọn dẹp căn nhà từ trong ra ngoài.

Tối khoảng 5h chiều, chị Luru tới đây đón cô đi ăn cơm với bên chế tác phim “Thanh huyết kiếm”.

“Mặc đẹp một chút, em sợ gì, chị của em lát nữa cũng đi cùng để cho bên phía nhà sản xuất có ấn tượng tốt một chút.”

Chị Luru thấy cô chọn một cái váy màu vàng thì cảm thấy hơi bất mãn.

Tô San buông cái váy kia ra, nhìn một lượt quần áo trong tủ, cuối cùng lại chọn một cái váy màu lam:

“Cái này?”

Quần áo của cô trước giờ không có kiểu cổ chữ V xê sâu xuống lộ rãnh ngực này nọ, cô cũng không muốn mặc mấy kiểu đó.

“Được rồi, cái này đi.”

Chị Luru giờ tay nhìn đồng hồ, vừa dựa vào cửa thân nhiên nói:

“Nhà sản xuất cũng có đánh tiếng, nói hiện tại do em chưa nổi tiếng lắm, fan cũng không nhiều nên muốn em cùng với Giang Dân phối hợp tạo loveline để quảng bá phim một chút, bên phía người đại diện của Giang Dân cũng có liên hệ với chị, nói là họ sẽ phối hợp với đoàn phim để tuyên truyền, cho nên trong trường hợp bên phía đoàn làm phim có động tĩnh gì đó, em cũng nhớ cố gắng phối hợp, đừng có làm sáng tỏ.”

Tô San không nói gì, cho đến khi từ trong toilet đổi xong váy đi ra, ngồi trước gương trang điểm vừa vẽ mắt, vừa nói:

“Chỉ cần không quá mức là được.”

Cô trang điểm khá nhẹ, cột tóc cao lên, dù sao nữ chính phim này cũng là kiểu ngọc-bạch-ngọt, nếu cô trang điểm quá thành thực, chẳng chặc thì có thể khiến cho người khác cảm giác cô không phù hợp lắm với nhân vật mình thủ vai.

Địa điểm ăn tối là một khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố, lúc tới cô cũng khoảng 7h rồi, Tô San cũng có nhận được tin nhắn từ chị của cô, Tô Nguyễn, nói cô đứng ở cửa khách sạn chờ chị ấy.

Năm sáu phút sau, Tô Nguyễn mới tới, mặc một váy dài màu lam đậm khiến chị ấy cao hơn và gầy đi nhiều, tóc nâu uốn lộn to nổi bật da thịt trắng nõn, cả người phát ra khí chất nữ cường nhân, không nhìn ra là một phụ nữ có một đứa con bốn tuổi.

“Chị Luru.”

Tô Nguyễn cười đi tới, nắm tay với chị Luru, hướng ánh mắt về phía Tô San đứng bên cạnh:

“Nhìn khả năng của con bé như vậy, vất vả cho chị cứ phải tìm kiếm cơ hội cho nó.”

Biết chị ấy đang nói về diễn xuất của cô không tốt, Tô San hơi nhướn mày cười cười, nhưng chị Luru cũng chỉ khách khí cười cười nói:

“Nếu không phải nhờ người chị là cô, bộ phim này cũng không dễ dàng nhận được như vậy.”

“Chị cứ nói vậy, em mặc dù đầu tư một phần vào bộ phim nhưng cũng không đủ để thay đổi quyết định, vất vả cho chị phải can thiệp nhiều, nếu không Tô San sao có thể may mắn như vậy.”

Tô Nguyễn xách túi xách đi vào cùng với chị Luru đi đằng trước hàn huyên. Tô San đi theo ở phía sau không nói gì, trong sảnh khách sạn hiện cũng có khá nhiều người, cô cũng không sợ bị chụp lén, dù sao trong này toàn dân có tiền, người ta còn khinh thường mấy mình tình, diễn viên này nọ, huống hồ cô chỉ là diễn viên hạng ba.

Được người phục vụ dẫn đường, mọi người đi xuyên hành lang vào một căn phòng ăn, cửa vừa mở ra, thấy bên trong đã có đầy người ngồi, Tô Nguyễn lập tức đi vào chào hỏi, bắt tay.

Cả đạo diễn và nhà sản xuất đều ở đây, còn lại hình như là mấy nhà tài trợ, một đám người không phải bụng bia thì hỏi đầu, nhìn đã thấy toàn thịt mỡ, Tô Nguyễn thì lại rất thành thạo quen thuộc trò chuyện với họ.

Tô San thấy Giang Dân cũng có mặt, hắn ngồi cạnh đạo diễn, mặc một bộ quần áo đơn giản ngồi đó chơi game trên điện thoại, còn có một vài nghệ sỹ khác, chắc là những người đã thông qua thử vai, phần lớn đều là người mới, nên đều khá khách sáo, câu nệ, chỉ có Chu Cẩm Cẩm hơi khác biệt, mặc một cái váy đỏ cổ khoét sâu, lộ ra rất nhiều cánh xuân, bên cạnh có người đàn ông bốn năm mươi tuổi vẫn nhìn chăm chăm, vậy mà cô ta vẫn phải phụ họa kính rượu.

Hình như đã thấy Tô San, thấy cô đi vào cùng Tô Nguyễn, trong mắt Chu Cẩm Cẩm hiện lên một tia ghen ghét, bàn tay nắm chặt, trên mặt vẫn cười cười với người đàn ông trung niên bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Qua đó ngồi đi.”

Chị Lưu đẩy nhẹ cô một cái, sau khi Tô Nguyễn ngồi xuống, cũng chỉ còn hai chỗ trống, Tô San đành phải qua ngồi cạnh Giang Dân, cũng không biết có nên chào hỏi anh ta hay không.

“Giám đốc Tô, đây là em gái của cô phải không? Quả nhiên chị xinh đẹp vậy, em cũng không kém, giám đốc Trang có thể có một người vợ như giám đốc Tô, thật là may mắn tu được từ kiếp trước!”

Một người đàn ông trung niên bụng bía cũng cười ha ha hỏi chuyện Tô Nguyễn. Dứt lời, Tô Nguyễn chỉ cười cười, nâng ly rượu kính người đàn ông kia:

“Giám đốc Trương nói vậy tôi rất thích, một ly này xin kính ngài.”

Làm buôn bán, tửu lượng không thể quá kém, Tô San nhìn thấy chị của cô cùng những người đó ha hả thổi phồng lẫn nhau, để mong cô sau này sẽ được người ta chiều chuộng một chút.

Tô San cảm thấy rất ấm lòng, hóa ra trên thế gian này vẫn có những trả giá hy sinh mà không cần báo đáp.

“Lát nữa em nhớ ở lại để ký hợp đồng, đừng có chuồn sớm đấy.”

Lúc này chị Lưu nghiêng đầu qua nói nhỏ với cô.

Tô San gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng may có chị cô ở đây, mấy người đó cũng không bắt cô uống rượu, nếu không mấy buổi xã giao kiểu này, uống rượu là chuyện nhỏ, như kiểu Chu Cẩm Cẩm bị người ta động tay động chân là bình thường.

“Cô không giống chị của mình lắm nhỉ!”

Tô San hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn Giang Dân, người vừa lên tiếng, di động trong tay hắn vẫn đang sáng, nhưng hắn lại nhìn qua cô, khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ có ý cười nhẹ, cũng đủ để đắm fàn nữ điển cuồng.

Tô San cầm ly nước trái cây trên bàn uống một ngụm, nghiêng đầu cười cười nói:

“Theo anh thì chị tôi đẹp hơn hay tôi đẹp hơn?”

Thấy cô là kiểu người an tĩnh ít nói, không nghĩ cô ấy còn nói đùa, hai người nhìn nhau, Giang Dân bỗng nhiên cười ra tiếng, giọng nói mạch lạc:

“Cô đẹp hơn chị của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hợp Báo

“Cô đẹp hơn chị của cô.”

“Thực ra mọi người trong nhà tôi gen ngoại hình đều khá tốt.”

Tô San thả ly nước xuống cười nói.

Nghe vậy, Giang Dân cũng không nói gì, khẽ cười một tiếng lại tiếp tục cúi đầu chơi game. Thực sự thì Tô San muốn hỏi hắn tại sao lại đề cử cô, cuối cùng cũng không hỏi ra, thôi để chờ sau này khi nào tiện rồi hỏi cũng không muộn.

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng cạn ly, mấy buổi xã giao như vậy người bị thiệt luôn luôn là phụ nữ, mấy cô bé người mới cũng bị buộc uống rượu, vì xã giao nên bắt buộc phải uống, thậm chí còn có một người đàn ông trung niên còn dắt một cô người mới đi về trước, làm cái gì thì không nói cũng biết.

Trong giới này luôn luôn hỗn loạn như vậy, kiểu giống như Tô San có hậu trường nhưng không quá hùng hậu, lúc trước cũng gặp kiểu quấy rầy như vậy, nhưng lúc đó còn có chị Lưu ngăn cản giúp cô, hôm đó nguyên chủ vẫn bị chuốc hai bình rượu, nếu không phải chị Lưu nhất quyết mang cô ấy đi, kết cục của nguyên chủ thực sự không thể tưởng tượng được.

Mặc dù chị Lưu thường xuyên bắt cô phải thế này thế nọ, nhưng Tô San biết, những điều chị Lưu làm đều không sai, chẳng qua do cô vẫn còn mang nặng tư tưởng của đời trước quá, nên không thể chấp nhận việc đóng mấy cảnh thân mật, nếu không trong giới giải trí, làm gì có nữ diễn viên nào nổi tiếng mà chưa từng đóng cảnh hôn hay cảnh giường chiếu, gần như không thể tìm ra.

“Lát nữa em tự gọi taxi về nhé, tối nay chị còn phải bay qua bên tỉnh A, Lý Tiểu có hợp tác hát nhạc phim cho một bộ phim truyền hình ở đó, chị có mời thầy dạy võ thuật cho em ở bên trung tâm thể thao, chị đã chọn người tốt nhất trong đội huấn luyện, khi nào em có thời gian thì qua đó gặp người ta mà tập luyện, không cần phải quá mức, chỉ cần tập được động tác cơ bản hoặc tư thế là được.”

Chị Luru nghiêng đầu qua nói tiếp. Lý Tiểu cũng là ca sỹ dưới trướng chị Luru, mặc dù không quá nổi tiếng nhưng giọng hát thì khá tốt.

“Em sẽ đi, có điều em cũng muốn dành thời gian học lái xe.”

Tô San không muốn suốt ngày để người khác đưa đón, sau này có một số chuyện cá nhân thì vẫn tự mình lái xe thì tốt hơn.

Nghe vậy, chị Luru hơi nhú nhú mũi, có vẻ đang suy nghĩ lịch trình hoạt động của cô, cuối cùng thần nhiên nói:

“Tùy em, cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể thi được bằng lái, lúc sau em bắt đầu quay phim, còn chưa gặp đạo diễn bên phim “Tiên lộ”, còn đóng máy bên phim “Loạn thế chi ca”, đến lúc đó đoàn làm phim còn phải tổ chức họp báo đóng máy phim, em cũng phải có mặt, có điều nếu em có thể tranh thủ chút thời gian nào đó thì cũng ổn.”

Tô San cũng biết mình không có nhiều thời gian rảnh rỗi lắm, làm nghề này, thời gian là vàng bạc, mỗi ngày chạy tới chạy lui, thời gian nghỉ ngơi cũng không có, cô đã khá nhẹ nhàng, nếu như kiểu Giang Dân nghệ sỹ có đồng fan hâm mộ như vậy chắc chắn còn mệt hơn, dù sao cũng đều kiếm tiền.

“Để lúc đó em sẽ xem xem”

Cô rũ mắt xuống, có vẻ còn đang suy nghĩ.

Chị Luru cũng không nói gì nữa, đến lúc tan tiệc, Tô San ký hợp đồng với bên chế tác, lúc này mới chân chính khó khăn.

Chị Luru còn phải ra sân bay để kịp giờ bay, Tô San vốn định sẽ tự gọi taxi, nhưng Tô Nguyễn nhất định bắt tài xế đưa cô về, Tô San cũng không từ chối nữa.

Chiếc xe phóng nhanh trong đêm, từng ánh đèn nê ông trong thành phố nhấp nháy phồn hoa, cô nhìn ra cảnh sắc phía ngoài cửa sổ xe, nhất thời cảm thấy hơi thất thần.

“Chị nghe nói lúc trước Giang Dân còn đề cử em, tụi em có quen biết hả?”

Tô Nguyễn ngồi ghế trước đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tô San lấy lại tinh thần, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chị ấy:

“Tính cả hôm nay thì mới gặp hai lần.”

Cô cũng rất hiếu kỳ, có điều nếu giờ tự nhiên hỏi thì hơi đột ngột, nếu không để sau này thuận tiện rồi hỏi sau.

“Tụi em không thân mà hấn lại đề cử em?”

Tô Nguyễn ý vị nghiêng ngả nghiêng đầu nhìn cô:

“Chị nói với em, trong giới này quan hệ nam nữ rất hỗn loạn, em không được tùy tiện tin tưởng người khác, nếu không người bị hại chỉ có chính em thôi.”

Thấy chị ấy bắt đầu nghĩ nhiều, Tô San chỉ bắt đầu dĩ cười cười:

“Người ta đã từng hợp tác với toàn mỹ nữ như vậy, chị cho rằng em là kiểu phụ nữ vạn người mê hả?”

Trong giới này thứ không thiếu nhất là mỹ nữ, Tô San cũng không cho rằng mình đã đến cảnh giới người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

“Cũng không chắc, biết đâu cậu ta thực sự có cảm tình với em thì sao? Trong giới này quan hệ nam nữ không quá mức cẩn trọng như người bình thường, chỉ cần có chút hảo cảm đã theo đuổi là rất bình thường, hơn nữa em gái của chị xinh đẹp như vậy, có thể hạ gục Tứ tiểu hoa đán trong nháy mắt!”

Thấy chị ấy càng nói càng quá, Tô San cũng cười không nói gì, có điều chị của cô nói không sai, trong giới này quan hệ nam nữ khá tùy tiện, nhìn Khúc Văn là biết, hấn theo đuổi nữ nghệ sỹ không phải một hai người.

Đến lúc xe dừng trước cổng chung cư của cô, Tô San nói chị của cô lên ngồi một chút, nhưng Tô Nguyễn lại nói còn có việc, nên phải đi trước, còn nói cô khi nào có thời gian qua bên đó chơi với Hy Hy, thằng bé cứ nhắc mãi muốn ăn đồ ăn đi út lăm, Tô San nghe vậy cũng cười cười nói khi nào có thời gian sẽ qua.

Về đến nhà, Tô San gọi điện cho Tiểu Chu, nói cô ấy ngày mai qua đây cầm áo khoác của Tạ Duyên trả lại, tiện thể tới đó lấy cuốn kịch bản phim hôm trước để quên.

Hôm sau Tiểu Chu tới rất sớm, nghe thấy qua trả áo khoác cho Tạ Duyên, lập tức về mặt trở nên ái muội sinh động, Tô San cũng không giải thích gì

nhiều, giải thích nhiều lại có cảm giác cố ý che giấu.

...

Lúc này trong phòng hóa trang của Tạ Duyên ở phim trường, Hạ Hoa đang ngồi trên sofa cầm một tập kịch bản và họp đồng xem xét thật kỹ, chau mày, có vẻ rất không tình nguyện.

Cuối cùng cũng thả họp đồng xuống bàn, ánh mắt sáng quắc hướng tới Tạ Duyên, người nãy giờ vẫn lướt điện thoại:

“Cậu thực sự muốn nhận đóng bộ phim kia của Phương Không?”

Người kia đang lướt Weibo đầu cũng không thèm ngẩng lên, hỏi lại:

“Chứ anh muốn tôi đóng phim gì?”

Phát hiện ra từ khi Tạ Duyên lập tài khoản Weibo liền rất thích ngồi đó lướt lướt, Hạ Hoa hừ lạnh một tiếng, nâng lên ly cà phê uống một ngụm lớn, muốn tinh thần được tỉnh táo:

“Tôi muốn cậu đóng phim thần tượng, cậu đồng ý đóng sao?”

Hạ Hoa buông ly xuống, ánh mắt bất mãn.

Dứt lời, Tạ Duyên đang lướt mạng bỗng nhiên ngẩng đầu, rất nghiêm túc nói:

“Gần đây có phim truyền hình nào mời tôi đóng không?”

Hạ Hoa: “.....”

Bốn mắt nhìn nhau, Tạ Duyên ngồi đối diện vẫn một bộ dáng nhàn nhã cao ngạo, nếu không phải đang ngồi ở đây, Hạ Hoa sẽ cho rằng Tạ Duyên thật bị người ta đánh tráo rồi.

“Cậu đang nói giỡn với tôi hả? Tôi không thèm tin cậu!”

Hạ Hoa nhìn Tạ Duyên với ánh mắt hoài nghi, giống như kiểu đánh chết hán cũng không tin Tạ Duyên sẽ đồng ý quay kiểu phim thần tượng ngọt ngào như vậy.

Chỉ có Triệu Đồng nãy giờ ngồi một góc không lên tiếng là hiểu rõ, hán chỉ muốn nói một điều, Duyên ca nhà hán vì theo đuổi người ta mà không cần cả tiết tháo tự tôn nữa, Duyên ca vậy mà lại chịu đóng loại phim thần tượng mà anh ấy ghét nhất.

“Anh nghĩ là tôi nói giỡn sao?”

Lông mày Tạ Duyên hơi động, lại tiếp tục yên lặng ngồi lướt điện thoại, không phù hợp với trang phục diễn bộ áo giáp trên người chút nào.

“Cậu có biết phim thần tượng là như thế nào không?”

Hạ Hoa nghĩ là hán không biết, vô cùng nghiêm túc đứng dậy giải thích cho hán:

“Chính là thể loại phim yêu đương tình cảm, từ đầu đến cuối đều chỉ có mấy cảnh quay anh yêu em, em yêu anh, hiểu lầm tới, hiểu lầm lui, cậu đừng để đến lúc đó chịu không nổi đòi hủy bỏ, như vậy sẽ phải bồi thường vi phạm hợp đồng!”

Tạ Duyên: “Anh nghĩ tôi chưa thấy phim thần tượng bao giờ hay sao?”

Triệu Đồng ngồi trong góc không nhìn được thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ cố gắng nhịn cúi đầu tiếp tục chơi game. Hạ Hoa thì chỉ cảm thấy giống như hôm nay mặt trời mọc hướng tây, cuối cùng vẫn mở máy tính bảng, vào hộp thư, xem qua một lượt xem có những kịch bản nào gửi tới.

“Tôi nhìn qua, tổng cộng có bảy tám kịch bản phim, nhưng tôi chỉ cảm thấy “Vương Cung” là thích hợp với cậu, bộ phim này chủ đạo là xoay quanh nam chính, vốn đầu tư hơn trăm triệu, đạo diễn và đội chế tác đều là đứng đầu cả nước, bọn họ liên hệ với tôi từ lâu lắm rồi, tôi nghĩ cậu không quay phim truyền hình nên vẫn từ chối, nhưng mỗi lần lại đề nghị mức thù lao càng cao hơn, giống như nhất định phải mời được cậu đóng cho bằng được, thế nào, bộ phim này không tôi đóng không?”

Hạ Hoa nói, còn xoay máy tính bảng qua cho Tạ Duyên nhìn.

Tạ Duyên chỉ nhìn lướt qua, nhúu nhúu mi:

“Đề tài này quá nặng nề, có cái nào nhẹ nhàng hơn, đoàn phim cũng không cần quá xa hoa như vậy.”

Triệu Đồng ngồi trong góc cuối cùng không nhìn được lấy tay bịt miệng sợ cười ra tiếng bị người khác nghe được.

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Hoa hơi biến đổi, hẳn cũng không phải đồ ngốc, không ít thì nhiều cũng phát hiện Tạ Duyên tự nhiên thay đổi như vậy không thể không có lý do.

“Trước kia cậu không phải nói tuyệt đối không quay mấy phim tình tình cảm cảm sao?”

Hạ Hoa nhìn chằm chằm hẳn với ánh mắt sáng quắc, giống như muốn nhìn xuyên qua đó để phát hiện điều khác thường.

“Tôi cũng từng nói, con người luôn phải thay đổi thì mới có thể theo kịp bước chân của thời đại.”

Tạ Duyên nói, bỗng nhiên kéo mở ngăn kéo, lấy ra một tập kịch bản, ném qua cho Hạ Hoa:

“Tôi muốn đóng bộ phim này.”

Nhận lấy tập kịch bản kia, Hạ Hoa nghi hoặc lật mở vài trang, muốn nhìn xem bộ phim thần tượng này có điểm gì hấp dẫn như vậy, vậy mà có thể khiến Tạ Duyên phá lệ.

Khi nhìn thấy nội dung, mày Hạ Hoa càng nhú chặt hơn, trừng mắt với Tạ Duyên một cái, sau đó cầm máy tính bảng hình như chat với một ai đó, mặt liền trầm xuống, ném quyển kịch bản lên bàn.

“Cậu có ý tứ với cô Tô San kia.”

Đây rõ ràng là câu trần thuật.

Tạ Duyên chỉ hơi liếc mắt qua:

“Bộ phim này anh có thể lấy được không?”

Hạ Hoa: “.....”

Một bộ phim với đội chế tác con con, nếu như phía nhà sản xuất mà biết Tạ Duyên muốn đóng, làm gì có lý do gì mà không thể lấy, có khi còn có thể kêu gọi vốn đầu tư, từ một phim nhỏ có thể thành siêu phẩm, chỉ là...

Hạ Hoa hít sâu một hơi, ngồi trên sofa vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm người đối diện:

“Cô ta có điểm gì tốt? Xinh đẹp? Trẻ tuổi?”

Trong giới này không phải không có người trẻ tuổi hơn, đẹp hơn Tô San!

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, Triệu Đồng yên lặng đi ra mở cửa, cửa vừa mở, liền thấy Tiểu Chu đứng bên ngoài, trong tay còn cầm một cái túi hồng nhạt.

“Triệu ca, Tạ lão sư có ở đây không? Đây là áo của anh ấy, với lại hình như kịch bản của chị Tô nhà em cũng ở đây...”

Tiểu Chu cũng không đi vào, chỉ đứng ở cửa hỏi.

Nhưng người bên trong phòng đều nghe được cô nói gì, vừa nghe thấy quần áo gì đó, Hạ Hoa không nhịn được lại nhìn lại Tạ Duyên, xem ra hai người này lên sau lưng hẳn phát triển tới mức nào rồi không biết, còn dấu kín mít như vậy!

“A? Để tôi lấy cho cô!”

Triệu Đồng nghe vậy lập tức nhận lấy cái túi đựng áo, quay vào phòng cầm lấy tập kịch bản đưa cho Tiểu Chu.

Hạ Hoa đứng dậy nhìn cái túi hồng nhạt kia, thấy bên trong chứa một cái áo khoác đen, hẳn là đầu bắt đầu rồi, cất máy tính bảng, chột đứng dậy:

“Tôi đi đây, phim thần tượng kia tôi sẽ giúp cậu nhận vai!”

Lấy được kịch bản, Tiểu Chu định đi khỏi thì Hạ Hoa từ bên trong đi ra, lại sợ tới mức tránh ra một bên để Hạ Hoa đi trước.

....

Buổi chiều, Tô San nhận lại kịch bản Tiểu Chu lấy về, nghe Tiểu Chu nói, bên phía đoàn phim cũng gần xong rồi, chuẩn bị đóng máy, vào khoảng cuối tháng, lúc đó cô cũng sẽ đi họp báo đóng máy phim.

Mấy ngày sau cô có đi gặp đạo diễn phim “Tiên lộ”, đạo diễn Vương này cũng không thể hiện xem trọng cô gì lắm, chỉ nói có một vai khá thích hợp với cô, nhưng chỉ xuất hiện trong một tập phim.

Đó là vai con gái của một vị tiên, lúc sau bị nhân vật phản diện chết, rồi vu oan cho nữ chính, đạo diễn nói ngoại hình của cô tương đối phù hợp với nhân vật này, ý của chị Luru là một tập cũng được, coi như vai khách mời, tiện thể tạo quan hệ tốt với đạo diễn Vương Tô San tất nhiên cũng đồng ý.

Có điều cô không có nhiều thời gian để học lái xe, cần dành một khoảng thời gian để học động tác võ thuật, bởi vì sự phụ nữ động tác của cô không đủ lực, nói cô cần luyện tập nhiều.

Cho đến ngày “Loạn thế chi ca” đóng máy, đã có quyết định thời điểm công chiếu, còn công bố một đoạn trailer 10 giây, tuy rằng chỉ ngắn 10 giây, nhưng vẫn trở thành hot search số 1 trên mạng.

Cư dân mạng A: “Hình ảnh thật là đẹp, rất mong chờ!”

Cư dân mạng B: “A a a! Rốt cuộc cũng được xem phim của ông xã!”

Cư dân mạng C: “Không lẽ tôi bị ảo giác??? Tuy rằng chỉ có một giây, sao tôi lại cảm thấy ánh mắt của Tô San thật khí phách???”

Cư dân mạng D: “Ui mẹ ơi, kia là Tô San hả? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cư dân mạng E: “Hóa ra không phải mình tôi bị ảo giác, tuy là chỉ có một giây, nhưng tôi lại thấy cô ấy diễn xuất còn tốt hơn Phạm Mộng, tôi có nên đi khám mắt hay không?”

Cư dân mạng F: “Thuyền quân của diễn viên hạng ba lại tới đánh chiếm trận địa sao? Tăng bóc cái gì không tăng bóc, lại tăng bóc diễn xuất của cô ta, làm ơn đi khám mắt hết đi *nỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Tạo hình của Tô San rất đẹp a, chờ mong Tô San trong phim này có thể tiến bộ hơn, nếu không thì thật lãng phí khuôn mặt đẹp *che mặt*”

Vốn dĩ chỉ là công bố trailer thôi, nhưng cuối cùng lại thành fan của Phạm Mộng điên cuồng chế nhạo diễn xuất của cô, cuối cùng còn vượt qua khỏi độ hot của trailer, fan hai nhà náo loạn cả lên.

Tô San cũng có fan, trong thời gian này fan cũng nhiều lên đáng kể, mặc dù không thể thắng fan của Phạm Mộng nhưng cũng không bị người ta đề bẹp dí, chị Luru nói, mặc dù cãi qua cãi lại không hay lắm, nhưng có thể thu hút chú ý, nhiều người chú ý, sẽ có nhiều fan hơn, một ngày nào đó cũng có thể trở thành câu lạc bộ fan hâm mộ.

Tô San cũng không để ý nhiều chiến lược marketing của chị Luru, hơn nữa ngày mai còn có hợp báo đóng máy, đến lúc đó sẽ có rất nhiều truyền thông quan tâm, nghe nói còn phát sóng trực tiếp cuộc họp báo, chị Luru nói cô mặc đẹp chút, cố ý đến một nhãn hàng nổi tiếng mượn một bộ lễ phục mới ra, nhất định muốn dùng sắc đẹp áp đảo Phạm Mộng.

Giờ chỉ mới ra mắt đoạn trailer 10 giây cũng không thể hiện được gì nhiều, Tô San cũng không trông chờ vào việc có thể thay đổi hình ảnh bình hoa di động, mọi chuyện phải từ từ.

Sáng sớm hôm sau, chị Luru cùng với chuyên viên trang điểm đến trang điểm sửa soạn cho cô, còn mang tới một cái váy trắng dài trễ vai, nếu cúi đầu sợ là sẽ bị lộ.

“Váy này rất hợp với màu da của em, nếu em muốn dùng nhan sắc làm chủ đạo, thì bộ này cũng khá bảo thủ rồi, may là chị còn không bắt em mặc cái váy cổ khoét sâu chữ V đó.”

Chị Luru đứng cạnh cửa nói với cô, vừa nói chuyên viên trang điểm qua làm tóc cho cô.

Tô San ngồi trước gương trang điểm, cúi đầu, cứ có cảm giác vai áo trễ xuống giống như sắp rớt tới nơi, lập tức cảm thấy hơi không thoải mái, định thay cái váy khác.

Chị Luru thỉnh thoảng nhìn vào đồng hồ hối thúc mọi người:

“Nhanh lên, nhanh lên, lát nữa không biết có bị kẹt xe hay không, còn hẹn phỏng vấn trước họp báo nữa, lúc em cúi đầu thì lấy tay che lại ngực là được, váy này rất quý giá, chị tốn nhiều công sức mới mượn cho em đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Váy Bị Hư

“Nhanh lên, nhanh lên, lát nữa không biết có bị kẹt xe hay không, còn hẹn phỏng vấn trước họp báo nữa, lúc em cúi đầu thì lấy tay che lại ngực là được, váy này rất quý giá, chị tốn nhiều công sức mới mượn cho em đây.”

“Không sao đâu, cái này thì tính là gì, em xem mấy nữ nghệ sỹ theo con đường gợi cảm sexy, váy này rất bảo thủ rồi.”

Chuyên viên trang điểm đứng về mi cho cô cười nói.

Tò San thực ra cũng vẫn có thể chấp nhận việc lộ vai một tí, chỉ sợ lúc đó cúi xuống bị lộ quá, váy này còn dài như vậy, lỡ đến lúc họp báo họ còn bố trí trò chơi gì đó, lúc đó cũng hơi bất tiện.

Trong giới giải trí không phải không có nữ nghệ sỹ bảo thủ như vậy, nhưng phần lớn đều có bối cảnh hùng hậu vô địch, chuyên viên trang điểm có vẻ hiểu được lo lắng của cô, cô ý nói:

“Lát nữa chị uốn tóc em hơi xoắn một chút, em tóc dài vậy, có thể che được phần lớn bả vai rồi, nếu khi nào cử động mạnh thì nhớ lấy tay che lại, khi ngồi dưới khán đài cũng có thể choàng thêm áo khoác bên ngoài, còn phỏng vấn trên sân khấu thì cũng chỉ kéo dài vài phút, chắc không sao đâu.”

Chuyên viên trang điểm hiểu lòng cô, Tò San cũng không băn khoăn nhiều nữa, dù sao chị ấy nói rất đúng, cô dù sao cũng chỉ là vai phụ, MC mà có phỏng vấn thì cũng chỉ phỏng vấn mấy vai chính, vai phụ như cô cũng không được hỏi tới nhiều.

Cuộc họp báo 2h chiều sẽ bắt đầu, chị Luru nói trúng rồi, giờ đang bị kẹt xe, xe đứng im khoảng nửa giờ, đến địa điểm họp báo đã là 1h40’.

Cô vừa tới, chưa kịp chuẩn bị gì, bên phía tờ báo đã hẹn phỏng vấn từ trước đã đến tìm cô. Đây là một tờ báo mạng, cũng có chút danh tiếng trong giới giải trí, chị Luru chỉ duy nhất tiếp nhận phỏng vấn của báo này là muốn tạo quan hệ, dù sao trong giới này, quen biết chỗ nào cũng tốt.

Đi vào trong hậu trường, chuyên viên trang điểm sửa sang lại váy cho cô, đưa cho cô một cái áo khoác choàng bên ngoài.

Đến lúc điều chỉnh tốt camera, nữ phóng viên hỏi cô có thể bắt đầu chưa, Tò San giơ tay ra hiệu OK.

Máy quay bắt đầu quay, Tò San cầm microphone, nhìn vào máy quay cười nói:

“Xin chào khán giả của kênh Lê Từ, tôi là Tò San.”

Nữ phóng viên nhìn thoáng qua kịch bản, vô cùng nhiệt tình cười nói:

“Hôm nay Tò San rất là xinh đẹp nha, đáng cô đẹp như vậy, bình thường có phải ăn kiêng giảm cân nhiều không?”

“Vâng, có chứ, nhưng tôi cũng khá may mắn là nếu có bị tăng cân cũng không tăng quá mức, nhưng người đại diện của tôi cũng không cho phép tôi ăn nhiều, nhưng bản thân tôi lâu lâu cũng sẽ bung lụa một lần.”

Cô nói kiểu đùa giỡn.

Cô thực ra cũng không phải nói xạo, bản thân cô vốn dĩ cũng không quá béo, dù béo cũng không tới mức nhìn rõ ràng, nhưng thường thì lên màn ảnh sẽ béo hơn so với nhìn ngoài đời, vì vậy cô cũng không dám đi ăn lung tung mấy đồ ăn có nhiều calo, nhưng cũng không tới mức chỉ uống nước lọc để giảm cân.

Nữ phóng viên: “Hôm qua có phát hành đoạn trailer phim, cư dân mạng đều nói diễn xuất của cô đã tiến bộ hơn nhiều, cô cảm thấy thế nào?”

Phóng viên đương nhiên lúc nào cũng nhằm vào vấn đề hot nhất, có nhiều người chú ý nhất đề hỏi, chị Luru cũng đã đưa cho cô một số câu hỏi mẫu trước để kịp ứng phó, cho nên Tò San cũng hiểu trong lòng.

“Trailer khá ngắn, cũng không thể nhìn ra được điều gì, tôi cũng không biết biểu hiện của mình như thế nào, nhưng tôi cũng cảm thấy mình tiến bộ hơn so với trước nhiều.”

Cô từ tốn trả lời.

Nữ phóng viên: “Vây cô có thể nói cho tôi cảm nhận của cô về nhân vật mà cô thủ vai không?”

Tò San suy nghĩ một hồi, cầm microphone trả lời:

“Tôi cảm thấy đây là một nhân vật vừa đáng thương vừa đáng hận, cô ấy trả giá rất nhiều vì nam chính, nhưng cô ấy cũng có ý đồ riêng của mình, trong lòng cô không đề cao những điều hiển ngang lăm liệt chính nghĩa gì đó, cô ấy chỉ quan tâm đến sống chết của nam chính, đây là một nhân vật khá phức tạp, tôi rất cảm ơn đạo diễn đã cho tôi có cơ hội thử sức ở vai diễn này.”

Nữ phóng viên: “Nghe nói trong phim còn có cảnh hôn giữa cô và Tạ Duyệt đúng không?”

Nói tới đây, Tò San không khỏi cúi đầu tránh đi máy quay, hơi ngại ngùng nhìn qua chỗ khác, giọng điệu bất đắc dĩ:

“Vì kịch bản yêu cầu, nếu như muốn thể hiện được mấu chốt của cốt truyện, không quay cảnh hôn thì phải quay cảnh giường chiếu, tôi cũng không còn

lựa chọn nào khác.”

Cô cũng nói thật. Nữ phóng viên nghe câu trả lời của cô thì cảm thấy hứng thú, không khỏi tiếp tục hỏi sâu hơn:

“Nghe nói từ khi Tạ Duyên debut tới nay, nụ hôn màn ảnh đầu tiên là dành cho cô, cô có sợ bị fan của Tạ Duyên ném đá không?”

“Có chứ, có điều tôi không còn cách nào khác.”

Tô San bắt đầu dĩchớp chớp mắt:

“Vói lại tôi cũng không chiếm tiện nghi của anh ấy, đó cũng là lần đầu tiên tôi đóng cảnh hôn.”

Lúc trước, đóng mấy phim thanh xuân vườn trường không có cảnh hôn, bộ phim đóng cùng Khúc Văn cũng bị Tô San nguyên chủ đòi xóa cảnh hôn, còn suýt chút nữa đắc tội đoàn làm phim, cho nên đây đúng là lần đầu tiên đóng cảnh hôn, hơn nữa đây cũng là nụ hôn đầu của cô.

Nữ phóng viên nghe vậy vô cùng vui vẻ, giống như đã tìm được điểm đặc sắc để viết bài, lại hỏi tiếp vấn đề tiếp theo:

“Đối với việc cư dân mạng sử dụng ảnh của cô để làm thành icon cảm xúc, cô có cảm thấy buồn không?”

Nghe vậy, Tô San cũng không nhịn được cười cười:

“Không đâu, bởi vì bản thân tôi cũng hay dùng.”

Nữ phóng viên lại nở nụ cười, những câu hỏi kế tiếp Tô San trả lời khá tốt, không sai lầm gì, hơn nữa hợp báo sắp bắt đầu cho nên phỏng vấn liền kết thúc.

Cho tới khi vào trong hội trường, vị trí của Tô San là bên cạnh Vương Trùng, Tạ Duyên và Phạm Mộng ngồi cạnh nhau, tất cả mọi người vào vị trí của mình, MC bước lên sân khấu làm sôi nổi không khí.

“Cô cứ trì hoãn lâu như vậy, lát nữa sau hợp báo xong nhất định phải mời tôi ăn cơm.”

Vương Trùng ghé đầu qua, nhỏ giọng nói với cô.

Vương Trùng hôm nay mặc một bộ quần áo màu xanh rêu, có vẻ không muốn người khác nói hảm giống con gái, nhưng nhìn vẫn rất đẹp trai, hoàn toàn không nhìn thấy sự thô lỗ khi ăn thịt nướng.

Tô San kéo cẩn thận áo khoác choàng trên người, liếc mắt nhìn hảm:

“Được, mấy món ăn ở quán ven đường cay nóng gì đó, anh thích ăn gì cứ chọn.”

“Sao cô nhỏ mọn vậy, bên cạnh có một nhà hàng Thái Lan nghe nói khá ngon, cô cũng không được trốn.”

Vương Trùng hạ giọng, hai cái đầu ghé vào nhau thì thầm to nhỏ.

Tạ Duyên ngồi ở bên kia hơi nghiêng đầu qua, nhìn thấy Tô San thỉnh thoảng cười cười nghiêng đầu nói chuyện vui vẻ với Vương Trùng, cô ấy hôm nay mặc một cái váy trắng dài trễ vai, tóc hơi xoắn xoắn lên bờ vai, trang điểm không đậm không nhạt khiến da thịt của cô càng thêm trắng nõn, mặc dù giờ đang choàng áo khoác, nhưng nhìn hai người nói chuyện thân thiết như vậy, ánh mắt Tạ Duyên hơi biến đổi, môi hơi mím lại, tiếp tục quay đầu nhìn lên sân khấu.

Cho đến lúc MC làm nóng không khí xong, bắt đầu mời mọi người lên sân khấu.

Tô San lúc này chỉ có thể cời áo choàng, thấy bà vai lạnh run, xách làn váy đi lên, Vương Trùng thấy vậy sợ cô té ngã, cố ý xách làn váy lên giúp cô.

Cảm giác được ánh đèn flash nhấp nháy, Tô San cũng biết hiện giờ đang phát sóng trực tiếp, váy của cô lại hơi bất tiện, nên không từ chối sự giúp đỡ của Vương Trùng.

“Oa, vừa nhìn đội hình này là thấy mãn nhãn lóa mắt, toàn trai xinh gái đẹp, chúng ta cùng hỏi về nhân vật của từng người nhé.”

MC nói chuyện, sau đó có một nhân viên tổ chức mang microphone lên, người giới thiệu đầu tiên là Vương Trùng, ngồi ngay cạnh MC.

“Chào tất cả mọi người, tôi là Vương Trùng, trong phim tôi đóng vai là một hôn quân, thực ra đóng hôn quân rất là sung sướng.”

Vương Trùng vừa giới thiệu còn tranh thủ nói giỡn, phía dưới phát ra một trận hét chói tai.

Cuộc hợp báo tất nhiên cũng cho phép một số fan hâm mộ đến xem, có điều fan của Tô San không có tới, nhưng Vương Trùng người có nhiều fan như vậy chắc chắn sẽ có.

“Hôn quân đẹp trai như vậy, chắc chắn là mọi người nhìn thấy lần đầu tiên.”

Nam MC phụ họa cười.

Phía dưới lại hét lên, Tô San mặc dù không cảm theo di động, nhưng biết chắc chắn hiện giờ trang web phát sóng trực tiếp đã bị bình luận oanh tạc rồi.

Đến khi Vương Trùng đưa microphone cho cô, Tô San nhìn vào máy quay tự giới thiệu:

“Chào mọi người, tôi là Tô San, trong phim tôi đóng vai Tiểu Uyển, đồng thời cũng là một yêu phi.”

Dứt lời, nam MC phụ họa:

“Yêu phi xinh đẹp như vậy, khó trách hoàng đế lại là hôn quân.”

Nghe MC nói giỡn, Tô San không nhịn được cười, Vương Trùng bên cạnh cũng cầm lấy microphone trên tay cô nhìn vào cô nói:

“Cho nên, cũng không phải do tôi muốn làm hôn quân, chỉ là do ái phi quá xinh đẹp, nên trầm nhất thời không kiềm chế được.”

“A a a a!”

Phía dưới hét lên một tràng muốn thùng màng nhĩ, đèn flash cũng nhấp nháy không ngừng, Tô San cũng không nhịn được trừng mắt với Vương Trùng, không nghĩ tới hần không biết rụt rè là gì, như vậy chắc cô lại bị dân tình ném đá tiếp.

Không khí trong hội trường nháy mắt nóng lên, mấy người sau tự giới thiệu cũng khá vui vẻ, đến lúc Tạ Duyên giới thiệu ngắn gọn xong, phía dưới lại hét chói tai.

Fan của Tạ Duyên sẽ không kém hơn bất kỳ ai.

“Vừa nghe xong lời giới thiệu của mọi người, tôi có thể tưởng tượng ra một màn đầy yêu hận tình thù, nghe nói trong phim Tạ Duyên còn có nụ hôn màn ảnh đầu tiên, đúng không?”

MC tiếp tục nhắm ngay Tạ Duyên hỏi.

Tạ Duyên sắc mặt vẫn như cũ, cầm microphone không mặn không nhạt trả lời:

“Là do cốt truyện yêu cầu.”

Luôn nghe nói Tạ Duyên không dễ gì phỏng vấn, hơn nữa cũng không thích đùa giỡn để làm nóng không khí, MC cũng không cảm thấy ngại ngùng, lại hướng mắt về phía Tô San ngồi bên kia:

“Vậy Tô San, lúc hai người đóng cảnh hôn đó, có bị NG không?”

“A a a a! Đừng nói!”

Fan ở phía dưới đã điên cuồng hét, trong tiếng hò hét có thể nhận ra sự tuyệt vọng của fan Tạ Duyên, Tô San nhận lấy microphone, nhưng lại không biết trả lời như thế nào cho thích hợp, đề tài kiểu như vậy đáng lẽ không nên đề phải nữ trả lời.

“Diễn viên bị NG là bình thường, cô ấy làm rất tốt.”

Tạ Duyên bỗng nhiên lên tiếng.

Phía dưới lại hét lên, hiếm khi nào Tạ Duyên lại chủ động giành trả lời câu hỏi, MC tất nhiên rèn sắt khi còn nóng tiếp tục hỏi:

“Vậy anh diễn với Phạm Mộng ăn ý hơn hay diễn với Tô San ăn ý hơn?”

MC luôn biết khai quật đề tài để nói, câu hỏi rất xảo quyệt, Tô San cũng không ngờ Tạ Duyên lúc này lại thay cô giải vây, có điều vấn đề này trả lời không dễ.

“Việc này phải hỏi đạo diễn mới biết.”

Tạ Duyên sắc mặt không đổi, mặc trên người một bộ âu phục màu đen đứng đó, cũng không chút dao động khi đối mặt với ánh đèn flash.

Tạ Duyên ít khi tham gia mấy hoạt động kiểu này, vì vậy phóng viên điên cuồng chụp ảnh, đề đến lúc còn viết bài đưa lên báo.

MC cũng không tiếp tục hỏi nữa, hần cũng không dám làm khó Tạ Duyên, lại đem chú ý hướng về phía Vương Trùng, dù sao Vương Trùng cũng khá hot.

Phạm Mộng ngồi đó có chút xấu hổ, lúc lâu cũng không có cái gì để nói, tiêu điểm cũng không phải cô ấy, mặc dù hôm nay còn mặc một bộ lễ phục màu lam trẻ ngọc, lộ ra nhiều cánh xuân, nhưng máy quay cũng không quay cô nhiều, cô chỉ có thể cố gắng mỉm cười.

Sau phần giới thiệu, tôi lướt đạo diễn và nhà chế tác, giám sát chế tác lên trình bày về tác phẩm điện ảnh lần này, Tô San đi xuống ghế khán đài, lại không thấy chiếc áo khoác đâu, không còn cách nào, cô đi về phía hậu trường, dù sao tiếp theo cô cũng hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần lúc cuối cùng lên chụp ảnh toàn bộ mọi người là xong.

Phòng nghỉ của cô chung với của Phạm Mộng, dù sao cũng chỉ là tạm thời trong lúc hợp báo, cũng không quan trọng vấn đề này lắm, cô đến phòng nghỉ vẫn không tìm được áo khoác, cô lại không mang theo điện thoại, không thể gọi cho chị Lưu, chỉ có thể lại ra ngoài mượn điện thoại của nhân viên nào đó.

“Cái váy này không tồi, váy đắt tiền như vậy mà phía nhà tài trợ cũng cho cô mượn sao?”

Phạm Mộng bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng nghỉ, cô ta cong khóe miệng, ánh mắt chăm chọc nhìn Tô San.

Trên mạng fan của hai người luôn mâu thuẫn, cũng là lần đầu tiên Phạm Mộng ngoài đời thực thể hiện rõ không thích Tô San, Tô San cũng không để trong lòng, chỉ muốn tránh cô ta đi ra ngoài. Phạm Mộng nheo mắt, giày cao gót lên gầm xuống.

“Rọc...!” một tiếng, Tô San lập tức dừng lại, quay đầu lại thấy làn váy của mình bị kéo rách một mảng lớn, trên làn váy còn có giày cao gót đỏ chói mắt.

“Thật xin lỗi, không cẩn thận giẫm trúng rồi, váy của cô thật quá dài, lúc sau nhớ chú ý hơn.”

Phạm Mộng cười một tiếng, nhìn qua Tô San sau đó đi vào phòng nghỉ.

Đây là lễ phục đi mượn, ngoài thị trường một bộ tầm hai trăm vạn. Tô San hơi nhũn mảy, đang định nói gì, thấy trên hành lang có một bóng dáng quen thuộc đi tới.

“Tạ Duyên.”

Cô bỗng nhiên gọi.

Tạ Duyên ở hành lang nghe thấy, nhìn qua thì thấy cô đang đứng ở cửa phòng nghỉ, lập tức cùng Triệu Đồng qua phía này, nhìn thấy phần vai lộ ra của cô, liền cởi áo khoác đưa cho cô.

Tô San đứng là giờ rất cần một cái áo khoác, nên không từ chối, nói cảm ơn.

“Anh có thể cho tôi mượn điện thoại một chút được không?”

Cô mặc vào áo khoác của hắn, bao trùm toàn bộ thân hình nhỏ xinh của cô.

“A, Tô San, sao váy của cô bị rách vậy?”

Tô San mím môi, bất đắc dĩ nói:

“Lúc nãy chị Phạm Mộng đi qua vô tình giẫm vào.”

Một bộ lễ phục cô có thể đền, nhưng việc này xảy ra chắc chắn đã kết thù giữa cô và Phạm Mộng!

Nghe vậy, Triệu Đồng nhìn vào Phạm Mộng ở trong phòng với vẻ sâu xa, Phạm Mộng cũng chỉ dựa vào số pha lướt điện thoại, làm như không thấy gì.

Ánh mắt Tạ Duyên tối lại, nhìn qua Triệu Đồng:

“Cậu ra ngoài mua một bộ quần áo, trong vòng mười phút phải quay lại đây.”

Triệu Đồng sững sốt, nhìn qua Tô San, không nói gì liền chạy đi vội vàng đi mua quần áo.

Tô San cũng không định từ chối, cho dù giờ cô tìm được chị Lưu cũng phải nói Tiểu Chu đi mua quần áo.

“Lại phiền anh rồi.”

Cô hơi xấu hổ nhìn người đàn ông trước mặt. Trên khuôn mặt trắng nõn của cô hiện lên vẻ ngại ngùng, Tạ Duyên lơ đãng nhìn qua đôi môi đỏ hồng của cô, không khỏi nhẹ giọng nói:

“Vậy nên khi nào cô mới mời tôi ăn cơm?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bữa Tiệc Mãn Hán

“Vậy nên khi nào cô mới mời tôi ăn cơm?”

Không rõ tại sao Tạ Duyên lại cứ rối rắm vấn đề bữa cơm kia, có điều Tô San cũng không tiếp tục thoái thác nữa, mà cười nhẹ:

“Vậy hôm nay anh có rảnh không?”

Phạm Mộng vừa ra tới cửa đột nhiên nghe thấy, nhìn Tô San với ánh mắt nhạo báng, cô biết thừa Tô San là kiểu bên trong thì như kỹ nữ mà bên ngoài cứ giả bộ thanh cao, giờ không phải là đã lộ ra mặt thật rồi sao.

“Có.”

Phạm Mộng hơi dừng chân, khóe môi hơi mím lại, nhìn Tạ Duyên với ý không cam lòng, cuối cùng bước trên đôi giày cao gót 10 phân rồi đi.

Cô biết ngay là đàn ông giờ đều như vậy, ngày thường giả bộ giữ mình trong sạch, giờ nhìn thấy phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp cuối cùng lại sắp tới!

“Vương Trùng nói nhà hàng Thái Lan bên cạnh đồ ăn khá ngon, anh có muốn ăn không?”

Cô nhẹ giọng hỏi.

Dứt lời, Tạ Duyên dừng lại một giây, bỗng nhiên nhìn cô, thân nhiên nói:

“Có lẽ là không ngon bằng đồ cô nấu.”

Không nghĩ tới hẳn biết nịnh người khác, Tô San khẽ cười một tiếng, mặt sáng lên:

“Vậy tôi hôm nay sẽ làm cho anh ăn một bữa tiệc Mãn Hán.”

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi cong khóe môi cũng không để trong lòng.

Nhìn liếc qua Phạm Mộng rồi đi, Tô San xoay người đi vào trong phòng nghỉ, váy này không chắc là có phải đền hay không, quan hệ của chị Luru và bên phía nhà tài trợ quan hệ không tệ, có lẽ không tới mức ồn ào đòi bồi thường.

Hơn nữa trong phòng nghỉ không có camera, cũng không quay được hình ảnh Phạm Mộng giẫm váy của cô, có điều cho dù quay được thì sao, cho dù công khai bên ngoài cũng chỉ coi như mâu thuẫn của nữ diễn viên, fan chân chính của Phạm Mộng cũng sẽ không thay đổi, mà tiềm lực của cô ấy cũng không giảm bớt.

Một diễn viên, có thể hủy hoại thanh danh hoàn toàn, trừ phi ngoại tình, kết giao bừa bãi, hoặc đụng vào mấy thứ không lành mạnh, Phạm Mộng không phải người sạch sẽ, liên quan tới cô ta còn có một vài đạo diễn quan hệ rộng, còn có không ít nam nghệ sỹ, Tô San sẽ không rảnh đi rêu rao cô ta giẫm váy của mình, như vậy cũng không có sức công phá gì lớn, một là im lặng, còn nếu muốn gây động tĩnh thì phải kiểu như một phát tất trúng!

Hỏi mượn Tạ Duyên điện thoại gọi cho chị Luru, chị Luru còn hiện đang trò chuyện với một số người bên truyền thông, có nói lập tức sẽ qua đây.

Triệu Đồng rất nhanh đã quay trở lại, thở hổn hển, mồ hôi đầy đầu, hẳn mua một cái váy liền màu đỏ, hẳn nói do không biết mua kiểu dáng gì thì được nên quyết định mua mẫu mới nhất của cửa hàng.

Bên cạnh khách sạn đúng là có một cửa hàng quần áo đồ hiệu, Tô San vừa thấy nhãn hiệu đã biết được váy này giá trị bao nhiêu, ít nhất cũng 5 vạn.

Đến khi cô thay đồ xong, chị Luru cũng vừa tới, Tô San lập tức hỏi điện thoại của mình muốn chuyển khoản trả lại tiền váy cho Triệu Đồng.

“Cái này không phải tiền của tôi, là tiền của Duyên ca, cô đưa lại cho anh ấy là được.”

Triệu Đồng vội vàng xua tay ngăn cô đừng chuyển khoản qua.

Tô San sững sốt, nhìn Tạ Duyên ngồi kia, sau đó yên lặng chuyển khoản qua cho hắn.

“Hôm nay thật làm phiền cậu, nếu không nhờ cậu chắc lát nữa Tô San cũng không thể đi ra chụp ảnh chung với mọi người.”

Chị Luru cười nhìn về phía Tạ Duyên, về mặt khách khí thân thiện.

Tạ Duyên sắc mặt vẫn không đổi:

“Chỉ là tiện tay thôi.”

Chị Luru lại cô cùng khách khứa kéo Tô San qua:

“Hy vọng sau này sẽ có cơ hội hai người lại hợp tác với nhau, nếu như có một tiền bối tốt như vậy chỉ giáo, Tô San nhất định có thể học hỏi nhiều điều.”

Chị Luru nói nói, Tô San cũng cười nói:

“Đúng vậy, Tạ lão sư đúng là có rất nhiều thứ đáng để tôi phải học tập.”

“Duyên ca, mời qua bên này một chút.”

Lúc này, một nhân viên ban tổ chức ở ngoài cửa vội vã gọi.

Thấy vậy, chị Luru cũng nhìn lại Tô San một lần từ trên xuống dưới, thấy cái váy này cũng xem như tôn lên dáng người của Tô San, cũng tạm chấp nhận.

Thấy Tạ Duyên đi ra trước, Tô San cũng lập tức nói Tiểu Chu tranh thủ về nhà cô trước, tới siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, nếu không đợi lát nữa kết thúc họp báo cô mới về thì không kịp đi mua.

Cô chuẩn bị mời đám Vương Trùng ăn cơm, lát nữa còn phải gọi điện báo cho Đồng Nhạc, cô nương kia vẫn luôn quần lấy cô nói muốn tới nhà cô ăn kè, mà bữa giờ Tô San vẫn phải chạy show không có thời gian.

Lúc này trên sân khấu mọi người đã đứng đầy, nhân viên đoàn phim, chế tác, phía dưới một hàng camera, MC đang đứng điều phối, chỉnh lại vị trí của mọi người, vị trí đứng của từng người rất quan trọng, đứng gần đạo diễn sẽ là diễn viên chính, những người địa vị lớn sẽ đứng phía trước, chỗ đứng cũng trọng trọng thể hiện địa vị của diễn viên.

Đừng nhìn Vương Trùng có đông fan hâm mộ như vậy, còn phải đứng phía sau Lý Hách, vị trí còn phải xem xét tổng quan nhiều yếu tố, cũng không phải chỉ cần nhiều fan là được.

Mọi người đứng trên sân khấu đi tới đi lui rất loạn, giày cao gót của Tô San rất cao, khi lên sân khấu còn phải vô cùng cẩn thận, cho đến khi trên cánh tay bỗng nhiên có người đỡ lấy, cô cũng không thể quay đầu lại, chỉ có thể để người ta đỡ đi lên bậc thang.

“Tạ Duyên, mau tới đây!”

Lý Hách bên kia đang hét to.

Tô San tính ra phía sau đứng, nhưng Tạ Duyên vẫn đang kéo tay cô, trực tiếp đi qua phía gần đạo diễn.

“Lại đây, lại đây, cậu đẹp trai nhất, để cậu đứng trước!” Lý Hách giống như nói giỡn tránh ra tạo một chỗ trống, những người khác nghe vậy cũng cười lên tiếng.

Đạo diễn đứng đó không nhúc nhích, mọi người đều vây quanh, nhìn thấy Tạ Duyên kéo Tô San lại đây, đôi mắt nhú lại, cũng cười vẫy tay với Tô San:

“Tới đây, hai đại mỹ nữ các cô đứng bên cạnh tôi đi.”

Ý đạo diễn nói chính là Phạm Mộng, nhưng Phạm Mộng mày lại nhảy dựng, mắt quét qua Tô San đứng đó, chỉ thấy Tô San đã đổi một bộ váy liền dài đến đầu gối màu đỏ rực, khiến cô vô cùng nổi bật, chân dài thẳng tắp, Phạm Mộng nhú nhú mũi, cuối cùng nhịn không nói gì.

Không ngờ là đạo diễn lại nói mình đứng cạnh ông ấy, Tô San cũng không từ chối, đành đi qua đứng bên trái đạo diễn, Phạm Mộng thì đứng bên phải.

“Tạ Duyên, cậu đứng cạnh Tô San, cùng đại mỹ nữ của chúng ta!”

Đạo diễn nhìn Tạ Duyên với ánh mắt sâu xa.

Quay chụp nhiều bộ phim như vậy, đạo diễn đối với việc quan sát biến hóa cảm xúc của nhân vật đã vô cùng nhuần nhuyễn, vậy mà hôm nay mới thấy được quan hệ hai người này có gì đó mờ ám.

“Tôi cũng không dám đứng sau Tô San, tôi mà so với cô ấy liền giống như cục than, lát nữa nhớ photoshop cho tôi trắng hơn chút nha!”

Lý Hách đứng hàng thứ hai, sau Tô San, màu da của hắn so với Tô San đúng là một trời một vực.

Những người khác nghe vậy cũng cười ha ha, chỉ có sắc mặt Phạm Mộng không thể tốt được, cô trong nghề nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị ghen ghét như thế, còn bị một diễn viên hạng ba đoạt mất vị trí.

Tô San cũng chỉ cười cười không nói gì, quay qua thì thấy Tạ Duyên vẫn đang nhìn cô, ngạc nhiên chớp chớp mắt, đưa cánh tay ra so với hắn:

“Chúng ta chênh lệch ít nhất phải là 5 tầng màu.”

Nhìn thấy hai người nói chuyện, đạo diễn nhìn với vẻ mặt hiểu rõ, sớm biết như vậy, hẳn lúc đó phải yêu cầu đóng cảnh giường chiếu, tin rằng Tạ Duyên cũng không từ chối.

“Đúng vậy, cô là trắng nhất.”

Tạ Duyên cười nhẹ.

Rất nhanh vị trí đứng của mọi người được ổn định, nhà báo đứng dưới khán đài thành một hàng hướng máy ảnh phía này, Tô San vẫn luôn mỉm cười, cười như vậy gần hai phút, mọi người mới chụp ảnh xong.

Mọi người lập tức giải tán, thực ra Vương Trùng đã gấp không chờ được để Tô San mời ăn cơm, cho đến khi nghe thấy là Tô San sẽ tự mình xuống bếp, nói thẳng luôn là hôm nay hẳn sẽ không ăn kiêng giảm cân gì hết! Tô San còn gọi cả Lý Hách, có điều giờ phóng viên thủ ở ngoài rất nhiều, mọi người đành ngồi trong xe chờ Vương Trùng.

Chị Lưu nghe nói các cô muốn liên hoan, cũng không có nói gì, cũng không chờ Tô San về nữa mà tự mình quay về công ty.

Lý Hách tự lái xe, Tô San ngồi trên xe Tạ Duyên, có điều người lái xe là Triệu Đồng, hình như cũng muốn ăn ké.

Tô San còn gọi báo cho Đồng Nhạc, hiện đang ở lớp học diễn xuất, cô ấy nói lập tức qua liền, cũng may chỗ của Đồng Nhạc cách nhà cô không xa.

Mở điện thoại ra, lướt lướt, Tô San phát hiện buổi họp báo phát sóng trực tiếp hôm nay lên hot search, có điều hot search số 1 là Tạ Duyên, sau đó là Vương Trùng, số ba là cô và Phạm Mộng, bởi vì fan của cả hai lại bắt đầu tranh luận.

Cư dân mạng A: “Mặt cương thi của Phạm Mộng đúng là không nhìn nổi, không thể cố gắng tập trung diễn xuất được sao, nhất định phải đi phẫu thuật thẩm mỹ làm gì, không so thì không thấy, nhìn là thấy bị Tô San đứng bên cạnh hạ gục trong nháy mắt!”

Cư dân mạng B: “Quyết định trở thành fan, Tô San đúng là đẹp vô địch, a a a!”

Cư dân mạng C: “Chỉ có mình tui cảm thấy, Tô San và Vương Trùng trông rất xứng đôi sao?”

Cư dân mạng D: “Vương Trùng và Tô San thật xứng đôi! Couple này tui rất thích!”

Cư dân mạng E: “Lại được xem phim điện ảnh mới ra lò của Duyên ca, không biết khi nào mới tiếp tục nhìn thấy anh ấy *khóc lớn*”

Cư dân mạng F: “Diễn viên hạng ba lại dám tới để lăng xê, xin hãy buông tha Vương Trùng nhà tui có được không *mỉm cười*”

Cư dân mạng G: “Diễn viên hạng ba suốt ngày chỉ biết khoe mặt đẹp, đáng tiếc là, diễn xuất của Mộng Mộng nhà tui sẽ hạ gục cô trong nháy mắt!”

Tô San phát hiện ra càng ngày càng nhiều fan đứng ra bảo vệ cô, trước kia phần lớn đều vào chửi mắng, trải qua vài lần xuất hiện hot search, fan của cô vậy mà càng ngày càng nhiều, giờ cũng không tới mức không có lực đánh trả.

Có khả năng đây là cách chị Lưu marketing, vì sao người ta muốn lăng xê nhiều như vậy, chỉ cần được chú ý chút, không sợ không có fan, có điều muốn duy trì fan trung thành cần phải có một vài tác phẩm thật tốt mới được.

Lướt qua bình luận, Tô San lúc này mới nhìn thấy xe Vương Trùng ra tới, Triệu Đồng sau khi hỏi địa chỉ của cô, lập tức lái xe đi trước dẫn đường cho mấy xe kia, có điều Tô San phát hiện Tạ Duyên ngồi bên cạnh hình như hơi không vui.

“Anh mệt sao? Hay đề lần sau tui mời anh ăn cơm, anh về khách sạn trước nghỉ ngơi đi?”

Tô San quay đầu qua nhìn hẳn.

Tạ Duyên vẫn ngồi bên cạnh cô không nhúc nhích, nhắm hai mắt, vẻ mặt không biến hóa gì, giọng điệu cũng không mặn không nhạt:

“Tui không mệt.”

Dứt lời, Triệu Đồng đang lái xe phải trước thiếu chút nữa cười lên tiếng, Duyên ca nhà cậu ta chỉ là tâm mệt thôi chứ người không mệt, vốn định là sẽ hưởng thụ thế giới hai người, ai biết Tô San vậy mà gọi thêm cả những người khác, có thể không mệt hay sao!

Nghe vậy, Tô San nhìn hẳn về nghi ngờ, sau đó lại tiếp tục lướt đi động, thấy vừa nãy cô có chuyển khoản tiền nhưng Tạ Duyên không nhận lấy.

“Sao anh không nhận tiền?”

Cô nghiêm túc nói.

Tạ Duyên vẫn nhắm mắt như cũ, giọng điệu nhẹ nhàng:

“Coi như là tiền cơm.”

“Không được, bữa cơm này vốn dĩ tui phải mời, nếu anh không nhận lại tiền, về sau tui cũng sẽ không dám cùng anh ăn cơm.”

Thấy cô nghiêm túc như vậy, Tạ Duyên bỗng mở mắt ra, nhìn vào mắt cô hiện đang phản chiếu hình ảnh của mình, hơi rủ mắt, giọng trầm trầm:

“Vậy cô để đó lần sau lại mời tôi ăn cơm.”

Tô San: “.....”

Cô quay đầu đi, cũng không nói gì nữa, cho dù cô chậm chạp cỡ nào, thì cô cũng phát hiện ra đối phương hình như đối xử với cô tốt quá mức, có điều cô vẫn luôn không thể tin tưởng việc phát triển quan hệ nam nữ với người trong giới.

Trong xe lại lâm vào một mảng quỹ dị, Triệu Đồng ngồi trước lái xe cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hần không rõ, Duyên ca nhà mình đã biểu hiện rõ ràng như vậy, vì sao Tô San vẫn thờ ơ như vậy, khiến hần đã gấp gấp đến sắp bốc hỏa.

Tạ Duyên nhìn qua cô, thấy cô dựa vào ghế, nhắm mắt lại, sùnn mặt hoàn mỹ trắng nõn, vẫn không nhúc nhích, yên tĩnh tốt đẹp.

Cả đoạn đường im lặng quỹ dị, xe cuối cùng tới nơi, Tô San vừa lúc mở mắt ra, mở cửa xe đi xuống.

Tất cả xe đều vòng qua bãi đỗ xe phía sau, mọi người mang khẩu trang ra khỏi xe, cũng không lên tiếng trò chuyện cứ như vậy tới khi vào tới nhà cô.

Cửa vừa mở ra, trong nhà hiện chỉ có Tiểu Chu đang bận rộn, Tô San thay giày ra, chưa kịp tẩy trang gì, liền qua chỗ tủ lạnh, cầm mấy bình nước uống đủ loại đưa cho bọn họ:

“Mọi người cứ tự nhiên, chỉ cần không hút thuốc là được rồi.”

“Có thể ăn trái cây không?”

Vương Trùng dựa lưng vào ghế, còn cầm trong tay một bọc trái cây.

Tô San ném cho hần một ánh mắt tùy ý, sau đó liền quay lại bếp, nói Tiểu Chu ra ngoài tiếp bọn họ.

Có nhiều món cần sự chuẩn bị trước một thời gian dài, nên Tô San chỉ nói Tiểu Chu đi mua nguyên liệu làm mấy món đơn giản mà thôi, tuy nhiên vẫn có mấy món gà vịt gì đó.

Mấy người trong phòng khách bật TV xem, mấy phim cầu huyết các bà các mẹ thích, Vương Trùng lấy điện thoại chụp ảnh ba người rồi đăng Weibo.

“Ai, Tiểu Chu, Tô San nói cô mua cái gì vậy?”

Vương Trùng tò mò ghé đầu qua hỏi.

Tiểu Chu đang xếp chén đĩa trên bàn, nhìn qua phía Vương Trùng đang ở phòng khách, trả lời thật:

“Gà vịt thịt cá, còn có hơn mười loại rau, nói chung là rất nhiều.”

Cô cũng rất hiếu kỳ, nhiều đồ ăn như vậy, không biết chị Tô nhà cô phải mất bao lâu mới làm xong.

Nghe vậy, đang chơi trò chơi, Lý Hách cười ra tiếng:

“Tô San tính làm bữa tiệc Mãn Hán luôn nha, may là bên phía nhà sản xuất mời cơm tôi không đi, nếu không tôi đã bỏ lỡ tay nghề của Tô San rồi.”

Lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Tiểu Chu lập tức ra mở cửa, chỉ thấy Đồng Nhạc thờ hồn hển đi vào, đến lúc cô ấy nhìn thấy mấy người ngồi trong phòng khách, liền trở nên khách sáo câu nệ chào bọn họ.

Lý Hách và Vương Trùng đang chơi game, Tạ Duyên nhìn qua toàn bộ chung cư không lớn không nhỏ rất ầm ập, cuối cùng có vẻ ngồi không yên, bỗng nhiên đứng lên, đi tới phía phòng bếp.

Cửa phòng bếp hiện đang được đóng lại, không thấy rõ bên trong, Tạ Duyên chuẩn bị đẩy cửa ra đi vào, thì cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Chợt nhìn thấy hần đứng ngoài cửa, Tô San sững sốt:

“Trong phòng bếp toàn khói dầu, nếu anh mệt, thì có thể nghỉ trong căn phòng trong cùng bên kia nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, cô nói vọng ra phòng khách với Tiểu Chu:

“Tiểu Chu, em lấy giúp chị bình rượu trắng tới đây nha.”

“Có cần tôi giúp gì không?”

Tạ Duyên bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Tô San chậm rãi khép cửa lại chỉ còn một khe nhỏ, nhẹ giọng nói:

“Không cần đâu, chờ tôi hơn một tiếng là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ăn No Căng

“Không cần đâu, chờ tôi hơn một tiếng là được rồi.”

Cửa phòng bếp đóng lại, đồng thời ngăn cách mùi thơm của đồ ăn với phòng khách bên ngoài.

“À umh... em cần vào phòng bếp đưa rượu trắng cho chị Tô.”

Tiểu Chu đỏ mặt, run run nhìn người đàn ông đang ngăn trước cánh cửa.

Tạ Duyên xoay người, nhìn lướt qua cô ấy, rồi quay lại phòng khách.

Thấy nam thần nhìn mình, Tiểu Chu kích động tới mức suýt đánh rớt chai rượu trắng, cuối cùng mạnh mẽ mở cửa phòng bếp giống như được bom mìn gà.

Mười giây sau, Tiểu Chu đi ra với vẻ mặt khó tin.

Chị Tô nhà mình là tốt nghiệp ở trường Tân Đông Phương sao?

Mấy người trong phòng khách chơi trò chơi không biết bao lâu, thỉnh thoảng ngó vào phòng bếp, nhưng cửa đóng kín mít không lộ ra động tĩnh gì.

Còn Đồng Nhạc đang rất câu nệ ngồi trên ghế, trong tay cầm một quyển sổ rất xoắn xuýt, lâu lâu nhìn qua Tạ Duyên, nhưng vẫn không nói lời nào.

Mới vừa chơi trò chơi xong, Lý Hách móc ra một bao thuốc lá trong túi, lại nghĩ đến lời của Tô San lúc nãy, đành phải nhét bao thuốc lá trở lại, nhìn thấy Đồng Nhạc vẫn đang ngồi đó ngại ngừng xoắn xuýt, lập tức nói lớn:

“Tạ Duyên, em gái nhà người ta đang muốn chụp hình chung với cậu, cậu phối hợp tí đi!”

Đồng Nhạc: “.....”

Cô thực ra chỉ muốn xin chữ ký thôi a!

Tạ Duyên, hiện đang chat với ai đó, bỗng ngẩng đầu lên, nhìn qua Đồng Nhạc mặt đang đỏ hồng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Còn Đồng Nhạc kích động tới mức giọng nói run rẩy:

“Có được không ạ?”

“Đương nhiên có thể!” Lý Hách còn tránh ra để làm lối đi cho Đồng Nhạc.

Có lẽ do quá kích động, Đồng Nhạc mãi mới tìm được điện thoại trong túi xách, mất thêm một lúc mới mở ra phần chụp ảnh.

“Tới đây, tới đây, để tôi chụp cho hai người!”

Lý Hách nhiệt tình cầm lấy di động của Đồng Nhạc, còn nói:

“Tôi cũng không hiểu lắm kiểu tư duy của mấy cô thiếu nữ, cái này gọi là gì ta?”

“Fan trung thành!”

Vương Trùng đang chơi trò chơi bỗng lên tiếng đáp.

“Đúng đúng đúng! Tạ Duyên, cậu cười lên chút đi, đừng chỉ có cúi đầu vậy, em gái nhà người ta là fan trung thành của cậu mà!”

Lý Hách có vẻ rất bất mãn với việc Tạ Duyên nãy giờ vẫn cúi đầu.

Tạ Duyên rút cục ngẩng đầu, nhìn qua phía Đồng Nhạc hiện đang giờ tay chữ V, đành phải hướng mắt nhìn về phía Lý Hách chụp ảnh.

Di động tách tách mấy cái, Lý Hách mới đem di động trả lại Đồng Nhạc, Đồng Nhạc lập tức nhận lấy, kích động xem ảnh vừa mới chụp.

“Tiểu Chu, em lại đây giúp chị mang đồ ăn lên bàn đi.”

Cho đến khi trong bếp vọng ra tiếng của Tô San, mọi người trong phòng khách lập tức kích động, Vương Trùng buông di động, kêu la:

“Bụng tôi đói đến mức sắp dán vào lưng rồi!”

Thực ra Vương Trùng cũng rất bất đắc dĩ, nếu không phải tay nghề của Tô San tốt như vậy, hẳn đã sớm đi đánh tennis với Lý Hách.

Chỉ là khi nhìn thấy Tiểu Chu từ trong phòng bếp mang ra từng đĩa đồ ăn, cả người Vương Trùng đều瑟瑟, cả cuộc đời chưa khi nào khiếp sợ như vậy.

Đến lúc Tô San tháo tạp dề, từ phòng bếp đi ra, liền thấy Vương Trùng đang đứng gần bàn ăn, trừng mắt nhìn mấy món trên bàn.

“Ăn thôi, mọi người muốn uống gì?”

Cô vừa nói vừa đi qua mở tủ lạnh.

Bàn ăn hình chữ nhật, bảy người ngồi vẫn đủ, trên bàn tổng cộng có mười tám món, ngay cả người luôn bình tĩnh trầm ổn như Lý Hách cũng không nhịn được cầm thìa chọc chọc một đĩa đồ ăn màu xanh biếc.

“Thực sự đây không phải đạo cụ hả?”

Hắn còn lấy thìa gắp lên một khối điểm tâm.

“Đừng cử động!” Vương Trùng lập tức kinh hô:

“Đề tôi chụp một tấm ảnh trước đã!”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Vương Trùng chắc chắn không thể tin được, một bàn đồ ăn này đều là thật sự.

“Oaa, mấy món này làm y chang như mấy món ăn cung đình mà tổ đạo cụ ở đoàn phim làm để đóng phim, Tô San, thực ra chị là đầu bếp tốt nghiệp trường Tân Đông Phương phải không?”

Đồng Nhạc vẻ mặt không thể tin, tầm mắt nhìn chằm chằm mấy món ăn trên bàn.

Đồ ăn cung đình thực ra rất đa dạng, có món mang hương vị phong cách miền bắc, có món nấu theo cách miền nam, hôm nay mấy món Tô San làm là kiểu miền nam, hơn nữa trong đó còn có chứa rất nhiều nguyên liệu đa dạng, bổ dưỡng. Trước đây đầu bếp nổi tiếng ở Kinh thành được Đại phu nhân phủ Thừa tướng mời tới dạy nấu ăn cho đích tỷ nhà cô, như vậy để sau này có thể túm lấy dạ dày của Hoàng Thượng, có lẽ do thấy thường ngày cô cũng ngoan ngoãn, Đại phu nhân cho phép cô cùng học chung với đích tỷ, đích tỷ của cô thì lại khinh thường xuống bếp ám mùi khói dầu, nhưng Tô San lại nghĩ rằng học nhiều cũng sẽ có ích. Tiếc là tối nay thời gian không nhiều, nên cô chỉ làm mấy món ăn đơn giản.

“Mọi người nếm thử xem, có hợp khẩu vị hay không.”

Tô San cười cười, cầm đồ uống đi tới bàn ăn, phát hiện chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Tạ Duyên, liền đi qua ngồi vào đó.

Chụp hình xong, Vương Trùng liền vội vã không kịp chờ cầm lấy thìa, chỉ vào món ăn trước mặt hỏi:

“Cái này là món gì vậy?”

Tô San nhìn qua, thản nhiên nói: “Nấm hương dưa chuột rán dầu.”

Ở thời của cô, gọi là “Tùng hạc duyên niên”.

Nói xong, cô cầm lấy bình nước chanh trên bàn rót cho mình một ly, tiện thể nhìn qua Tạ Duyên ở bên cạnh:

“Anh có muốn uống không?”

Tạ Duyên lắc đầu, trước mặt hắn chỉ có mỗi ly nước lọc.

“À!”

Vương Trùng cắn một miếng, gặm mình suýt đứng dậy:

“Tôi lần đầu tiên biết được là, dưa leo còn có thể có vị như thế này.”

Ngược lại Vương Trùng lại nhai, Triệu Đồng bên kia và Lý Hách đã sớm động đũa, là do món ăn nhìn vừa ngon vừa đẹp mắt, nhìn cũng không đành lòng hạ đũa.

“A a a, Tô San, chị nhất định phải truyền dạy tay nghề nấu ăn cho em!”

Đồng Nhạc mặc kệ giảm béo ăn kiêng gì đó, cứ gấp đồ ăn liên tục.

Tạ Duyên cũng gấp mấy miếng thịt cá ăn, hẳn trước đây cũng từng ăn mấy món kiểu cung đình xa xưa rồi, nghe nói đầu bếp nấu ăn là hậu duệ của đầu bếp trong cung thời xưa, mặc dù bề ngoài nhìn rất đẹp mắt, nhưng hương vị của nó so với mấy món ăn trên bàn này thật sự kém xa.

“Còn món này là món gì?”

Vương Trùng lại chỉ vào một chén đồ ăn rất đẹp mắt không nỡ ăn hỏi.

Tô San nhìn qua, tự gấp một miếng rau xanh:

“Bún thịt.”

Ở nơi của cô, gọi là “Hỗ khẩu long tàng”, tổ mẫu của cô đặc biệt rất thích ăn món này, cho nên cô mới dành nhiều công sức học nấu ăn như vậy để lấy lòng tổ mẫu.

“Trời ạ, Tô San, tôi nghiêm túc đó, cô có cần bạn trai không?”

Vương Trùng nhìn một bàn đồ ăn, lại tán thưởng.

Trong hơn một giờ, vậy mà có thể làm ra mấy món ăn chỉ có trong tưởng tượng, mấy món đồ ăn ở nhà hàng năm sao gì đó cũng đuổi theo không kịp.

“Vương Trùng, không phải là cậu muốn giảm cân sao? Vậy mà cậu còn muốn làm bạn trai của Tô San, về sau chắc fan của cậu gọi cậu là Tiểu Thịt Mỡ luôn cho rồi.”

Lý Hách bên kia bàn vừa cắn một miếng thịt vịt vừa chế nhạo.

Vương Trùng hừ một tiếng không chấp Lý Hách, món đồ ăn nào cũng gấp vài miếng.

Ăn một nửa, Tô San lại đi vào bếp, mang ra hai đĩa điểm tâm nóng hổi.

“Đừng, cô đừng mang ra đây, để lát nữa đóng gói cho tôi mang về!”

Vương Trùng la toáng lên.

Còn Triệu Đồng trừng lớn mắt nhìn Duyên ca của cậu ta cứ gấp từng miếng từng miếng thịt bỏ vào chén, ngay cả Lý Hách cũng nhìn Tạ Duyên như nhìn người ngoài hành tinh, phải biết rằng trước kia Tạ Duyên dù chỉ là một chút xíu thịt cũng không động vào.

Tô San thấy Tạ Duyên cũng ăn khá nhiều, lúc này mới thở phào, cô rất sợ không hợp khẩu vị của Tạ Duyên.

Lại gấp thêm một miếng rau xanh vào chén, không biết nghĩ tới điều gì, Tạ Duyên bỗng quay đầu qua, nhìn Tô San này giờ chỉ uống nước chanh:

“Cô sao không ăn đi?”

Tô San sùng sốt, bỏ ly xuống, cười cười nói:

“Tôi không giống các anh, tôi không thể ăn quá nhiều.”

Nói tới đây, người này giờ đang ăn là Đồng Nhạc lập tức buông đũa xuống:

“Không ăn nữa, không ăn nữa, hôm nay ăn nhiều như vậy, thầy giáo của em sẽ mắng em!”

Đây là sự bi ai của nữ nghệ sỹ.

Nhìn thấy tay chân cô mảnh khảnh như vậy, Tạ Duyên hơi nhú mày, vẻ mặt cảm xúc phức tạp.

“Ăn một bữa cơm của Tô San, tôi phải tập thể hình ba tiếng mới tiêu hao hết calo.”

Lý Hách cũng buông đũa xuống, lại uống một ngụm coca thật lớn.

Chỉ có Triệu Đồng vẫn tiếp tục ăn, dù sao hẳn không cần ăn kiêng hay tập thể hình gì, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Cuối cùng một bàn đồ ăn như vậy cũng không dư lại bao nhiêu, Tô San tính mang vứt bỏ hết đồ ăn thừa, Vương Trùng lại ngăn cản nói quá lãng phí, nhất định bắt cô phải gói lại mấy món điểm tâm để hân mang về.

Do tối nay lát nữa còn có lịch hẹn, Vương Trùng cũng không ở lại lâu, nghỉ ngơi tiêu thực một chút liền cùng Lý Hách ra về, nói là muốn đi tập thể hình. Lúc đi vẫn cầm theo hộp điểm tâm.

Đến lúc Tô San và Đồng Nhạc cùng nhau rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, chỉ còn nhìn thấy Triệu Đồng đang nằm trên sô pha không nhúc nhích, bụng còn nhìn thấy được là hơi nhô lên.

Chỉ có Tạ Duyên vẫn ngồi cầm máy tính bảng lướt lướt, Đồng Nhạc giờ cũng phải quay về trường học, Tô San cũng không tiện thúc giục Tạ Duyên rời đi, chỉ có thể đi tẩy trang và thay đồ, rồi pha trà mang qua.

“Hai người có muốn xem phim tiêu thực chút không?” Vừa nói vừa mang hai tách trà ra.

“Tôi giờ là phế nhân rồi, đi về trước đây.”

Triệu Đồng rất thức thời ôm bụng đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Nói xong, Tô San tay cầm hai tách trà đang ngờ ngác nhìn Tạ Duyên, thấy Tạ Duyên cũng không có tính toán rời khỏi, đành đưa một tách trà cho hắn.

Tiểu Chu cũng về, cả căn hộ chỉ còn hai người, Tạ Duyên tắt máy tính bảng, nhận lấy tách trà cô đưa uống một ngụm:

“Trà xuân Long Tĩnh?”

“Đúng vậy.”

Tô San cười cười ngồi ở một đầu khác của sô pha.

Có khả năng là do ảnh hưởng của kiếp trước, cô rất thích thu thập các loại trà, nhưng cũng không thường uống lắm, có điều xem ra Tạ Duyên là người thường xuyên uống trà, nhìn dáng vẻ hắn là đã nghiên cứu rất nhiều về trà đạo.

“Tôi cũng đi đây.”

Hắn đứng dậy, cầm lấy áo khoác vắt trên sô pha.

Không ngờ là Tạ Duyên đột nhiên ra về như vậy, Tô San cũng lập tức đứng lên:

“Để tôi tiễn anh.”

“Không cần đâu.”

Hắn cầm áo khoác và di động đi ra phía cửa.

Tô San đi theo sau, khách khí cười nói:

“Đồ ăn không hợp khẩu vị mong anh thông cảm.”

Hắn đặt tay lên chốt cửa, dừng lại, xoay người cúi đầu nhìn cô nghiêm túc nói:

“Sao cô biết không hợp khẩu vị của tôi?”

Bốn mắt nhìn nhau, lại kiểu ánh mắt này nữa, Tô San quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có một tia khác thường:

“Nếu anh thích thì tốt rồi.”

Cô hiện giờ đã thay một bộ quần áo ở nhà màu hồng nhạt, ống tay áo thùng thình, nhìn là biết cánh tay của cô mảnh khảnh đến mức nào, vậy mà còn muốn giảm cân? Ánh mắt hắn lại chuyển tới khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mộc của cô, này giờ vẫn nghiêng qua một bên, không dám nhìn thẳng hắn, Tạ Duyên tiến gần cô một bước, ghé đầu vào hỏi:

“Vậy cô có thích không?”

Hắn dựa vào quá gần, Tô San hơi kinh sợ, theo bản năng lui ra sau hai bước ánh mắt chuyển qua hết bên này tới bên kia né tránh:

“Đồ ăn do bản thân tôi làm, cho dù dở thế nào tôi cũng thích.”

“Vậy sao?”

Khóe môi hắn hơi mím lại, giọng nói trầm thấp:

“Vậy nếu tôi thực thích đồ ăn của cô thì làm sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bị Đoạt Mất Cơ Hội

“Vậy nếu tôi thực thích đồ ăn của cô thì làm sao đây?”

Tô San nghe vậy sững sốt, ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Duyên, cuối cùng chỉ khách khí cười cười:

“Tiếc quá, sắp tới tôi phải tiến hành quay bộ phim mới, sau này nếu có dịp thì sẽ mời anh ăn cơm.”

Cô cảm thấy khả năng là Tạ Duyên chỉ thích tài nấu nướng của cô.

“Khi nào mới có dịp?”

Hắn hỏi như kiểu tùy ý.

Tô San suy nghĩ một chút, không biết nghĩ tới điều gì, cuối cùng trả lời với Tạ Duyên:

“Không phải anh còn phải đi học thái quyền sao? Vậy chờ tới lúc anh học thái quyền xong tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Từ đầu đến cuối, cô đều nói chuyện khách khí với hắn như với người xa lạ, hoàn toàn không thân thiện giống như khi nói chuyện với Vương Trùng, nghĩ thế, thần sắc Tạ Duyên khẽ biến đổi, không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng rồi mở cửa tính đi khỏi.

“Anh đi đường cẩn thận.”

Cô nói xong tính khép cửa lại. Đúng lúc này bàn tay Tạ Duyên bỗng nhiên ngăn ở cạnh cửa, quay đầu lại nói với cô:

“Tạm biệt.”

Bận rộn như vậy, không biết khi nào hai người mới có thể gặp lại lần nữa.

Tô San hơi sững sốt, cũng cười nói:

“Tạm biệt.”

Nhìn thấy bóng Tạ Duyên biến mất trên hành lang, Tô San đóng cửa lại, quay lại phòng với tâm trạng khó hiểu, rồi lại thấy hình như phòng khách còn chưa lau thế là lại lấy cây lau nhà ra lau phòng khách một lượt.

Nếu nói lúc trước chỉ là suy đoán, thì thái độ hiện giờ của Tạ Duyên hình như cũng có thể giải thích một vài điều, có điều Tô San nghĩ chắc là do hắn thích tài nấu nướng của mình thôi.

Đi xuống lầu, Triệu Đồng đã đánh xe ra khỏi bãi đỗ xe dừng ở cổng chung cư chờ ở dưới, nhìn thấy còn có mấy bác gái thỉnh thoảng đi qua lại, Tạ Duyên phải cúi đầu kéo thấp mũ xuống, bước nhanh tới cửa trước xe mở ra ngồi vào.

Thấy sắc mặt Duyên ca nhà mình không tốt lắm, Triệu Đồng lập tức đoán được sự việc tiến hành không thuận lợi, có điều thật kỳ lạ, Duyên ca nhà mình vừa có tiền, vừa có khuôn mặt đẹp trai, còn có thân hình khôi ngô, vì sao cô Tô San này lại khó thu phục như vậy!

“Hiện giờ có phải mấy cô gái đều thích kiểu đàn ông trẻ tuổi?”

Triệu Đồng đang nhún chân ga đạp nhằm thành chân phanh, cứng đờ quay đầu qua, nhìn Tạ Duyên có vẻ rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Xong rồi, Tô San đã bức điên Duyên ca nhà mình rồi.

“Khụ khụ, chuyện này... tùy thuộc vào thẩm mỹ của mỗi người, có người sẽ thích kiểu đàn ông trẻ tuổi trắng trẻo thư sinh, nhưng cũng có người sẽ thích đàn ông rắn rỏi nam tính, anh xem, kiểu như Đồng Nhạc thì đâu có thích đàn ông như Vương Trùng đâu.”

Triệu Đồng nói một hơi dài, lại gất gao nhìn qua sắc mặt của Tạ Duyên, cậu ta thật sự không ngờ là Duyên ca nhà mình lại có một ngày không tự tin như vậy, nếu như Duyên ca còn không có tự tin thì những người khác còn sống sao đây!

“Có điều anh và Lý Hách cùng là kiểu rần ròi nhưng cũng không giống nhau, anh đẹp trai hơn anh ấy.”

Triệu Đồng cười hắc hắc nói.

Tạ Duyên liếc hần một cái, lại cúi đầu nhìn cánh tay mình:

“Có phải là da tôi đen quá không?”

Triệu Đồng: “.....”

Trời ạ! Duyên ca nhà hần thực sự bị điên rồi.

...

Kéo rèm cửa sổ ra, trời bên ngoài đã rất tối rồi, Tô San ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi chút, hôm nay cô thật là mệt, lướt lướt điện thoại, cô phát hiện Vương Trùng lúc nãy chụp ảnh ở nhà cô, còn đăng lên Weibo, nhưng cô cũng lên hot search.

Cư dân mạng A: “Tui...tui thấy Duyên ca nhà tui!!”

Cư dân mạng B: “Hừ! Vương Trùng đúng là kiểu con trai tâm cơ, vậy mà chỉ photoshop cho mỗi bản thân, sao anh không nghĩ tới Lý Hách nữa! Người ta đã đen tới mức nhìn không thấy gì, sao không chỉnh cho Lý Hách một chút!”

Cư dân mạng C: “Ha ha ha! Đàn ông mưu mô vậy mà cũng không chỉnh cho Duyên ca nhà tui trắng hơn, Tạ Duyên cũng đen a!”

Cư dân mạng D: “Muốn nhìn ông xã nhà tui, nhưng lại phải nhìn thông qua ảnh chụp của người đàn ông khác *khóe lớn*”

Cư dân mạng E: “Cảm giác trong đoàn phim tràn đầy gian tình *che mặt*”

Cư dân mạng F: “Chỉ có mình tui chú ý tới bàn đồ ăn kia thôi sao? Toàn bộ là do Tô San nấu?”

Cư dân mạng G: “Tôi không tin là do Tô San nấu, cuộc họp báo đóng máy của bọn họ kết thúc cách đây mới có ba bốn tiếng, tuyệt đối không thể làm ra một bàn đồ ăn như vậy *mim cười*”

Cư dân mạng H: “Tô tiểu thư suốt ngày chỉ lấy lòng người ta, lại khoe nhan sắc, lại lấy lòng người ta, hiện tại còn trở thành đầu bếp nhà hàng năm sao, nhưng dù như vậy không thể che lấp diễn xuất nát như cận bã của cô ta!”

Chính cư dân mạng đưa cô lên hot search, Tô San cảm thấy bản thân cũng giúp cho công ty tiết kiệm tiền marketing, hơn nữa cô cũng nhận ra một chuyện, những nghệ sỹ diễn xuất tốt, phẩm chất tốt, không có một chút vết đen nào ngược lại khó có thể nổi tiếng được, nếu có cũng chỉ là số ít mà thôi, còn những người đầy khuyết điểm vết đen ngược lại hot càng mau, giống như Tạ Duyên cũng có anti-fan, những người đó toàn nói hần giả vờ khiếm tốn, còn thích chơi chiêu trò, có điều mấy anti-fan thông thường đều bị fan của Tạ Duyên đàn áp.

Nếu cô ngay từ đầu đã có diễn xuất tốt, khẳng định sẽ không có nhiều người chú ý tới cô như vậy, chính vì vì diễn xuất của cô kém, nên mấy người đó mới thích lăng chửi, cho dù giờ diễn xuất của cô đột nhiên tốt hơn, mấy anti-fan cũng sẽ moi ra lịch sử đen tối của cô để nói, trong mắt của anti-fan, cô làm gì cũng đều là ra vế, giả vờ, trong trong mắt của fan hâm mộ thực sự, cho dù diễn xuất của cô kém thì cũng có thể tha thứ được.

Thực ra có nhiều nghệ sỹ trong giới nhìn bề ngoài có vẻ rất nổi tiếng, phần lớn đều biểu hiện giả dối, thường xuyên lăng xê để lên hot search, sau đó thường xuyên xuất hiện trên mấy chương trình truyền hình, cho dù chỉ là một tân binh vừa mới ra mắt, nếu làm vậy cũng sẽ khiến người ta có cảm giác cô ấy thật nổi tiếng, nhưng fan hâm mộ thực thụ thì rất ít, địa vị thấp, thực ra chỉ làm bộ cho người ta nhìn mà thôi.

Tô San cũng không cố gắng lấy lòng ai cả, cũng không cố gắng khoe khoang, vì những thứ cô làm được nếu thể hiện ra hết, thì sẽ khiến người khác hoài nghi cô thay đổi so với trước kia quá nhiều.

Ngày mai bắt đầu cùng đoàn làm phim tới phim trường khởi quay rồi, cho nên tối nay Tô San phải thu thập hành lý, quần áo, sáng sớm mai chị Lưu tới đón cô ra sân bay.

Hiếm khi mà ở sân bay cũng có paparazzi, còn có một số fan cầm bảng ghi tên cô, hiển nhiên là chị Lưu cũng không nghĩ tới đột nhiên sẽ có fan ở đây chờ, nhất thời cũng không tìm đâu ra vệ sỹ.

“A a a! Tô San!”

“Tô San, em yêu chị!”

Còn có mấy fan xông tới, phần lớn đều là nữ, tuy rằng không nhiều lắm, cũng được hai ba chục người, Tô San bị vây lại chặt như nêm, còn phải dựa vào chị Lưu mở đường mới đi được.

Mấy người khác ở sân bay thấy ồn ào cũng ghé mắt nhìn qua, cũng may lập tức có bảo vệ sân bay đến, cản lại mấy fan hâm mộ, cho đến khi cô tới cổng kiểm tra an ninh, Tô San lúc này mới tháo kính râm xuống thờ phào một hơi, còn thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn mấy fan hâm mộ vẫn đứng đó chưa chịu đi.

“Nhìn thấy không, em còn không đồng ý lắng xê, đây là hiệu quả kế hoạch marketing, cho dù hiện em còn chưa thực sự có tác phẩm nổi bật, nhưng nếu xuất hiện nhiều trên các phương tiện truyền thông, thế nào cũng có thể lôi kéo được một ít fan hâm mộ, hơn nữa hiện giờ em đang theo con đường chú trọng thể hiện nhan sắc, cái này là con đường thu hút nhiều fan nhất, một thời gian nữa chị sẽ giúp em nhận một vài lần chụp ảnh tạp chí thời trang, chụp hình ở sân bay, chụp hình trên phố, lúc đó sự tình sẽ còn thay đổi.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

Rất nhiều tân binh khi ra mắt, những công ty quản lý hay người đại diện cũng không biết xác định con đường khuynh hướng rõ ràng, nên có nhiều diễn viên đóng phim trên mạng cũng khó mà tiến sâu vào giới giải trí, dần dần lại càng bị đẩy ra ngoài, hiển nhiên là chị Lưu là một người đại diện rất có kinh nghiệm.

“Cái váy kia sao rồi?”

Tô San đi đằng trước hỏi.

Dứt lời, chị Lưu đi đằng sau cũng tùy ý nói:

“Chị cũng có quen biết với lãnh đạo của mấy nhà tài trợ trang phục, chỉ là một cái váy mà thôi, sao có thể bắt em phải đền, hơn nữa hôm qua khi em mặc lên hình không tệ, khí chất thể hiện ra rất phù hợp với tôn chỉ của nhãn hiệu này, chẳng qua do độ nổi tiếng của em còn chưa đủ, đến lúc danh tiếng của em được nâng lên, đừng nói chỉ là một cái váy, em phải trở thành nhà phát ngôn của cả thương hiệu mới được!”

Chị Lưu vĩnh viễn luôn tự tin như vậy, có điều do đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đã sớm có được mạng lưới quan hệ lớn không thể tưởng, chị ấy đúng là có tư cách để tự tin như vậy.

Lĩnh vực truyền hình, lĩnh vực điện ảnh, lĩnh vực thời trang, là ba lĩnh vực độc lập, có thể ở vị trí rất cao trong lĩnh vực truyền hình, nhưng ở lĩnh vực điện ảnh lại chỉ là diễn viên phụ, vì trong lĩnh vực điện ảnh cơ hội vai diễn chủ yếu nằm trong tay những đạo diễn nổi tiếng, cũng sẽ có một số tân binh đóng phim điện ảnh, bởi vì màn ảnh rộng có thể tiến xa, lại còn có thể hướng ra thị trường nước ngoài, mà mảng truyền hình thì chỉ có thể xuất hiện trong mắt khán giả trong nước mà thôi.

Còn lĩnh vực thời trang thì còn độc đáo hơn, trong giới thời trang, chưa chắc nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, nhiều người yêu thích hay nổi tiếng là có thể có được cơ hội tốt, cho nên những nghệ sỹ trẻ tuổi có nhiều fan cũng chỉ có thể lấy được những nhãn hiệu phổ thông, nhưng phải có cơ hội làm người đại diện của những thương hiệu quốc tế nổi tiếng xa xỉ, như vậy mới có thể nổi tiếng ở quốc tế, còn người phát ngôn ở một địa phương hay người phát ngôn trên toàn cầu hay đại sứ hình tượng thì lại cũng không giống nhau, đại sứ hình tượng chỉ là một cái tên, không có tác dụng gì, chỉ có người phát ngôn mới có thể chân chính làm ra tiền.

Có điều đáng tiếc là, trong nước những nghệ sỹ đại diện thương hiệu xa xỉ chân chính rất ít, toàn là những ảnh hậu lâu năm công thành danh toại, bởi vì họ có địa vị vững chắc mà có mạng lưới quan hệ rộng, còn người bình thường cũng không cần nghĩ tới, còn đối với việc có thể làm người phát ngôn cho một nhãn hiệu trên toàn cầu, thì trong nước chưa có một nghệ sỹ nào có thể.

“Phạm Mộng...”

“Chuyện Phạm Mộng em không cần xem vào, sớm hay muộn cũng có ngày cô ta sa chân tìm đường chết, hiện tại em đã tới giờ lên máy bay rồi, cứ tập trung nỗ lực đóng phim là được.”

Chị Lưu thần nhiên nói.

Nghe vậy, Tô Sam cũng không nói gì, giờ cô cũng không tính để ý tới Phạm Mộng, hiện tại chưa tới lúc đó.

Địa điểm phim trường là một vùng ngoại ô ở Giang Thị, cảnh cũng khá đẹp, trước đây cũng có vài bộ phim quay chụp ở đây, dù sao cũng là phim võ hiệp, toàn lấy mấy cảnh sông núi nước non gì đó.

Tô San lúc tới phim trường vừa lúc chuẩn bị làm nghi thức khởi máy, giờ cô là nữ chính cho nên vị trí sẽ đứng bên trong, Chu Cẩm Cẩm thủ vai nữ thứ nên đứng cạnh cô, hôm nay cô ấy còn mặc một chiếc váy đỏ thắm ngắn cùn, lộ ra một đôi chân trắng nõn, có vẻ hôm nay muốn cướp nổi bật của cô, có điều Tô San cũng không để ý, chân Chu Cẩm Cẩm quá thô, hiển nhiên chính cô ấy còn không biết tự hiểu lấy.

Sau khi dâng hương, những phóng viên bu quanh phòng vẫn Giang Dân, cũng có người phóng viên cô.

Rất nhiều camera chụp hình, quay phim, ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, hôm nay Tô San chỉ trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy hồng nhạt dài tới đầu gối, cũng không quá mức lòe mắt.

“Giang Dân, anh có biết chuyện đồn đãi trên mạng không? Anh cảm thấy giữa Tô San và Mục Dao thì ai là người thích hợp với nhân vật này hơn?”

Một phóng viên báo giải trí đứng ra tiên phong hỏi Giang Dân, vấn đề khá bén nhọn, cũng không có tí nào bận tâm việc Tô San hiện còn đang đứng ở bên cạnh, có điều nếu hiện tại Mục Dao mà là người đứng ở đây, phóng viên đó tuyệt đối không dám hỏi vậy.

Trước mặt rất nhiều microphone của một số trang web video và một số trang báo mạng, ánh đèn flash không ngừng nghỉ, Tô San mãi cũng không thoát khỏi vòng vây phóng viên, chị Luru đứng ở bên kia nhảy mắt với cô.

Cũng may Giang Dân cũng đã quen với việc này, khoe môi hơi cong, trả lời không chút do dự: “Tô San chính là nữ chính trong lòng tôi.”

Được rồi, rốt cuộc đám phóng viên đã có đề tài để viết rồi, nữ phóng viên kia có vẻ còn chưa hài lòng, muốn rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục đuổi microphone hỏi:

“Anh cảm thấy diễn xuất của Tô San so với Mục Dao thì tốt hơn sao?”

Cái cô phóng viên này hỏi rất bén nhọn, Giang Dân cũng không khách khí, trực tiếp mỉm cười nói:

“Cô cảm thấy diễn xuất của ai tốt hơn?”

Nữ phóng viên không nói gì, một phóng viên khác đưa microphone lại gần Tô San hỏi:

“Đối với những đồn đãi trên mạng nói rằng cô đoạt vai diễn của Mục Dao, cô cảm thấy thế nào?”

“Anh đã nói là đồn đãi, đồn đãi thì không phải là sự thật.”

Tô San mỉm cười trả lời.

“Có người nói chị của cô là Phó chủ tịch của Orange Video, có đúng vậy không?”

“Ngày hôm qua Vương Trùng có đăng hình ăn cơm ở nhà cô, quan hệ của hai người rất tốt sao?”

“Giang Dân, tất cả mọi người đều tò mò quan hệ của anh và Dương Chi, hai người có phải đang hẹn hò không?”

“Anh thích kiểu con gái như thế nào?”

Các phóng viên đều hỏi tới tấp, vấn đề càng bén nhọn hơn, cho đến lúc trả lời phóng viên xong đã hết khoảng nửa tiếng, cuối cùng vẫn là bị người đại diện kéo đi, nếu không trả lời mãi cũng không hết câu hỏi của phóng viên.

Đoàn phim có dựng ở vùng ngoại ô một cái nhà gỗ nhỏ làm cảnh quay, nữ chính ở cùng với sư phụ ở chỗ này, còn hóa trang này nọ sẽ tiến hành trong xe.

Thật vất vả mới thoát khỏi đám phóng viên, chị Luru kéo Tô San qua một bên dặn dò:

“Ở chỗ này không quá cách biệt với bên ngoài, cho nên thường có nhiều paparazzi vào chụp lén, em chú ý hình tượng một chút, nếu như có bị người ta chụp lại việc em nói chuyện với Giang Dân hay gì đó, em cũng đừng vội vã thanh minh làm sáng tỏ, cứ giữ thái độ ba phải là được.”

“Em biết rồi.”

Tô San thân nhiên nói.

Thấy vậy, chị Luru có vẻ còn muốn nói gì đó nhưng thấy phóng viên vẫn đứng đầy bên kia, cuối cùng lại không nói ra, chỉ dặn cô chú ý này nọ một chút.

Đến lúc chị Luru đi khỏi, Tô San về lại xe bảo mẫu để nghỉ ngơi rồi còn trang điểm, ngồi lướt di động, cô phát hiện video phỏng vấn lúc nãy của cô và Giang Dân đã đăng lên mạng, Tô San cũng đoán được chỉ lúc sau nhất định fan Mục Dao sẽ bay vào chửi cô tới tấp.

Nhưng hôm nay tin nóng hàng đầu lại là tin khác, hóa ra là có một trang báo nào đó đăng tin là Tạ Duyên sắp trở lại đóng phim truyền hình, hơn nữa hình như là phim thần tượng chuyển thể từ tiểu thuyết tình yêu đô thị, tuy rằng chỉ là một tin nóng chưa được xác thực nhưng fan vẫn nổi bão.

Cư dân mạng A: “Tạ Duyên cũng đi đóng phim thần tượng, vậy ngày mà tôi trúng số độc đắc chắc không còn xa nữa phải không?”

Cư dân mạng B: “A a a! Đây là sự thật sao? Ông xã nhà tui rất cực muốn đóng tổng giám đốc bá đạo sao? Cứ nghĩ tới là thấy cảm xúc dạt dào mệnh mạng!”

Cư dân mạng C: “Không muốn! không muốn! Tôi không muốn nhìn thấy ông xã ân ái với người phụ nữ khác!”

Cư dân mạng D: “Tâm hồn thiếu nữ của mấy bác gái lại bùng cháy!”

Cư dân mạng E: “Ha ha, đám fan nào tàn nào đó lúc nào cũng cố ý tỏ vẻ khiêm tốn, bây giờ lại ầm ĩ!”

Cư dân mạng F: “Ôm mạng đi Tạ Duyên nhà tui, fan hâm mộ tốt nhất nên chờ thông tin chính thức, từ chối việc báo lá cải và anti-fan mang ra bàn luận *mỉm cười*”

Tạ Duyên đóng phim thần tượng, vừa nhìn là biết tin vịt, rõ ràng bộ phim sắp tới của hần là một bộ phim hành động, sao có thể đi đóng phim thần tượng

được, hẳn nhìn là thấy không giống người sẽ đi đóng phim thần tượng. Tô San lướt lướt xem qua mấy bình luận bên dưới, trong lòng cũng không hề tin tưởng mấy tin vọt kiểu này.

Cảnh đầu tiên quay là Chu Cẩm Cẩm thủ vai nữ thứ cùng quản gia nhà mình đi tìm thần y, để mời về chữa bệnh cho cha của nàng, sau đó gặp được nữ chính, nữ thứ ngang ngược kiêu ngạo vô lý, còn vừa đi vừa mắng thần y sao lại mở một nơi hẻo lánh như vậy, bị nữ chính nghe thấy, tất nhiên nữ chính không thích người khác mắng sư phụ của nàng, sau đó chạy ra trêu chọc nữ thứ. Bị phát hiện đang mắng người khác, nữ thứ càng ghét nữ chính, hai người chửi nhau mâu thuẫn đánh nhau.

Cảnh đầu là cảnh diễn của Chu Cẩm Cẩm, cũng bị NG một hồi, có điều do là phim truyền hình nên không yêu cầu nghiêm khắc về diễn xuất như phim điện ảnh, cho nên qua loa đại khái một hồi, đạo diễn cũng chấp nhận, chỉ là hơi đối lập với diễn viên gạo cội đóng vai quản gia kia, diễn xuất của Chu Cẩm Cẩm đúng là không thể coi được, Tô Sam rốt cục cảm nhận được tâm trạng của một khán giả ngồi xem diễn viên có diễn xuất kém là như thế nào.

“Tô San, cô lại đây buộc dây thép, chuẩn bị đóng cảnh nhảy xuống từ trên cây!”

Đạo diễn cầm loa hô.

Nghe vậy, Tô San thả quạt xuống, qua đó để nhân viên đoàn phim buộc dây cho cô, cô cũng không sợ độ cao, cho nên rất nhanh đã được kéo đưa lên cành cây trên cao, điều chỉnh tư thế thật tốt, rồi đạo diễn lại hô mọi người chuẩn bị bắt đầu quay.

Phim truyền hình có nhiều tập, cho nên trong quá trình quay phim cũng không đòi hỏi quá cao, ở mỗi cảnh quay đạo diễn cũng không chỉ đạo quá nhiều, phần lớn đều dựa vào cảm nhận và biểu hiện của diễn viên.

“Mọi người chuẩn bị, action!”

Đạo diễn dứt lời, màn ảnh quay tới Tô San, có vẻ nghe thấy có người đang mắng sư phụ cô, cô hơi tròn mắt, tròn mắt chuyển động, liền thấy được Chu Cẩm Cẩm đang đi phía dưới vẫn đang mắng nhiệt tình.

Nàng dựa vào thân cây trên cao, một tay kê dưới đầu, một tay cầm viên đá, khoe mắt hơi nhìn xuống, đột nhiên phi viên đá xuống dưới!

“A!”

Chu Cẩm Cẩm tỏ vẻ đau đớn che trán, sau đó nhìn tứ phía:

“Ai? Là tên nào, còn không chịu xuất hiện trước mắt bản tiểu thư!”

Nhìn xung quanh, dường như cảm nhận được Tô San ở trên cây, nàng ta lập tức trừng mắt thất lớn, dùng ngón tay chỉ vào Tô San:

“Hóa ra là nha đầu thú vị này, mau xuống đây cho bản tiểu thư!”

“Tiểu thư...”

Quản gia đứng bên cạnh hơi kéo tay áo của Chu Cẩm Cẩm, ý bảo nàng ta đừng quá mức xúc động.

Nơi non xanh nước biếc, xung quanh đều là cây cối xanh tốt um tùm, khi màn ảnh chiếu tới, Tô San nhắm mắt, lười biếng ngáp một cái:

“Thật trùng hợp, sao trong rừng lại có thể nhảy ra một con chó điên.”

“Ngươi...ngươi...buồn cười!”

Chu Cẩm Cẩm tức giận rút kiếm ra, có vẻ muốn xông lên động thủ.

Đúng lúc này, Tô San cũng hơi tròn mắt, bay lên một cái sau đó phi từ trên cành cây cao xuống, quạt đạo cụ còn quạt lên khiến tà áo của cô bay bay rất có tiên khí.

Vừa rơi xuống đất, Tô San liền bắt hai tay sau lưng, vẻ mặt tò mò, nhìn Chu Cẩm Cẩm một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng lạnh lạnh nói:

“Các ngươi là ai?”

Khuôn mặt tinh xảo của nàng tràn đầy nét tò mò vô tội, có thể do tuổi tác còn trẻ, nhìn cũng không cảm thấy ngán ngẫm, nhưng ngược lại bộ dáng tức giận của Chu Cẩm Cẩm nhìn là thấy cảm giác ra vẻ, đối lập vậy, những nhân viên đoàn cũng cảm thấy kỳ quái, diễn xuất của Tô San này không phải trước đây đều rất kém sao? Sao giờ nhìn thì hình như không phải vậy.

Chu Cẩm Cẩm có vẻ cũng phát hiện chuyện này, lại sợ bị Tô San đoạt mất sự nổi bật, cảm xúc trên mặt nhìn càng cố ý diễn, lập tức rút kiếm ra nhắm vào Tô San:

“Tên hủ của bản tiểu thư mà ngươi có thể hỏi sao?”

Nhìn thấy kiếm kề gần cổ, Tô San cũng không sợ hãi, mà bỗng nhiên quay đầu, nháy mắt nghịch ngợm nói:

“Người không nói ta cũng biết, còn không phải tên là chó điên sao!”

“Người...”

Chu Cẩm Cẩm lại muốn cầm kiếm đâm nàng.

“NG!” (*NG: cảnh quay không tốt, cảnh bị hỏng)

Đạo diễn tỉnh thần một hồi cảm loa hô:

“Chu Cẩm Cẩm, tư thế cầm kiếm của cô không đúng, cậu phụ trách chỉ đạo võ thuật, ra điều chỉnh cho cô ấy chút đi.”

Không so thì không thấy, sao Tô San và Chu Cẩm Cẩm đúng là khác một trời một vực, đạo diễn cũng không muốn nói ra chuyện gì, dù sao Chu Cẩm Cẩm cũng là do đi cửa sau vào đây!

Nhìn thấy do mình mà NG, Chu Cẩm Cẩm cũng có vẻ hơi xấu hổ, không vui trừng mắt Tô San, liếc qua bên kia uống nước.

Lúc này, chuyên viên trang điểm của Tô San cũng lập tức qua dặm phấn cho cô, hôm nay nóng như vậy, lớp hóa trang rất dễ trôi.

Mấy cảnh quay sau đó cũng xem như khá thuận lợi, chuẩn bị đổi địa điểm quay mấy cảnh khác, Tô San lại nhận được cuộc gọi của chị Luru, nói bộ phim thần tượng tình yêu đô thị cô đang chuẩn bị nhận vai đã bị người khác đoạt trước rồi!

“Nghe nói là Dương Chi chủ động liên hệ bên nhà chế tác phim, so sánh với em, nhà sản xuất tất nhiên chọn Dương Chi, hơn nữa do chúng ta cũng chưa chính thức ký hợp đồng với họ nên không thể làm gì khác.”

Giọng nói chị Luru đầu dây bên kia có vẻ khá nghiêm túc.

Tô San ngồi trong xe bảo mẫu hiện chuẩn bị muốn ngủ, nghe vậy lập tức tỉnh cả ngủ, kinh ngạc nói vào điện thoại:

“Không phải chị nói bộ phim này chỉ là một bộ phim nhỏ thôi sao? Dương Chi sao tự nhiên lại muốn đóng bộ này?”

Một bộ phim nhỏ thì thù lao đóng phim cũng không cao, hơn nữa đội chế tác cũng không quá mức xa hoa, Dương Chi hoàn toàn không cần phải hạ mình đi đóng mấy phim kiểu này.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Gặp Mặt

Một bộ phim nhỏ thì thù lao đóng phim cũng không cao, hơn nữa đội chế tác cũng không quá mức xa hoa, Dương Chi hoàn toàn không cần phải hạ mình đi đóng mấy phim kiểu này.

“Chuyện này chị cũng không rõ lắm, chắc phải đi hỏi thăm người khác xem sao, có điều nếu thực sự là phía Dương Chi chủ động liên hệ đoàn làm phim, chắc chắn bộ phim này có lợi ích gì đó mà chúng ta không biết, cho nên chúng ta nhất quyết không thể từ bỏ bộ phim này, cứ để thăm dò đã rồi tính, xem thái độ bên phía nhà sản xuất như thế nào.”

Chị Luru nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì, chỉ trầm mặc ngồi trong xe.

Cho đến lúc Tiểu Chu ở ngoài xe gọi cô ra ngoài, Tô San mới hồi thần lại, nói với chị Luru đầu dây bên kia:

“Chị cứ xem xét lại cẩn thận nhé, em giờ phải ra đóng phim.”

Nghe vậy, chị Luru vội vàng nói:

“Từ từ, còn có chuyện cần nói với em, chị đã liên hệ với người đại diện của Giang Dân, giờ do em không nổi tiếng lắm, không thuận lợi cho việc truyền phim, nên muốn lãng xê để thu hút fan couple của hai người trước đây, tối ngày một em ra ngoài ăn cơm với Giang Dân, lúc đó sẽ có paparazzi chụp hình, mọi chuyện đã bàn bạc xong rồi, em nhớ phối hợp một chút là được.”

Nghe vậy, Tô San im lặng suy tư một hồi mới “À” một tiếng.

Cúp điện thoại, cô lại xuống khỏi xe bảo mẫu qua bên kia quay phim, hôm nay là cảnh quay cuối cùng quay tại đây, ngày mai sẽ phải chuyển qua địa điểm quay ở Thượng Hải.

Đi vào khu vực quay chụp, Tô San nhìn lướt qua một vòng, thấy Chu Cẩm Cẩm đang ngồi bên cạnh Giang Dân, cười cười nói gì đó, thoát nhìn rất nhiệt tình, nhưng Giang Dân vẫn không có biểu tình gì, không mặn không nhạt.

“Chị Tô, chị không biết đâu, Chu Cẩm Cẩm giống như trò cười vậy, giờ Giang Dân chỉ cần đăng gì đó lên Weibo, cô ta liền vào bình luận, làm giống như bọn họ thân thiết lắm vậy á, rốt cục chỉ muốn bám vào để được người ta chú ý mà thôi, bị fan của Giang Dân mắng thê thảm vẫn bám riết không buông, chị thấy không, Giang Dân này giờ chẳng nói gì, có khi trong lòng anh ấy đang mắng chửi cũng nên!”

Tiểu Chu nhìn qua bên phía đó cười nhạo.

Tô San cũng không nói gì thêm, đi qua dưới tán cây ngồi chờ quay.

Trong chốc lát, Giang Dân cũng đi qua bên này, thấy trong tay cô còn đang cầm một cây sáo, nhìn có vẻ lát nữa quay định tự thổi sáo, không khỏi tò mò ngồi xuống cạnh cô:

“Cô học thổi sáo lâu chưa?”

Thấy Giang Dân qua đây, Tô San cũng khẽ gật đầu chào rồi trả lời:

“Cũng tạm.”

Không biết nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên nghiêm túc, tò mò nhìn Giang Dân hiện đang mặc một bộ đồ hiệp khách:

“Tôi... nghe nói....hồi trước anh có đề cử tôi, vì sao vậy?”

Chuyện này cô đã sớm muốn hỏi.

Nghe vậy, Giang Dân cũng chỉ cười cười, không cố kỵ gì ngồi xuống cạnh cô, tùy ý nhặt một viên đá ném vào dòng suối nhỏ không xa phía trước:

“Cô cảm thấy là vì sao?”

“Do tôi xinh đẹp sao?”

Cô cười cười nói đùa.

Quay đầu qua, nhìn thấy mấy sợi tóc bên tai cô bị gió thổi nhẹ, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn mang theo ý cười thản nhiên, ý cười lại không tới đáy mắt, Giang Dân bỗng nhiên ghé đầu qua nói:

“Đúng vậy, cô xinh đẹp.”

Hai người nhìn nhau, do Giang Dân ghé vào gần quá, Tô San theo bản năng ngồi dịch xa ra chút, cũng cười cười:

“Vậy phải cảm ơn mẹ của tôi rồi.”

Dứt lời, Giang Dân đang tính nói gì đó, đạo diễn đứng bên kia đã hô lớn bắt đầu quay.

...

Đẩy mở cửa biệt thự, Hạ Hoa cầm một túi văn kiện đi vào trong, ở lầu một chỉ có di giúp việc quét nhà, nhìn thấy Hạ Hoa tới, lập tức cười tiếp đón:

“Di Chu, Tạ Duyên đâu?”

Hạ Hoa nhìn lướt toàn bộ đại sảnh, lại ngẩng lên nhìn trên lầu.

Nghe vậy, di Chu lập tức chỉ lên lầu hai nói:

“À, cậu ấy đang ở trong phòng huấn luyện trên lầu hai.”

Dứt lời, Hạ Hoa không nhịn được nhú mi, có vẻ không vui nhìn lên lầu, cuối cùng vẫn bước lên cầu thang xoắn ốc đi lên.

Đi hết hành lang, đi tới gian phòng cuối cùng, cửa đang khép hờ, đẩy ra, khi hấn đi vào, thấy một cái bao cát như muốn bay ra.

“Khụ khụ!”

Hạ Hoa ho nhẹ hai tiếng.

Người ở trong phòng có vẻ đã thấy hắn, tháo xuống bao tay đánh quyền, lấy khăn lông đang vắt trên vai lau mồ hôi trên trán, người huấn luyện da đen đứng bên cạnh cũng làm một động tác tay xin chào, rồi nói một câu tiếng Thái, thấy Tạ Duyệt giờ tay ra hiệu OK liền xách quần áo đi ra.

Hạ Hoa nghiêng người tránh cho người huấn luyện da đen đi ra, lại đi tới bên cạnh Tạ Duyệt, giờ tay nắm vai phát lên cánh tay của Tạ Duyệt hỏi:

“Cậu đang tính đi thi quyền anh à?”

Tạ Duyệt liếc hắn một cái, lại lấy khăn lông lau mồ hôi, rồi đi ra khỏi phòng.

Thấy vậy, Hạ Hoa vẫn đứng im, không mặn không nhạt cười nói:

“Phim thần tượng của cậu, có lẽ sẽ phải đổi người đóng nữ chính.”

Quả nhiên, Tạ Duyệt dừng bước chân, quay đầu lại:

“Anh có ý gì?”

Biết ngay là Tạ Duyệt đã bị mê thần hồn điên đảo, Hạ Hoa cũng không đùa hắn, mà nói thẳng:

“Trên đời này không có tường nào không lọt gió, cậu muốn đóng bộ phim kia, thế nào cũng có người nghe được phong phanh, hơn nữa Tô San lại không quá nổi tiếng, chỉ cần Dương Chi chủ động liên hệ nhà sản xuất, là một người thông minh đều biết nên lựa chọn như thế nào, hơn nữa Dương Chi người ta còn muốn giảm thù lao đóng phim xuống một nửa, nhà sản xuất tất nhiên là mong còn không được.”

“Này, đây là hợp đồng, cả bộ phim thù lao là tám ngàn vạn, cộng với 10% hoa hồng, cậu có ký không?”

Hạ Hoa tiến lên một bước, giờ ra túi văn kiện, làm một người đại diện, hắn cũng không để Tạ Duyệt đóng phim truyền hình với thù lao ilet.

Tạ Duyệt: “Anh nghĩ sao?”

Biết ngay hắn sẽ như thế, Hạ Hoa thờ dãi:

“Được rồi, tôi sẽ giải quyết giúp cậu, đảm bảo cuối cùng cậu có thể cùng cô Tô San kia ngọt ngọt ngào ngào đóng phim thần tượng của cậu.”

Nói tới đây, thấy Tạ Duyệt chuẩn bị đi tắm, Hạ Hoa lập tức nhanh chân theo sau:

“Cậu nói thật với tôi đi, có phải cậu vẫn chưa theo đuổi được Tô San?”

Đi qua hành lang, tới phòng của mình, Tạ Duyệt đặt tay lên cửa, quay đầu lại nhìn Hạ Hoa:

“Chỉ là tạm thời thôi.”

Cửa phòng sau khi bị đóng lại, Hạ Hoa hừ lạnh một tiếng, hắn muốn nhìn xem, Tạ Duyệt khi nào sẽ chán cô Tô San kia.

...

Tối nay đoàn phim kết thúc công việc khá sớm, theo kế hoạch là sẽ cùng Giang Dân ra ngoài ăn cơm, Tô San thật sự không muốn đi, địa điểm ăn tối do Giang Dân quyết định, là một nhà hàng Thái.

Cả hai đều không đi cùng trợ lý, đi vào một phòng riêng, Tô Sang đang tính đi qua kéo lại rèm cửa, nhưng nhớ tới lời chị Lưu lại thôi.

“Cô muốn ăn gì?”

Giang Dân ngồi nhìn menu.

Tô San ngồi xuống phía đối diện Giang Dân, tùy ý nói:

“Tôi thì tùy tiện.”

Đối với quyết định này của chị Lưu, Tô San tất nhiên là không thích, có điều đây là ý muốn của đoàn phim, do cô không nổi tiếng lắm, không nhiều người chú ý, khó có thể tuyên truyền phim, chỉ cần cố gắng phối hợp chút để có đề tài đề đăng lên, điều này khi ký hợp đồng thực ra trong lòng mọi người đều biết nhưng không nói ra, giờ không thể nói ký xong hợp đồng rồi cô muốn qua cầu rút ván từ chối tuyên truyền.

Có điều cũng không quá tệ, so với Khúc Văn, Giang Dân cũng khá khách sáo, hơn nữa chỉ cần phim bắt đầu phát sóng là có thể làm sáng tỏ.

“Không có món nào tên tùy tiện.”

Giang Dân ngẩng đầu, hơi mỉm cười.

Thấy vậy, Tô San cũng khẽ cười một tiếng, cuối cùng vẫn cầm lấy menu từ bên Giang Dân, nhìn lướt qua:

“Tôm nướng tiêu tỏi kiểu Thái, cà ri thịt bò, được rồi, còn lại anh gọi đi.”

Tô San đưa lại menu cho hắn.

Giang Dân cũng chọn thêm mấy món, sau đó gọi người phục vụ, mặc dù chung quanh phim trường có mấy nhà hàng thường có người nổi tiếng tới ăn cơm, nhưng người phục vụ cũng khá kích động xin chữ ký của Giang Dân, Giang Dân còn chụp hình chung với cô ấy.

Tô San lâu lâu sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng có biết bên ngoài nhất định có paparazzi để chụp bọn cô.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, giờ đang trong quá trình quay, Tô San tất nhiên không dám ăn quá nhiều, cho đến lúc di động đột nhiên có âm báo tin nhắn, cô cầm lên mở ra thì thấy là tin nhắn của Tạ Duyệt.

Tạ Duyệt: “Đã kết thúc công việc chưa?”

Tô San nhú mi, theo bản năng ngược lên nhìn Giang Dân phía đối diện, sau đó lại cúi xuống nhắn tin.

Tô San: “Ừm.”

“Cô không ăn hả?”

Tô San ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Dân gấp vào chén cô một con tôm, sau đó còn cầm một mảnh giấy ăn định lau khóe miệng cho cô, Tô San theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, nghĩ tới gì đó, đành nhận lấy miếng giấy ăn tự lau, hơi xấu hổ.

Người con gái đối diện mặc dù chỉ để mặt mộc, nhưng lại tạo cảm giác thanh khiết sạch sẽ như vậy, Giang Dân nhìn cô một hồi lâu, bỗng nhiên hỏi:

“Cô có bạn trai chưa?”

Hắn đột nhiên hỏi như vậy khiến Tô San hơi kinh ngạc, đúng lúc âm báo tin nhắn của di động vang lên, Giang Dân thì ngồi phía đối diện mỉm cười nhìn cô, da Giang Dân không trắng lắm, ngũ quan cũng không quá tuần mỹ như Vương Trùng, nhưng kết hợp lại thì lại tạo cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, lúc này bình tĩnh nhìn cô, cũng không rõ là đang nói giỡn hay nghiêm túc.

Về mặt Tô San không thay đổi hỏi lại.

“Sao vậy?”

Dứt lời, Giang Dân ghé đầu lại gần phía cô, cười cười nói:

“Cô có muốn làm tiết mục này trở thành sự thật luôn không?”

Tô San: “.....”

Cô cười một tiếng, sau đó bưng ly nước lên uống một ngụm.

“Câu nói đùa của anh không buồn cười chút nào.”

“Cô cảm thấy tôi đang nói đùa sao?”

Về mặt của Giang Dân trở nên nghiêm túc hơn.

Đặt ly nước xuống bàn, cô cũng vô cùng nghiêm túc nhìn Giang Dân ngồi đối diện, trả lời uyển chuyển:

“Hiện giờ tôi chỉ muốn tập trung phát triển sự nghiệp.”

Tô San chưa từng yêu đương, đời trước cũng rất ít khi tiếp xúc với nam giới, tới đời này mặc dù cũng tiếp xúc với khá nhiều người khác phái, nhưng cũng không có suy nghĩ vấn đề thích hay không, hiển nhiên là cô không có cảm xúc gì với Giang Dân.

Bình tĩnh nhìn cô, Giang Dân bỗng nhiên cười lên một tiếng, cũng khá sáng khoái, uống một ngụm nước, nói:

“Không ngờ là lần đầu tiên tôi chủ động lại bị từ chối, do hôm nay ra khỏi nhà không xem lịch hoàng đạo sao?”

Tô San cười cười bắt đầu dĩ nhiên nói:

“Anh rất tốt....”

“Dừng dừng dừng, cô không cần phát thẻ người tốt cho tôi, cô có phải tính nói là, tôi rất tốt nhưng chúng ta không thích hợp? Vậy cô thích người như thế nào?”

Giang Dần cũng không vì vậy mà khó chịu, vẫn khách sáo như trước.

Nghe vậy, Tô San cũng không biết trả lời như thế nào, đời trước cũng không để ý tới chuyện thích hay không thích, một cô nương khuê các chưa thành thân thì sao có thể thích một nam tử xa lạ, cho dù có thích, cũng là do thích quyền thế của họ, giờ cũng vậy, cô thực sự không biết mình thích người như thế nào, mấy chuyện yêu đương gì đó, trong đầu cô đều không có một tý ý niệm gì.

“Lý tưởng là một chuyện, hiện thực lại là chuyện khác, giờ anh hỏi vậy, tôi thực sự không biết.”

Tô San nói với giọng bình bình.

Tuy rằng không suy nghĩ nhiều lắm, nhưng cô vô cùng rõ ràng, cô mong muốn người đó phải là người chung thủy với cô tới già, đối tốt với cô, còn những chuyện khác thì cô cũng không nghĩ tới.

“Haizz dù vậy, chắc tôi cũng không phải hình mẫu lý tưởng của cô, nhưng thực tế cũng có tình huống lâu ngày sinh tình mà, giờ cô không thích không có nghĩa là sau này cô không thích, đúng không?”

Giang Dần nhướn mày, có vẻ nhất định phải thuyết phục cô.

Thực ra từ khi debut tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn chủ động ngỏ lời với người ta.

Nghe vậy, Tô San cười khỏ một tiếng:

“Tôi chỉ xem anh như bạn bè.”

Thấy cô chuẩn bị lại phát thẻ người tốt, Giang Dần vội ngăn cô đừng nói nữa, sau đó ăn cơm cho xong.

Tô San nhìn xuống điện thoại trong tay, thấy Tạ Duyên đã nhắn lại hai tin.

Tạ Duyên: “À.”

Tạ Duyên: “Ngủ ngon.”

Tô San cảm thấy buồn cười, nói chuyện như vậy đúng là tác phong của Tạ Duyên, hơn nữa hắn ngủ sớm vậy hả?

Tô San lại trả lời lại, hỏi hắn có định đi phòng thu để phối âm không.

Bởi vì vài cảnh quay khi đóng ở phim trường có một số câu thoại nghe không rõ, cho nên cần diễn viên đến thu âm hậu kỳ bổ sung. Đoàn phim này cũng còn tốt chán, phần lớn đều là sử dụng lời thoại nguyên bản của diễn viên khi quay phim luôn, một số đoàn phim khác, rất nhiều diễn viên phải đi thu âm lồng tiếng lại toàn bộ.

Cô vừa mới gửi qua 30 giây, thấy có tin nhắn đã trả lời lại.

Tạ Duyên: “Có.”

Tô San: “Mấy bữa nay anh luyện thái quyền sao rồi?”

Tạ Duyên: “Cũng tạm, chỉ là gần đây ăn uống không tốt.”

Tô San hơi sững sốt, không biết nên trả lời thế nào, cô cũng không thể nói mời người ta ăn cơm, dù sao khác biệt nam nữ, nếu Tạ Duyên có ý gì với cô, cô càng phải duy trì khoảng cách.

Tô San: “Vận động cơ thể như vậy tiêu hao rất nhiều năng lượng, anh nên uống nhiều canh bổ, cũng không nên kén ăn, thực ra thịt ăn cũng rất ngon, anh không thể không ăn thịt, phải kết hợp thịt cá rau củ mới đúng đắn.”

Không suy nghĩ gì gửi tin nhắn xong, Tô San đột nhiên cảm thấy hình như mình hơi lo chuyện bao đồng, lập tức xóa tin nhắn, hy vọng Tạ Duyên vẫn chưa nhìn thấy.

Có điều đáng tiếc là, vài giây sau có tin nhắn trả lời.

Tạ Duyên: “Tôi không ăn quen đồ ăn người khác làm.”

Tô San:

“Cô đang nói chuyện với ai vậy, không ăn à? Cô gầy như vậy, còn giảm cân nữa chắc thành cái que.”

Giang Dần nghiêm túc nói.

Tô San lập tức ngẩng đầu, cười nói:

“Lên màn hình nhìn sẽ béo hơn ngoài đời, diễn viên nữ tội tôi không giống như nam diễn viên các anh.”

Nói xong, cô lại cúi đầu gửi tin nhắn trả lời lại.

Tô San: “Vậy từ trước tới giờ anh sống thế nào?”

Tạ Duyên: “Tôi cũng không biết trước giờ tôi sống như thế nào.”

Tô San cũng không biết phải nói gì, có điều thấy Giang Dân ăn xong rồi, cô cũng đi theo hắn thanh toán tiền rồi đi khỏi nhà hàng.

Đương nhiên Giang Dân là người thanh toán, thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông của hắn, Tô San cũng không tranh giành, sau đó hai người lên xe quay về khách sạn.

Ngồi trên xe, nhìn qua kính chiếu hậu, Tô San rõ ràng có nhìn thấy một chiếc xe đi theo tội cô, cũng không biết lúc này họ chụp được cái gì.

Sau khi về tới khách sạn, cô liền tắm rồi đi ngủ, có thể đoán được là mai sẽ có chuyện gì đang chờ cô.

Ngày hôm sau, cô dậy sớm đi đến phim trường quay cảnh đầu tiên, rốt cục cô là nữ chính nên cảnh diễn khá nhiều, bận rộn quay cả buổi sáng, cô phát hiện mấy nhân viên đoàn nhìn cô với ánh mắt lạ, vất vả mới đến giờ trưa nghỉ ngơi, lại thấy trên mạng lại nổi bão.

Mấy nhà truyền thông thích nhất là tạo ra đề tài để bàn luận, có điều cũng chỉ là chụp mấy tấm ảnh cùng nhau ăn cơm, liền giật tít #Giang Dân, Tô San bí mật hẹn hò lúc đêm khuya, phim giả tình thật?#

Trong bài viết còn nói tội cô cùng ra vài khách sạn, cử chỉ thân mật, nhất định là phim giả tình thật, chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, phía dưới bình luận đã lên tới hai mươi vạn, bao nhiêu fan hâm mộ cũng bùng nổ rồi.

Cư dân mạng A: “Không! Couple Tô - Trùng của tui!” (*Ý nói couple Tô San, Vương Trùng)

Cư dân mạng B: “Ha ha, diễn viên hạng ba lại lảng xê, đang muốn học theo Mục Dao sao? Đáng tiếc là, sao cô có thể so với Mục Dao, cô chỉ là diễn viên hạng ba diễn xuất thì nát *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Có người thật buồn cười, hai người nam nữ cùng ăn cơm, vì sao lại nói phải nữ lảng xê? Bọn anti-fan cứ việc ghen tị đi! Người ta giờ đóng nữ chính, còn Mục Dao bây giờ còn đang scandal mâu thuẫn với Lý Tuyết kia!”

Cư dân mạng D: “A a a! Tôi không tin! Ông xã là của tôi!”

Cư dân mạng E: “Ặc, cái này vừa nhìn là thấy là chiêu trò tuyên truyền của đoàn làm phim nha, vì sao lại có người tin mấy chiêu trò tuyên truyền này không biết!”

Cư dân mạng F: “Trừ phi ông xã nhà tui chính miệng thừa nhận, nếu không tui tuyệt đối không tin *mỉm cười*”

Gần như toàn bộ cư dân mạng đều trao đổi chuyện này, mấy trang báo mạng cũng liên tục đăng bài suy đoán, fan thì nháo nhào, chị Lưu nói, cô không cần để ý tới, cứ tiếp tục đóng phim cho tốt là được.

Chuyện này phải đến tối mới hạ nhiệt, đến khi quay lại khách sạn, Tô San còn phát hiện có paparazzi bám theo cô, chắc là lại muốn túm được gì đó, có điều đáng tiếc là, chuyện này vốn dĩ là giả.

Trước khi ngủ, bình luận trong Weibo của cô đã lên tới năm mươi vạn, cũng có thêm rất nhiều người theo dõi, hiện tại trên mạng đều đang suy đoán liệu cô và Giang Dân có phải đang quen nhau hay không, bởi vì Giang Dân có quá nhiều người hâm mộ, hơn nữa còn là đối thủ cạnh tranh với Vương Trùng, lúc trước cũng có rất nhiều fan của couple cô và Vương Trùng, gần đây lại như vậy làm rất nhiều fan hâm mộ từ phía nháo nhào.

Có điều Vương Trùng cũng không hỏi cô là có phải thật hay không, kiểu cách thức marketing như vậy, chỉ cần là người trong giới giải trí đều biết là giả.

Đề tài vẫn còn hot thêm mấy ngày sau, chị Lưu nói trong mấy ngày nay cô lại nhận được lời mời đóng mấy bộ phim, nói là cô cần xem xét lựa chọn thật kỹ.

Cho đến khi có lịch đến phòng thu âm để thu âm phần lời thoại phim “Loạn thế chi ca”, chị Lưu mới đến trao đổi với cô mấy việc.

“Chị có thăm dò rồi, hóa ra là bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia do Tạ Duyên muốn đóng, cho nên Dương Chỉ mới cư xử khác thường như vậy, có điều bên phía nhà sản xuất hiện đang lập lờ nước đôi, bởi vì giờ có rất nhiều người nghe tin này, cả người đại diện của Mục Dao cũng đi mời bên phía nhà làm phim đi ăn cơm, hơn nữa cũng có một số nữ diễn viên trẻ có chút tên tuổi cũng có ý đồ, dù sao lực kêu gọi của Tạ Duyên cũng không tồi, còn là người lấy hai lần giải ảnh đế, những nghệ sĩ cùng tuổi không có ai được như cậu ấy, còn những người lớn tuổi hơn mặc dù cũng có thực lực nhưng đàn cũng phải lui về hậu đài, tiềm lực của Tạ Duyên sẽ ngày càng tăng cao hơn, nếu như Dương Chỉ có thể hợp tác với hắn, chắc chắn là sẽ càng hot.”

Chị Lưu vừa lái xe, vừa giải thích với cô:

“Hon nữa giờ cả hai đều độc thân, nếu quen biết Tạ Duyên, Dương Chi còn có thể dễ dàng tiến vào mảng điện ảnh.”

Tô San ngồi ghế sau vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không có phản ứng gì đối với chuyện chị Luru nói, chỉ hơi tò mò Tạ Duyên sao đột nhiên lại đóng phim thần tượng.

“Quan hệ của em và cậu ấy như thế nào?”

Chị Luru đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ thản nhiên nhìn chị ấy:

“Cũng tạm.”

“Em cố gắng thường xuyên liên hệ với hần một chút, việc này sẽ giúp em sau này dễ dàng tiến vào lĩnh vực điện ảnh hơn, có điều giờ mức nổi tiếng của em còn chưa đủ, chưa có được tác phẩm nào đặc biệt xuất sắc nổi bật, tốt nhất giờ vẫn nên cố gắng hoạt động ở mảng truyền hình để tích lũy kinh nghiệm.”

Chị Luru trong đầu luôn chỉ nghĩ tới công việc, Tô San cứ tưởng tượng lịch trình của cô bị lấp đầy một đồng chương trình truyền hình, gameshow tùm lùm cô lại thấy nhức đầu.

“Bộ phim này cũng khoảng hơn một tháng nữa sẽ đóng máy, nếu bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia không lấy được thì cũng chịu, coi như cho em được nghỉ ngơi chút, tiện thể có thời gian học lái xe.”

Tô San nhắm mắt dưỡng thần nói.

Nghe vậy, chị Luru cũng không nói gì nữa, tuy rằng giờ cát xê của Tô San đã cao thêm nhiều hơn trước nhưng dù sao thân thể sức khỏe cũng là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Uống Rượu

Nghe vậy, chị Luru cũng không nói gì nữa, tuy rằng giờ cát xê của Tô San đã cao thêm nhiều hơn trước nhưng dù sao thân thể sức khỏe cũng là quan trọng nhất.

Tô San đi vào phòng thu âm, nhìn vào, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen đang thu âm lời thoại, có điều cô thấy, da Tạ Duyên hình như lại đen thêm một chút thì phải.

“Tô San, chị qua bên kia nói chuyện với người phụ trách một chút, em đứng chờ ở đây nhé.”

Chị Luru nói xong liền đi qua bên phía văn phòng.

Thấy vậy, Triệu Đồng lập tức niềm nở hàn huyên với cô:

“Gần đây cô rất nổi tiếng nha, nơi nơi đều thấy tin tức của cô, giá trị con người cũng tăng lên đúng không?”

Tô San nghe vậy cũng chỉ bất đắc dĩ cười cười:

“Anh đang cười nhạo tôi hả?”

So với Tạ Duyên, cát xê của cô còn không bằng số lẻ, hơn nữa cách thức tuyên truyền kiểu này cũng không phải là kiểu mà cô hy vọng.

“Thực ra có chuyện tôi cũng không hiểu, với tính cách của cô hẳn là sẽ không sử dụng kiểu lăng xê như thế này, không lẽ do người đại diện ép cô sao?”

Triệu Đồng vừa nói vừa nhìn theo hướng chị Luru vừa rời đi.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ mím môi, bình bình đạm đạm nói:

“Không ai có thể ép tôi.”

Cô cũng chưa thanh cao tới mức có thể từ chối tất cả chiêu trò lăng xê.

“A?”

Triệu Đồng kinh ngạc, thậm kê không ổn, nhìn cô nói:

“Cô....tự nguyện sao? Hay là....chuyện này thực ra không phải chiêu trò lăng xê?”

Trời a! Duyên ca nhà mình giờ phải làm sao a!

“Anh nghĩ nhiều rồi.”

Tô San cười một tiếng:

“Được rồi, có thời gian chúng ta cùng ăn com sau nhé.”

Nói xong, cô đứng lên tính đi qua phòng chờ bên kia nghỉ ngơi chút, nhưng Triệu Đồng đằng sau lại gấp gấp đuổi theo:

“Không cần chờ khi nào có thời gian, hôm nay được không? Giờ cũng đã chiều rồi, buổi tối chắc cô không có lịch quay đúng không, qua nhà cô nhé?”

Tô San: “.....”

“Không phải không phải, cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý nói một mình tôi qua nhà cô, ý của tôi là tôi cùng Duyên ca cùng qua nhà cô, a..., cũng không đúng, tóm lại là....”

“Thôi được rồi.”

Tô San đánh gãy lời giải thích của Triệu Đồng, hít một hơi nói:

“Tối nay tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, để lần sau đi.”

Đang nói chuyện, cửa phòng thu âm được mở ra từ bên trong, Tạ Duyên chỉ liếc mắt đã thấy người con gái đang đứng cạnh Triệu Đồng, hơi cứng người lại, sau đó lập tức đi qua bên này.

Hôm nay Tô San mặc một cái áo thun trắng với một cái váy cao bồi, chân dài trắng nõn thẳng tắp, đứng ở nơi hành lang người người qua lại, nhìn có vẻ thanh thuần, nhưng lại có khí chất đậm nhiên như kiêu trãi qua nhiều sóng gió, cảm giác mâu thuẫn như vậy, làm người ta không nhìn thấu được quá khứ của cô.

Hai tháng hai người không gặp mặt, Tạ Duyên phát hiện cô lại gầy hơn.

Tô San cũng đã thấy Tạ Duyên đi ra, mặc dù hần nói gần đây ăn uống không tốt, nhưng Tô San thấy hần có vẻ rắn chắc hơn trước.

“Một mình cô tới sao?”

Tối gần, ánh mắt hần thân nhiên dừng trên khuôn mặt cô.

Nhìn thấy Tạ Duyên, Triệu Đồng lập tức nói mình muốn đi WC, vờ ôm bụng chuồn mất.

“Không phải, chị Lưu cùng đi, vừa mới qua bên kia có chút việc.”

Về mặt Tô San cũng không có gì khác thường, nhìn thấy làn da ngăm đen của hần, không nhận được hiểu kì nói:

“Hình như anh lại đen hơn rồi?”

Không lẽ Tạ Duyên chuẩn bị đi theo con đường rắn rồi nam tính như Lý Hách sao?

Tạ Duyên: “Là do cô quá trắng, không phải do tôi đen.”

Không ngờ hần còn biết khen người khác, Tô San cũng phối hợp cười một tiếng, thấy trong phòng ghi âm không có ai, liền chỉ vào trong phòng nói:

“Vào đây.”

Thấy cô phải đi, Tạ Duyên theo bản năng nắm lấy cánh tay cô kéo cô lại:

“Cô...”

“Sao vậy?”

Cô quay đầu lại.

Hai người nhìn nhau, Tạ Duyên hơi dừng một chút, mới thân nhiên nói:

“Lát nữa có muốn cùng nhau ăn cơm không?”

Cuối cùng, lại bổ sung thêm:

“Ăn ở bên ngoài.”

Ăn ở bên ngoài?

Tô San chớp chớp mắt không hiểu gì, rút tay về, nói:

“Không được, tôi...”

“Tô San!”

Đúng lúc này chị Luru đi tới, nhìn thấy hai người đang nói chuyện, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, không biết nghĩ gì, lại cười nhìn Tạ Duyên nói:

“Trùng hợp quá, nghe nói gần đây cậu đã nhận đóng phim của đạo diễn Phương, chắc sắp khởi quay rồi đúng không?”

Tô San nhìn qua chị Luru, không biết chị ấy lại đang tính toán cái gì.

“Đầu năm sẽ khởi quay.”

Tạ Duyên thân nhiên nói.

Nghe vậy, trong mắt chị Luru hơi sáng lên:

“Vậy tức là hơn bốn tháng nữa, vậy là có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

Nghe thế, Tô San cũng hiểu rõ tính toán của chị Luru, kiểu hỏi đông hỏi tây như thế này, đơn giản là muốn xem liệu có phải Tạ Duyên tính đóng bộ phim truyền hình thần tượng kia không.

“Đi thôi, em còn phải vào thu âm.”

Tô San nhìn chị Luru, muốn nói lại thôi.

Chị Luru vỗ vỗ vai cô, cười nói:

“Em thu âm chứ có phải chị thu âm đâu, em vào đi.”

Tô San: “.....”

Nhìn hai người này, Tô San đành phải nhịn xuống lời muốn nói, xoay người đi vào phòng thu.

Cảnh diễn của cô không nhiều lắm, trong đó có mấy cảnh gào thét nhiều nên bị phá âm, mấy cảnh khác thì không có vấn đề gì, đến lúc thu âm xong đã là nửa tiếng sau, cô ra khỏi phòng thu, lại không thấy chị Luru với Tạ Duyên đâu.

Tìm một vòng, rốt cục tìm thấy hai người đang ở phòng chờ, còn có nhà làm phim bộ phim điện ảnh này, không biết họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy chị Luru ngồi đó cười cười không ngừng.

Thấy cô đẩy cửa đi vào, chị Luru vẫy vẫy tay với cô:

“Thu xong rồi sao?”

Đi qua, Tô San gật gật đầu, nhận lấy túi xách của mình từ trên tay của chị Luru, chị Luru cười cười nói với bên nhà làm phim:

“Chúng tôi đi trước đây, chúng tôi cũng sẽ phối hợp mấy sự kiện tuyên truyền khi công chiếu.”

Trước kia cô không có tiếng tăm gì, giờ cũng nổi hơn trước, lịch trình cũng bận rộn hơn, giờ còn phải dành thời gian tham gia hoạt động tuyên truyền cho phim điện ảnh, có điều mấy chương trình nhỏ kia sao có thể so với bộ phim điện ảnh này, chị Luru đương nhiên hiểu được phải ưu tiên cái gì.

“Vâng, Tô San cũng rất tốt, sau này nếu có cơ hội chúng ta lại cùng hợp tác nhé.”

Nhà làm phim khách khí nói, nhìn qua Tạ Duyên bên cạnh:

“Hạ Hoa nói đầu năm nay cậu có lịch đóng phim không dài lắm, lúc đó cả đoàn phim đều phải tham gia gameshow để tuyên truyền phim, lúc đó rất hy vọng cậu có thể có mặt tham gia.”

Dứt lời, Tô San nhìn qua Tạ Duyệt, thấy hắn chỉ ngồi kia không có động tĩnh gì khác, một hồi im lặng mới nói:

“Được.”

Tuy rằng chỉ có đúng một chữ, nhưng lập tức làm cho ánh mắt nhà làm phim sáng ngời:

“Cậu... có thời gian?”

Rất nhiều diễn viên điện ảnh không tham gia mấy gameshow hay chương trình thực tế, Tạ Duyệt chính là kiểu như vậy, hiếm lắm hắn mới đồng ý tham gia, đến lúc đó khẳng định lại nổi bão.

“Chắc là sẽ có.”

Tạ Duyệt thân nhiên nói.

“Vậy được! Tới lúc đó tôi sẽ thông báo cậu biết.”

Nhà sản xuất có vẻ sợ hắn lại đổi ý, nói hai câu rồi cũng đi khỏi.

Trong phòng nghỉ cũng chỉ còn ba người, Tô San quay qua nói với chị Lưu:

“VẬY CHÚNG TA...”

“Khó có khi nào gặp nhau, chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm đi, hôm nay tôi sẽ mời.”

Chị Lưu túm lấy cánh tay của Tô San cười nói.

Tạ Duyệt nhìn Tô san nói:

“Được.”

Tô San: “.....”

Tâm tư của chị Lưu sao Tô San có thể không hiểu, chỉ là nếu giờ cô trốn tránh từ chối, thì lại có vẻ không coi mặt mũi Tạ Duyệt ra gì, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm.

Ra khỏi tòa nhà, ngoài trời đã mờ tối, chỉ còn ánh mặt trời vàng nhạt le lói phản chiếu trên đỉnh tòa nhà, trên đường xe cộ qua lại tấp nập, đèn đường cũng đã sáng lên, người người qua lại, Tô San tóc dài che mặt cúi xuống tránh đi người khác nhận ra, Tạ Duyệt đội mũ lưỡi trai màu đen, cũng kéo thấp che khuất mặt.

Đoạn đường này chính là toàn tòa nhà văn phòng, cũng không có nhiều tiệm cơm, chỉ có một nhà hàng món Âu, nhìn có vẻ khá đông khách.

Chị Lưu nói chuyện với phục vụ, mọi người đi vào một cái bàn trong góc, chị Lưu lại đột nhiên nhận được điện thoại, không biết thật hay giả, nói là giờ có việc gấp, phải đi ngay.

“Vậy để em tiễn chị.”

Tô San miễn cưỡng đứng dậy.

“Không cần em phải tiễn, ngồi xuống đi, hai người cứ từ từ ăn, bữa này cứ để Tô San thanh toán, lát nữa về chị sẽ trả lại em sau!”

Chị Lưu vỗ vỗ vai Tô San, cười cười nhìn Tạ Duyệt sau đó xoay người đi khỏi. Hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, thoáng cái đã không thấy đâu, chỉ còn tiếng violin du dương ở sảnh nhà hàng, xung quanh mấy cặp tình nhân cười nói.

Tô San cảm thấy thật xấu hổ, nếu như Tạ Duyệt chỉ xem cô là bạn bè bình thường còn được, nhưng hình như cũng không phải vậy.

“Cô ăn gì?”

Tạ Duyệt đẩy menu qua phía cô.

Trong nhà ăn khá yên tĩnh, nhìn quanh còn thấy mấy cặp tình nhân còn đút cho nhau, Tô San thực sự không dám ngẩng đầu.

“Tôi thì tùy tiện.”

“Tôi cũng tùy tiện.”

Người phục vụ ở bên cạnh vẫn duy trì mỉm cười, lần đầu tiên nhìn thấy khách tới ăn mà cả hai đều cúi đầu nói tùy tiện, còn không nhìn rõ mặt.

Hít một hơi sâu, Tô San cuối cùng cũng phải ngẩng đầu, cầm lấy menu, nghiêm túc nhìn qua một lượt, nói:

“Cho tôi một phần bò bít tết.”

Nói xong, cô lại nhìn qua Tạ Duyên nôi đối diện:

“Anh ăn gì?”

“Tùy tiện.”

Tô San: “.....”

“Vậy thêm một phần bít tết filet mignon.”

Cô cười nói rồi trả lại menu cho người phục vụ.

Không hiểu sao có cảm giác cô gái trước mắt hình như nhìn thấy đâu đó rồi, người phục vụ cũng bình tĩnh nhìn cô, mãi không nhớ ra, chỉ có thể cầm menu rời đi.

Lúc này đã kết thúc một khúc violin, đôi tình nhân bên cạnh cũng tay trong tay đi khỏi, nghệ sỹ kéo violin cũng tiếp tục qua bàn khác kéo, Tô San nhìn thấy trên bục cao kia còn có một cây đàn dương cầm, thực ra cô rất thích dương cầm, cảm thấy rất mới lạ và thú vị, nếu có thời gian cô cũng muốn học.

“Gần đây mặc dù không ra khỏi nhà cũng đen.”

Tạ Duyên nhìn bàn tay trắng nõn của cô đặt trên bàn, lại nhìn qua mu bàn tay của mình thấy hai màu khác biệt rõ rệt, mày hơi nhíu lại.

Nghe vậy, Tô San cũng nhìn qua tay của hắn, lại giờ tay mình ra so, hai màu đối lập, không nhận được cười ra tiếng:

“Tôi có thể giới thiệu cho anh một loại mỹ phẩm dưỡng da cho nam, loại này ba tôi hay xài, rất tốt đấy.”

Nhìn thấy cô cười lên mắt cong cong, Tạ Duyên nhìn cô một hồi, lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói:

“Cô cũng thấy tôi quá đen?”

Dứt lời, Tô San cũng sững sờ:

“Sao cơ?”

Tạ Duyên là một người vô cùng kỳ lạ, nhìn dáng vẻ thì là một người rất cao ngạo lạnh lùng, tiếp xúc lâu thì thấy hắn cũng không khác gì những người khác, hắn cũng thích ăn đồ ăn ngon, cũng sẽ đề ý về ngoại của mình, chỉ là không thích nói ra mà thôi.

“Vẫn khá tốt, chỉ là cảm thấy hơi buồn cười.” Cô chớp chớp mắt, thản nhiên nói.

Nụ cười của cô có vẻ kỳ lạ, lần trước chụp ảnh đứng chung với Lý Hách, khi chưa photoshop, Lý Hách đứng phía sau cô nhìn giống như một bóng đen, chỉ nhìn thấy bộ quần áo, mặt thì không thấy đâu, giờ Tô San lại tưởng tượng tới tấm ảnh kia lại thấy buồn cười.

“Chào quý khách, đây là rượu mà quý khách gọi.”

Lúc này người phục vụ bỗng nhiên mang rượu vang lại đây.

Tô San sững sờ, cô không gọi rượu, nghĩ kỹ lại, chắc là chị Luru.

“Cô muốn uống rượu?”

Tạ Duyên hơi nhướng mày nhìn cô.

Tô San cũng không biết phải giải thích thế nào, cũng khó mà nói là chị Luru.

Đúng vừa lúc hắn nâng mặt lên, người phục vụ chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra, trừng mắt thật lớn:

“Anh...Anh là...”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cắt Bớt Đất Diễn

Đúng vừa lúc hần nâng mặt lên, người phục vụ chỉ nhìn lướt qua đã nhận ra, trông mắt thật lớn:

“Anh...Anh là...”

“Khụ khụ!”

Tô San ho nhẹ hai tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu với người phục vụ, người phục vụ sững sốt, đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó che miệng, chạy đi.

Tô San nghĩ cô ấy tính lấy giấy bút để xin chữ ký gì đó, nhưng đến lúc cô ngẩng đầu nhìn qua thì thấy người phục vụ hình như đã nói cho mấy người khác nữa, vài người còn cầm điện thoại lên chụp ảnh.

Thôi xong, bữa cơm này khỏi cần phải ăn nữa.

“Thế mới nói, ăn cơm cùng với anh thật là nguy hiểm.”

Tô San bất đắc dĩ cười, đứng lên, rũ tóc xuống che khuất mặt. Tạ Duyên cũng đứng lên hướng về phía quầy thanh toán. Tô San cũng theo sau tính trả tiền nhưng Tạ Duyên đã móc thẻ ra, nhân viên thu ngân dán chặt mắt nhìn Tạ Duyên không rời.

“Chào....chào ngài, tổng cộng hai ngàn ba trăm....”

Cô gái sau khi nhận lấy thẻ của Tạ Duyên, nhìn thấy tay Tạ Duyên ngay trong gang tấc, kích động run rẩy.

Tô San cuối cùng cũng không đi lên giành việc thanh toán, giành tới giành lui còn làm nhiều người chú ý hơn, trong ví cô hiện tại vừa lúc có khoảng ba ngàn tiền mặt, lát nữa để lại trong xe của Tạ Duyên là được.

Nhìn thấy nhân viên thu ngân vẫn cứ nhìn mình, Tạ Duyên lại kéo thấp mũ xuống hơn, nhỏ giọng nói:

“Phiền cô nhanh một chút, tôi còn có việc gấp.”

Nghe được giọng nói trầm thấp từ tính, cô gái kích động giống như được bom máu gà, động tác lập tức nhanh hơn:

“Được, được...Đây là thẻ của ngài.”

Mấy người phục vụ đứng bên kia vẫn hướng điện thoại về phía này chụp ảnh, nhưng may mắn là các cô ấy cũng không hô lên hay ồn ào gì.

Cho đến khi nhận lại thẻ từ nhân viên thu ngân, Tạ Duyên lại cúi đầu, lập tức cùng Tô San bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra khỏi nhà hàng thì đã bị một cổ gió lạnh thổi tới, đèn đường mờ nhạt chiếu xuống mặt đường, khiến bóng của hai người vừa nghiêng vừa dài, Tô San xoay người, nhìn người đàn ông trước mặt thân hình cao lớn, khuôn mặt góc cạnh dưới ánh đèn đường lại càng rõ ràng, có lẽ do mũ kéo xuống thấp, Tô San cũng không nhìn thấy ánh mắt của hần.

“Lúc này mấy người phục vụ chụp ảnh...”

“Tôi sẽ nói Hạ Hoa chú ý động tĩnh trên mạng, sẽ không để mấy tấm ảnh này phát tán ra ngoài.”

Tạ Duyên nhìn dòng xe cộ trên đường dài dằng dặc, bỗng nhiên nói:

“Nếu cô mệt thì bắt taxi về trước đi, phải một lúc lâu nữa Triệu Đồng mới lái xe tới đây.”

Tô San hiện cũng muốn bắt taxi về trước, nhưng lúc này cô còn chưa trả tiền bữa ăn, giờ cô chuyển khoản thì Tạ Duyên lại không nhận.

Tô San còn đang tính nói gì đó, liền thấy Tạ Duyên đã bắt giúp cô một chiếc taxi, mở cửa xe xa luôn rồi.

“Tiền lúc này...”

Nhìn thấy bộ dáng của cô muốn nói lại thôi, Tạ Duyên chỉ cười cười, một tay đặt lên cửa xe rồi nói:

“Sau này cô có thể mời lại tôi.”

Hần ghé lại gần quá, Tô San lúc này còn có thể nhìn thấy đôi mắt khuất dưới chiếc mũ, hai người nhìn nhau, cô lập tức tỉnh táo lại, xoay người ngồi vào ghế sau xe taxi.

Nói với tài xế địa chỉ xong, xe lập tức chuyển động hòa vào dòng xe cộ.

Tô San quay đầu lại phía sau, nhìn tới bóng dáng của Tạ Duyên ngày càng nhỏ lại.

Cô cảm thấy khó xử, biểu hiện của Tạ Duyên càng ngày càng rõ ràng.

Không biết mấy người phục vụ kia có chụp được mặt của cô không, có điều hình như cô phục vụ lúc này cũng không có nhận ra cô, tuy rằng hiện tại tin tức về cô và Giang Dân vẫn chưa hạ nhiệt, nhưng dù sao cũng chỉ là giả, cũng không tới mức người người biết tới.

Còn chưa ăn cơm, Tô San cũng không có tâm trạng ăn uống, về tới nhà, cô liền gọi điện cho chị Lưu, đối phương rất nhanh đã bắt máy, sau đó vang lên giọng nói không mặn không nhạt của chị Lưu:

“Nhanh vậy đã ăn tối xong rồi sao?”

Tô San ôm một cái gối ngồi trên sofa, giọng nói nghiêm túc:

“Sao chị lại làm vậy? Việc này thì có khác gì bất em cùng ăn cơm với mấy ông chủ lớn đâu? Hay là do chị thấy, Tạ Duyên so với mấy ông lớn kia đẹp trai hơn cho nên bản chất sự việc cũng khác?”

Ngữ khí của Tô San không tốt lắm, hoàn toàn không thích hành vi tự chủ trương này của chị Lưu.

“Bản chất đương nhiên không giống nhau.”

Chị Lưu đầu dây bên kia hừ một tiếng:

“Em cũng không phải đồ ngốc, chị cũng không phải đồ ngốc, sự việc mà chị nhìn ra được chẳng lẽ em còn chưa nhìn ra.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì.

“Vô duyên vô cớ, Tạ Duyên tự nhiên lại tới nhà em ăn cơm, vô duyên vô cớ lại lái xe đưa em về nhà? Nếu cậu ta luôn tốt bụng vậy sao không đưa Phạm Mộng, không cần nói với chị là trùng hợp ngẫu nhiên gì đó, chuyện trùng hợp đều do đối phương cam tâm tình nguyện mới xảy ra!”

Chị Lưu nghiêm túc nói xong, giọng điệu cũng hạ xuống:

“Giang Dân cũng theo đuổi em, chị biết, mặc dù hiện tại cậu ta đang cùng với em lăng xê couple, nhưng em có thấy chị tác hợp hai người chưa? Công là công, tư là tư, chị xác định sẽ không nhúng tay vào việc tư của em, có điều Tạ Duyên thì không giống vậy, từ khía debut tới giờ bao nhiêu năm rồi cậu ấy đều không có bạn gái, hơn nữa cũng không có scandal tai tiếng, cũng không hay lui tới những nơi không lành mạnh, chỉ cần điểm này thôi trong giới này cũng không có mấy ai được vậy, chị chỉ cảm thấy tội em rất xứng đôi, cho nên mới muốn tác hợp một chút, đương nhiên, nếu em cảm thấy chị nhiều chuyện xem vào việc của người khác, thì sau này chị cũng sẽ chỉ phụ trách sự nghiệp và công việc của em thôi.”

Giọng nói chị Lưu vẫn đều đều, Tô San cũng không nói gì, cô đương nhiên phát hiện Tạ Duyên đối xử với cô khác với người khác, cho nên trước giờ vẫn không quá mức thân thiết với hắn, cô chưa bao giờ yêu đương, nhưng cũng biết mình không thể tùy tiện kết giao với người khác phái, hơn nữa giới giải trí hỗn loạn như vậy, cô không dám tin tưởng tình yêu ở trong giới này.

“Ngay từ đầu chị cũng tính để em tạo dựng mối quan hệ tốt với Tạ Duyên chút, như vậy sau này sẽ giúp em dễ dàng tiến quân vào mảng điện ảnh, nhưng tới giờ, mức độ nổi tiếng và địa vị của em còn chưa có thể chống đỡ được với những cơ hội mà cậu ấy có thể đem lại cho em, giờ cho dù em và cậu ấy thực sự quen nhau, em vẫn nên tiếp tục đóng phim truyền hình để tạo ấn tượng và kéo thêm nhiều người hâm mộ, không thể một bước mà lên trời ngay được, nếu em cũng không cùng cậu ấy ở bên nhau, chị sẽ cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng em vẫn cứ tiếp tục đi theo con đường chúng ta đã định sẵn đi, mặc kệ hai người có ở bên nhau hay không, ít nhất trước mắt, định hướng sự nghiệp của em cũng không thay đổi, có chăng thì cũng chỉ là sẽ không lăng xê couple nữa thôi.”

Nghe chị Lưu nói vậy, Tô San chỉ nhắm hờ mắt, thản nhiên nói:

“Chị không cần nói nữa, em sẽ không tùy tiện kết giao bạn trai.”

Chị Lưu: “.....”

“Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây chính là chuyện đương nhiên thường tình ở đời, cho dù em có nói chuyện này với chị của em, chị cũng sẽ nói với cô ấy như vậy, nói không chừng chị của em còn mong muốn em kết giao bạn trai hơn chị nữa.”

Chị Lưu nghiêm túc nói.

“Nói thì như thế, nhưng Tạ Duyên thực sự chỉ là vì tay nghề nấu nướng của em nên mới có chút hảo cảm với em mà thôi, không thể đánh đồng như vậy.” Tô San nói tới đây cũng không biết thế nào để nói tiếp, trầm mặc một hồi, cuối cùng chỉ nói với đầu dây bên kia:

“Chị nói em lăng xê couple em sẽ phối hợp, nhưng việc cá nhân của em em sẽ tự xử lý, hy vọng chị hiểu cho em.”

Nói xong, đầu dây bên kia cũng yên tĩnh một lúc, mới nói:

“Được rồi, việc này do chị không đúng, vậy em nhớ ngày mai đi qua bên phim trường, ngày mốt còn phải tham gia một chương trình thực tế nữa.”

“Em biết rồi.”

Tô San hít một hơi thật sâu, ngắt máy. Hiện giờ trong chung cư rất tĩnh lặng, cô ngồi ở sofa một hồi mới đứng lên đi lấy quần áo tắm rửa.

Đoàn phim thường 8h sáng sẽ bắt đầu quay, cảnh diễn của Tô San khá nhiều, nên phải đi trang điểm trước, may là đây là phim võ hiệp, nếu là phim cung đình gì đó, việc hóa trang, làm tóc, trang sức linh tinh chắc phải mất ba tiếng.

Sáng sớm, nhân viên đoàn đang ở phim trường dựng cảnh, phó đạo diễn đứng chỉ huy, những người khác đã tới thì ngồi trên ghế ăn sáng, chỉ có Chu Cẩm Cẩm vẫn chưa tới.

Đến lúc trang điểm sửa soạn xong, Tô San lại cảm thán, vẫn là chuyên viên trang điểm của đoàn phim điện ảnh “Loạn thế chi ca” tay nghề thành thực hơn, nếu sau này cô thực sự bận rộn, có lẽ nên mời chị ấy về làm chuyên viên trang điểm riêng cho mình.

Nhưng cô đã ngồi một hồi lâu, đã đến 10 giờ, Chu Cẩm Cẩm mới vội vàng đi tới, nói là trên đường kẹt xe, giờ phải chờ cô ấy hóa trang xong nữa, không biết còn trì hoãn tới bao giờ.

“Tô San, cô lại đây.”

Đạo diễn vẫy tay với cô.

Tô San đành phải cầm kiếng đi qua bên phía máy theo dõi, đạo diễn đứng lên, nhường ghế cho cô.

“Là như vậy, tôi cảm thấy kịch bản nên sửa lại chút, cô nói cô không muốn đóng cảnh hôn, chẳng qua giờ phim nào cũng đều phải có mấy cảnh này.”

Đạo diễn đứng đó khoanh tay nói với cô.

Nghe vậy, Tô San nhìn qua xung quanh thấy mọi người đều bận rộn, không khỏi nghiêm túc hỏi:

“Ý của ông là?”

Nói tới đây, đạo diễn có vẻ đã chuẩn bị từ trước, bỗng nhiên từ ngăn kéo lấy ra tập kịch bản đưa cho cô:

“Đây là kịch bản có sửa lại một chút, cô xem thế nào?”

Nhận lấy tập kịch bản, Tô San lật lật xem qua, thấy bên trong đúng là có thêm một cảnh hôn, không chỉ cảnh hôn, còn có cảnh giường chiếu!

Có điều không phải cô mà là cảnh của Chu Cẩm Cẩm và Giang Dân.

Nếu chỉ là như vậy còn không nói, dù sao cô cũng không tính đóng mấy cảnh này, nhưng nhìn chung kịch bản này, nội dung liên quan đến phần của cô cũng bị thay đổi rất nhiều, về sau những cảnh của cô gần như bị xóa một nửa, mà đất diễn của Chu Cẩm Cẩm thì được tăng lên.

Tới gần kết phim, do nam chính hiểu lầm mà phát sinh quan hệ với nữ phụ, sau đó nữ phụ lại si tâm liệu chết đi theo nam chính lưu lạc giang hồ để tìm nữ chính, cuối cùng nữ phụ vì cứu nam chính mà chết, nam chính rất áy náy với nữ phụ, còn rơi lệ vì nữ phụ...

Mà mười tập tiếp theo, vai của cô vẫn luôn ở trong phòng giam, lâu lâu mới có một cảnh lộ mặt trên màn ảnh.

“Đạo diễn, cái này... đã có từ trước rồi sao?”

Tô San cũng không quá kích động tức giận gì, bởi vì cô chắc chắn có chuyện mờ ám.

Nghe vậy, đạo diễn cũng rất bất đắc dĩ thờ dài:

“Cái này là do nhà sản xuất phim muốn sửa, cô hiểu ý tôi không?”

Sao có thể không hiểu, cốt truyện cầu huyết như vậy coi như hủy luôn cả tính toán từ trước của đạo diễn, không có đạo diễn nào đồng ý chuyện như vậy, nhưng giờ đều là chủ nghĩa tư bản nhà đầu tư kiểm soát không chế cả việc quay phim, cho nên rất nhiều bộ phim xảy ra tình trạng cảnh diễn của nữ phụ còn nhiều hơn của nữ chính, chỉ là Tô San không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình như thế này.

Hơn nữa người này có vẻ rất cao tay, không sửa ngay từ đầu, đợi lúc cô quay được hai tháng rồi mới đột nhiên sửa kịch bản, giờ cô lâm vào tình cảnh không đóng cũng phải đóng.

“Tôi thì không sao, có điều phía người đại diện của tôi chưa chắc.”

Tô San mỉm môi nói có vẻ cũng không để bụng.

Thực ra đóng như vậy cũng không có gì, diễn xuất của Chu Cẩm Cẩm như vậy, còn được tăng thêm cảnh quay, đến lúc đó chắc chắn bị mắng thảm hại hơn, nhưng thảm hại nhất vẫn là Giang Dân, đến lúc phim ra mắt, chắc chắn sẽ bị chửi là nam cận bã, mà cô, biết đâu còn được mọi người đồng tình, tạo thêm hảo cảm.

Chỉ là chị Lưu chắc chắn không đồng ý, nữ chính mà đất diễn giống như diễn viên phụ thì còn làm nữ chính làm gì nữa.

“Haizz, vậy cô nói với Lưu Mẫn nhé, thực ra đây cũng chưa phải kịch bản cuối cùng, biết đâu còn có thể điều chỉnh.”

Đạo diễn có vẻ cũng đồng cảm với cô.

Nghe vậy, Tô San cầm kịch bản đứng lên, hơi mỉm cười nói:

“Tôi sẽ nói.”

Hình như không ngờ cô dễ tính như vậy, đạo diễn hơi bất ngờ, phải biết rằng chuyện bị xóa bớt đất diễn là chuyện diễn viên kiêng kỵ nhất.

Cầm kịch bản, Tô San cầm điện thoại tính nhắn tin cho chị Lưu, đột nhiên lại thấy trên mạng đoàn phim “Loạn thế chi ca” lại công bố một đoạn trailer dài một phút đồng hồ, có điều giờ Weibo của cô đã giao cho chị Lưu quản lý, trên Weibo của cô, chị Lưu đã chia sẻ video này rồi.

Tô San đang tính xem bình luận phía dưới thế nào, lại thấy có người chặn trước mặt.

“Đây là kịch bản mới sao? Đạo diễn cũng thật đau lòng cô, thấy cô mỗi ngày quay phim mệt chết đi sống lại, giờ cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

Chu Cẩm Cẩm khoanh tay trước ngực, trên khuôn mặt trét một tầng phấn dày trào phúng nhìn cô.

Vài nhân viên đoàn nhìn lên qua phía này, Tô San cất đi động, ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt như được trét một lớp vôi, cười nói:

“Giật cả mình, suýt nữa tôi tưởng rằng tôi vừa bước vào nhà xác.”

“Khụ khụ...”

Tiểu Chu đứng sau không nhịn được cười bị sặc.

Không thêm đề ý tới Chu Cẩm Cẩm âm dương quái khí, Tô San liền đi về phía phòng trang điểm, mở cửa, qua ngòai lên ghế sofa nhìn xem bình luận đối với trailer như thế nào.

Còn Tiểu Chu đi vào không nhịn được trừng mắt ra phía bên ngoài, vô cùng oán giận bất mãn nói:

“Kịch bản kiểu này là gì a, nam chính lại còn đi thích nữ phụ, quá cầu huyết!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Gãy Đàn Tranh

“Kịch bản kiểu này là gì a, nam chính lại còn đi thích nữ phụ, quá cầu huyết!”

Tô San cũng không đề ý tới Tiểu Chu oán giận, cô nghĩ chuyện này cứ để chị Lưu xử lý là tốt nhất.

Có điều cô phát hiện, sau khi công bố trailer mới này, cô và Phạm Mộng lại lên hot search, nhưng giờ thì cô cũng không phải là bị dè ẹp mắng thê thảm.

Cư dân mạng A: “Nhất định không phải ảo giác của một mình tôi! Tôi vậy mà lại thấy Tô San cũng có kỹ năng diễn xuất!!!”

Cư dân mạng B: “Quả nhiên được đạo diễn nổi tiếng hướng dẫn có khác, đạo diễn Hoàng đúng là một kỳ tích, ngay cả Tô San vào tay ông ấy đều có thể tiến bộ *vừa khóc vừa cười*”

Cư dân mạng C: “Quyết định thành fan của Tô San, rất mong đến lúc công chiếu phim, tiểu mỹ nữ Tô Tô của tui *chảy nước miếng*”

Cư dân mạng D: “Thủy quân của kỹ nữ hạng ba lại tới chiếm đóng, mấy người phía trước mau tránh ra!”

Cư dân mạng E: “Đây là giọng nguyên bản sao? Câu cuối thật khiến người khác nổi da gà.”

Cư dân mạng F: “Mỗi lần đều thấy tranh cãi vô nghĩa, mặc kệ diễn viên biểu hiện tốt hay không, cứ đợi tới lúc xem bản full rồi bàn luận, hiện tại cứ lo

tranh cãi như vậy cũng chỉ làm trò vui cho đối thủ xem? P/s: Người qua đường xin nói một câu: đừng suốt ngày gọi diễn viên hạng ba diễn viên hạng ba này nọ, ảnh hậu thì trước đây cũng không phải đi lên từ những vai nhỏ hay sao, không thấy mình mất phẩm giá à?”

Cư dân mạng G: “Chỉ có một mình tôi quan tâm tới cảnh hôn kia thôi sao? Tại sao trong trailer không thấy có? Đoàn phim đang tính ém lại để tung chiêu sát thủ sao?”

Cư dân mạng H: “Đúng là một bộ phim dở tệ! Nữ chính mặt như cương thi, Vương Trường diễn xuất phù hoa, nữ phụ thì nhìn còn không biết là ai, còn có chuyện tình tay ba cầu huyết, phim dở như vậy, cho dù Tạ Duyệt có hy sinh nụ hôn màn ảnh đầu tiên cũng không cứu được *mim cườì*”

Phim này dự kiến sẽ công chiếu vào Tết âm lịch năm tới, lúc đó cũng có nhiều phim công chiếu, theo góc nhìn của Tô San mà nói, nữ phụ rất đáng thương, nhưng cũng chỉ là do lý giải của cô khi đóng phim thôi, từ góc nhìn của khán giả mà nói, trong toàn bộ phim thì vai này chính là vai đáng ghét nhất, nam chính cũng không có lỗi gì với cô ấy, cũng có thời điểm ngầm đi tìm kiếm cô ấy, lúc sau hai người gặp lại cũng khuyên nhủ cô ấy đừng làm hại người khác, chẳng qua nữ phụ bị lòng ghen ghét làm mê tâm hồn nên vẫn cứ làm hết chuyện xấu này tới chuyện nọ.

Xét về toàn cục, bộ phim này quay những cảnh chiến tranh loạn lạc rất hoành tráng, miêu tả chân thực, nhưng có lẽ do biên kịch không am hiểu viết tình cảm, nên tình tay ba khắc họa quá cứng nhắc, hầu như toàn dựa vào sự tự lý giải của diễn viên để diễn, nếu không thì người xem sẽ chỉ nhìn thấy một nữ phụ xấu xa từ đầu phim đến cuối phim.

Sau khi công bố trailer, có nhiều người còn nói bộ phim này bị cô và Vương Trường hủy hoại, còn nói không chịu nổi gương mặt đơ như cương thi của Phạm Mộng, tuyệt đối là một bom xịt, thật ra những người này phần lớn là thủy quân được đối thủ thuê tới để bôi đen, do thời điểm Tết âm lịch cạnh tranh rất lớn, mấy đoàn phim khác tất nhiên muốn làm ảnh hưởng tới ấn tượng ban đầu của người xem với bộ phim, vì trong vòng hai tháng nữa đã phải tiến hành thương lượng bản quyền chiếu rạp rồi.

Tô San lướt qua phần bình luận, xong rồi lại nhấn tin cho chị Luru, nói chuyện kịch bản bị sửa, chị Luru chỉ nói chị ấy sẽ xử lý.

Những cảnh quay hôm nay cũng không có thay đổi gì, nên Tô San vẫn lẩn lộn quay chụp cả ngày, đến lúc buổi tối quay về khách sạn, trên mạng lúc này không chỉ nhắm vào cô nữa mà còn nhắm vào chính phim điện ảnh.

Đặc biệt có trang báo mạng nào đó còn đăng một tin nóng kiểu nghi sao cũng được, nói rằng có một ảnh đế trẻ tuổi trong nước nào đó đi hộp đêm ở nước ngoài sau đó bị cảnh sát nước ngoài bắt lại, hiện giờ mới nộp tiền bảo lãnh, còn chưa trở về nước.

Tin nóng này vừa đăng lên, quả đúng là gây ra sóng to gió lớn.

Nếu nói là ảnh đế trẻ tuổi trong nước thì đã thu nhỏ phạm vi lại rất nhiều, chỉ có vài người phù hợp, nhưng mấy anti-fan cố tình chỉ vào Tạ Duyệt, cũng có người nói hiện Tạ Duyệt vẫn đang ở trong nước, không hề xuất ngoại, nhưng do hành tung Tạ Duyệt luôn thần bí, anti-fan là dựa vào điểm này mới công kích.

Cư dân mạng A: “Chó không sủa sẽ cắn người, người nào đó luôn luôn khiêm tốn, thực tế ngầm phóng túng hơn ai hết!”

Cư dân mạng B: “Tụi báo lá cải đúng là thiếu đòn! Có bản lĩnh thì hãy đưa ra chứng cứ chính xác đi! Sao không thấy đề cập tới Mã Duyệt và Trịnh Đồng, bọn họ thì không phải người sao!”

Cư dân mạng C: “Cảm giác có gì mờ ám, vì sao tin nóng vừa đăng lên, phần lớn mọi người đều nói là Tạ Duyệt?”

Cư dân mạng D: “Chiêu trò lăng xê phim điện ảnh?”

Cư dân mạng E: “Người bên trên bị ngốc hử, phim điện ảnh của anh muốn lăng xê cũng sẽ dùng chiêu này sao? Rõ ràng là do người nào đó có mưu đồ muốn vu oan bôi đen, mới công bố trailer phim thì trên mạng đã nổi bão, rõ ràng là âm mưu của đối thủ cạnh tranh, dù sao thì khỏi bánh díp Tết Âm lịch ai mà muốn chia sẻ với người khác chứ!”

Cư dân mạng F: “Hóa ra có khiêm tốn vẫn sẽ bị người ta bôi đen, Duyệt ca mau xuất hiện cho bọn họ xấu mặt!”

Vụ này dư luận chú ý rất lớn, còn vượt qua độ hot của trailer phim, Tô San tất nhiên không tin Tạ Duyệt sẽ là người như vậy, huống chi hôm qua cô còn cùng hắn đi ăn cơm, nhưng tin nóng này đăng lên quá trùng hợp, có lẽ muốn dùng tin này để đè ép độ hot của trailer phim?

Tô San gửi tin nhắn hỏi chị Luru, năm sáu phút sau chị Luru mới trả lời lại.

Chị Luru: “Đúng là có người nhúng tay muốn bôi đen bộ điện ảnh này, có điều bên phía đoàn phim cũng sẽ đứng ra phản kích, nhưng chuyện của Tạ Duyệt cũng quá trùng hợp, chị nghe tin là Mã Duyệt ở nước ngoài bị cảnh sát bắt, tất cả mọi người lại chỉ công kích vào Tạ Duyệt, em chắc không biết, có một bộ phim bom tấn Hollywood đang muốn tuyển vai đối với diễn viên trong nước, trở thành một thành viên của đoàn phim Hollywood ai chả thích.”

Chuyện này không giống với việc đoạt vai đơn thuần, chỉ cần có chút manh mối là đã bị người ta làm quá lên, cho dù Tạ Duyệt đứng ra làm sáng tỏ cũng đã để lại ấn tượng không tốt với người ta.

Tô San cũng không nghĩ nhiều, cô còn chưa tới địa vị đó.

Tắm xong, lúc Tô San chuẩn bị đi ngủ, lại vào Weibo xem một lượt, thấy người đại diện của Tạ Duyệt mãnh liệt ra tay trấn áp, trước tiên hắn đưa ra bằng chứng là vé máy bay sáng nay Tạ Duyệt bay từ Thượng Hải tới thành phố V, sau đó còn ra một công văn của bên luật sư, tìm ra IP của mấy người

muốn vu khống giống như thực sự muốn đi kiện người ta.

Tạ Duyên hiện vẫn ở trong nước, mấy người anti-fan tất nhiên là im re, nhưng dư luận vẫn không giảm bớt, lại chuyển sang suy đoán ảnh đế bị bắt ở nước ngoài rốt cục là ai?

Cho đến ngày hôm sau, Tô San rời giường chuẩn bị đi tới đoàn phim, trên mạng đề tài vẫn đang hot, thậm chí mọi người đang thảo luận rốt cục là Mã Duyệt hay Trịnh Đồng, có điều việc này cũng vượt ngoài dự kiến của chị Luru, vốn dĩ muốn mượn trailer phim công bố sẽ cải thiện tiếng diễn xuất dở tệ của cô, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

“Tô San, cô lại đây.”

Đạo diễn đang ngồi chỗ máy theo dõi vẫy vẫy tay với cô.

Tô San vừa mới thay trang phục diễn xong, liền xách váy đi qua, thấy đạo diễn lại đưa cho cô một tập kịch bản:

“Cô xem cái này như thế nào?”

Sáng sớm, rất nhiều nhân viên đoàn vẫn còn chưa làm gì, đang ngồi lướt mạng nói chuyện phiếm, Tô San ngồi trên ghế lật xem kịch bản thật kỹ, thấy bên trong vẫn có sửa lại một ít, cảnh diễn của cô cũng không nhiều hơn mấy, nhưng trở nên quan trọng hơn, cũng tập trung lại thể hiện được tính cách nhân vật, có điều cảnh diễn của Chu Cẩm Cẩm cũng tăng lên.

“Cũng được.”

Tô San khép lại tập kịch bản, cũng không nói nhiều, dù sao đây cũng là kết quả mà chị Luru thương lượng có được.

“Vậy là tốt rồi, cô đi đi, chút nữa chuẩn bị quay rồi.”

Đạo diễn thấy cô đáp ứng cũng không dông dài nữa.

Thấy vậy, Tô San cầm kịch bản rời khỏi, cảnh diễn quan trọng chất lượng hơn số lượng, dù sao cuối cùng khán giả có mắt cũng sẽ mắt biên kịch chứ không mắt cô.

Chiều nay cô cũng không có lịch quay, mai cô còn phải tham gia chương trình thực tế, chuyện này cũng đã trao đổi với đoàn phim, có điều giờ xem ra cho dù cô có ở lại cũng không có quá nhiều cảnh diễn.

Chương trình thực tế này hiện giờ gần như là chương trình nổi nhất trên truyền hình, cả về fan hâm mộ và lượng người xem đều không chương trình nào địch nổi, do thấy cô gần đây khá hot nên bên phía ban tổ chức mới mở lời mời cô tham gia. Chương trình vốn dĩ có 5 thành viên cố định, còn có thêm 5 khách mời thay đổi tùy mỗi kỳ, nếu không phải là nghệ sĩ có thực lực thì cũng là nghệ sĩ có đông người hâm mộ, địa vị thấp nhất là cô.

Đi vào địa điểm quay chụp chương trình, lần này là quay tại một trấn nhỏ, Tô San không ngờ lại đụng Vương Trùng ở khách sạn!

“Tô San! Quá trùng hợp, cô cũng tham gia chương trình kỳ này sao?”

Vương Trùng tháo mũ lưỡi trai xuống, lập tức đi ra cửa khách sạn.

Tô San nhìn thấy hắn thì cũng cười cười, sau đó nói Tiểu Chu đi vào nhận phòng.

Lúc này đã có rất nhiều nhân viên ban tổ chức đã tới, còn có mấy vị khách mời, nhìn thấy hai người thân thiết nói chuyện, đều nghị luận Tô San là ai, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới chuyện trailer điện ảnh công bố hai hôm trước.

“Tôi nay có muốn ra ngoài ăn cơm không? Tôi mời cô!”

Vương Trùng vỗ nhẹ cánh tay cô.

Một đoạn đường dài phải ngồi xe, giờ Tô San cũng có chút mệt mỏi, liền lắc đầu:

“Để lần sau tôi mời anh, hôm nay không đi đâu.”

“Cô nói rồi nha, lần sau nhất định phải mời tôi ăn cơm, đặc biệt món bún thịt giết, tôi ăn món đó do người khác làm không có giống vị cô làm, cô dùng công thức bí mật gì vậy?”

Vương Trùng về mặt tò mò đi theo cô hỏi.

Cho tới khi đến trước thang máy, cô đi vào, nhìn lướt qua Vương Trùng nói:

“Anh đã nói là công thức bí mật, tôi sao có thể nói cho anh biết?”

Phòng cô ở lầu hai, địa vị của cô cũng không cao bằng người khác, chỉ ở phòng hạng bình thường, nếu như là Vương Trùng chắc chắn sẽ ở phòng hạng

sang.

Về đến phòng của mình, Tô San gọi điện thoại cho mẹ của cô, nói ngày mốt sẽ về nhà ăn cơm, dù sao cũng không thể chỉ lo kiếm tiền mà xem nhẹ người nhà.

Chương trình này có các thành viên cố định là Trương Thiên Thiên, Dương Vận, Viên Tranh, Chu Tuấn và Triệu Phong. Trương Thiên Thiên là nữ nghệ sỹ khá đông fan hâm mộ, diễn xuất cũng tốt, có điều không nổi tiếng lắm, nhưng cuối cùng sau khi tham gia chương trình này lại hot lên nhiều, trở thành một trong bốn tiểu hoa đán, còn Dương Vận thì xuất thân từ diễn viên nhí, trước nay đều quay phim chính kịch, luôn nói chuyện mang theo xu hướng hài hước, vui tính, còn ba nghệ sỹ nam còn lại cũng tham gia gameshow khá tốt, hơn nữa đều chủ yếu là đóng phim điện ảnh, chỉ có Triệu Phong còn đóng phim chính kịch hiện đại.

Ngoài cô và Vương Trùng là khách mời, ba khách mời còn lại chương trình lần này đều có lai lịch không nhỏ, Đặng Thuần xuất thân gia đình nghệ sỹ có tên tuổi, Vương Chuẩn Hình gần đây còn đạt giải nữ phụ xuất sắc nhất, Diệp Mông còn ghê gớm hơn, mặc dù không quá nổi tiếng, nhưng cha cô ấy là một đạo diễn nổi tiếng cả nước, mặc dù cô ấy cũng có nhiều tiềm lực và cơ hội, nhưng lại không nổi tiếng.

Trên mạng vẫn nghị luận chuyện ảnh đế nào đó bị bắt ở nước ngoài, những scandal linh tinh khác trong giới cũng không thể đè ép chuyện này xuống, kể cả chuyện một nghệ sỹ nam có tên tuổi nào đó ngoại tình cũng không thể tạo sóng to gió lớn gì, không biết khi nào chuyện này mới hạ nhiệt.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Tô San đã thay đồ xong, trang điểm sửa soạn rồi tới địa điểm ghi hình, lần này chương trình chủ đề là về cổ đại, nên cô mặc một thân áo váy hồng nhạt, đến lúc cô tới nơi, nhưng người khác cũng thay đồ xong rồi, đều là trang phục cổ trang, Vương Trùng mặc một bộ trang phục của thị vệ, đội cái mũ trông rất buồn cười.

Tất cả mọi người gần như đã tới đủ, đạo diễn nói mọi người chuẩn bị một chút chuẩn bị chính thức ghi hình.

Chương trình thực tế chính là, một khi máy quay đã mở, thì sẽ quay liên tục, chính mình không thể biết hậu kỳ chương trình, biên tập sẽ cắt ghép như thế nào, cho nên chỉ chút sơ sót nhỏ cũng có thể gây hậu quả lớn.

Cho đến lúc mở máy, đạo diễn lên tiếng:

“Được rồi, chào mừng mọi người đến với Thủy trấn cổ kính, hôm nay, chúng ta sẽ chia làm hai đội thi đấu, đằng kia có một cái ruộng, mọi người dựa vào ngoại hình tương đồng để chia đội, sau đó hai đội thi đấu để lấy được gợi ý, sau đó vào trấn để tìm được một tuyệt thế cao nhân ở ẩn, đội nào tìm được vị cao nhân đó trước, ban tổ chức sẽ lấy danh nghĩa đội đó để quyền góp mười vạn quyền sách cho người dân vùng núi khó khăn.”

Đạo diễn vừa nói xong, cả đám đều sôi nổi lên.

“Tôi vừa nhìn thấy Tô San liền biết chúng ta sẽ chung đội, dù sao nhan sắc cùng một đẳng cấp!”

Dương Vận tự nhiên hi hi chạy tới kéo tay Tô San, những người khác cười ha ha.

Thấy vậy, Chu Tuấn chỉ vào cô ấy cười nhạo:

“Trong thâm tâm của Tô San nhất định là muốn từ chối!”

Dù sao là thành viên cố định, cho nên khá thoải mái đùa giỡn, những người khác trong nháy mắt cũng thoải mái vui vẻ. Cuối cùng, Tô San cùng Dương Vận, Vương Trùng, Viên Tranh và Đặng Thuần cùng một đội, Dương Vận cười hi hi hàn huyên với Tô San một lúc lâu, cô ấy là kiểu người khá dễ gần, nói một hồi đã muốn add WeChat của cô, còn nói muốn mời ăn cơm.

Sau khi chia đội, đạo diễn lên tiếng:

“Được rồi, hiện tại trên sân khấu có mười mỹ nữ, mọi người phải tìm được người biết gây đàn tranh, nếu như chọn đúng sẽ lấy được gợi ý đầu tiên, giờ chơi trò kéo búa bao, ai thắng được chọn trước.”

Nhìn cây đàn tranh trên sân khấu, Tô San chỉ cảm thấy nhớ lại hồi trước, ở nơi đó của cô, chỉ cần là tiểu thư khuê các đều phải biết gây đàn tranh hoặc đàn cổ, tiếc là giờ không nhiều người học mấy cái này lắm.

Sau khi chơi kéo búa bao, đội của Chu Tuấn thắng, Dương Vận thì đứng đó lăm nhăm:

“Tôi nghe nói gây đàn tranh thì tay sẽ bị chai.”

“Cũng còn tùy, nếu ở tay trái mà bị chai thì có hai kiểu, kiểu thứ nhất chỉ có ngón út bị chai, loại thứ hai thì bị chai ở ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út, có điều giờ còn có thể đeo móng tay giả nên không chắc chắn là tay bị chai thì sẽ biết gây đàn tranh.”

Tô San nói.

Dứt lời, có vài người về mặt khác lạ nhìn qua phía cô, cuối cùng Dương Vận không nhịn được hỏi:

“Cô biết gây đàn sao?”

Nghe vậy, Tô San mới tỉnh táo lại, thấy máy quay vẫn hướng về phía cô, lúc này mới cười cười nói với Dương Vận:

“Có biết sơ sơ.”

“Thường thường người nào nói biết sơ sơ thì thực ra toàn là cao thủ, giống như tôi, người ta mỗi lần hỏi tôi có biết hát không, tôi đều nói là biết sơ sơ.”

Viên Tranh rất tự nhiên nhún vai nói, Dương Vận lại cười nhạo hần.

Ba phút sau, đội của Chu Tuấn chọn một người, lúc này tới lượt đội của Tô San, còn lại chín cô gái, sau khi Tô San nhìn kỹ tay của các cô ấy xong, thấy tay của các cô ấy không có ai là có vẻ biết đàn.

Đạo diễn: “Còn mười giây.”

“Nhanh lên nhanh lên, có tìm được không?”

Vương Trùng cũng đứng đó thúc giục.

Tô San lắc đầu, những người khác cũng “A!” một tiếng thất vọng, cuối cùng chỉ còn vài giây, Viên Tranh liền luống cuống chọn người có chai tay dày nhất ra.

“Ha ha ha!” Đội bên kia điên cuồng cười nhạo bọn cô.

Nhìn thấy cả hai đội đều chọn xong, đạo diễn mới nói tiếp:

“Tiếp theo mời hai cô gái lên gây bài “Cao Sơn lưu thủy”, đội nào chọn sai, cả đội còn phải chịu hình phạt!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đồi Mật Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nổi Máu

“Tiếp theo mời hai cô gái lên gây bài “Cao Sơn lưu thủy”, đội nào chọn sai, cả đội còn phải chịu hình phạt!”

“A!!!”

Đám người Viên Tranh cũng điên cuồng kêu lớn, Vương Trùng không nhịn được hỏi:

“Hình phạt là gì vậy?”

Đạo diễn: “Bí mật.”

“Ha ha ha, đội của cậu thua chắc rồi, Diệp Mông của chúng tôi đã từng học qua đàn tranh, người trong nghề nhìn là biết có biết đàn hay không!”

Chu Tuấn phía bên kia không kiêng nể cười nhạo tụi cô.

Nghe vậy, Tô San không khỏi nhìn qua Diệp Mông ở đối diện chỉ an tĩnh mỉm cười, khó trách cô không tìm được người biết đàn, nhìn có vẻ đã bị đội kia chọn được rồi.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ xin mời người bên phía đội đỏ gây đàn.”

Dứt lời, cô gái được bên đó chọn lập tức ngồi trước cây đàn tranh, tay mang theo móng tay giả, trên người mặc một bộ đồ cổ trang, tóc dài xõa vai, mặc dù khuôn mặt không tinh xảo như các nghệ sỹ nhưng lại có khí chất khiến người ta không thể bỏ qua.

Khi cô ấy nhấc tay lên, phát ra một đoạn nhạc thanh thoát, trong chốc lát, mọi người đều giật mình, chỉ có đội của Chu Tuấn đều hoan hô ầm ĩ lên.

Người ngoại đạo tất nhiên chỉ đứng nhìn cho vui, còn người trong nghề sẽ đứng nhìn cách đàn của cô ấy, tuy nhiên nếu nói ở thời của cô lúc trước, cô gái này cũng chỉ được coi là thường thường.

“Ui mẹ ơi!”

Nhìn thấy như vậy, Viên Tranh lập tức ảo não nhìn cô gái bị hần chọn ra lúc nãy, cuối cùng vẫn ghé qua hỏi:

“Cô biết đàn không?”

Dứt lời, cô gái kia liền ngượng ngùng lắc đầu.

Mà đến khi cô gái bên đội kia đã đàn xong, đội đỏ rất đắc ý, mặc dù cũng là do quay chương trình thực tế nên họ lại càng phải tỏ vẻ khoa trương hơn bình thường.

“Tô San, cô có muốn qua đội của tụi tôi không? Bên đó thực sự kéo thấp đẳng cấp ngoại hình của cô!”

Chu Tuấn đắc ý cười cười.

Nghe vậy, Dương Vận lập tức ồn ào, cô ấy lôi kéo Vương Trùng cùng lên, chỉ vào mặt Vương Trùng nói:

“Anh dám so độ đẹp trai với đội chúng tôi sao? So cái gì không so lại muốn so giá trị ngoại hình!”

“Giá trị ngoại hình của đội chúng tôi là thiên hạ vô địch!”

Viên Tranh lập tức bổ sung một câu.

Tô San không nhịn được cười lên tiếng, mặc dù đang ghi hình, nhưng trò chơi thực sự cũng khiến mọi người vui vẻ, hơn nữa khách mời kỳ này cũng như những thành viên đều khá dễ gần.

“Vậy xin hỏi, người bên phía các cô chọn ra đâu?”

Chu Tuấn vẫn cười cười như cũ, chờ đợi của Dương Vận nhận thua.

Đạo diễn cũng đã nói trong mười cô gái chỉ có một người biết đàn, hơn nữa cô gái kia cũng đã nói không biết đàn, cho nên chắc chắn đội kia thua rồi.

“Chờ chút!” Viên Tranh đột nhiên giơ tay lên:

“Trùng hợp là đội của tôi có một người biết đàn, đạo diễn, nếu chính thành viên trong đội chúng tôi có thể gây đàn thì có được tính không? Anh cũng không có nói chỉ có thể lấy cô gái đội tôi đã chọn để gây đàn!”

Thực ra đạo diễn đã nói, nhưng dù sao là chương trình truyền hình, điều quan trọng nhất chính là hiệu quả, nếu khách mời có tài nghệ như vậy, thì phía ban tổ chức tất nhiên tạo điều kiện, như vậy chương trình càng thú vị hơn.

Đạo diễn: “Được, nếu trong đội của mọi người có người có thể gây một khúc “Cao Sơn lưu thủy” hoàn chỉnh thì trò chơi này xem như hòa!”

Dứt lời, Dương Vận lập tức đẩy Tô San tiến lên:

“Tới tới tới, mọi người hãy vỗ tay!”

Đám người Viên Tranh lập tức sôi nổi vỗ tay cổ vũ, Vương Trùng còn kêu cổ lên, mà đội Chu Tuấn lại đều nhìn với thái độ xem kịch vui.

Khúc Cao Sơn lưu thủy Tô San cũng biết, nhưng đột nhiên dưới ánh mắt nhiều người như vậy, cô không biết có nên thể hiện khả năng thật sự của mình hay không, nếu lúc đó ba mẹ cô biết được thì lại không dễ dàng giải thích qua loa cho xong chuyện, cũng có thể giải thích là cô có lén học, nhưng nếu lén học không thể quá giỏi được, cô tốt nhất nên đàn kém một chút đi.

Cô chậm rãi đeo móng tay giả lên, thần sắc nghiêm túc, điều chỉnh tâm tình thật tĩnh lặng, giờ tay bắt đầu gây đàn.

Mặc dù nghe không hiểu lắm cô đàn như thế nào, nhưng mọi người đều nghe ra cô đàn còn có ý vị hơn cô gái lúc nãy, mặc kệ có phải vì đang ghi hình hay không, mọi người đều có biểu cảm giật mình, nhưng mọi người vẫn yên lặng nghe.

Trong đó, chỉ có Diệp Mông kỳ lạ nhìn Tô San, cô nghe ra được là, tài nghệ đánh đàn của Tô San đã vượt qua phạm vi cô có thể thừa nhận lý giải, hơn nữa cô ấy đàn còn có ý vị hơn cả cô giáo dạy đàn tranh của cô, cho dù có học từ nhỏ tới lớn, nếu khả năng mà rèn luyện được như vậy thì là thiên tài rồi.

Máy quay vẫn quay về phía Tô San, cô mặc một thân váy hồng nhạt, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo thanh lệ, mắt hơi rũ, thần sắc thản nhiên, theo cử động của đầu ngón tay, tiếng đàn thanh thoát phát ra.

Cho đến khi đàn xong một khúc nhạc, nơi ghi hình lập tức vang lên một tràng vỗ tay thật lớn, Dương Vận kích động xống lên nói với đội đỏ:

“Tôi hỏi mấy người có phục hay không!”

Đội đỏ cũng rất thương thức Tô San, đối với những giá trị truyền thống dân tộc, trong lòng bọn họ luôn có một tâm lý kính sợ hiếm có, mà Tô San thoát nhìn an tĩnh, tài nghệ không tồi, có điều dù sao cũng là thi đấu, không nên nói vậy.

“Vậy cũng coi như hòa, Diệp Mông đội tôi cũng biết đàn vậy!”

Chu Tuấn lập tức nhìn qua Diệp Mông:

“Mau lên, cô bộc lộ tài năng cho bọn họ xem!”

Thấy tầm mắt mọi người sáng quắc nhìn qua, Diệp Mông chỉ cười cười khách sáo:

“Tôi không đàn tốt bằng Tô San.”

Dứt lời, mấy người khác cũng chỉ cho rằng cô khiêm tốn nói giỡn, thực ra không ai biết cô đang nói thật, ít nhất trong phạm vi hiểu biết của Diệp Mông, cô chưa gặp người nào có khả năng gây đàn tranh hay hơn Tô San, kể cả cô giáo dạy đàn của cô cũng vậy.

“Ha ha ha! Mấy người nhận thua đi!”

Viên Tranh không chút cô kỵ cười nhạo bọn họ.

Đội đỏ cũng chỉ “Hừ!” một tiếng không nói gì, dù sao thực sự bên phía đội đỏ cũng thực sự có tài, không phải ăn gian bịp bợm gì đó, nên họ cũng không có gì là không phục.

“Tô San cô quá tuyệt vời!”

Dương Vận lại tới kéo tay cô, cười vô cùng vui vẻ.

Nghe vậy Tô San cũng cười, hồi đó cô học đàn tranh từ đệ nhất cầm sư, vì muốn đích tỳ của cô tiến cung, nên Đại phu nhân dồn nhiều tâm huyết bồi dưỡng đích tỳ của cô, lúc đó Tô San chỉ ngày ngày ở cùng chăm sóc tổ mẫu, thấy cô ngoan ngoan nghe lời, nên tổ mẫu cũng cho cô học cùng, thực ra trong bốn thứ cầm - kỳ - thi - họa, cái cô am hiểu nhất là thi và họa, đàn tranh cô học tạm được, lúc này cô cố ý đàn sai mấy nốt, có điều hình như chưa có ai nhận ra, hơn nữa dù sao cây đàn này cũng không phải cây đàn quá tốt nên không phát huy được toàn bộ thực lực.

Đạo diễn: “Được rồi, trận đầu tiên đội xanh thắng, còn đội đỏ, từng người trong đội phải thò tay vào cái rương có chứa răn đằng kia lấy ra một viên bi.”

“A!!!”

Mấy người đội đỏ bị dọa thất kinh, nhân viên đoàn cũng đã khiêng cái rương đen lên, không nhìn thấy được bên trong như thế nào, nghe được bên trong có tiếng răn, Trương Thiên Thiên bị dọa mặt mũi trắng bệch, có vẻ không ngờ là ban tổ chức lại liều mạng như vậy.

Dù sao chỉ là biên kịch chương trình yêu cầu, ban tổ chức tất nhiên sẽ không gây nguy hiểm cho các nghệ sỹ, nếu có răn chắc chắn không có độc, có thể là còn bị cột miệng lại rồi, cái này thực ra mọi người đều hiểu được, nhưng nhiều ít gì vẫn sẽ sợ.

“Tôi làm trước!”

Chu Tuấn nuốt khan một lần, liền lập tức vén tay áo, thò tay vào trong rương.

Tô San sợ nhất là răn, mặc dù bị cột miệng lại, may quá lần này đội cô không bị thua, nếu không thật sự không dám làm cái này.

“Là cái này sao?”

Chu Tuấn bỗng nhiên rút tay ra, trong tay còn cầm một viên bi màu đen.

Không ngờ hẳn lại đúng cảm như vậy, những người khác không có tố chất tâm lý mạnh như vậy, vài người cứ lóng ngóng hồi lâu, ban tổ chức cũng không du di, dù sao cũng là chương trình có tiếng, rất có tự tin.

Đến lúc mọi người đều làm xong, mọi người đều sợ tới mức toát hết mồ hôi, Dương Vận mặc dù vậy, vẫn rất mạnh mẽ, nói trận tiếp theo tuyệt đối không thua.

Lấy được gợi ý đầu tiên, mọi người bắt đầu chơi trò chơi thứ hai, có điều lần này mọi người đều ngồi ở một cái bàn dài.

Đạo diễn: “Trước mặt mọi người có mười tấm thẻ, mỗi người chọn một tấm, lát nữa mọi người bỏ di động của mình ra, một người bên phía đội bên kia từ trong danh bạ chọn một người, gọi điện thoại rồi hoàn thành nhiệm vụ ghi trong tấm thẻ, tổ nào có nhiều người hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định nhiều hơn sẽ thắng!”

“A?”

Tất cả mọi người đều kêu lớn, không ngờ ban tổ chức tàn nhẫn như vậy, Tô San cũng giật mình, chuyện này không nằm trong dự kiến của cô.

Thường thường mấy chương trình kiểu này sẽ phải có kịch bản, nhưng chỉ có kịch bản trong những phân đoạn hoạt động tự do, như vậy mới có thể gây cười, còn đối với những phân đoạn thi đấu thì đều không được báo trước, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Mọi người xem kìa, Chu Tuấn bị dọa mặt trắng bệch, di động của cậu ta nhất định có rất nhiều bí mật không muốn bị người khác phát hiện.”

Viên Tranh bộ dáng xem trò vui nhìn vào Chu Tuấn.

Dứt lời, mọi người cũng cười lớn, chỉ có Chu Tuấn nhìn qua Đặng Thuần đối diện:

“Tôi sợ gì, tôi còn đang độc thân, nhưng mọi người xem xét lại cảm thụ của Đặng lão sư đi? Người ta đã kết hôn rồi.”

Ai biết trên tấm thẻ sẽ nêu nhiệm vụ gì, Đặng Thuần rất bất đắc dĩ cười, Viên Tranh cũng nói đùa:

“Xong rồi, Đặng lão sư lần này về nhà sẽ phải quỳ bần phỉm!”

Mọi người lại cười ồ lên, lúc này đạo diễn lấy di động của mọi người, mặc dù đều hơi do dự, cuối cùng thì cũng là người trong giới, cho dù thực sự có gì đó riêng tư chẳng nữa, mọi người chắc cũng sẽ không nói ra, dù sao đều không thù không oán gì với nhau.

Đưa ra di động xong, Viên Tranh chọn một người trong danh bạ của Chu Tuấn, là một nữ diễn viên đã từng hợp tác cùng Chu Tuấn trước đây, thực ra Tô San thấy được là, trong danh bạ Chu Tuấn còn có một người lưu là “bảo bối”, chắc là bạn gái chưa có công khai, có điều mặc dù Viên Tranh thích trêu chọc hân, nhưng tới lúc này sẽ không nói ra làm khó hân.

Dương Vận chọn trong danh bạ của Diệp Mông là ba của cô ấy, đạo diễn nổi tiếng, mà di động của Tô San thì rơi vào tay của Trương Thiên Thiên, Chu Tuấn ngồi bên cạnh không biết nhìn thấy gì, ngồi đó a a kêu lớn.

“Dừng dừng dừng, tôi thấy Giang Dân, chọn Giang Dân đi!”

Chu Tuấn cười rất đắc ý, rõ ràng biết đến vụ tai tiếng của cô và Giang Dân.

Tô San thờ phào nhẹ nhõm, Giang Dân khá rành mấy vụ gameshow kiểu này, chắc chắn lúc gọi điện thoại anh ta có thể nghe ra được, cô không cần quá lo lắng.

“Từ từ!”

Trương Thiên Thiên bỗng hô lớn:

“Tạ Duyên! Đúng, chọn Tạ Duyên!”

So với Giang Dân, tất nhiên Tạ Duyên càng thu hút sự chú ý hơn, hơn nữa còn có vụ nói về nụ hôn màn ảnh đầu tiên của Tạ Duyên là dành cho cô, đối với ban tổ chức mà nói, đây cũng coi như trở thành điểm đặc sắc của chương trình.

“A?”

Vương Trùng nghe vậy cũng ngạc nhiên, có vẻ lo lắng thay cho Tô San, dù sao Tạ Duyên chính là kiểu người không thích nói chuyện, giống như cái hũ nút, trời biết liệu anh ấy có thể nghe ra là đang ghi hình chương trình hay không?

“Đúng đúng đúng, Tạ Duyên đi.”

Cả đội đồ đều phụ họa, Tạ Duyên chưa bao giờ tham gia chương trình truyền hình, lần này có thể gọi điện thoại cho hân, có được xem là lần đầu tiên hân tham gia chương trình thực tế hay không?

Thấy vậy, Tô San rất bất đắc dĩ ghé đầu vào cạnh bàn, không ngờ chọn tới chọn lui lại chọn phải Tạ Duyên.

Người đầu tiên chọn tấm thẻ nhiệm vụ là Triệu Phong, hân bốc trúng “Tháng sau có muốn cùng nhau đi du lịch không?”

Người Triệu Phong phải gọi điện thoại cũng là một nữ nghệ sĩ là bạn gái tin đồn của hân, là do Dương Vận chọn, cuối cùng hai người hàn huyên một hồi lâu, vượt quá thời gian quy định, Triệu Phong thất bại, hiển nhiên Triệu Phong cũng không thân với cô ấy lắm.

Người thứ hai là Vương Trùng, hân bốc trúng “Tôi nay cùng nhau ăn cơm được không?”

Người Vương Trùng phải gọi điện thoại là Dương Chỉ, có điều hân cùng Dương Chỉ khá thân thiết, đầu dây bên kia rất nhanh đã đồng ý, sau đó khi biết là hiện đang ghi hình chương trình, lại đánh tiếng chào khán giả xem chương trình, may mắn Vương Trùng cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Kế tiếp thêm mấy người nữa, Tô San cũng rất thấp thòm, không biết cô sẽ bốc trúng nhiệm vụ gì.

Tới lượt cô, khi máy quay quay tới hướng này, Tô San cố gắng bình tĩnh bốc một tấm thẻ trên bàn, trên đó viết là “Có thể cho tôi mượn ba trăm vạn được không?”

Đối với nghệ sĩ thì ba trăm vạn là một con số không nhiều cũng không ít, một diễn viên hạng ba thù lao một năm thường hơn một ngàn vạn, đối với Tạ Duyên mà nói thì chỉ như mất một sợi lông, chẳng qua, tự nhiên lỗ măng hỏi mượn tiền người khác nhiều như vậy, Tô San cảm thấy rất ngại và khá đột ngột.

“Mau lên mau mau!”

Chu Tuấn lập tức thay cô gọi điện thoại luôn rồi.

Điện thoại vang lên mấy tiếng, Tô San càng cảm thấy hồi hộp, đến lúc điện thoại được bên kia bắt máy, liền vang lên một giọng nam trầm thấp:

“A lô?”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Tô San, Tô San cố gắng bình tĩnh nói vào điện thoại:

“Anh đang luyện quyền sao?”

“Đúng vậy.”

Tạ Duyên bên kia đang cầm khăn lau mồ hôi, có vẻ rất hiếu kì Tô San lại chủ động gọi điện thoại cho mình, vừa dơ tay ra hiệu cho huấn luyện viên về trước.

“À ừm...Tôi có chuyện này có thể nhờ anh giúp hay không?”

Tô San hồi hộp tới mức tay cũng ra mồ hôi, trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Những người khác đều nhìn chăm chăm điện thoại, cố gắng lắng nghe giọng Tạ Duyên qua điện thoại, Vương Trường cũng hồi hộp, mình cũng không có số điện thoại của Tạ Duyên, sao Tô San lại có?!

“Có thể.”

Giọng nói truyền từ đầu dây bên kia tới không chút do dự, những người khác kích động giờ tay bịt miệng, vẻ mặt mờ ám nhìn Tô San, rõ ràng còn chưa nghe là nhờ việc gì đã đồng ý rồi, hình như có gì đó mờ ám.

Bị bọn họ nhìn làm cho xấu hổ, Tô San dứt khoát tỉnh táo lại, giọng nói rõ ràng:

“Là như thế này, tôi chuẩn bị mua một căn hộ mới, căn hộ kia vị trí không tốt lắm, có điều căn hộ trong trung tâm thành phố mắc quá, tôi còn thiếu ít tiền, cho nên anh có thể cho tôi mượn ba trăm vạn không?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tin Tốt

“Là như thế này, tôi chuẩn bị mua một căn hộ mới, căn hộ kia vị trí không tốt lắm, có điều căn hộ trong trung tâm thành phố mắc quá, tôi còn thiếu ít tiền, cho nên anh có thể cho tôi mượn ba trăm vạn không?”

“Ba trăm vạn?”

Giọng nói của Tạ Duyên có vẻ rất nghi hoặc, mọi người cũng rất tò mò nhìn Tô San tại sao lại nói vậy.

Tô San thực sự cảm thấy quá xấu hổ, Tạ Duyên chắc bị cô làm cho ngờ luôn rồi, rõ ràng bình thường một bữa cơm cô cũng không muốn thiếu người ta, giờ lại đột ngột mượn ba trăm vạn, không biết liệu Tạ Duyên có thể nghe ra chuyện kỳ lạ hay không.

“Đúng vậy, chính là căn hộ ở quận Vũ Tâm, mấy ngày trước tôi có tới đó xem thấy căn hộ kia khá được, chỉ là vừa vặn thiếu ba trăm vạn, nếu anh không tiện thì tôi sẽ hỏi mượn người khác.”

Tô San ho nhẹ một tiếng, cô đã nói rõ ràng vậy rồi, không thể nào Tạ Duyên còn chưa nhận ra điều gì.

Quả nhiên, người bên đầu dây bên kia hơi im lặng một chút, bỗng nhiên nói:

“Cô nghĩ là có tiện hay không?”

Dứt lời, mấy người đội bên kia đều che miệng lại, cố gắng không phát ra âm thanh.

Thấy thời gian không còn nhiều lắm, Tô San chỉ có thể nói:

“Vậy anh có cho mượn hay không?”

Nghe vậy, Tạ Duyên lại nghiêm túc nói:

“Có thể, có điều lãi suất của tôi rất cao.”

Biết được là Tạ Duyên đã nghe ra mới nói vậy, cũng may nhiệm vụ hoàn thành, lúc này Chu Tuấn ngồi đối diện lập tức lên tiếng:

“Chào anh, Tạ duyên, chúng tôi hiện đang ghi hình chương trình!”

Nói xong, Dương Vận bên cạnh kích động ghé qua nói:

“Tạ lão sư, tôi là fan của anh!”

Tay Tô San gần như sắp bị Dương Vận bóp nát, có thể thấy cô ấy kích động như thế nào, rất giống Đồng Nhạc.

“Duyên ca, khi nào anh mới cho em mượn ba trăm vạn!”

Vương Trùng bên kia cũng gân cổ lên hô.

Thật ra mọi người đều biết lúc này Tạ Duyên chắc chắn đã nghe ra đang ghi hình gì đó, câu cuối cùng rõ ràng là nói giỡn.

“Thâm tâm của Tạ lão sư nhất định là từ chối!”

Dương Vận cười nhạo Vương Trùng.

“Được rồi, chào anh Tạ Duyên, chúng tôi đang ghi hình “Hôm nay có hí”, lúc này là chơi trò chơi, anh có thể chào các vị khán giả và mọi người.”

Viên Tranh nháy mắt lập tức nghiêm túc điều chỉnh không khí.

Dứt lời, trong điện thoại vang lên giọng nói không nhanh không chậm:

“Chào quý khán giả, tôi là Tạ Duyên.”

Giọng nói của hắn trầm thấp, Dương Vận bên cạnh kích động túm chặt cánh tay của Tô San:

“A a a a!”

“Được rồi được rồi, không có chuyện gì nữa, cúp máy.”

Tô San lập tức giật lấy điện thoại của mình, không chờ đầu dây bên kia nói gì đã ngắt máy.

Không cần biết biên tập phải cắt nối như thế nào, có điều lúc cuối Tạ Duyên đã đồng ý cho cô mượn tiền nghe là biết nói giỡn, khán giả chắc chắn cũng sẽ nhận ra.

“Được đó, sau này ngày nào cũng có người hỏi mượn tiền của Tạ lão sư.”

Trương Thiên Thiên nói giỡn.

Thấy vậy, Tô San đứng đắn nói:

“Thực ra Tạ lão sư rất tốt, lúc đóng phim cũng chỉ dạy tại tôi rất nhiều thứ.”

“Đúng vậy, anh ấy có khi cũng chỉ tôi cách đọc lời thoại, ngắt câu như thế nào, thường ngày cũng khá bình dân.”

Vương Trùng cũng nghiêm trang ca tụng.

Tô San không nhịn được quay qua nhìn Vương Trùng, sao cô lại không thấy Tạ Duyên bình dân tí nào...

Mọi người cũng phụ họa vài câu, sau đó tới lượt Trương Thiên Thiên gọi điện thoại, cô ấy bốc trung tâm thẻ ghi “Tôi bị sốt”.

Người cô ấy phải gọi điện là một nam nghệ sỹ, gần đây trên mạng cũng có đưa tin, là bạn trai tin đồn của cô ấy, là một idol trẻ tuổi có đông fan hâm mộ, có điều không ngờ là, sau khi Trương Thiên Thiên nói như vậy, đầu dây bên kia lập tức nói không do dự:

“Giờ anh qua chỗ em.”

Trong chốc lát, cả trường quay sôi trào, la ó, lúc này có lẽ người bên kia cũng nghe ra là đang ghi hình, nhưng chắc chắn nghe vậy là biết quan hệ giữa hai người này không tầm thường, Trương Thiên Thiên cũng chỉ có thể bắt đầu đi ngồi đó đỏ mặt.

Nhưng phần này quay thì quay nhưng lúc phát sóng thì không thể đưa lên, mặc dù mọi người đều biết có ái muội, nhưng nếu đưa lên truyền hình thì coi như công khai, hơn nữa Trương Thiên Thiên cũng không có ý công khai, ban tổ chức tất nhiên cũng sẽ không làm vậy, dù sao là thành viên cố định, còn phải hợp tác dài dài với nhau, cho nên ban tổ chức cũng để hai người phối hợp nói chuyện lại qua điện thoại một lần nữa, lần này nói chuyện bình thường hơn để coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Không ngờ lại xảy ra tình huống hay ho như vậy, tất cả mọi người đều khá kinh ngạc, thế nên mấy cuộc điện thoại sau đó cũng không quá chú ý nhiều nữa.

Trò chơi này xong thì đội thắng là đội đỏ, đây coi như là kịch bản của ban tổ chức, cần để cho mỗi đội thắng một lần nhưng vậy mới có cảm giác thực lực ngang nhau, gay cấn hơn.

Đội của Tô San lần này phải nhận hình phạt là bị đội bên kia vẽ rùa lên mặt, là dùng son môi để vẽ, cuối cùng mọi người lại phải đi tẩy trang rồi trang điểm lại mới có thể quay tiếp.

Mỗi đội đều giành một gợi ý, sau đó từng người vào trong trần tìm vị cao nhân kia, theo kịch bản, hai đội trên đường gặp nhau, có điều Vương Trùng nói dối bụng, nhất định bắt mọi người vào quán mì ăn hoành thánh. Kết cục là đội đỏ tìm được cao nhân trước, là một võ sư Kungfu. Nhìn tổng thể mà nói, chương trình kỳ này cũng đã đủ hài hước và đặc sắc, mặc dù sự cố cuộc điện thoại của Trương Thiên Thiên không thể đưa lên phát sóng, nhưng lúc này khi ghi hình lại một lần nữa hai người nói chuyện điện thoại cũng đã đủ mờ ám rồi.

Ghi hình đến 9 giờ tối mới kết thúc, sau đó Viên Tranh làm chủ bao mọi người đi ăn uống, nam thì uống rượu, các cô gái thì ngồi tám chuyện linh tinh về mỹ phẩm, bảo dưỡng da gì đó.

“Tô San, cô học đàn tranh bao lâu rồi?”

Diệp Mông ngồi cạnh cô bỗng nhiên hỏi.

Trừ Tô San, mấy cô gái khác cũng không dám ăn quá nhiều, Tô San ăn nửa chén com, trong tay hiện còn đang cầm một ly nước ép, nghe Diệp Mông hỏi vậy, quay đầu qua cười cười đáp:

“Ông ngoại tôi khá thích mấy nghệ thuật truyền thống như vậy, cho nên từ nhỏ ông ngoại cho tôi học rồi.”

Dứt lời, Dương Vận bên kia cũng rất buồn bực uống một ngụm nước rồi than vãn:

“Người với người sao khác nhau như vậy, tôi chỉ có nước sôi để nguội cũng không dám uống nhiều, mọi người xem Tô San còn ăn hơn nửa chén com, đáng người vẫn đẹp như vậy, tôi nếu có được đáng người thế này cũng sẽ đi đóng phim thần tượng.”

Tô San: “.....”

Cô cho rằng bản thân ăn đã ít rồi, nhưng nhìn thấy người khác như vậy, cô cảm thấy ăn nhiều một miếng com cũng là tội ác.

“Vậy cô có thể đóng phim kinh dị!”

Chu Tuấn không nhịn được bắt đầu chế nhạo cô ấy, Dương Vận lại quay qua mắng lại anh ta mấy câu.

“Tô San người ta là đầu bếp đó, tới đây, tôi cho mấy người xem!”

Lúc này Vương Trùng mở ảnh chụp trong điện thoại ra, chính là tấm hình chụp ở nhà Tô San hôm trước. Chu Tuấn ghé qua nhìn:

“Không thể nào? Đây là do Tô San nấu?”

Thấy Chu Tuấn có vẻ không tin, Vương Trùng giải thích nói:

“Chắc chắn a! Hơn nữa hương vị tuyệt vời siêu cấp, ăn một bữa com của cô ấy, anh có thể tăng ba ký!”

Dương Vận cũng ghé lại gần nhìn hình chụp, lập tức kéo tay Tô San:

“Nhìn thêm quá đi, nhưng tôi còn đang giảm cân, làm sao đây.”

Thấy Vương Trùng vẫn đang ở đó thôi phồng, Tô San cũng cảm thấy nhưế đầu, cô đang ở giới giải trí, cô cũng không tính đá chéo sang giới ẩm thực.

“Thực ra chỉ cần ăn uống hợp lý, cũng không mập lên nhiều đâu, tôi thường xuyên làm mấy loại bánh rau củ, calo thấp, tôi thường xuyên ăn mấy món đó để không chế cân nặng, mọi người khi nào rảnh có thể tới nhà tôi, muốn ăn cái gì cũng được.”

Cô cười nói.

Mặc kệ đó có phải lời nói khách sáo hay không, ấn tượng của những người khác với cô cũng khá tốt, lúc sau còn add WeChat, theo dõi Weibo của nhau, đến lúc com nước xong xuôi, Dương Vận còn nói khi nào muốn qua nhà cô ăn kè.

Tô San tất nhiên đáp ứng. Mọi người quay về khách sạn, thu thập hành lý ngày mai quay trở về.

Lúc ngủ, cô nhớ tới việc nổi máy trong chương trình hôm nay, Tô San không biết có nên giải thích lại một lần với Tạ Duyên hay không, nhưng cuối cùng nghĩ lại, trên chương trình cũng đã giải thích rồi, cô cũng không cần nói nhiều làm gì.

Cho đến hôm sau, cô ngồi máy bay trở lại Thượng Hải, ba của cô tất nhiên có tiền hơn cô, hiện ba mẹ đang ở một căn biệt thự, đến lúc cô về tới nhà, mẹ cô đang ở trong phòng bếp bận túi bụi.

Ba cô ngồi ở phòng khách ngồi nói chuyện với một người đàn ông trung niên, còn có một hình bóng vô cùng quen thuộc!

“Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến! Anh xem, con bé này cuối cùng cũng về tới.”

Ba Tô nhìn thấy cô, lập tức vỗ tay:

“Còn thất thần cái gì, con mau lại đây chào bác Đàm.”

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, lúc nhìn thấy Tô San cũng cười hòa ái:

“Đã lớn thế rồi à, tôi còn nhớ mới sinh ra nhỏ như vậy, thoát cái đã thành đại cô nương rồi.”

Tô San đổi lại dép rồi đi qua cười cười:

“Cháu chào bác Đàm.”

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông cao lớn đẹp trai ngồi bên kia:

“Chào anh Hạo Chi.”

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, Tô San lướt qua đã nhìn thấy trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ bản giới hạn, khuôn mặt trong trí nhớ có thay đổi một chút, nhưng lúc sau chính nguyên chủ (Tô San lúc trước) cũng có xem hình của hắn, không sai, người này chính là thanh mai trúc mã mà nguyên chủ đã từng yêu thầm lúc trước!

Có điều, người ta có vẻ chỉ xem nguyên chủ là em gái, lúc mười sáu tuổi, cả nhà hắn đều ra nước ngoài, nghe nói gần đây mới trở lại, Tô San còn nhớ rõ, nguyên chủ còn có viết một bức thư tình gửi cho đối phương, có điều không biết hắn có nhận được hay không mà lúc sau thái độ đối với cô ấy cũng chẳng có thay đổi gì.

“Haizz, nháy mắt chúng ta đều già rồi, còn nhớ rõ lúc cả hai đứa đều còn nhỏ, giờ đều đã trưởng thành hết rồi.”

Ba Tô tháo mắt kính xuống cảm khái, về mặt hoài niệm.

Cô gái trước mắt mặc một cái váy xanh ngọc bích tôn lên dáng người hoàn mỹ, khác xa với cô bé trong trí nhớ, khuôn mặt tinh xảo thanh thuần nhưng lại mang theo khí chất bình thản, khác hoàn toàn với trước đây chỉ biết đi theo hắn, giờ lại tạo cảm giác có chút xa lạ khách sáo.

Đàm Hạo Chi đứng dậy nhìn cô cười một cái, khách khí nói:

“Lâu rồi không gặp, em cao hơn rồi.”

Tô San hơi đảo mắt, cũng khách khí cười nói:

“Không cao được như anh.”

Nhìn hai đứa nhỏ nói chuyện, ba Tô cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nháy mắt với ba Đàm, hai người cầm tách trà đi vào thư phòng nói chuyện.

Khi toàn bộ đại sảnh chỉ còn hai người, Tô San lại cảm thấy không biết làm gì, cứ đơ ra, cô sợ nhất chính là tình cảm có khúc mắc, hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào.

“Anh ngồi đi.”

Cô lui ra sau hai bước, ngồi xuống chiếc ghế bên kia.

Thấy cô có vẻ hơi câu nệ, Đàm Hạo Chi bất đắc dĩ cười cười:

“Đây là nhà em, sao em nhìn còn hồi hộp hơn anh vậy?”

Hắn cười rồi lên khiến người ta có cảm giác tắm trong gió xuân, Tô San lại hơi xấu hổ ôm lấy cái gối đặt trên sofa, ra vẻ bình tĩnh nhìn hắn:

“Không ngờ đột nhiên anh lại về nước, sau này sẽ lại xuất ngoại sao?”

Đối với trúc mã này, nguyên chủ vẫn luôn nhớ mãi không quên, thường xuyên hỏi ba của cô ấy tin tức, biết được người ta đã có bằng tiến sĩ luật, có nước ngoài còn thắng kiện mấy vụ nổi tiếng, hiện giờ đột nhiên về nước, nhìn cô về tính phát triển sự nghiệp ở trong nước luôn.

“Anh cùng bạn mở một văn phòng, lúc sau định hướng sẽ phát triển trong nước.”

Nói tới đây, hần bỗng nghiêm túc nhìn cô:

“Nghe nói giờ em đã tiến vào giới giải trí, trước đây sao không hề biết em có hứng thú này vậy?”

Nguyên chủ thực ra đã sớm có ước mơ này rồi, chẳng qua Đàm Hạo Chi lúc đó chỉ chú tâm vào chuyện học tập, làm gì có thời gian lắng nghe ước mơ của cô ấy.

“À, thực ra em có ý định này từ lâu rồi, còn người mà, dù sao cũng phải vì ước mơ của mình mà phấn đấu một lần.”

Cô khách khí cười cười.

Thấy cách nói chuyện của cô với trong trí nhớ khác xa nhau, tâm tình Đàm Hạo Chi cũng hơi phức tạp, thời gian đúng là có thể khiến nhiều thứ thay đổi.

Không biết nghĩ tới điều gì, mày hần hơi nhướng lên, nghiêm túc nhìn cô nói:

“Lúc trước anh có xem trailer phim của em với Tạ Duyệt, em diễn rất tốt, trước kia không ngờ em lại có khả năng này.”

Hai người nhìn nhau, đối phương có vẻ khen cô, nhưng Tô San bỗng nhớ tới cảnh hôn của cô và Tạ Duyệt, không biết anh ta có biết chuyện này không, không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi ngại ngùng.

Đang lúc Tô San tính nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, cô đành phải xin lỗi Đàm Hạo Chi, đứng lên nghe điện thoại.

Ngay sau đó, trong điện thoại vang lên giọng nói nhanh nhẹn của chị Lư:

“Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Dứt lời, Tô San lại nhìn lướt qua Đàm Hạo Chi ngồi đó, rồi chạy ra gần cửa sổ nghe điện thoại, nói:

“Tin tốt.”

Hiện giờ cô rất cần một tin tốt để hóa giải cảm giác ngại ngùng!

Chị Lư đầu dây bên kia lập tức nói:

“Bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia đã quyết định để em làm nữ chính rồi, ngày mốt vừa lúc em có thời gian, em đi cùng với chị qua đó ký hợp đồng, tiện thể ăn cơm cùng với bên nhà sản xuất, đúng rồi, Tạ Duyệt cũng tới.”

---Hết Chương 31---

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Làm Sáng Tổ

“Bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia đã quyết định để em làm nữ chính rồi, ngày mốt vừa lúc em có thời gian, em đi cùng với chị qua đó ký hợp đồng, tiện thể ăn cơm cùng với bên nhà sản xuất, đúng rồi, Tạ Duyệt cũng tới.”

Nghe vậy, Tô San không khỏi trầm mặc suy nghĩ, mặc dù chị Lư không nói gì, nhưng cô cũng nghĩ tới, cô có thể cướp lấy miếng thịt này từ trong tay Dương Chi, trong đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết.

“Chị cũng nói thật cho em biết, có lẽ em cũng đoán được, không sai, chuyện này là do bên phía người đại diện của Tạ Duyệt, nhưng em đừng nói với chị, vì chuyện này mà em không nhận vai này nữa?”

Chị Lư nói.

Tô San nhìn ra vườn hoa bên ngoài, chống tay lên lan can, thần nhiên nói:

“Em vì sao lại không đóng?”

Bộ phim này vốn dĩ lúc đầu mời cô đóng, chỉ là đột ngột Tạ Duyên cũng tham gia thôi.

Nghe vậy, chị Luru bên kia cũng thờ nhệ ra:

“Vây là tốt rồi, cái khác chị không nói nhiều nữa, chính em tự xử lý, còn nữa, ngày mai lúc em quay lại phim trường “Thanh huyết kiếm” bên kia, sẽ có phóng viên tới, nếu phóng viên có hỏi gì chuyện của em và Giang Dân, em chỉ nói tui em là bạn tốt là được, cũng đừng nói hoàn toàn không có khả năng, cứ để cho người ta đoán đi, đến lúc phim đã phát sóng rồi, lúc đó em hãy làm sáng tỏ hoàn toàn.”

“Vây tin xấu là gì?”

Tô San đột nhiên hỏi lại.

Chị Luru:

“Tin xấu là, chị nghe nói, “Loạn thế chi ca” sắp phải đi thẩm định xét duyệt, có điều hình như xóa đi rất nhiều cảnh của em”

Nghe vậy, Tô San không cần nghĩ cũng biết là sao, chắc chắn là do Phạm Mộng, dù sao cô ta là cháu gái của nhà sản xuất, cô ta sao có thể để cô đoạt mất nổi bật đây.

“Chị có liên hệ với bên đoàn phim, nhưng không có cách nào cả, bên họ chỉ nói do nội dung cốt truyện cần như vậy, cho nên phải xóa bớt một số cảnh quay của em, nhưng rốt cuộc thật sự vì cái gì thì cả chị và em đều biết, nhưng người khác không nói làm gì, nhà sản xuất là người góp vốn đầu tư cho phim nhiều nhất, cho dù giờ có nói cho chị của em thì cũng vô dụng.”

Chị Luru nói với về bất lực.

Ở giới giải trí, mấy chuyện kiểu này khá bình thường, thế mới nói, nếu không có bối cảnh thì khó mà tiến xa được, cho dù cô giờ cũng có chút bối cảnh, nhưng nhiều lúc cũng không có cách nào.

“Giờ em chỉ cố gắng ngâm bồ hòn làm ngọt đi, chờ sau này em có thể đảm đương được mới có thể hung hăng trả lại cho cô ta.”

Chị Luru nghiêm túc nói.

“Em biết rõ mà.”

Tô San cũng không phải quá tức giận.

Đời trước, cô là một thứ nữ không quyền không thế, cô đã phải trải qua những lúc bị bắt nạt khó mà tưởng tượng, khi còn nhỏ, chỉ là một nha hoàn cũng có thể cướp đồ ăn của cô, còn đánh cô, lúc đó Tô San nhịn, đến lúc dần dần lớn lên, dung mạo của cô ngày càng trở nên xinh đẹp, mới từ từ được tổ mẫu để ý, sau đó cô liền nắm bắt mọi cơ hội lấy lòng tổ mẫu, thậm chí cố gắng trước mặt đại phu nhân phải khom mình tới mức thấp nhất.

Cuối cùng, có một lần cô dùng tất cả tâm tư đi theo Đại phu nhân vào cung tham gia tiệc mừng thọ Thái Hậu, vì đích tỳ của cô không tới, Đại phu nhân không muốn để đích nữ của phủ khác đoạt mất nổi bật, rơi vào đường cùng phải đẩy cô ra, dâng lên cho Thái Hậu một điệu múa chúc thọ, khi đó, bởi vì Thái Hậu khen cô, cho nên địa vị của cô ở trong phủ theo đó mà lên cao, cho đến lúc Thái Từ tuyển phi, Hoàng Thượng tứ hôn, cho đích tỳ của cô làm Thái Từ Phi, sau đó cô về Hoàng Hậu cảm thấy cô có vẻ dễ bảo hơn so với đích tỳ, lại cho cô làm Trắc phi của Thái tử, lúc đó Đại Phu nhân cũng muốn tức điên, thậm chí tính hạ độc để cô không thể mang thai, nhưng may mắn là cô đã phòng bị từ sớm, kể cả những nô tài trước đây từng bắt nạt cô đều bị cô trừng trị.

Đã trải qua một đời như vậy, cái Tô San học được nhiều nhất chính là nhẫn nhịn, hiện giờ tất nhiên cô không thể làm cái gì đối với Phạm Mộng, nhưng thời thế luôn thay đổi, không chắc sau này cô lại không thể làm gì cô ta.

“Được, nếu em hiểu rõ thì tốt, nhớ ngày mai về lại đoàn phim, chị có việc nên cúp máy nhé.”

Chị Luru nói xong, Tô San cũng chỉ “Uhm” một tiếng rồi cúp máy, cô đứng đó một hồi, mới cất bước quay lại phòng khách.

Lúc này com nước mẹ cô đã chuẩn bị xong, đến lúc mọi người ngồi vào bàn đông đủ, bắt đầu nói chuyện linh tinh trong nhà.

“Hạo chi, cháu ở nước ngoài lâu như vậy, cũng không quen bạn gái sao?”

Mẹ Tô cười cười hỏi Đàm Hạo Chi.

Tô San nghe vậy suýt chút nữa bị sặc canh, phía bên kia ba Đàm nhấp một ngụm rượu nói:

“Thằng nhãi này trừ đọc sách là làm việc, cả ngày bận tới mức không thấy mặt mũi đâu, làm gì có thời gian quen bạn gái?”

Hình như chỉ cần là quý phụ huynh đều thích nói tới mấy chuyện này, Tô San xấu hổ không dám ngắt đầu, Đàm Hạo Chi cũng chỉ cười cười khách khí, không nói gì.

Cũng may mẹ Tô cũng chỉ hỏi vậy, sau đó lại chuyển qua đề tài khác, cho đến lúc ăn xong, mẹ Tô còn bắt cô tiễn khách, không có cách nào, Tô San chỉ có cách đi ra tiễn ba con nhà họ Đàm, trở về thấy mẹ Tô đã thành thói đang ngồi ở sô pha đọc tạp chí.

“Mẹ, sau này mẹ đừng hỏi người ta mấy chuyện tế nhị như vậy, người ta sẽ nghĩ thế nào?”

Tô San ngồi xuống ghế, cau mày ôm lấy một cái đệm trên ghế nói.

“Cái gì mà nghĩ thế nào? Mẹ còn không phải muốn tốt cho con sao?”

Mẹ Tô dựa lưng, liếc nhìn cô nói:

“Trước đây con không phải rất thích anh Hạo Chi của con sao? Sao, tiến vào giới giải trí rồi, giờ đã bị mấy mấy nam nghệ sỹ trẻ tuổi làm mê muội rồi hả?”

Thấy mẹ cô càng nói càng thái quá, Tô San ôm gối quay đi:

“Mẹ đừng nói tới nữa, đây đều là chuyện trước đây rồi, có ai lúc tuổi trẻ không yêu thầm? Giờ con trưởng thành rồi, hiện tại chỉ muốn tập trung sự nghiệp, mẹ đừng nghĩ ngợi mấy chuyện này nữa.”

“Thôi đi cô nương, nhưng mẹ cảnh cáo trước, con không được đưa bạn trai là mấy nghệ sỹ tai tiếng gì đó trong làng giải trí về đây, cái cậu gì đó, Giang Dân gì đó, phim nào cũng thấy hôn môi với nữ diễn viên, ai mà làm bạn gái của cậu ta, tấm lòng phải rộng lớn bao dung đến mức nào? Con nếu dám tìm mấy người kiểu như vậy về đây, xem ba của con có đánh gãy chân của con hay không!”

Mẹ Tô gấp lại quyển tạp chí, trừng mắt nhìn cô, sau đó đi lên lầu.

Tô San: “.....”

Cho nên, cô cũng không tính tìm người trong giới, có điều nếu là Đàm Hạo Chi thì thôi đi, cô cũng không phải nguyên chủ.

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau khi cô tới phim trường, Tô San lại nghe tin, hóa ra Giang Dân không muốn đóng cảnh giường chiếu với Chu Cẩm Cẩm, còn có ý kiến không đồng ý với kịch bản sửa lại lúc sau, hiển nhiên, hắn cũng không muốn đi đóng nam cận bã như vậy.

Nghe nói hai bên hiện vẫn đang thương lượng lại, có điều chuyện này cũng không phải việc của cô, cảnh diễn của cô thì vẫn ít thế thôi, một ngày theo lịch chỉ quay 4 5 cảnh gì đó, cho đến lúc phóng viên đến phim trường, cô vừa vặn quay xong cảnh cuối cùng của hôm nay.

“Chị Tô, có phóng viên nói muốn phỏng vấn chị.”

Tiểu Chu cầm một chai nước tới nói.

Tô San nhận lấy chai nước uống một ngụm, sau đó đi về phía phòng trang điểm, tiện thể nói Tiểu Chu dẫn phóng viên đó tới đây.

Đây là phóng viên của một trang web video giải trí, khác với trang web của công ty chị cô, trang web này một trong những trang web hàng đầu trong nước, mấy năm nay còn sản xuất khá nhiều phim trên mạng nổi tiếng, có rất nhiều phim truyền hình và điện ảnh cũng chiếu trên trang web này, dù sao cũng chỉ là một buổi phỏng vấn, chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt thì vẫn nên làm.

Tới khi nữ phóng viên cùng với người quay phim vào phòng trang điểm, nhìn thấy cô đang ăn trưa, cũng cười cười chào hỏi, nói chỉ cần dành mười phút là được, Tô San cười đồng ý.

Đến lúc điều chỉnh góc độ máy quay xong, bắt đầu quay, Tô San liền nhìn máy quay cười nói:

“Chào khán giả của kênh Video Gấu Trúc, tôi là Tô San.”

Dứt lời, nữ phóng viên nhìn thấy com của cô nói:

“Tô San, bình thường cô có sợ ăn nhiều rồi bị tăng cân không?”

Lúc này, máy quay cũng quay hộp cơm của cô, ba mẹt một canh rất bình thường.

“Có chứ, cho nên tôi thường thường chỉ ăn một ít, chỉ ăn những đồ thanh đạm, có điều tôi như vậy vẫn tốt chán, cho dù có tăng cân thì cũng không tăng nhiều lắm, nhưng cô cũng biết đấy, không có cô gái nào không muốn mình thon thả.”

Tô San không khỏi cười hai tiếng nói.

Nữ phóng viên cũng phối hợp cười:

“Đúng vậy, vậy lần đầu tiên hợp tác với Giang Dân, giữa hai người phối hợp như thế nào?”

Thấy cô ấy rút cuộc tới vấn đề chính, Tô San tự nhiên trả lời:

“Khá tốt, Giang Dân luôn phối hợp rất tốt với tất cả mọi người.”

“Lúc trước trên mạng có đăng hình chụp hai người cùng ăn tối, quan hệ giữa hai người rất tốt sao?”

Nữ phóng viên tiếp tục hỏi.

Tô San chớp chớp mắt, dừng lại một giây, mới nghiêm túc nói:

“Chúng tôi là bạn bè tốt của nhau, hôm đó chỉ là nghe nói nhà hàng đó đồ ăn khá ngon cho nên mới rủ nhau đi ăn.”

Nữ phóng viên: “Vậy giữa hai người có khả năng phát triển lên một mối quan hệ thân thiết hơn không?”

“Chúng tôi chỉ là bạn tốt mà thôi.”

Không suy nghĩ gì, cô cuối cùng vẫn nói ra lời này.

Nghe vậy, nữ phóng viên cũng có vẻ mất mát, có vẻ không lấy được đáp án vừa lòng, không ngờ Tô San lại vội vàng làm sáng tỏ như vậy, phía sau lại hỏi thêm vài vấn đề, Tô San đều trả lời khá nghiêm túc. Sau đó hết 10 phút, nữ phóng viên cùng quay phim rời khỏi.

Tô San dựa vào sofa nghỉ ngơi một lát, dù sao chiều nay cô cũng không có lịch quay, cô liền đi thay quần áo quay về chung cư.

Cho đến buổi tối, của nhiên chị Luru gọi điện thoại tới.

“Chị không phải đã nói là em trả lời uyển chuyển một chút hay sao? Sao em lại trực tiếp làm sáng tỏ luôn rồi?”

Chị Luru hỏi với giọng chất vấn.

Tô San dựa lưng vào ghế vừa ăn táo, thực ra chính cô cũng không biết tại sao cô lại nói câu đó, có lẽ là hành vi theo bản năng.

“Em lần đầu tiên xử lý mấy chuyện kiểu này, nói sao là bình thường, chị cho rằng em là quan chức ngoại giao hả, mỗi lần nói chuyện đều phải uốn lượn bảy lần hả?”

Tô San học theo giọng điệu tùy hứng của nguyên chủ trả lời.

Chị Luru phía đầu dây bên kia cũng không biết phải nói gì, vốn nghĩ là tính tình đại tiểu thư của cô ấy đã cải thiện rồi, không ngờ cuối cùng vẫn vậy!

“Được rồi, được rồi, nói rồi thì thôi, dù sao chỉ cần em không quen bạn trai, fan couple của em và cậu ấy cũng sẽ không biến mất, còn phía Giang Dân chị sẽ đi giải thích, mặc kệ em có phải có ý hay không, về sau em tuyệt đối không thể ăn nói lung tung không suy nghĩ như vậy!”

Chị Luru có vẻ thỏa hiệp nói.

Nếu như là trước đây, chị Luru chắc chắn không dễ gì bỏ qua như vậy, có điều nhận thấy sắp tới cô còn cùng đóng bộ phim thần tượng kia với Tạ Duyên, chuyện lăng xê couple với Giang Dân thế này cũng không thể kéo dài mãi, hiện tại giờ kết thúc cũng được, dù sao lúc đó hot trên mạng một hồi như vậy cũng tạm chấp nhận được.

Có điều Tô San không thừa nhận mình có ý nói câu đó, qua loa nước đôi vài câu liền ngắt máy.

Tối lúc cô lên mạng xem thì thấy đoạn phỏng vấn của cô hôm nay lại lên hot search.

Cư dân mạng A: “Ha ha, Tô tiểu thư còn biết giả heo ăn thịt hổ, lăng xê xong liền đá bay người ta, còn không bằng Mục Dao!”

Cư dân mạng B: “Anti-fan thật buồn cười, nếu Tô San là vì lăng xê, hoàn toàn có thể chờ lúc phim phát sóng rồi hãy làm sáng tỏ, hơn nữa lúc trước Giang Dân không phải cũng không nói gì sao, tại sao anh ta không đứng ra làm sáng tỏ đi? Còn để Tô San bị fan nào tàn của anh ta mắng lâu như vậy, sao không nói anh ta là người muốn lăng xê!”

Cư dân mạng C: “Kỹ nữ tâm cơ có địa vị thật lớn, ông xã nhà tui còn phải lợi dụng một diễn viên hạng ba để lăng xê sao?”

Cư dân mạng D: “Diễn viên hạng ba? Anti-fan hình như có hiểu lầm với cái từ này thì phải? Diễn viên hạng ba mà có thể là diễn viên chính của phim trên mạng có 5 tỷ lượt xem? Diễn viên hạng ba bình thường mới tiến vào giới điện ảnh lại có thể tham gia phim điện ảnh của đạo diễn nổi tiếng? Theo tôi biết thì, phim điện ảnh đầu tiên của Giang Dân lúc phát sóng còn không có ai biết tới thì phải *mim cười*”

Cư dân mạng E: “Nếu bên nhà gái không làm sáng tỏ, bên nhà trai có phải tính cứ để như vậy luôn hay không? Sau đó để nhà gái bị fan nào tàn của mình công kích? Cho dù chỉ là bạn bè bình thường cũng không nên không biết chịu trách nhiệm như vậy đi?”

Cư dân mạng F: “Thủy quân của Tô kỹ nữ lại tới chiếm đóng, không còn cách nào khác, ai bảo người ta có tiền, mình không thể so được! Ôm mạng đi Giang Dân nhà tôi!”

Cùng với việc thường xuyên xuất hiện trên truyền thông, Tô San thấy fan của mình ngày càng tăng lên, nếu như là trước đây, chắc chắn cô chỉ toàn bị mắng chửi, nhưng giờ còn thể phản kích lại, dù không muốn cũng phải thừa nhận, khó trách được nhiều người muốn lãng xề thu hút sự chú ý như vậy.

Lướt hết bình luận, Tô San tính hỏi chị Luru đã xin lỗi bên phía Giang Dân chưa, dù sao việc này xảy ra do cô đã đi trái với ước định của hai bên lúc trước, nhưng di động của cô lúc này lại vang lên âm báo tin nhắn, Tạ Duyên đột nhiên lại nhắn tin tới.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Say Rượu

Lướt hết bình luận, Tô San tính hỏi chị Luru đã xin lỗi bên phía Giang Dân chưa, dù sao việc này xảy ra do cô đã đi trái với ước định của hai bên lúc trước, nhưng di động của cô lúc này lại vang lên âm báo tin nhắn, Tạ Duyên đột nhiên lại nhắn tin tới.

Tạ Duyên: “Nấu mì trứng thì cho trứng vào trước hay mì vào trước?”

Tô San:...

Cô đột nhiên muốn cười ra tiếng, nói là sẽ không bao giờ nấu ăn, giờ lại tự đi nấu mì?

Tô San: “Trong nhà anh không có ai khác hả?”

Không có người nào khác, vậy bình thường hẳn ăn cái gì? Triệu Đồng đâu?

Chỉ trong chốc lát, đối phương nhắn tin trả lời.

Tạ Duyên: “Hôm nay dì giúp việc xin nghỉ rồi.”

Thực ra Tô San khá nghi ngờ, trong nhà người bình thường dù nhiều hay ít cũng phải có chút đồ ăn, vì sao Tạ Duyên hơn nửa đêm lại còn muốn tự mình nấu mì?

Tô San: “Nấu đơn giản là được, đầu tiên cho dầu vào nồi, đừng để dầu nóng quá, phi hành, rồi cho nước vào, nước sôi thì cho mì vào, nếu anh muốn ăn trứng trần thì đập trứng vào nồi luôn, còn không thì đánh trứng ở trong một cái chén trước, khuấy đều, đến lúc mì gần chín thì đổ trứng vào rồi, sau đó cho thêm chút muối, dầu mè, có thể cho một chút bột ngọt. Bắc nồi xuống rắc một ít hành lá, như vậy là ổn.”

Nhắn tin qua, phía bên kia cũng không thấy trả lời lại, Tô San đi tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, lúc cô ra khỏi phòng tắm, thấy bên kia có gửi một tấm hình qua, cô nhìn một lúc lâu mới thấy hẳn nấu mì bị sôi quá, nước tràn hết ra ngoài, chỉ còn một đồng mì dính với nhau.

Tô San thật sự thấy buồn cười, lại nhắn qua mấy chữ.

Tô San: “Anh không biết nấu thì đừng nấu, ăn tạm đồ ăn gì đó cũng được mà.”

Nhắn qua, đối phương rất nhanh đã trả lời lại.

Tạ Duyên: “Ăn cũng được.”

Tô San: “Lần đầu nấu đều sẽ như vậy, anh khỏi ăn nữa, ăn đồ gì đó khác đi, tôi buồn ngủ rồi, ngủ ngon.”

Mai cô có hẹn ăn com với bên phía nhà sản xuất bộ phim thần tượng tình yêu đô thị kia, lần này chị của cô không đi cùng, không cần nghĩ cũng biết cô sẽ bị chuốc rượu. Lát sau, Tạ Duyên cũng nhắn lại một chữ “Uhm”, Tô San trầm chán ngủ.

Hẹn ăn com với nhà làm phim vào buổi tối, nhưng trước đó, buổi trưa Tô San phải cùng với chị Luru qua công ty bên đó ký hợp đồng trước, đến lúc tới nơi, nhà làm phim hình như bận gì đó, cô phải chờ một lúc lâu.

“Nghe nói bộ phim này Tạ Duyên sẽ đóng, không ít nhà đầu tư cũng ùn ùn tới góp vốn, giờ nhà làm phim chắc nằm mơ cũng có thể cười tỉnh lại, em đoán xem, bộ phim này nữ thứ là ai?”

Chị Luru ngồi ở phòng nghỉ nói nhỏ với cô.

Trong phòng nghỉ chỉ có cô và chị Luru, cửa thì đóng, Tô San cũng chỉ suy nghĩ chốc lát chớp chớp mắt hỏi:

“À?”

Chị Luru ý vị không rõ nói: “Lý Tuyết.”

Lý Tuyết?

Tô San cũng hơi kinh ngạc, tuy rằng độ nổi tiếng của Lý Tuyết còn kém hơn so với mấy người như Dương Chi, nhưng dù sao cũng là một tiểu hoa đán được nhiều người yêu thích, nếu như là trước đây thì hoàn toàn dư dả làm nữ chính của phim này, giờ lại chịu làm nữ thứ? Trở thành diễn viên phụ cho vai chính là một diễn viên không có tên tuổi là cô?

“Chị nói rồi, bộ phim này giờ không chỉ thu hút nhà đầu tư, còn có những diễn viên đóng vai phụ cũng có lai lịch không nhỏ, không nói những người khác, nhà sản xuất đã ra tay hào phóng mời một đoàn diễn viên gạo cội tới phụ cho vai chính, em thử đoán xem nam số 3 là ai đóng?”

Chị Luru ý vị sâu xa cười hỏi.

Tô San không nói gì, cau mày lẳng lặng nhìn chị ấy.

“Là La Hân.”

Chị Luru hạ giọng nói:

“Mà nam thứ mặc dù chị chưa biết chính xác là ai nhưng chắc chắn không phải là người mới.”

La Hân chính là người đóng vai nam chính trong bộ phim trên mạng đầu tiên của cô, tính cách không tệ lắm, tuy nhiên quan hệ với nguyên chủ cũng chỉ hơi hột xả giao, quan hệ không quá thân thiết, lúc trước con đường sự nghiệp của La Hân cũng không tồi, đã từng đóng vai phụ trong một vài bộ phim lớn, không ngờ anh ta cũng tham gia bộ phim này, Tô San nhất thời không biết phải nói gì.

“Lúc trước không phải Dương Chi vẫn bám riết không tha vai chính phim này sao? Sao đột nhiên lại bỏ cuộc rồi?”

Tô San hơi tò mò.

Dứt lời, chị Luru cười châm chọc nói:

“Thế lực của một vài người trong giới này em đâu phải không biết, đừng nhìn thấy bên phía nhà làm phim này cứ ba phải một hồi để chúng ta chờ lâu như vậy mới quyết định, nếu là Tạ Duyên, em nghĩ họ có dám để người ta chờ như vậy không, chị nghe nói người đại diện của Tạ Duyên nói, Tạ Duyên không thích đóng phim với người không quen, cho nên liền để cử em, nếu không em nghĩ xem ai mà không muốn chọn Dương Chi?”

Tô San cũng có thể tưởng tượng ra, đừng thấy là Lý Tuyết cũng tham gia chỉ làm vai phụ cho cô, chắc chắn cô ấy nghĩ diễn xuất của cô không tốt, đến lúc đó cô ấy có thể đề bạt cô, dù sao đây cũng là bộ phim truyền hình đầu tiên mà Tạ Duyên tham gia, với đội hình diễn viên như hiện giờ, chỉ cần kịch bản không quá tệ, tỉ lệ người xem sẽ không thấp được.

Lúc này, bỗng nhiên một nhân viên đoàn tới nói hiện tại nhà làm phim đã rảnh, chị Luru mới cùng cô đi qua văn phòng bên cạnh.

Xem ra, nhà làm phim này cũng không thích cô lắm, ngoài mặt cũng chưa nói gì, nhưng trong điều khoản của hợp đồng thì lại tỏ rõ thái độ, giờ hiện tại những bộ phim mời cô đóng phần lớn cát xê là 10 vạn một tập, còn có bộ phim 20 vạn một tập, vậy mà hợp đồng trong này chỉ có 5 vạn một tập, trong hợp đồng còn nói kịch bản sẽ có thể thường xuyên thay đổi, diễn viên phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, hơn nữa những đãi ngộ khác cũng rất thấp, có thể tưởng tượng ra, chắc đãi ngộ của Lý Tuyết so với cô là nữ chính còn tốt hơn.

“Nhà sản xuất La, anh nhìn đi, cát xê chúng tôi không nói tới, nhưng anh xem poster phim như thế này, Tô San cùng Lý Tuyết mỗi người một bên, cái này không hợp lý lắm? Bộ phim này cũng không phải phim có hai nữ chính, vị trí của Lý Tuyết đáng lẽ phải đứng phía sau một chút chứ? Còn ông nói đoạn giới thiệu phim để hai người cùng nhau xuất hiện vậy cũng không đúng.”

Chị Luru ngồi đó cười cười nói với nhà làm phim đầu hói.

Nhà làm phim hai tay đặt trên bàn đan vào nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ thờ dãi nói:

“Mấy việc cô nói tôi đều hiểu, nhưng cô cũng biết đấy, độ nổi tiếng của Tô San không bằng Lý Tuyết, nếu không làm thế, thì fan của Lý Tuyết sẽ có phản ứng không tốt, chúng tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Vậy thì bộ phim này chúng tôi cần phải xem xét lại cẩn thận, nếu như nữ chính còn kém hơn người ta thì còn diễn cái gì nữa?”

Chị Luru cười khẩy, làm bộ muốn đứng lên.

Thấy vậy, nhà làm phim cũng nhăn mày lại, vẫy vẫy tay:

“Cô đừng nóng, mọi chuyện đều có thể thương lượng, lúc đoàn phim tuyên truyền, chắc chắn sẽ để Tô San đứng phía trước, còn cái poster kia, tất cả mọi người đều biết bên trái lớn hơn, Tô San chắc chắn sẽ đứng bên trái, hơn nữa lúc đó sẽ chụp cùng Tạ Duyên, như vậy ai nhìn cũng biết ai là nữ chính rồi, cho dù Lý Tuyết có đứng bên cạnh nhìn cũng biết cô ấy là nữ thứ mà.”

Nói xong hắn lại nói tiếp:

“Hon nữa chúng tôi cũng sẽ không sửa lại cảnh diễn của nữ chính, các cô cũng biết nhạc phim của bộ phim này cũng khá nhẹ nhàng, người xem vừa nhìn đều có thể biết ai là nữ chính.”

Loại người kiểu như nhà làm phim này đều là gió chiều nào theo chiều đấy, ai biết lúc sau ông ta lại nói như thế nào, đặc biệt trong hợp đồng còn nói phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, ai biết lúc đó sẽ sửa kịch bản như thế nào.

“Được, các ông phải bảo đảm, đến lúc tuyên truyền quảng bá phim, mặc dù là hai người song song, Tô San cũng phải đứng bên trái, hon nữa trang phục diễn viên, đồ trang điểm này nọ chất lượng không thể kém hon Lý Tuyết, nếu có gì đó không tốt, không phải cũng sẽ ảnh hưởng tới bộ phim này có đúng không?”

Chị Lưu cười bình đạm nói.

Dứt lời, nhà làm phim cũng suy nghĩ một hồi, lúc này mới gật đầu, sau đó nói bên pháp chế soạn lại bản hợp đồng khác.

Đến lúc ký hợp đồng xong đã là 5 giờ chiều, nhà làm phim nói bọn cô cùng với nhà đầu tư, đạo diễn, biên kịch cùng ăn cơm.

Chị Lưu tự lái xe đi theo, Tô San ngồi ghế phụ xoay đầu qua hỏi:

“Trong hợp đồng còn nói phải diễn theo kịch bản vô điều kiện, sao chị không nói cái này?”

Dứt lời, chị Lưu cũng chỉ cười cười:

“Em lo cái gì? Đóng cảnh hôn sao? Tạ Duyên không phải có tiếng trước giờ không đóng cảnh hôn sao? Đã vậy em còn lo lắng gì nữa.”

Tô San: “.....”

Nói thì nói vậy, hon nữa đạo diễn phim này cũng không phải đạo diễn nổi tiếng như đạo diễn Hoàng, nếu Tạ Duyên mà nói không đóng cảnh hôn, vậy đạo diễn cũng sẽ không ép buộc, chỉ là trong lòng Tô San sao cứ có cảm giác kỳ kỳ.

Đến lúc xe dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao, Tô San cùng chị Lưu cùng với mấy người nhà chế tác đi vào, hôm nay cô chỉ mặc một cái váy liền màu xanh nhạt, tóc uốn xoắn, trang điểm nhẹ, giày chỉ cao bốn phân, cũng không quá tỉ mỉ.

Đến lúc nhà làm phim đưa tụi cô đi qua hành lang vào một phòng riêng, thấy bên trong đã ngồi đầy người một cái bàn lớn, cả nam cả nữ, còn có mấy ông bụng bia, có người đầu hói, cũng có người mặc âu phục trông rất nghiêm chỉnh đứng đắn, nhưng tay lại đặt trên đùi nữ nghệ sỹ ngồi bên cạnh.

Tô San cũng có thấy Lý Tuyết, còn có La Hàn, còn có một vài nghệ sỹ khá quen mắt, chắc giờ cũng coi như đã xác định chắc chắn dàn diễn viên thủ vai rồi, đầu tiên phải kính rượu với mấy người nhà sản xuất, nhà đầu tư linh tinh, ngay cả Lý Tuyết cũng không ngoại lệ, bên cạnh có một người đàn ông bốn năm mươi tuổi vẫn luôn say tụi cô ấy, mà cô ấy cũng chỉ có thể cười cười dựa vào kính rượu mà né tránh ông ta.

“Tới đây, tới đây, giới thiệu với mọi người, đây là nữ chính của chúng ta, có phải rất trẻ trung xinh đẹp hay không?”

Nhà sản xuất La cười cười đi qua ngồi, những người khác cũng nhìn cô với ánh mắt sáng quắc.

Cho đến lúc cô cùng chị Lưu ngồi xuống, nhà sản xuất La lại vẫy vẫy tay:

“Tô San, cô mau kính rượu Tổng giám đốc Mã, tổng giám đốc Lý một ly!”

Mấy kiểu tiệc rượu như thế này, vừa bắt đầu là phải kính rượu từng người một là chuyện không thể tránh khỏi, thân thể của nguyên chủ từ trước cũng không tốt lắm, uống hai ly là đầu sẽ choáng váng, nhưng Tô San vẫn phải cố gắng chống đỡ kính mỗi người một ly, bình rượu trong chốc lát đã thấy đầy.

Đến lúc cô cố gắng giữ tỉnh táo trở lại chỗ ngồi, tổng giám đốc Triệu ngồi bên kia lại cầm một ly rượu đi qua chỗ cô:

“Tôi vừa nhìn đã thấy Tô San cô ấy đặc biệt phù hợp với nữ chính, chúng ta lại uống một chén.”

Thấy tay của hắn chuẩn bị đặt lên vai của Tô San, chị Lưu lập tức cầm một ly rượu lên ngăn cách hai người:

“Cô ấy nếu còn uống nữa chắc nói cũng không nói được nên lời, để tôi kính ngài một ly.”

Chị Lưu đã lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy, tổng giám đốc Triệu này cũng từng gặp qua cô ấy, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn cụng ly với cô ấy:

“Được!”

Tô San ngồi đó mắt nhắm mắt mở, đầu giờ đang rất đau, cô chỉ có thể liên tục uống nước trái cây, mong có thể giúp cô tỉnh táo trở lại.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, mọi người nhìn thấy người tới thì sôi nổi nhiệt tình vẫy tay:

“Tạ Duyên tới, Tổng giám đốc Hạ nữa, tới đây, tới đây, không cần nói nhiều, uống một ly trước đã.”

Hạ Hoa và Tạ Duyên là kiểu cộng tác với nhau cùng mở một công ty, công ty cũng sẽ đào tạo một số tân binh, còn có tham gia đầu tư sản xuất phim điện ảnh, mấy năm nay công ty càng ngày càng phát triển, chẳng qua Tạ Duyên từ trước tới giờ đều không quan tâm nhiều đến mấy chuyện kinh doanh, chuyện công ty toàn để Hạ Hoa xử lý, đương nhiên, mỗi lần Tạ Duyên nhận đóng phim nào, Hạ Hoa cũng sẽ theo đó đề cử thêm một vài nghệ sỹ do công ty đào tạo, coi như dựa vào Tạ Duyên để nâng đỡ những tân binh đó.

“Không được, tôi không uống, lái xe thì không uống rượu, uống rượu thì không lái xe, chúng tôi là những công dân tốt tuân thủ pháp luật.”

Hạ Hoa không nghĩ ngợi từ chối mọi người kính rượu.

Những người khác nghe vậy cười nói:

“Gọi tài xế tới là được mà, hôm nay anh đã tới đây chả lẽ không uống một ly nào!”

“Nói không uống là không uống, uống nhiều về sẽ bị bà xã mắng!”

Hạ Hoa cười cười tìm chỗ trống ngồi xuống.

Nghe vậy, những người khác cũng chỉ cười nói hấn bị bà xã quản nghiêm, cũng không buộc hấn uống rượu nữa.

Còn Tạ Duyên thì nhìn một vòng khắp phòng, mặc dù cũng còn nhiều chỗ trống nhưng cuối cùng vẫn đi qua chỗ bên cạnh Tô San ngồi xuống, nhìn thấy mặt cô hơi hồng hồng, không nhịn được cau mày nhìn qua bình rượu trên bàn.

“Tới đây, tới đây, tôi kính Tạ Duyên một ly.”

Một người đàn ông khá trẻ tuổi lập tức đứng lên cầm ly rượu nhìn về phía Tạ Duyên bên này.

Nhưng Hạ Hoa lại cười nói:

“Cậu ấy không uống rượu.”

Dứt lời, người đàn ông kia cũng cười cười không nói gì nữa, những người khác cũng không tìm Tạ Duyên kính rượu, những người địa vị cao như Tạ Duyên, cũng không cần thiết phải kêu gọi tìm nhà đầu tư, chỉ có nhà đầu tư tìm đến hấn, đều là người tinh anh, ai lại bởi vì một ly rượu mà đi đắc tội người ta.

“Có sao không?”

Tạ Duyên xoay đầu qua bình tĩnh nhìn Tô San.

Tô San hơi hơi mờ mắt, nhìn thấy người bên cạnh đang nhìn chăm chăm cô thì cũng chỉ lắc đầu:

“Tôi không sao.”

Cô chỉ là thấy hơi choáng váng đầu thôi, tuyệt đối không say.

Thấy bộ dáng cô nói chuyện mềm như bông, Tạ Duyên nhũn nhũn nĩ, đang tính nói gì, thì một người đàn ông trung niên từ bên kia qua đây, duỗi tay chuẩn bị khoác lên vai Tô San:

“Tô đại mỹ nữ của chúng ta sao lại ngồi đây, chúng ta cùng uống một chén đi!”

Nhìn thấy bàn tay đeo dây nhẫn vàng, Tạ Duyên lập tức bung lên một ly rượu ngăn cản tay của ông ta:

“Cô ấy say rồi, tôi uống thay cô ấy.”

Đều là đàn ông, hành động của Tạ Duyên thể hiện điều gì người sáng suốt nhìn là hiểu, nhưng tất nhiên chỉ để ở trong lòng chứ không nói ra, người đàn ông kia cũng nhìn hai người với vẻ ý vị sâu xa, cười hắc hắc nói:

“Say thì thôi, cô gái trẻ uống nhiều rượu không tốt lắm.”

Thấy ông ta đã quay trở lại chỗ ngồi của mình, những người khác cũng nhìn qua Hạ Hoa với ánh mắt sâu xa, Hạ Hoa thì chỉ cười cười không nói gì.

Chỉ có Lý Tuyết ngồi bên kia không khỏi nhìn lại hai người Tạ Duyên và Tô San, môi hơi mím lại, trong mắt hiện lên một tia khác thường, cho đến lúc có một bàn tay chạm lên đùi, cô mới cười cười đẩy ra, sau đó lại mượn cớ kính rượu để qua loa lấy lệ một phen.

Tô San chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, càng choáng váng, nhưng cô vẫn cố gắng chống đỡ ngồi đó, nhìn mọi người cười nói kính rượu nhau đủ kiểu, cảm thấy tâm mắt cũng bắt đầu mơ hồ mông lung.

“Cô có muốn về không?”

Tạ Duyên vừa nói vừa đưa cho cô một ly nước lọc.

Tô San nhận lấy ly nước, ngốc ngốc nhìn Tạ Duyên:

“Có thể về không?”

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt vì say rượu mà mờ màng của cô, yết hầu của Tạ Duyên cảm thấy khô nóng, nhưng vẫn gật gật đầu, rồi quay qua nói với nhà làm phim:

“Chúng tôi về trước đây.”

“Được được được.”

Nhà làm phim tất nhiên là cười đồng ý.

Chị Lưu vẫn ngồi đó tạo quan hệ, đang tính đưa Tô San ra ngoài, có điều Tô San có về không cần người đỡ, bước chân rất ổn định vững chắc đi ra khỏi phòng.

Tới cửa khách sạn, một cổ gió lạnh thổi tới khiến Tô San tỉnh táo hơn chút, cô đứng ở lề đường một hồi lâu, đến lúc Tạ Duyên lái xe ra tới, cô chậm rãi đi tới cửa trước, mở ra, ngồi vào trong.

Vào trong xe, cô lại nhắm mắt lại dựa vào sau lưng ghế nghỉ ngơi, cô chỉ cảm thấy choáng váng, cô biết cô nhất định không có say.

Thấy xung quanh Tô San còn tản ra mùi rượu, Tạ Duyên không nhịn được nhủ mi:

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Tô San không nói gì, chỉ cảm thấy đầu rất đau.

Thấy vậy, Tạ Duyên đành ghé người qua giúp cô thắt dây an toàn, ngoài mùi rượu còn lẫn vào một mùi hương thanh mát chỉ của riêng cô, bàn tay trắng nõn ngoan ngoan đặt trên đùi, Tạ Duyên rủi rủ, không chút tạp niệm giúp cô thắt chặt dây an toàn, có điều khi ngẩng lên, lại thấy khuôn mặt nhỏ đỏ hồng của cô vì say rượu, mắt đang nhắm hờ, có vẻ đang nhìn hẩn, lông mi hơi động, làn môi hồng của cô cách hẩn gần như vậy, hẩn còn nhớ rõ, son môi của cô có vị ngọt.

Ánh mắt Tạ Duyên hơi biến đổi, hơi nhẹ một tiếng nghiêm chỉnh ngồi lại vị trí của mình. Không khí trong xe trở nên hơi quý dị, Tô San nhắm hai mắt, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi:

“Anh không phải không thích đóng phim truyền hình sao?”

Tạ Duyên đang chuẩn bị giẫm chân ga nghe vậy dừng động tác lại, quay đầu qua, thấy mặt cô vẫn đỏ ửng, nhưng rất an tĩnh dựa vào ghế, có vẻ cô ấy không hề lo lắng mình sẽ làm gì đó với cô, ánh mắt hẩn hơi trầm xuống, bỗng nhiên ghé đầu qua gần cô, giọng nói trầm thấp:

“Em cảm thấy, tôi vì sao lại nhận bộ phim này?”

---Hết chương 33---

Editor: Vào diễn đàn thấy các bạn bình luận ủng hộ cũng như góp ý cho mình khiến mình rất vui, nên quyết định hôm nay sẽ đăng 2 chương! Cảm ơn các bạn nhiều nhé! *cúi đầu*

Do ở phần bình luận của facebook bên dưới có bạn tên facebook là Mun MeoMéo có góp ý với mình về việc khi edit, mình nên đổi từ “lão sư” sang một từ khác thuần Việt hơn và dễ hiểu hơn, nên mình viết những dòng này để nói về những suy nghĩ của cá nhân mình, nếu bạn nào không quan tâm thì khỏi đọc cho đỡ mất thời gian nhé!

Những điều mình viết, mình xin nhấn mạnh đây là quan điểm cá nhân (vì là quan điểm cá nhân nên có thể đúng, có thể sai).

Thực sự đối với từ “lão sư” này, từ lúc bắt đầu edit truyện mình cũng suy nghĩ nhiều là có thể thay bằng từ gì để mọi người đọc dễ hiểu, nhưng thực sự rất khó. Nếu các bạn đọc rồi thì sẽ thấy ngoài từ “lão sư” còn có từ khác mình vẫn giữ nguyên như convert mà không dịch nó ra, đó là từ “tá vạ”.

Theo mình thì không chỉ tiếng Trung, mà bất kì ngôn ngữ nào khi dịch sang một ngôn ngữ khác cũng sẽ không thể dịch lại hoàn toàn mà vẫn giữ được nguyên ý nghĩa. Giống như có nhiều từ tiếng Việt không thể dễ dàng dịch sang tiếng Anh và có nhiều từ tiếng Anh không thể dễ dàng dịch sang tiếng Việt, nhiều lúc phải diễn giải rất dài dòng mới có thể diễn tả trọn vẹn ý nghĩa của từ đó, vì vậy đôi lúc người ta phải chấp nhận việc để nguyên từ đó mà không cố gắng dịch nó ra (chỉ đơn giản như tên của những món ăn Việt Nam “phở” “bánh mì” “chè” “bánh chưng” tiếng Anh họ đều không cố gắng dịch nó ra mà để nguyên như vậy, cũng như người Việt mình vẫn dùng rất nhiều từ tiếng Anh như “marketing” hay “logistics” mà cũng không cố ý dịch nó ra, ngoài ra còn có những từ của tiếng Việt mới xuất hiện trong giới trẻ rất khó dịch được sang tiếng khác như “đăng lòng” “lạc trôi”)

Mình nghĩ từ "lão sư" khi dùng trong bối cảnh của truyện này cũng thể. Mình hoàn toàn đồng ý với quan điểm, thông thường từ "lão sư" để nói về người thầy giáo, cô giáo dạy mình, hướng dẫn mình thì có thể dịch hoàn toàn sang tiếng Việt là "thầy", "cô" mà vẫn thể hiện trọn vẹn ý nghĩa của nó và đồng thời khiến câu văn trở nên gần gũi với người Việt hơn.

Nhưng mình nghĩ trong truyện này, chữ "lão sư" được dùng với ý nghĩa “người đi trước, lớn tuổi hơn mình, có kinh nghiệm lâu năm trong nghề, có danh tiếng cao hơn mình, thể hiện thái độ kính trọng của người gọi”. Nên nếu dịch sang là “thầy” hay “cô” thì sẽ không thể diễn tả trọn vẹn ý nghĩa của nó trong truyện, và trong một số đoạn khi dịch ra như vậy, người đọc sẽ không hiểu được ý của tác giả đang nói gì. Mình sẽ trích một số đoạn trong truyện sau đây:

...

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào Tạ lão sư.”

Tạ Duyên: “Tôi không có già như vậy.”

...

Đoạn này nếu mình dịch “lão sư” là “thầy” thì sẽ thành:

Xoay người, Tô San khẽ gật đầu với Tạ Duyên: “Chào thầy Tạ.”

Tạ Duyên: “Tôi không có già như vậy.”

Nếu dịch như vậy người đọc sẽ không hiểu được hai câu nói này có gì liên quan với nhau, mình sẽ phải thêm một đoạn chú giải phía dưới về việc trong tiếng Trung “thầy” gọi là “lão sư” nên mới liên quan tới việc già hay trẻ. Và nếu dịch thế này còn có cảm giác lạ lạ giống như hai người là tình yêu thầy trò (sư đồ luyện).

...

Đoạn thứ hai:

Đoạn này Tô San thử vai, phía dưới có đạo diễn, biên kịch, một số người trong nghề, kinh nghiệm lâu năm cùng đánh giá để chọn diễn viên cho vai diễn

Tô San: “Chào đạo diễn, chào các vị lão sư.”

Câu này, nếu mình dịch thành “Chào đạo diễn, chào các thầy, các cô”

Cảm giác sẽ không phải giống đi thử vai mà giống như Tô San đang ở trường lớp, hay đang thi thố gì đó, với lại “thầy”, “cô”, không ăn nhập với “đạo diễn” ở phía trước.

...

Đoạn thứ ba:

Đây là đoạn Tô San đến thử vai một phim khác và gặp được Đường Toàn, một nữ diễn viên khá có tên tuổi, cả hai người cùng tham gia thử vai một nhân vật trong phim

Đường Toàn: “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San: “Chào Đường lão sư, tôi là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Nếu mình dịch thành:

Đường Toàn: “Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San: “Chào cô Đường, em là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Trong đoạn này cũng khá tương tự như đoạn đầu với Tạ Duyên, Đường Toàn không hơn Tô San nhiều tuổi, hai người cùng tới thử vai. Nếu dịch như vậy thì có cảm giác hai người cách nhau quá xa, và mình thấy nghe không hợp lý lắm.

Ngoài “thầy”, “cô”, mình đã suy nghĩ tới những từ sau đây:

“Tiền bối”: mình thấy từ này khá tốt, nhưng cũng không phải từ thông dụng trong tiếng Việt, hơn nữa từ này cũng không thể hiện được sự kính trọng đối với người bậc trên, trong khi chữ “lão sư” thể hiện sự kính trọng, có thể sử dụng đối với những người lớn tuổi hơn nhiều so với người nói.

“Tiên sinh”: từ này thì chỉ thể hiện sự tôn trọng trong xã giao, không thể hiện được đó là người đi trước, người chỉ dạy, hay có nhiều kinh nghiệm trong nghề. Hơn nữa từ này chỉ dùng cho phái nam, còn phái nữ thì mình chịu.

Vốn từ của mình chỉ có nhiều đây, mình không tìm được từ thuần Việt nào mà có thể biểu hiện trọn vẹn ý nghĩa của từ “lão sư” nên đã quyết định giữ nguyên như convert. Nếu sau này mình có tìm ra từ nào như vậy mình sẽ sửa lại bản edit cho hoàn chỉnh hơn. Bạn nào có góp ý hay đề cử gì thì cho mình xin ý kiến nhé! Rất mong nhận được sự góp ý của mọi người để bản edit truyện ngày càng tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương Trình Được Phát Sóng

“Em cảm thấy, tôi vì sao lại nhận bộ phim này?”

Tô San hơi hơi mở mắt ra, khung cảnh trong tầm mắt cứ quay quay mơ hồ, nhưng cô vẫn làm bộ rất thanh tỉnh trông mắt người bên cạnh:

“Vì sao?”

Nhìn thấy cô có vẻ đã nhìn không rõ hẳn là ai, trong mắt Tạ Duyên hiện lên một tia bất đắc dĩ, giọng nói trầm thấp trả lời:

“Là bởi vì em.”

Dứt lời, thần sắc Tô San vẫn không có thay đổi gì, chỉ là cô đột nhiên cúi đầu xuống “Oe..” một tiếng ối ra. Hơn nữa còn ối lên người Tạ Duyên...

Tạ Duyên lập tức tìm hộp khăn giấy lau miệng cho cô, rồi vỗ vỗ lưng cô:

“Nhịn thêm một chút, chỉ lát nữa về tới nhà rồi.”

Nói xong, liền cởi ra áo khoác đã bị Tô San ối lên, khởi động xe, gần như phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Cả người Tô San mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm hai mắt lại, khó chịu day day trán.

Trong bóng đêm, chiếc xe lao vun vút vượt qua các tòa nhà cao ốc. Đến lúc xe dừng lại trước cổng chung cư, Tạ Duyên mới nhìn qua người bên cạnh, thấy cô nhắm chặt mắt, sừng mặt hoàn mĩ mộng lung không rõ, hẳn cúi đầu ghé lại gần, nhẹ giọng gọi:

“Tô San?”

Hình như nghe thấy có người gọi, Tô San hơi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mơ hồ không rõ:

“Anh là ai?”

Nhìn thấy bộ dáng say khướt của cô, Tạ Duyên chỉ có thể xuống xe trước, rồi vòng qua đầu xe, qua bên chỗ cô mở cửa ra, đỡ cô ra khỏi xe.

“Tôi có thể tự đi được....Anh tránh ra....”

Tô San loạng choạng đứng hẳn, nhưng bàn tay Tạ Duyên vẫn giữ chặt lấy hông cô.

Gió lạnh thổi phơ phất, giữ chặt cô trong lồng ngực, mùi hương như có như không tỏa ra, luôn luôn đánh sâu vào hệ thần kinh của hẳn, cô gái nào đó thì vẫn luôn không an phận vịn vào giấy giữa, Tạ Duyên hít một hơi thật sâu, tỉnh táo lại, cũng không nhìn cô mà cố gắng trấn tĩnh, không tạp niệm, nửa đỡ nửa ôm cô đi vào thang máy.

Do lúc trước có tới ăn cơm nên lần này dễ dàng tìm tới cửa căn hộ của cô, cũng không trông chờ vào việc cô tự lấy chìa khóa, dứt khoát tự mò lấy chìa khóa trong túi xách của cô.

“Anh là ai...?”

Tô San hơi hơi còn lấy tay day trán, cả người giống như bị rót chì, nặng nề bị người ta ôm vào ngực.

Khó khăn lắm mới mở được cửa, Tạ Duyên sờ soạn ấn công tắc bật đèn lên, sau đó đỡ cô qua nằm trên sofa.

“Đầu đau quá...”

Tô San nằm trên sofa thấy khó chịu lại loạng choạng ngồi dậy, lảo đảo vì hành động của cô mà bị cuốn lên, lộ ra một phần đùi trắng nõn, thấy cô giãy

giữa ngồi dậy, Tạ Duyên vội vàng lấy một miếng thảm mỏng ở trên ghế sofa đắp lên người cô. Sau đó lại đi vào bếp lấy hộp trà, pha cho cô một ly trà đặc, đến lúc quay lại phòng khách, thấy cô đang nằm trên sofa khó chịu râm rì gì đó.

Hắn đi qua đỡ cô ngồi dậy, dứt cô uống trà, còn có vài giọt vương ra theo khóe miệng cô chảy dọc theo cổ xuống tới xương quai xanh...

Tạ Duyên xoay đầu đi, cố gắng không nhìn cô nữa, hắn chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, tự chủ của hắn chắc chắn sẽ sụp đổ.

“Không uống... không ngon gì hết...”

Tô San duỗi tay đẩy ly trà ra, khuôn mặt nhỏ vẫn đỏ ửng, ngốc ngốc nhìn hắn.

Tạ Duyên đặt ly trà qua một bên, thấy cô cứ yên lặng nhìn mình, trong đôi mắt ngập nước phản chiếu hình ảnh của mình, không nhận được nuốt khan, yết hầu lẫn lộn, giọng nói trở nên trầm trầm:

“Em đừng nhìn tôi nữa.”

Hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Dứt lời, Tô San lại ngốc ngốc chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi:

“Vì sao?”

Không ngờ cô ấy uống say xong lại có bộ dáng như thế này, Tạ Duyên bỗng ghé đầu lại gần, một tay giữ lấy gáy của cô, ánh mắt sáng quắc nói:

“Không cho phép là không cho phép.”

Cổ của cô thật trắng, không có chút tí vết, khuôn mặt thanh thuần đỏ ửng, miệng nhỏ khẽ nhếch, bờ môi phồng nộn hồng hồng như đang dụ dỗ mê hoặc hắn, Tạ Duyên vẫn nhớ như in hương vị nụ hôn lúc đó, ngọt ngào.

“Tôi không nhìn anh.”

Tô San đột nhiên nhắm mắt lại, còn nhắm lại rất chặt.

Hai người dựa vào nhau gần như vậy, ngũ quan của cô tỉnh táo hoàn mỹ, mang theo vẻ thanh thuần, Tạ Duyên cứ yên lặng nhìn cô một hồi, ánh mắt chăm chú, cuối cùng nhắm mắt lại, đứng lên, cố gắng hồi phục tinh thần, lấy điện thoại của cô, lấy ngón tay cô nhấn lên màn hình để mở khóa bằng vân tay, sau đó nhắn tin cho chị Lulu.

Nhìn thấy cô gái nào đó đang nằm lại trên sofa, mắt vẫn nhắm chặt không chịu mở, hắn chỉ có thể ngồi xuống, kê bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Tôi đi đây, em an tĩnh ngủ đi.”

Người nào đó vẫn không mở mắt, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười cười, khi tầm mắt lướt qua đôi môi của cô lại hơi lóe lên một tia khác thường, cuối cùng vẫn đứng dậy cất bước rời khỏi căn hộ.

....

Khi ánh mặt trời chói mắt xuyên qua khe hở của rèm cửa chiếu vào phòng, người nằm trên giường lớn trở mình, bỗng nhiên vươn bàn tay trắng nõn mò mẫm tìm điện thoại, có điều mò một hồi vẫn không thấy, mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Nhìn thấy trần nhà quen thuộc, Tô San ngồi dậy, day day nhẹ thái dương, nhìn xung quanh, rồi xuống giường đi ra phòng khách.

Ra thì thấy chị Lulu đang ngồi trên sofa đọc tạp chí:

“Chị mua đồ ăn sáng rồi, em ăn đi, lát nữa chị còn có việc ra sân bay.”

Dứt lời, Tô San ngơ ngác xoa đầu rồi đi qua ngồi xuống ghế, cô nhớ rõ hôm qua sau khi uống rượu, sau đó Tạ Duyên và Hạ Hoa tới, sau đó... Sau đó sao cô về nhà như thế nào??

“Hôm qua là chị đưa em về hả?”

Cô dựa vào ghế, lại day day thái dương, đầu hiện giờ vẫn rất đau.

Nghe vậy, chị Lulu liếc nhìn cô:

“Không phải.”

“Hả?”

Sắc mặt Tô San khề biến.

“Em không nhớ rõ sao? Rõ ràng em nhận tin cho chị nói chị qua đây, lúc chị qua tới em đã ngủ rồi, chị chỉ có thể ở lại đây cả đêm với em.”

Chị Luru khó hiểu khép lại tạp chí.

Tô San nhăn mày gất gao:

“Vậy ai là người đưa em về?”

Cô sao lại không hề nhớ là mình có nhận tin cho chị Luru?Chị Luru đứng lên, cầm lấy túi xách có vẻ phải đi:

“Là Tạ Duyên ah.”

Dứt lời liền cất bước đi ra khỏi phòng, chỉ có Tô San vẫn mơ mơ màng màng ngồi đó.

Sao cô không nhớ gì hết vậy?

Đầu cô hiện giờ vẫn rất khó chịu, cô đành đi tắm rửa trước, sau đó nấu cho mình một bát cháo, ăn sáng xong, cô mới cầm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Tạ Duyên.

Tô San: “Cám ơn anh hôm qua đã đưa tôi về, tôi không có uống say xong rồi phát điên chứ hả?”

Thật ra đây mới là điều mà Tô San lo lắng nhất, nguyên chủ lúc trước cũng từng uống say một lần, chị Luru nói cô sau khi uống say còn đánh người, không biết hôm qua cô có đánh ai không.

Có lẽ Tạ Duyên đang bận gì đó, mãi cũng không nhắn tin trả lời, Tô San đành phải sửa soạn quay về đoàn phim, tối nay cô còn có hai cảnh quay đêm, bộ phim này khoảng nửa tháng nữa cũng sẽ đóng máy, tháng sau lại khởi quay bộ phim truyền hình tình yêu đô thị kia, trong khoảng thời gian này cũng có lịch chụp ảnh bìa tạp chí, chị Luru cũng sắp xếp để cô tham gia một sự kiện ra mắt sản phẩm thời trang thu đông của nhãn hiệu nào đó.

Đến lúc tới phim trường, kịch bản hình như đã sửa tốt rồi, mặc dù cảnh diễn của Chu Cẩm Cẩm vẫn khá nhiều, nhưng ít nhất theo kịch bản nam chính lúc sau cũng không thích nữ phụ, chỉ áy náy đối với nàng ấy mà thôi.

Trong phòng trang điểm, Tiểu Chu không biết nhìn thấy gì, kích động cầm di động tới gần cô:

“Chị Tô, chị xem này.”

Tô San đang được tạo hình, trang điểm, liền cầm lấy điện thoại Tiểu Chu đưa qua, lướt lướt, thấy cô lại bị người ta bôi đen.

Lúc này là một tin do một trang báo đăng lên, nói lúc đầu bộ phim đã định nữ chính là Dương Chi, nên Tạ Duyên mới nhận đóng, lúc sau Dương Chi lại bị cô đoạt vai, Tạ Duyên vì thấy diễn xuất của cô không tốt nên muốn từ chối không đóng nữa, kết quả là bên phía nhà sản xuất lại nâng mức cát xê lên cao ngắt ngưỡng để giữ Tạ Duyên lại.

Tin này vừa mới đăng lên cách đây một tiếng, số bình luận đã trên hai vạn, nếu cứ như vậy khẳng định sẽ trở thành hot search hôm nay, phía dưới cũng tranh cãi kịch liệt.

Cư dân mạng A: “Từ chối tin lá cải, ông xã nhà tôi đóng phim chỉ quan trọng kịch bản chứ không phải cát xê, hơn nữa nếu như đúng là vì diễn xuất của Tô San mà từ chối, thì nhà sản xuất dù có trả thù lao bao nhiêu anh ấy cũng sẽ không đồng ý ở lại *mim cười*”

Cư dân mạng B: “Diễn xuất của Tô San có tốt hay không chúng tôi đều biết, có điều không biết tờ báo này là do công ty nhà nào mở ra? *mim cười*”

Cư dân mạng C: “Ha ha, anti-fan dù muốn bôi đen thế nào cũng vô dụng, cứ ghen tỵ đi, Tô Tô nhà ta dù sao cũng là nữ chính!”

Cư dân mạng D: “Fan nào tàn của Tô kỹ nữ ở đó mà kiêu ngạo, hiện giờ cũng chưa có thông tin chính thức vậy mà đã rêu rao nữ chính nữ chính này nọ, đến lúc đó không sợ bị xấu mặt sao? *nôn mửa*”

Cư dân mạng E: “Ôm mạng đi Tạ Duyên nhà tui, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cuối cùng vẫn phải nói, nếu Tạ Duyên mà ghét Tô San, thì sao còn dành nụ hôn màn ảnh đầu tiên cho cô ấy?”

Cư dân mạng F: “Tô kỹ nữ thật lợi hại, dính lấy Vương Trường, lợi dụng Giang Dân xong vứt bỏ, giờ còn muốn bám chặt Tạ Duyên sao?”

Cư dân mạng G: “Người nào đó không hổ danh là nữ hoàng chuyên đoạt vai, cả Dương Chi cũng dám tới đoạt, đúng là có bối cảnh vẫn lợi hại nhất, lần sau cô còn tính đoạt vai của ai nữa?”

Bị mắng nhiều rồi, giờ Tô San cũng đã sớm bình thân đối mặt, cô biết giờ cô chỉ thiếu nhất là một tác phẩm thật tốt, có điều cô nghĩ cũng không còn lâu nữa, bộ phim giờ cô đang quay đã sớm được đài truyền hình mua bản quyền phát sóng rồi, đã định tháng tư năm sau phát sóng vào khung giờ vàng, còn bộ phim điện ảnh kia thì ra rạp vào dịp Tết Âm lịch.

Có điều vừa nhận đóng phim thần tượng, rồi lại lãnh xê này nọ, cũng không phải điều cô hy vọng, cô thấy, mình nên đổi sang phong cách diễn khác, phim thần tượng khá hạn chế, chủ yếu là đề tài hài hước, hơn nữa cũng không có diễn viên nào có thể dựa vào phim thần tượng mà có thể đoạt vương miện.

“Chị Tò, chuyện này có nên nói với chị Lưu không?”

Tiểu Chu nghiêm túc hỏi.

Tò San trả điện thoại lại cho cô ấy, thần nhiên nói:

“Em cứ nói cho chị ấy đi, chỉ cần chú ý dư luận một chút là được.”

Tin nóng này đã khiến Tạ Duyên trở thành người thấy tiền là sáng mắt, fan của hần chắc chắn sẽ phản kích, cho nên đám anti-fan chắc chắn không thể làm nên chuyện gì đâu.

Nhắc tới Tạ Duyên, Tò San lại nói Tiểu Chu lấy điện thoại của cô ra, thì thấy Tạ Duyên đã nhắn trả lời cô.

Tạ Duyên: “Không có.”

Nghe là mình không có uống rượu say rồi phát điên, Tò San thở phào nhẹ nhõm, nếu không sau này cô chắc sẽ xấu hổ tới mức không dám ngẩng mặt lên.

Cảnh quay buổi tối quay chụp khá thuận lợi, so với Chu Cẩm Cẩm, cô ít bị NG hơn nhiều.

Cuối tháng rải rác quay thêm vài cảnh nữa, thế là hoàn thành xong các cảnh diễn của cô, nhưng cảnh của Giang Dân hình như vẫn chưa xong, còn cần thêm mấy ngày nữa.

Cuối cùng cô cũng có thể nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày, cho đến buổi tối khi chương trình thực tế lần trước ghi hình giờ được phát sóng, dù sao cũng là chương trình ăn khách, trong một đêm, fan Weibo của cô lại tăng thêm năm mươi vạn, còn lên hot search, cho đến hôm sau vẫn nằm trong top 3 từ khóa tìm kiếm nhiều nhất trong ngày.

Tò San sáng tỉnh dậy, thấy Weibo của cô cũng loạn cả lên, không thấy có anti-fan gì, chỉ toàn fan xa lạ vào bình luận, từ khóa #Tò San đánh đàn# trở thành top 3 hot search.

Cư dân mạng A: “A a a! Điên cuồng vì tiểu tỷ tỷ gây đàn tranh!!!”

Cư dân mạng B: “Má ơi, là một người học đàn tranh, cảm giác của tôi là Tò San còn đàn hay hơn cả cô giáo tại tôi!”

Cư dân mạng C: “Tiểu tỷ tỷ thật là có khí chất, đặc biệt lúc gây đàn, cảm thấy cô ấy giống như một tiểu thư khuê các thời cổ đại, quá đẹp! Quyết định trở thành fan Tò San!”

Cư dân mạng D: “Phổ cập kiến thức cho mọi người, Tò San còn biết thổi sáo nữa, mọi người có thể tìm video livestream của cô ấy.”

Cư dân mạng E: “Chỉ có mình tôi chú ý tới cuộc trò chuyện của Tò San và Tạ Duyên sao? Cảm thấy quan hệ của bọn họ thật tốt ah, không ngờ giọng nói của Duyên ca nhà tôi lại dễ nghe như vậy *mất trái tim*”

Cư dân mạng F: “Xem toàn bộ chương trình kỳ này, thấy Tò San được gia đình dạy dỗ thật là tốt, còn đặc biệt có khí chất, điềm tĩnh, đạm nhiên, mặc dù lúc gây đàn có đánh sai hai chỗ, nhưng tôi càng có cảm giác cô ấy cố ý đánh sai *vừa cười vừa khóc* Bởi vì khi đã tới trình độ này, không thể nào lại phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Đã bị nhan sắc khí chất của Tò San mê hoặc trở thành fan, rất mong chờ cảnh hôn trong phim điện ảnh của tiểu tỷ tỷ cùng với ông xã nhà tui *cười nhe răng*”

Tuy rằng không phải là một đêm thành danh, nhưng cũng coi như hot một thời gian ngắn, giờ hiện tại có rất nhiều người tìm xem lại chương trình, có thêm nhiều fan, Tò San rốt cuộc cũng cảm nhận được khoảnh khắc hot mà không bị người ta mắng là như thế nào, không ai muốn mình bị người khác mắng chửi, thậm chí còn đụng chạm tới người nhà mình, có điều còn phải chờ tới khi có được một tác phẩm chân chính xuất sắc mới có thể củng cố vị trí.

Ngày một cô còn phải đi đóng một vai nhỏ cho bộ phim “Tiên Lộ” của Vương Trùng, hai ngày này độ hot của cô tăng rất nhanh, Weibo có thêm chừng ba trăm vạn fan, cũng may chị Lưu đã dự kiến trước, ngày cô đáp máy bay về tới phim trường “Tiên Lộ” còn đưa theo mấy người vệ sỹ, quả nhiên, không biết ai tiết lộ chuyến bay của cô, sân bay có một lượng lớn fan tập trung chờ ở đó.

“A a a a! Tò San!”

“Tò San, em yêu chị!”

Khắp sân bay tràn ngập tiếng hét chói tai, còn có mấy fan nữ điên cuồng lao qua chỗ cô, mặc dù có vệ sỹ đi theo mở đường, Tò San vẫn cần một lúc lâu mới thoát khỏi sân bay lãn xê.

Bộ phim tiên hiệp này hiện đang quay chụp tại một khu biệt lập, cho nên tại cô phải ngồi xe rất lâu, vừa lên xe, Tò San liền tháo mũ với kính râm xuống,

trong lòng vẫn còn hoảng sợ, ngấm lại cảnh tượng lúc này tâm tình cô lại phức tạp.

Chị Luru ngồi ghé trước khẽ cười nói:

“Cái này còn chưa là gì đâu, lúc sau nếu em mà giống như Vương Trùng có nhiều fan như vậy, lúc đó em mới có thể cảm nhận được cảm giác thế nào là ra khỏi nhà mua chai nước cũng không dám đi.”

Xe lướt nhanh trên đường cái, Tô San nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cười đậm đậm nói:

“Em sợ là không thể được như Vương Trùng đâu.”

Ai cũng biết là, tiểu hoa đán trong giới giải trí dù được yêu thích thế nào cũng không thể vượt qua nam diễn viên trẻ tuổi đẹp trai, bởi vì fan hâm mộ phần lớn là nữ giới, làm gì có ai không thích soái ca chứ.

“Lúc trước định hướng của em chỉ là vậy, sau này em còn phải thay đổi hướng đi, đổi mới hình tượng, chị cũng sẽ để em tự lựa chọn kịch bản, gần đây có rất nhiều bộ phim mời em đóng, chị sẽ nâng mức thù lao của em cao lên dần dần, dù sao lúc nào nên kiếm tiền thì vẫn phải kiếm.”

Nói tới đây, chị Luru lại quay đầu lại nhìn cô:

“Đài Trung Nam gần đây tính làm một chương trình thực tế ngoài trời, tính mời em làm thành viên cố định, nếu em thấy được thì chị sẽ thảo luận cụ thể lại với bên đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chính Diện Đối Mặt

“Đài Trung Nam gần đây dự định làm một chương trình thực tế ngoài trời, tính mời em làm thành viên cố định, nếu em thấy được thì chị sẽ thảo luận cụ thể lại với bên đó.”

“Chương trình thực tế? Còn những thành viên khác là ai? Sau này liệu lịch trình của em có trống để tham gia không?”

Cô hỏi.

Chị Luru nghiêm túc nói:

“Chị nghe nói, bên phía ban tổ chức cũng đã gặp và thương lượng với một trong bốn nghệ sỹ thần tượng có đông fan hâm mộ nhất hiện nay, cụ thể là ai thì không biết, còn có một người là Trương Tịnh, còn lại những người khác vẫn chưa xác định rõ ràng, thành viên cố định có sáu người, cứ một quý ghi hình một lần, mỗi kỳ em chỉ cần dành ra hai ngày để đi ghi hình là được, chương trình này sẽ khởi động vào tháng mười hai, lúc đó nếu tranh thủ chút thì vẫn có thời gian.”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì, tham gia gameshow cát xê thì cao, lại nhẹ nhàng hơn đóng phim nhiều, ai lại không thích chứ.

“Đúng rồi, gần đây có bộ phim thể loại khác không? Em không muốn nhận phim thần tượng nữa.”

Nếu suốt ngày đóng phim thần tượng, khán giả cũng sẽ cảm thấy ngán ngẫm, không bằng thừa dịp giờ cô vẫn trẻ tuổi đổi mới hình tượng sớm thì tốt hơn.

“Có, chị hiện tại đang làm việc với bên phía nhà chế tác một phim điện ảnh, là một phim đề tài thanh xuân vườn trường, cứ đợi xem kịch bản đã, còn có một bộ phim do chính công ty mình đầu tư, bộ phim này cũng được đầu tư khá lớn, mặc dù kể cả là phim của công ty mình cũng có người cạnh tranh vai diễn, nhưng giờ vị thế của em không tồi, chỉ cần chị thương lượng một chút, công ty mình cũng sẽ dành cơ hội này cho em.”

Chị Luru nói.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nhận đóng phim do Công ty giải trí Ánh Sao sản xuất, là phim chính kịch, mặc dù ở mảng phim thần tượng công ty không giúp gì cô nhiều, nhưng nếu là phim chính kịch thì lại có một đồng, chị Luru dù sao cũng là người có thâm niên trong công ty, lại nghe nói còn có năm giữ một ít cổ phần, cho nên tranh thủ giúp cô một vai diễn thì hẳn là vẫn có thể.

“Vậy khi nào có kịch bản đưa em xem nhé.”

Tô San hít một hơi thật sâu, nhìn sơ lược tổng thể thì lịch làm việc của cô đã được an bài tới tháng Sáu năm sau.

Chị Luru chỉ nói một tiếng “Được.” rồi cũng không nói gì thêm. Một giờ sau tại cô mới tới phim trường, ở đó mọi người vẫn đang hừng hực khí thế bận rộn quay chụp, Tô San cũng có nhìn thấy Dương Chi, thoạt nhìn cô ấy có vẻ thấp hơn so với trên TV, chân có hơi bị vòng kiềng chút, nhưng do váy dài

nên cũng không nhìn rõ ràng, trên mặt thì có vẻ là đẹp tự nhiên, không có dao kéo gì.

Đến lúc chị Luru đưa cô đi gặp đạo diễn, Vương Trùng cũng vừa vặn đang đứng đó nói chuyện với đạo diễn, nhìn thấy cô tới, lập tức cười nói:

“Tiểu mỹ nữ của tôi cuối cùng cũng tới rồi.”

Hắn lúc nào cũng không nghiêm chỉnh như thế, Tô San đi qua không nhận được đắm vào vai hắn một cái, tức giận liếc hắn:

“Tôi là tiểu mỹ nữ, vậy đại mỹ nữ đâu?”

Dứt lời, nhân viên đoàn ở xung quanh cũng bật cười, hiển nhiên là thấy quan hệ của Vương Trùng và Tô San đúng là không tồi.

“Là chị Luru ah, chẳng lẽ chị ấy không phải đại mỹ nữ sao?”

Vương Trùng còn quay qua nháy mắt với chị Luru. Chị Luru thấy vậy cũng bị hắn chọc cười, còn đạo diễn thì nhìn Tô San nói:

“Cô đọc kịch bản chưa?”

Nói tới chuyện chính, Tô San nghiêm túc gật đầu:

“Đã đọc rồi.”

“Vậy được rồi, tôi cho người đưa cô đi thay quần áo, đại khái cảnh của cô sẽ quay vào chiều nay.”

Đạo diễn nói xong rồi nhìn qua trợ lý đạo diễn đứng gần đó:

“Cậu dẫn Tô San qua phòng trang điểm số 2.”

Nói xong, trợ lý đạo diễn cười cười dẫn đường cho tụi cô, Vương Trùng còn đang tính tám chuyện với cô mấy câu, thấy cô phải đi trang điểm sửa soạn thì lại tiếp tục quay qua nghe đạo diễn hướng dẫn cảnh quay.

Phòng trang điểm số 2 hiện có hai nữ diễn viên đang ở đó được hóa trang, một người là diễn viên mới ra mắt, một người là diễn viên gạo cội lâu năm trong nghề nhưng không nổi tiếng lắm, nhìn thấy Tô San tới, do cũng không quen nên bọn họ cũng không nói gì với cô. Cảnh diễn của nhân vật do Tô San thủ vai rất ít, nếu cô nổi tiếng thì gọi là vai cameo (khách mời), nếu không nổi tiếng thì gọi là vai phụ không đáng nhắc tới, khác biệt khá lớn, nếu nói cameo thì đãi ngộ gần như chỉ sau nam chính nữ chính, việc có nêu tên diễn viên khách mời khi chiếu phim hay không còn phụ thuộc vào địa vị của khách mời, nếu chỉ là diễn viên phụ diễn vài ba cảnh như cô thì tất nhiên cũng không được đề cập tới.

Cô chỉ có hai cảnh quay, cảnh đầu là cảnh gặp mặt nữ chính, nữ chính muốn lên núi, nàng không cho, trừ phi nữ chính đồng ý đưa miếng ngọc bội bên hông cho nàng, lúc sau nữ chính đánh bại nàng để lên núi. Cảnh thứ hai cũng chỉ xuất hiện một lát, đó là cảnh cô nằm trên mặt đất, đã chết, thực ra do vai phản diện giết để giả họa cho nữ chính.

Mọi người đều nói diễn xuất của Dương Chi rất tốt, Tô San cũng nóng lòng muốn diễn, dù sao phải có đối mặt cạnh tranh mới mau tiến bộ.

Hóa trang xong, cô thay đổi thành một thân váy màu trắng dài quét đất, nhân vật của cô là một tiểu tiên nữ, phụ thân là một vị tiên rất lợi hại, về sau lúc nàng chết, bởi vì hiểu lầm, phụ thân của nàng suýt giết chết nữ chính, may là nam chính tới cứu được, hai bên còn kết thù với nhau không nhỏ.

Tối chiều, đạo diễn lại hướng dẫn cô một lần, dù sao cũng đã xem qua diễn xuất của cô ở mấy bộ phim trước, thực ra ông cảm thấy hơi e ngại, nhưng lại vì nể mặt Vương Trùng, nếu không thì ông sẽ không để cô ấy diễn vai này.

Thái độ của đạo diễn như vậy Tô San có thể hiểu được, do bộ điện ảnh kia còn chưa công chiếu, trong mắt mọi người ấn tượng đối với cô vẫn chỉ là diễn xuất dở tệ, bình hoa di động.

Trao đổi một hồi, cô liền được cột dây thép, đang chuẩn bị được kéo lên trên cây, chị Luru lại tới gần ghé vào tai cô nói:

“Đây là một cơ hội khó có được, em nhất định không thể bị Dương Chi đè ép, nếu diễn xuất không bằng người ta thì cũng không thể thua về khí thế.”

Hiển nhiên, chị Luru cũng thấy diễn xuất của cô kém Dương Chi nhiều.

Tô San cũng không nói gì nữa, cho đến lúc đạo diễn nói chuẩn bị, cô được bên tổ đạo cụ kéo lên trên cây, sau đó dựa lưng vào một thân cây hoa đăng, chung quanh cũng đều được dựng cảnh, núi giả, cây giả, đến lúc hậu kỳ, chỉnh sửa sẽ thêm vào hiệu ứng mây mù lượn lờ xung quanh nữa.

Bên phía Dương Chi có rất nhiều người đang vây quanh, nào là chuyên viên trang điểm dặm thêm phấn, trợ lý tới đưa nước, chốc lát sau, đạo diễn hô:

“Action!”

Máy quay lúc đầu quay từ xa toàn cảnh, chỉ thấy một người đứng dựa vào thân cây, tóc và làn váy của nàng bay lên nhẹ nhẹ, không thấy rõ mặt, sau đó Dương Chi rút kiếm ra để phòng đi gần tới trước, máy quay dần lại gần Tô San, quay tới khuôn mặt thanh lệ tinh xảo, lúc này, nàng mới bỗng trừng mắt, cô có vẻ đã thấy Dương Chi đang đứng ở dưới, trong mắt hiện lên sự tò mò, đang tính tới gần thì Dương Chi lại bay lên không né tránh sang chỗ khác.

“À?”

Mắt Dương Chi sáng lên nhìn từ phía.

Đến lúc này, Tô San mới bay lên rồi khỏi tán cây đáp xuống đất, máy quạt gần đó vẫn đang thổi để tạo gió, khi cô đáp xuống tóc và làn váy bay bay, không thể không nói, Tô San quả thật khá xinh đẹp.

Vừa đáp xuống, đôi mắt với ánh mắt cảnh giác của Dương Chi, Tô San không khỏi hơi nâng cằm hỏi:

“Người là ai? Vì sao lại tới Quân Sơn của bọn ta?”

Giọng nói của nàng tinh tế lại mang theo vẻ ngây thơ, vẻ mặt biểu tình Tô San cũng thể hiện rất hợp lý, đạo diễn lúc này thấy vậy cũng cảm thấy hứng thú, gât gao nhìn chăm chăm máy theo dõi.

“Tại hạ lên núi xin thuốc, xin vị tiên tử này hãy tránh đường.”

Sắc mặt Dương Chi không đổi, nhưng tay nắm trường kiếm thì đã nổi gân xanh, có vẻ vẫn chưa thả lỏng cảnh giác.

Nghe vậy, Tô San lại bay tới gần, tò mò đi tới đi lui vòng quanh Dương Chi nhìn nhìn, hình như thấy cái gì đó thú vị, không nhịn được với tay tính lấy miếng ngọc bội bên hông cô ấy, nhưng lại bị Dương Chi phát hiện, giờ trường kiếm ra, tảng đá giả nằm gần đó lập tức vỡ nát.

Tô San lúc này cũng lùi lại vài bước, có hơi tức giận trừng mắt nàng ấy nói:

“Hừ, ta chỉ là muốn xem ngọc bội của người một chút thôi, hôm nay nếu người không đưa cho ta thì đừng mơ lên được trên núi!”

Nhân vật này nếu diễn không cẩn thận sẽ thành hình tượng điều ngoa không nói lý lẽ, nhưng Tô San đã khắc họa nhân vật rất tốt, trừng mắt, miệng hơi dẩu lên, nhìn là thấy một đứa bé không rành thế sự, không chỉ đạo diễn, kể cả những nhân viên đoàn phim gần đó cũng thấy kinh ngạc, diễn xuất của cô Tô San này sao không giống như lời đồn đãi trên mạng, nhìn rõ ràng khá tốt ah, mặc dù đóng với Dương Chi nhưng lại không hề bị che lấp.

Hơn nữa nhìn hai người trên cùng khung cảnh, rõ ràng sắc đẹp của Tô San tốt hơn Dương Chi nha.

Nhưng có điều, mới hôm trước trên mạng, fan của hai người còn tranh cãi kịch liệt chuyện đoạt vai, giờ lại thấy cả hai cùng phối hợp diễn, mọi người lại có cảm giác vi diệu.

Trong lòng Dương Chi cũng có chút kinh ngạc, cô đã nghe nói rất nhiều chuyện về Tô San, người đại diện của cô nói, vai của cô bị một nữ diễn viên mới không có tên tuổi gì cướp mất, cô chỉ nghĩ do đối phương có chỗ chống lưng rất lớn, liền tìm kiếm thông tin của Tô San trên mạng, chỉ thấy diễn xuất của cô ấy dỏ tệ tới mức không nổi, cho tới giờ, cô mới nhận ra, mọi chuyện không hẳn là như vậy.

Cô cũng không im lặng lâu lắm, liền giờ ra trường kiếm, thần sắc vẫn thanh lãnh:

“Nếu vị tiên tử này còn tiếp tục như vậy, tại hạ không thể không đắc tội.”

Dứt lời, Tô San lại ra chiêu trước, bay lên muốn dứt lấy miếng ngọc bội bên hông Dương Chi, Dương Chi lập tức bay lùi về sau, hai người cứ vậy bắt đầu so chiêu.

Đều là thần tiên, đánh nhau chủ yếu là những động tác tay, rồi bay tới, bay lui, chỉ có Dương Chi dùng kiếm, Tô San không dùng, cho nên cô chỉ có những động tác di chuyển và ra chiêu bằng tay thôi, lúc sau hậu kỳ sẽ chỉnh sửa thêm chút hiệu ứng là được, Tô San không bao lâu cô liền “À!” một tiếng ngã gần một thân cây.

Thấy vậy, Dương Chi lập tức thu lại trường kiếm, tiếp tục đi lên núi.

“Cát!”

Lúc đạo diễn hô lên, chuyên viên trang điểm lập tức tới lại gần dặm thêm phấn cho cô, lát nữa còn có một cảnh nằm chết trên mặt đất, cũng không có cảnh cô bị giết như thế nào.

Chỉ cần nằm trên mặt đất bất động nên rất nhanh đã quay xong, đến lúc cô quay lại phòng trang điểm thay đồ, chị Luru lại gần khen cô một câu:

“Biểu hiện của em không tồi, diễn xuất gần đây tiến bộ không ít nhì.”

Tô San vừa đứng đó soi gương cột tóc lên, vừa cười về bất đắc dĩ:

“Con người ai cũng phải tiến bộ, không có ai mãi mãi bất biến.”

Nói thì nói vậy, chị Luru cũng chỉ cười cười:

“Đạo diễn cũng thấy biểu hiện của em không tồi, còn nói sau này nếu có cơ hội có thể hợp tác, mặc dù cũng chỉ là lời khách sáo, nhưng xem ra, ông ấy

cũng khá vừa lòng.”

“Có điều hiện giờ mấy tiểu hoa đán đều có hình tượng khá giống nhau, không có ai quá khác biệt nổi bật, đừng nhìn Dương Chi có tiếng là tiểu hoa đán có diễn xuất tốt như thế nào, nếu chuyển sang chính kịch, diễn xuất của cô ấy ở mức độ này sợ là không ăn thua, nếu không cũng không thể nào tới giờ cô ấy vẫn chưa đổi mới hình tượng, còn tiếp tục như vậy, mấy tân binh xuất hiện, phạm vi đóng phim của cô ấy ngày càng nhỏ hẹp lại, cho nên em nhất định phải thừa dịp lúc còn trẻ diễn đa dạng nhiều thể loại phim ảnh, tranh thủ tiến vào trong lĩnh vực điện ảnh sớm một chút. Nhưng giờ nói chuyện này vẫn hơi sớm, trước hết tốt nhất em vẫn nên tập trung để được nhiều người biết tới đã.”

Chị Lưu có vẻ tâm trạng khá tốt, vừa nói trên mặt còn đầy ý cười.

Tô San cũng không nói gì, giờ nói mấy cái này hơi sớm, giờ cô phải tập trung để có một tác phẩm thật xuất sắc, tăng thêm mức độ được yêu thích, bỏ xuống cái nhãn bình hoa di động, nếu không những người đạo diễn nổi tiếng vĩnh viễn không thêm đề mắt tới cô.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi phim trường, Vương Trùng còn nói muốn mời cô ăn cơm, Tô San tất nhiên là từ chối, liền lên xe hướng về phía sân bay, đến lúc cô trở về căn hộ của mình thì cũng đã nửa đêm rồi, cả một ngày mệt mỏi, sau khi tắm rửa cô rất nhanh đã tiến vào giấc ngủ.

Nửa tháng này Tô San cũng chỉ loanh quanh tham gia một vài buổi phỏng vấn, cũng có tham gia đóng một số quảng cáo sản phẩm, dù sao tham gia quảng cáo này thù lao cũng khá tốt, quảng cáo trong một quý, cô có thể kiếm được hai trăm vạn, mặc dù vẫn kém hơn đám Vương Trùng cát xê quảng cáo chỉ một tí cũng một ngàn vạn, nhưng dù sao cô cũng kiếm ra tiền rồi.

Đến lúc bộ phim tình yêu đô thị khởi quay, cô mới kết thúc mấy ngày chạy qua chạy lại khắp nơi.

Nghỉ thức khởi quay được tổ chức, có rất nhiều phóng viên kéo tới đưa tin, dù sao đây là phim đô thị, không cần phải có địa điểm quay chụp chuyên biệt, cũng không phải dựng cảnh phức tạp như phim cổ trang, đoàn phim này chỉ cần thuê một vài căn hộ để nghỉ tạm cùng với quay phim là được.

Cảnh đầu tiên là cảnh đánh nhau, mang hơi hướng hành động. Do thu hút được nhiều nhà đầu tư, đoàn phim rất hào phóng, thuê nguyên một tầng trong trung tâm thương mại để quay. Nữ chính là một phóng viên của đài tin tức, hôm đó đi phỏng vấn một chủ cửa hàng trang sức trong trung tâm thương mại, nói về chủ đề gây dựng sự nghiệp như thế nào, ai ngờ là sau khi phỏng vấn xong, trong trung tâm thương mại đột nhiên xuất hiện mấy kẻ cướp còn mang theo súng, nữ chính cùng rất nhiều người khác cùng bị tóm lại dồn vào một cửa hàng quần áo bị bắt làm con tin, lúc sau nam chính xuất hiện, trải qua một trận kịch liệt bắn nhau, đánh nhau, nam chính cuối cùng cứu được con tin, nhưng kẻ bắt cóc lại nổi điên suýt nữa dùng súng bắn trúng nữ chính, may là nam chính chạy tới ngăn lại kịp, nhưng cánh tay nam chính thì bị trúng đạn.

Tồn chỉ của phim thần tượng là tất cả mọi sự trùng hợp diễn ra trong phim đều chỉ để khiến nam chính và nữ chính gặp nhau, sau đó va chạm tóe lửa điện.

Lúc đầu nhìn kịch bản thì không cảm thấy gì, giờ tưởng tượng nam chính là Tạ Duyệt, tâm trạng của Tô San tự nhiên trở lên hơi kỳ quái, phim kiểu này có rất nhiều lời thoại kiểu yêu đương ái muội, khó tưởng tượng được là đến lúc đó Tạ Duyệt sẽ diễn như thế nào.

Lúc Tạ Duyệt tới, nhìn thấy hân đi cùng người đại diện, Tô San cũng không đi qua chào hỏi, đến lúc đạo diễn nói mọi người tập trung lại để dâng hương, hai người mời đứng song song cạnh nhau.

Thắp hương xong mọi người tản ra chuẩn bị, chiều nay còn đóng phim, bên ngoài hiện giờ có rất nhiều phóng viên, nhớ tới lần trước mình bị say rượu trước mặt hân, Tô San liền cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

“Lần trước... Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Cuối cùng cô vẫn đi tới gần nói tiếng cảm ơn.

Hạ Hoa đang đứng cạnh đó mặt không có cảm xúc gì tránh đi chỗ khác, hân tất nhiên không dám quấy rầy thế giới hai người của vị đại ca này.

Tạ Duyệt đi hướng tới phòng hóa trang của mình, tới cửa bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nghiêm túc nhìn cô, giọng nói trầm thấp:

“Sau này đừng uống nhiều rượu như vậy nữa.”

Nếu mà là người đàn ông khác đưa cô ấy trở về...

Tô San ngượng ngùng cười cười, giọng nói đậm đậm:

“Uhm”

Nói xong, Tô San nghĩ mình cũng phải đi thay đồ, liền xoay người chuẩn bị đi:

“Vậy tôi đi trước đây.”

Còn chưa kịp xoay người bước đi, cánh tay liền bị một bàn tay lớn giữ chặt, cô cứng đờ quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt đen sâu thẳm của Tạ Duyệt.

Tạ Duyệt giờ quyền kịch bản ở tay bên kia lên nói:

“Cảnh diễn chiều nay, giờ chúng ta tập trước một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bị Thương

“Cảnh diễn chiều nay, chúng ta tập trước một chút.”

Tô San nghe vậy sững sốt, sau đó rút cánh tay của mình về, cười cười nói:

“Tôi giờ phải đi thay quần áo đã.”

Thấy Tạ Duyên không nói gì, Tô San lúc này mới xoay người đi về phía phòng trang điểm của mình.

Từ lúc chị Luru thương lượng với bên nhà làm phim, quần áo và đồ trang điểm của cô đều có chất lượng tương đối tốt, cũng có một số sản phẩm của nhà tài trợ đưa vào để quảng cáo, quần áo cũng như vậy, hơn nữa đều là những nhãn hiệu khá nổi tiếng trong nước, nhìn sơ sơ ít nhất cũng bốn mươi năm mươi bộ, coi như mỗi ngày một bộ, không trùng nhau, không còn cách nào khác, dù sao đoàn phim có tiền mà.

Nhà tạo hình chọn cho cô mặc một chiếc áo chiffon màu lam phối với một chiếc quần short đáy cao ống rộng khá đơn giản, trang điểm cũng khá nhẹ, kiểu tóc chỉ để xõa, da cô trắng nên không cần đánh quá nhiều phấn, sửa soạn nửa giờ đã hoàn tất.

“Chị Tô, chân chị thật là dài.”

Tiểu Chu nhìn thấy đôi chân trắng nõn thẳng tắp, vẻ mặt hâm mộ.

“Đúng vậy, may là Tạ Duyên cũng đủ cao, nếu không chắc em cũng không thể đi giày cao gót rồi.”

Nhà tạo hình cười cười chọn một đôi giày cao năm phân.

Khi đóng cùng nhau, có trường hợp nam diễn viên không cao lắm, hoặc do nữ diễn viên cao quá, khi trong một khung hình nữ diễn viên đều phải đi giày đế bằng, hoặc là phải lót đệm dưới chân của nam diễn viên, Tô San cao một mét sáu bảy, đi giày cao gót vào đã hơn mét bảy rồi, hơn nữa do kiểu tóc đôi lúc khiến người ta nhìn thấy cao hơn, cho nên lúc trước khi đóng phim cùng La Hàn, nguyên chủ chỉ có thể đi giày đế bằng, có điều Tạ Duyên khá cao, nếu cô không đi giày cao gót lại có vẻ quá lùn.

“Em cố gắng đóng phim cho tốt, chị đi trước đây, bên phía Lý Tiểu gần đây có tham gia show ca nhạc, nên chị phải ở bên đó, có việc gì thì gọi cho chị.”

Chị Luru giờ tay nhìn đồng hồ hồ chuẩn bị rời khỏi.

Tô San thay giày xong, soi gương chỉnh lại tóc một chút, vừa nói:

“Uhm”

Thấy vậy, chị Luru liền cầm lấy túi xách đi ra khỏi phòng trang điểm.

Phụ nữ ngồi gần nhau luôn có thể tán gẫu từ chuyện dưỡng da, mỹ phẩm, tới giảm cân, Tô San khá thích nghe mấy chuyên viên trang điểm ngồi bàn tán nữ diễn viên nào phẫu thuật thẩm mỹ hay không, cô chỉ vừa nghe một lúc là quên cả thời gian.

Cho đến lúc một nhân viên đoàn tới gọi cô ra quay, Tô San mới hồi phục tinh thần, lại nhớ tới mình đã quên đi qua tập diễn trước với Tạ Duyên.

Đến lúc cô cảm kích bản đi vào phim trường, tất nhiên những cảnh kia đạo diễn đã quay hoàn tất, giờ tới cảnh cô cùng người quay phim sau khi phỏng vấn xong chủ tiệm cửa hàng trang sức, chuẩn bị ra khỏi trung tâm thương mại, lại đột nhiên xuất hiện mấy tên cướp, đoàn phim còn bỏ tiền thuê một cố vấn võ thuật tới để chỉ đạo động tác.

“Tô San, lát nữa cô cùng đồng nghiệp sẽ từ cửa tiệm đằng kia đi tới, cố gắng nắm chắc tiết tấu lời thoại, vừa lúc xong lời thoại bên kia đám người này sẽ vọt tới, cô hiểu chưa?”

Đạo diễn giờ tay chỉ vào phía xa đằng kia nói.

Nghe vậy, Tô San gật gật đầu.

Khi cảnh quay đã chuẩn bị tốt, Tô San liền đứng ở vị trí mà đạo diễn nói, lúc đạo diễn hô action, liền từ chỗ đó bắt đầu đi lại đây, máy quay thì quay từ phía đối diện tới.

“Tiểu Giang, cô có đói bụng không? Nếu không chúng ta qua bên kia ăn gì đó đi!”

Người đồng nghiệp đi đằng sau cô cầm theo camera nhìn cô nói.

Tô San đi đằng trước, máy quay bắt đầu lại gần, cô bĩu môi, trên mặt thể hiện vẻ bất đắc dĩ:

“Thôi chắc là cứ mang tài liệu về đài trước đã, về muộn là lại bị chủ nhiệm Vương mắng.”

Nghe vậy, nam đồng nghiệp đi đằng sau cũng chỉ thờ dài:

“Mỗi ngày mệt đến chết đi sống lại, còn không được tăng lương, tôi cũng muốn từ chức rồi.”

Xung quanh diễn viên quần chúng đi đi lại lại, dù sao là cảnh trong trung tâm thương mại, cần phải có nhiều người, Tô San nghe vậy cũng rất buồn rầu gãi tay xoa đầu nói:

“Tôi mà từ chức, mẹ tôi chắc chắn sẽ giết tôi mất!”

“Ha ha, cô còn...”

“A!”

Một người trong đám diễn viên quần chúng kêu lớn, sau đó một đám người cầm súng vọt vào, Tô San lập tức trừng lớn mắt, sững sờ tại chỗ, đạo diễn lúc này hô cắt!

Cảnh tiếp theo là cô bị đám cướp dồn vào trong cửa hàng trang phục làm con tin, chuyên viên trang điểm tới đánh thêm son môi cho cô, đạo diễn đang ở bên kia thảo luận cùng cố vấn võ thuật và mấy người đóng vai cướp.

Tô San cũng có thấy Tạ Duyên đứng đó nói chuyện với một người nữa, cả hai cùng đóng vai cảnh sát, hẳn hiện đã thay một bộ đồ cảnh sát rồi, nhưng Tô San vẫn chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, nghĩ tới lúc nãy mình cho hắn leo cây, cô đành cầm kịch bản qua đó.

“Duyên ca!”

Triệu Đồng đánh nhẹ cánh tay Tạ Duyên, mắt đưa về bên kia ra hiệu.

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy Tô San đang cầm kịch bản đi tới phía này, có lẽ do cô mặc quần short đáy cao, nhìn chân cô càng dài, càng thẳng hơn, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mấy người diễn viên quần chúng.

Tạ Duyên bỏ mũ xuống, đưa súng đạo cụ cho Triệu Đồng, sau đó cũng cầm kịch bản tới gần cô.

“Ngại quá, lúc nãy tôi quên mất, anh giờ có thời gian không, diễn cảnh này luôn đúng không?”

Tô San giờ giờ kịch bản trên tay.

Lát nữa nam chính sẽ từ bên phía kia phá cửa sổ đột nhập vào, sẽ có một lúc giao ánh mắt với nữ chính, đương nhiên cũng có động tác, Tô San là lần đầu tiên đóng kiểu này, có chút sợ vài chỗ trong kịch bản mình lý giải không đúng.

Thấy vậy, Tạ Duyên lấy kịch bản trong tay cô, đưa cô tới một băng ghế ngồi xuống.

“Sau khi tôi nhảy vào, cô cùng với mấy người con tin chạy ra, nhưng nhất định phải để mặt lộ trước máy quay, nếu không màn ảnh sẽ không chiếu tới cô.”

Tạ Duyên cầm kịch bản của cô, chỉ tay vào một chỗ thấp giọng nói:

“Chỗ này, khi kẻ bắt cóc đi vào nhắm súng vào cô, cô chỉ có một giây ở trên màn ảnh, cô cảm thấy nên biểu hiện như thế nào?”

Hai người nhìn nhau, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, ngồi trên một cái ghế khác nghiêm túc nhìn lại kịch bản:

“Tôi nghĩ là kinh sợ, giống như vậy.”

Nói xong, cô liền diễn thử một biểu tình vừa khiếp sợ lại sợ hãi.

Tạ Duyên nhìn cô vài giây, sau đó lên tiếng:

“Không, phải là khủng hoảng.”

Khung hoảng? Tô San cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, vẫn không đồng ý với quan điểm của hắn:

“Lúc bị bắt làm con tin cũng đã đủ khủng hoảng, sau lại khủng hoảng thì phải khủng hoảng đến mức nào nữa.”

“Bị người ta hướng súng về phía mình, cô cảm thấy phản ứng đầu tiên của mình là khiếp sợ sao?”

Tạ Duyên hỏi ngược lại.

Dứt lời, Tô San cũng không phản bác lại, do cô chỉ lo nhìn kịch bản mà không quan tâm tới tình huống thực tế xảy ra, liên quan đến sống còn, khuynh hướng của người bình thường trước hết là hoảng loạn sợ hãi, hơn nữa biểu tình khiếp sợ theo ý cô khá khô khan, không có thể hiện được nhiều cảm xúc.

Nói xong, Tô San liền cầm lấy bút ghi chú trên kịch bản, Tạ Duyên ngồi bên cạnh cúi đầu lẳng lặng nhìn cô.

Hôm nay cô đánh son màu đỏ cam, trông bờ môi như phát sáng.

Những người trong đoàn làm phim cũng lén nhìn về phía hai người, thấy hai người ghé vào gần như vậy, Tạ ảnh đế của bọn họ vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm người ta.

Không biết nghĩ tới điều gì, Tô San bỗng nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện Tạ Duyên đang nhìn mình, hai người nhìn nhau, cô không khỏi đậm đậm cười:

“Tôi còn nhớ, cảnh phim lần đầu đóng cùng, Tạ lão sư còn nói tôi đi tập diễn với trợ lý, tôi cứ nghĩ anh không thích tập diễn với người khác.”

Tạ Duyên: “.....”

Vì sao hần không nhớ?

Thấy hần không có biểu tình gì, Tô San nghĩ là mình nói đùa quá trớn rồi, lại lập tức xin lỗi:

“Ngại quá, tôi cũng không có ý gì khác đâu.”

Nói xong, cô lại chỉ vào một chỗ khác trên kịch bản nói:

“Vậy đến lúc nam chính cứu nữ chính, sẽ đẩy cô ấy qua một bên đúng không?”

Tạ Duyên: “Không phải.”

Tô San: “Hả?”

“Tôi sẽ che chắn trước người của cô.”

Tạ Duyên nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Nghe vậy, Tô San đành gật gật đầu, lại hỏi mấy chỗ nữa, đạo diễn phía bên kia hô lớn mọi người chuẩn bị quay.

Cảnh này thực tế chỉ có di chuyển chứ không có lời thoại, nhưng do một vài diễn viên quần chúng gây lỗi nên bị NG, lúc sau thì tốt hơn nhiều.

Đến lúc cảnh nam chính xuất hiện, Tạ Duyên cũng đi tới chỗ khác không thấy đâu, lát nữa hần sẽ cùng với mấy người cảnh sát phá vỡ cửa sổ đột nhập vào, đương nhiên, kính thủy tinh vỡ chỉ là đạo cụ làm giả mà thôi, thoát nhìn rất giống thật, thực tế sẽ không khiến người bị thương.

Đến lúc chuẩn bị xong, đạo diễn hô:

“Action!”

“A! đừng giết tôi!”

Trong cửa hàng quần áo rộng lớn, vài người con tin liều mạng hô lớn, Tô San cũng ngồi trong đó, dù sao là nữ chính, nên cô không thể kinh hoảng luống cuống như mấy người khác mà trấn định nhìn xung quanh tìm cách tự thoát ra.

“Kêu la cái gì! Kêu nữa ông đây cho một phát súng bắn chết mấy người!”

Một kẻ cướp tỏ vẻ hung dữ giơ súng lục lên:

“Pằng!”

Bắn một phát trên sàn nhà.

Mấy người diễn viên quần chúng càng tỏ vẻ sợ hãi, nhưng lại không dám kêu to nữa, chỉ run bần bật ngồi xỏm ở đó.

Tô San ngồi trong đám người, nhìn ra cửa sổ có vẻ phát hiện cái gì đó, cô chưa kịp nhìn kỹ tên cướp đã kêu một tiếng:

“M* nó!”

Hắn còn chưa kịp nâng súng lên thì cánh tay đã trúng một phát đạn. Lúc này một người đeo dây thừng quanh người lập tức phá cửa sổ nhảy vào, thủy tinh đập vỡ đầy đất, máy quay cũng quay tới người đang xông vào, sau khi đám cảnh sát tiến vào, bọn cướp lại kinh hoàng luống cuống chuẩn bị chạy trốn, còn hướng súng qua bên phía cửa sổ bắn loạn.

Toàn bộ trong tiệm đều tràn ngập tiếng súng, mấy người diễn viên quần chúng tranh thủ chạy tán loạn, cho đến lúc có một người chạy đi vô tình đụng phải cô, cô lao đảo, họng súng đen ngòm liền vừa vịn đối diện với cô.

Màn ảnh chiếu lại gần, chỉ có một giây, Tô San dừng lại hô hấp, miệng khê mở, đồng tử co rút lại, sau đó tiếng súng vang lên, cả người cô trong nháy mắt ngã xuống mặt đất.

Không có đau đớn trong dự đoán. Cảnh này, đạo diễn nói có thể cho người đóng thế, bởi vì cảnh này không thể dùng đồ bảo hộ, nếu diễn thế này rất dễ đụng phải đầu làm bị thương, nhưng Tô San từ chối, cô đóng phim, thì muốn tự bản thân hoàn thành.

Khi đối diện với cặp mắt đen nhánh sâu thẳm kia, cô thấy ảnh ngược của chính mình trong mắt Tạ Duyên, phần gáy được đỡ lại, mặc dù đụng trúng nhưng lại không thấy đau lắm.

Đạo diễn: “Cắt!”

“Duyên ca, anh có sao không?”

Triệu Đồng lập tức xông tới.

Những người khác cũng rời rít lại đây, sợ Tạ Duyên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao lúc này động tác quá mạnh, lúc Tô San đứng lên, liền bị người ta xô đẩy ra ngoài, cô sờ sờ gáy, không nói gì, đi qua bên chỗ chuyên viên tạo hình để chị ấy sửa sang lại cho mình.

Cô cảm thấy hơi khát, nên nói Tiểu Chu lấy cho cô chai nước lại đây.

Đến lúc sửa sang trang điểm lại xong, chuyên viên trang điểm lại sửa lại mấy chỗ quần áo của cô bị nhăn, Tạ Duyên đi tới bên này, nhìn thấy hắn, chuyên viên trang điểm lập tức tránh ra, đều là người tình ý, còn có cái gì không hiểu nữa.

“Cô không sao chứ?”

Tạ Duyên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Tô San xoa xoa cánh tay, hơi dựa vào tường lắc đầu:

“Tôi không sao, tay của anh...”

Lúc này đầu cô nện lên cánh tay của hắn, từ trên cao nện xuống như vậy, chắc chắn rất đau.

“Không có việc gì.”

Tạ Duyên không biết nhìn thấy gì, bỗng nhiên nhìn qua đầu gối của cô:

“Cô bị thương.”

Đầu gối trắng nõn bóng láng đã bị trầy một lớp da, rất nổi bật, Tô San cũng cúi đầu nhìn qua, lại không để bụng cười nói:

“Không có việc gì.”

“Sao lại không có việc gì, đây đây, chỗ tôi có băng cá nhân!”

Lúc này Triệu Đồng cười tủm tỉm cầm một hộp thuốc nhỏ đi tới.

Tô San đang tính nói gì thì thấy Tạ Duyên đã lấy một miếng băng cá nhân, ngồi xổm xuống trước mặt cô, trước ánh mắt của toàn bộ mọi người ở phim trường, cả người cô hóa đá, cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Triệu Đồng đứng bên cạnh suất làm rút hộp thuốc trong tay.

Xé mở giấy bọc bên ngoài, Tạ Duyên dán băng cá nhân lên vết thương của cô, vừa nghiêm túc nói:

“Vết thương nhỏ mà không xử lý cũng sẽ để lại sẹo.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đưa Canh Gà

“Vết thương nhỏ mà không xử lý cũng sẽ để lại sẹo.”

Chỉ trầy da như vậy, chắc cũng sẽ không để lại sẹo đâu nhỉ?

Tô San đang tính nói chuyện, lại thấy Tạ Duyên đứng lên, nhất thời không biết nên nói tiếp cái gì.

Những người khác trong lòng xem như đã hiểu rõ mà không nói ra, chỉ lo làm chuyện của mình, bọn họ chỉ cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra một chuyện mà không thể tiết lộ bên ngoài.

“Đứng đứng, đứng vậy, sẽ để lại sẹo! Dù sao con gái không thể để lại sẹo, nếu không sẽ khó coi!”

Triệu Đồng vội vàng lên tiếng giảng hòa.

Tô San cũng chỉ im lặng, thấy Tạ Duyên chỉ tay qua phía đạo diễn:

“Tôi qua kia nghe đạo diễn hướng dẫn.”

Nói xong, không để cho người khác kịp phản ứng gì, liền nhanh chân đi qua bên chỗ đạo diễn.

Thực ra Tô San cũng không biết phải làm sao, ở đây không giống như đời trước của cô, cô cũng không có ý định còn trẻ như vậy đã yêu đương gì, nhưng Tạ Duyên cũng không nói thẳng là thích cô, cô cũng không tiện từ chối, nhưng hai người mỗi ngày đều cùng nhau đóng phim, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, cũng không thể suốt ngày tránh mặt hẳn.

Thấy cô đứng dậy đi khỏi, Triệu Đồng trong lòng cũng ảo não than thở, hẳn không hiểu, vì sao cô Tô San này ngốc như vậy, Duyên ca nhà mình đã biểu hiện rõ ràng như vậy chẳng lẽ cô ấy vẫn chưa nhìn ra sao? Hay đây thực ra là biến tướng của việc từ chối?

Mấy cảnh quay lúc sau cũng khá thuận lợi, cuối cùng trước lúc trời tối đã hoàn thành toàn bộ các cảnh quay diễn ra trong trung tâm thương mại.

Quay lại khách sạn, Tô San nói Tiểu Chu mua tạm cho cô một phần com hộp, sau đó mở máy tính xem mấy kịch bản mà chị Luru gửi mail cho cô.

Có một bộ phim điện ảnh thể loại vườn trường, vốn đầu tư không nhiều nhưng nội dung không tệ, cốt truyện không quá cầu huyết, mặc dù không phải siêu phẩm gì, nhưng dù sao nếu giờ mà có siêu phẩm nào đó thì cũng không tới lượt cô, Tô San cảm thấy cứ bắt đầu với mấy bộ phim nhỏ như thế này cũng không sao.

Còn có một bộ phim hình sự đề tài cảnh sát và tội phạm do công ty Ánh Sao đầu tư, là bộ phim chủ yếu xoay quanh nam chính, bên phía nam chính thì đoàn phim đã mời Lý Hách, còn lại các diễn viên khác đều là nghệ sỹ dưới trướng công ty. Thực ra phim do Ánh Sao chế tác cũng không tệ, hơn nữa Tô San cũng khá hứng thú với thể loại chính kịch thể này.

Cùng với đó, hôm nay bộ phim tình yêu đô thị cũng ra thông báo chính thức, công bố danh sách các diễn viên tham gia, lúc này đã ở top 3 hot search, nhưng phía dưới fan cũng tranh cãi rất nhiều.

Cư dân mạng A: “Vừa ra mắt đã là nữ chính, phim điện ảnh đầu tiên đã đóng cùng với anh đế, anh hậu, lúc sau còn đập bay Mộc Dao lấy được vai nữ chính trong “Thanh huyết kiếm”, giờ phim truyền hình đầu tiên của Tạ Duyên cũng dành cho cô ta, bộ phim tiếp theo của Tô tiểu thư không biết có phải là phim bom tấn Hollywood không?”

Cư dân mạng B: “Cả Dương Chi cũng bị đoạt vai, đúng là xứng đáng với danh hiệu “Nữ hoàng chuyên đoạt vai”!”

Cư dân mạng C: “Lần đầu tiên thấy phim truyền hình mà nữ phụ còn nổi tiếng hơn nữ chính, Tô tiểu thư không lẽ tính dùng diễn xuất cặn bã của mình để làm nền cho Lý Tuyết sao?”

Cư dân mạng D: “Bọn anti-fan cứ ở đó ghen tỵ đi, Tô Tô nhà tôi là nữ chính, nhan sắc có thể hạ gục khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ trong nháy mắt!”

Cư dân mạng E: “Trời ạ! Ông xã nhà tui vậy mà thực sự đóng phim thần tượng, tui không hiểu sao lại thấy hơi sợ, trong phim cầu xin đừng có cảnh hôn ah!”

Cư dân mạng F: “Chỉ có một mình tôi chờ mong sao? Tuy rằng diễn xuất của Tô San không còn gì bàn cãi, nhưng dù sao khuôn mặt cũng là đẹp vô song, chân còn dài *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Tô San đúng là kiểu sinh ra để làm người thắng cuộc nha! Gia thế tốt, xinh đẹp, đáng người tốt, còn toàn đóng phim với nam thần, đời trước chắc cô ấy đã cứu vớt toàn bộ hệ Ngân Hà *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng H: “A a a! Ông xã nhà tui thật đẹp trai *mắt trái tim*”

Đối với mấy bình luận công kích như vậy, Tô San đã bị miễn dịch từ sớm, cô đứng là viên đá cản đường đắc tội quá nhiều người, những người đó tất nhiên sẽ không để cô bình yên đóng phim.

Người nổi tiếng bề ngoài đều rất chuẩn mực, nhưng bên trong tâm lý vận vẹo hay không thì ai mà biết, ví dụ như Khúc Văn. Cô không cần quan tâm bạn diễn hợp tác với mình có đẹp trai hay không, chỉ cần tính tình tốt là được. Cô đi theo con đường này vào giới giải trí thứ nhất là vì hứng thú, thứ hai bởi vì kiếm tiền, có điều giờ thu nhập của cô còn phải trích ra để đóng thuế, rồi một nửa là chia lại cho công ty, không còn cách nào khác, hợp đồng lúc ký là như vậy, trừ phi chính cô tự mở ra công ty quản lý, có điều hiện giờ nói cái này có vẻ hơi xa vời.

Nhắn tin cho chị Lưu, nói chị ấy cô cảm thấy cả hai kịch bản đều OK, sau đó liền tắm rửa rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cảnh quay là cảnh thuộc nửa sau của bộ phim, lúc này nam chính nữ chính đã chính thức yêu đương, chắc theo lịch là quay mấy cảnh này trước, có điều đoạn diễn hôm nay khiến Tô San hơi xấu hổ.

“Tô San, cô có thể đi giày cao gót mười phân được không?”

Nhà tạo hình đứng cạnh kệ giày quay qua hỏi cô.

Tô San ngồi trước gương để chuyên viên trang điểm cho cô, nghe vậy chỉ thân nhiên nói:

“Có thể.”

Bởi vì cảnh quay này cần cô phải cao thêm chút.

“Chị Tô, điện thoại của chị kêu.”

Tiêu Chu bỗng nhiên từ trong túi lấy ra điện thoại đưa cho cô.

Tô San vừa cầm lấy điện thoại thì thấy, không ngờ là mẹ của cô!

Bắt máy, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói của mẹ Tô:

“Trường quay của con là ở số 10 Khu Nam Vân phải không?”

Nghe vậy, Tô San lập tức giơ tay ra hiệu chuyên viên trang điểm ngừng lại một chút, không khỏi tò mò nói vào điện thoại:

“Đúng vậy, sao hà mẹ?”

“À, giờ thời tiết lạnh rồi, mẹ có nấu canh gà cho con để bổ huyết khí, chắc tầm giữa trưa qua bên chỗ con, bên chỗ đoàn phim của con có thể vào chứ hả?”

Mẹ Tô nghiêm túc nói.

Tô San: “.....”

Thực ra, đây mới là mục đích chân chính của mẹ cô phải không?

“Được ạ, vậy khi nào mẹ tới thì gọi cho con, tại vì phim trường đều có bảo vệ, mẹ không tự vào được.”

Cô dường như thờ dài thỏa hiệp, cũng may đoàn phim cũng không loạn lắm, nếu không cô cũng không dám để mẹ cô tới đây.

Hóa trang xong, cô lại đi ra ngoài nghe đạo diễn hướng dẫn trước cảnh quay, đây là cảnh lúc nam chính nữ chính bắt đầu hẹn hò, nam chính đưa nữ chính về nhà, nữ chính oán trách hắn lại phải đi làm nhiệm vụ, sau đó lại làm nũng một hồi.

“À, Tô San, cô nhớ, máy quay sẽ quay từ bên trái của cô, sau đó quay tới bên phải, cô nhớ rõ vị trí máy quay để thể hiện góc độ cho đúng.”

Đạo diễn ngồi ở chỗ máy theo dõi chỉ phương hướng cho cô.

Tô San gật gật đầu, chỉ là đọc kịch bản cảm thấy hơi khó xử, lúc trước cô cũng không cảm thấy gì, giờ lại thấy quá xấu hổ, nếu người khác thì không nói, nhưng giờ đối phương còn là Tạ Duyên nữa.

“Chuẩn bị xong rồi, cô qua đứng vào vị trí đi.”

Đạo diễn nói rồi lại quay qua chỉ đạo vị trí máy quay.

Nghe vậy, Tô San đành hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân coi như chỉ là đóng phim bình thường, sau đó đi qua đứng bên con đường nhỏ ven tiểu khu.

Không bao lâu, Tạ Duyên cũng tới, trong tay hắn còn cầm cái ba lô nhỏ của nữ chính, thoạt nhìn không hài hòa lắm.

“Mau mau, hai người nắm tay!”

Đạo diễn nói lớn qua loa.

Tô San cảm thấy thật là xấu hổ, cho đến lúc tay mình bị một bàn tay lớn nắm lấy, cô lại chỉ thấy càng xấu hổ.

“Cô rất nóng sao?”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy trán cô toát ra mồ hôi.

“A?”

Tô San cũng quay qua nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn chăm chăm mình, lại đậm đậm cười:

“Chỉ là hơi hơi hộp thôi.”

Thấy vành tai cô cũng đỏ lên, Tạ Duyên không nhịn được hơi cong khóe môi, cúi đầu kề vào tai cô nói nhỏ:

“Chỉ là đóng phim thôi.”

Mọi người: “.....”

Nếu mà nói là hai người này không có gì mờ ám, đánh chết bọn họ cũng không tin!

Nghe vậy, thần sắc Tô San cũng hơi thay đổi, không sai, chỉ là đóng phim mà thôi, lúc trước cô cũng vẫn cùng Giang Dân diễn mấy cảnh ta yêu nàng, nàng yêu ta nói qua nói lại tự nhiên như vậy, giờ cũng giống thế, cũng chỉ là hai người cùng diễn với nhau thôi.

Hít một hơi thật sâu, cô gơ tay ra hiệu OK, đạo diễn bên đó hô:

“Action!”

Khi màn ảnh tiến lại gần, Tô San với vẻ mặt bất mãn bị hắn dắt đi, xung quanh thỉnh thoảng có mấy bác gái dẫn chó đi dạo, đều là diễn viên quần chúng, đến lúc máy quay tới trước mặt cô, cô mới quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh:

“Không thể đi muộn mấy ngày sao? Ngày mai là sinh nhật của em!”

Nắm bàn tay nhỏ mềm mại của cô, cho đến dưới lầu mới dừng lại, hiếm khi nói cười sò sò đầu cô:

“Nghe lời, lần sau anh sẽ đền bù cho em.”

“Sinh nhật em chỉ có một ngày, qua là qua, sao có thể đền bù được!”

Tô San hơi chu miệng, xoay đầu giận dỗi không nhìn hắn.

Khi máy quay chuyển tới bên phải của cô, Tạ Duyên gơ tay nhìn đồng hồ, thấp giọng nói:

“Em vào trước đi, anh phải đi rồi.”

Thấy hắn không hiểu phong tình, Tô San lập tức tiến lên một bước ôm lấy eo của hắn, theo kịch bản, đầu dựa vào lồng ngực của hắn cọ cọ, lẩm bẩm:

“Không, em không cho anh đi!”

Cô ôm rất nhẹ, vài sợi tóc trên đỉnh đầu cọ vào cằm của hắn, chỉ cần cúi đầu là thấy khuôn mặt nhỏ của cô đầy vẻ oán giận, còn có vẻ hơi ủy khuất, nếu thực sự là Tạ Duyên, chắc chắn hắn sẽ không đi nữa.

“Không được nháo, đây là nhiệm vụ của anh!”

Hắn nắm lấy hai bên vai của cô, khi tay chạm đến da thịt mềm mại, ánh mắt không khỏi hơi biến đổi.

Nghe vậy, Tô San lại ủy khuất hơi chu miệng lên, sau đó nhón chân, ôm lấy cổ hắn, nhắm mắt, ghé lại gần:

“Vậy anh hôn em một cái đi!”

Miệng nhỏ của cô hơi chu lên, son màu đỏ cam, tiến gần mặt hắn, lúc này Tạ Duyên phải dùng rất lớn sức lực mới kiềm chế được, lấy tay giữ lấy đầu của cô, xoay qua chỗ khác:

“Đừng náo loạn.”

Thấy vậy, Tô San có vẻ giận dữ, hừ nhẹ một tiếng, đoạt lấy ba lô của mình trong tay hắn, sau đó nhanh chân chạy lên lầu.

“Cắt!”

Khi đạo diễn dứt lời, Tô San lại từ trong đi ra, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, để chuyên viên trang điểm sửa sang lại cho mình.

Xong rồi!

Triệu Đồng nhìn thấy bộ dáng của Tô San mặt không đỏ, tim không đập gấp liền biết Duyên ca nhà mình xong rồi.

Xảy ra tình huống như vậy, làm gì có cô gái trẻ nào bình tĩnh như vậy, nhìn dáng vẻ này của Tô San có lẽ thật sự không có cảm giác gì với Duyên ca nhà mình.

Mấy cảnh quay lúc sau cũng khá thuận lợi, chỉ là chiều nay có một cảnh hôn, Tô San cảm thấy mình có lẽ nên tìm Tạ Duyên, để hắn tới nói đạo diễn quay tá vị.

(*Tá vị: Không quay trực diện, lên hình thì có vẻ hai người đang hôn nhưng thực chất thì không phải.)

Cho đến lúc mẹ của cô gọi tới, Tô San đang lúc ăn cơm hộp. Cô nhận điện thoại của mẹ xong lập tức chạy ra công phim trường.

Ra tới nơi thì thấy một chiếc xe Bentley màu đen đỗ ở ven đường, cạnh xe có hai người đang đứng đó, một người là mẹ của cô, trong tay còn cầm một cái túi, người còn lại là Đàm Hạo Chi mặc một bộ âu phục màu đen!

Nhìn thấy cô ra tới, mẹ Tô lập tức vẫy vẫy tay:

“Ở đây, ở đây!”

Đến lúc Tô San hồn hồn chạy tới, không khỏi nhìn qua Đàm Hạo Chi:

“Sao anh lại...”

“À, là do mẹ lúc ra khỏi cửa thì trùng hợp gặp anh Hạo Chi của con, cậu ấy nhất định muốn đưa mẹ qua đây, thế là lại làm phiền cậu ấy!”

Mẹ Tô nói xong, lại nhìn thấy chân cô đang đi một đôi giày cao gót siêu cao:

“Bọn con đóng phim đều phải đi giày cao như vậy? Không sợ bị vấp ngã sao?”

Tô San: “.....”

Ở giới giải trí có câu: Chỉ có cao hơn, không có cao nhất!

“Chắc là do kịch bản yêu cầu.”

Đàm Hạo Chi đứng bên cạnh bỗng nhiên đậm đậm cười, nhìn qua phim trường đằng sau lưng cô, sau đó đột nhiên lại quay qua nói với mẹ Tô:

“Dì, bên ngoài phim trường thường có mấy paparazzi chụp lén, nếu không để cháu lái xe qua kia chờ nhé?”

Dứt lời, mẹ Tô cũng hơi do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa cái túi đang cầm trong tay đưa cho cô:

“Con nhớ uống lúc nóng nhé, mẹ cũng không vào nữa, khỏi phải để Hạo Chi chờ lâu, người ta còn có việc bận!”

Nghe được mẹ nói không đi vào, Tô San cũng hơi thờ phào, cô thực sự không thích bị chụp được cùng với người khác phái, cô cũng nghe nói có vài paparazzi đang thủ ở ngoài này.

“Phiền anh quá, lần sau em mời anh ăn cơm.”

Cô đậm đậm cười nói với Đàm Hạo Chi.

Đàm Hạo Chi khẽ gật đầu, sau đó mở cửa cho mẹ Tô, sau đó quay đầu lại nhìn cô nói:

“Đến lúc em tìm được bạn trai rồi mời anh ăn cơm cũng không muộn.”

Nghe vậy, Tô San cũng hơi đỏ mặt ngại ngùng, không nhịn được trừng hắn:

“Anh cũng chưa có bạn gái, còn bắt em tìm bạn trai, em vẫn còn trẻ hơn anh nhiều!”

“Làm gì có ai nói năng như vậy!”

Mẹ Tô giờ tay đánh nhẹ vào sau ót của cô.

Tô San lập tức lui ra sau vài bước, lại lằm bằm:

“Lời con nói cũng đâu có sai gì.”

“Con bé này....”

Mẹ Tô hận không thể đánh cô thêm một cái, con bé này đúng là không thể khai thông!

Thấy vậy, Tô San chỉ ôm canh gà đi vào, nếu như đối tượng thâm mến này của nguyên chủ cũng không thích cô ấy, vậy về sau cô cũng không cần quá rối rắm lằm gi, thực ra có một người anh như vậy vẫn khá tốt.

Quay trở vào phim trường, tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi ăn cơm trưa, đều là cơm hộp, còn kiểu như Lý Tuyết thì sẽ đi ra ngoài ăn.

Thấy cô ôm một cái túi trở về, Tiểu Chu cười hắc hắc nói:

“Chị Tô, em mới nghe nói là chị ra ngoài gặp một người đàn ông, sao chị lại cười vui vẻ như vậy a?”

Tô San: “.....”

Cô suýt chút nữa quên mất, bác Lưu bảo vệ là trùm buôn chuyện.

“Là hàng xóm, cũng biết nhau từ lâu rồi.”

Cô nói xong liền lấy canh ra, sau đó nói với Tiểu Chu:

“Em có muốn uống một chút không? Bỏ khí huyết.”

“Muốn muốn muốn!” Tiểu Chu lập tức đưa chén của mình qua.

Cơm nước xong xuôi, Tô San lại ngồi đọc kịch bản, nghĩ tới cảnh hôn chiều nay, liền cầm kịch bản đi qua tìm Tạ Duyên nói chuyện, thâm nghĩ Tạ Duyên chắc chắn cũng sẽ không thích đóng cảnh hôn này.

Mới vừa tới của phòng hóa trang của Tạ Duyên, cửa liền mở ra từ bên trong, thấy Triệu Đồng tay còn cầm hai túi trái cây từ bên trong đi ra, thấy là cô tới, lập tức mở cái túi ra:

“Cô có muốn ăn trái cây không? Cái này do đoàn phim lúc này đưa qua.”

Tô San không nói gì, cô biết, đãi ngộ này sẽ không thể nào dành cho cô.

“Không cần đâu, Tạ Duyên có ở trong đó không?”

Cô hỏi.

Dứt lời, Triệu Đồng lập tức gật gù đầu đáp:

“Có có có!”

Thấy vậy, Tô San đành cầm kịch bản đi vào, vừa vào cửa thì thấy Tạ Duyên đang ngồi ăn cơm hộp, toàn bộ là rau xanh, nhìn đã thấy nhạt nhẽo, một chút xú đồ ăn mặn cũng không thấy.

“Anh...sao không ra ngoài ăn?”

Cô nhìn thấy hộp cơm như vậy là không muốn ăn rồi.

Tạ Duyên ngẩng đầu nhìn cô, mặt không cảm xúc:

“Có việc gì sao?”

Ngữ khí của Tạ Duyên thật lạnh lùng. Tô San cũng hơi ngẩn người ra, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước, giờ lên kịch bản trong tay:

“À ừm, buổi chiều nay có cảnh hôn...Anh có thể nói với đạo diễn là quay tá vị được không?”

Dứt lời, Tạ Duyên nâng mắt nhìn cô, giọng nói bình tĩnh:

“Không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thổ Lộ

Tạ Duyên nâng mắt nhìn cô, giọng nói bình tĩnh:

“Không thể.”

Sắc mặt Tô San hơi biến đổi, cảm giác kinh ngạc vẫn chưa hoàn hồn, cứ đứng đó, trong lòng thầm nghĩ có phải là mình làm gì đắc tội hấn hay không?

“Anh... Anh không phải không thích đóng cảnh hôn sao?”

Cô lập tức trở nên khách sáo câu nệ hỏi.

Tạ Duyên lại nhắc mắt nhìn cô nói:

“Đúng là tôi không thích đóng cảnh hôn.”

Tô San nhẹ nhàng thờ phào.

“Nhưng còn tùy người.”

Hấn bỗng nhiên đứng lên, bước hai bước thật dài tới trước mặt Tô San, Tô San bị giật mình ngã ngồi xuống ghế sofa.

Tạ Duyên cúi người một tay chống xuống bên cạnh cô, ánh mắt sáng quắc:

“Người khác là người khác, em là em.”

Bốn mắt nhìn nhau, Tô San kinh hoàng tới mức toàn thân hóa đá dựa vào ghế, mắt cũng quên không chớp.

“Em cảm thấy tôi rất dễ nói chuyện sao?”

Ngữ khí hấn trầm thấp, dùng ánh mắt áp bức gắt gao nhìn thẳng vào cô.

Hấn dựa vào găng quá, Tô San cảm thấy không thoải mái, liền duỗi tay đẩy vai hấn:

“Anh đừng như vậy... không nói thì thôi, để tôi tự đi nói.”

Thấy cô vẫn làm bộ cái gì cũng không hiểu, mắt Tạ Duyên nheo lại, đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào hồng nhạt của cô, Tô San ngay lập tức bừng mắt thật lớn.

Hiện giờ vẫn đang nghỉ trưa, cô còn chưa có bôi son môi, vẫn ngọt ngào, giống như bị nghiền, Tạ Duyên vô thức lấy một tay đỡ lấy gáy của cô, hôn mãnh liệt như bị mất khống chế, không thầy dạy cũng tự hiểu.

“Uhm... Tạ... Tạ Duyên...”

Tô San cũng cảm thấy muốn khóc rồi, tay cô gắng đẩy hấn ra.

Thấy được bàn tay nhỏ của cô vẫn liên tục đâm vào vai hấn, Tạ Duyên cuối cùng cố gắng kiềm chế cảm xúc, buông lỏng cô ra, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Về mặt Tô San hoảng sợ, miệng nhỏ đỏ bừng, khẽ nhếch, giống như vừa trải qua chuyện gì rất kinh sợ.

Cô không tin! Tạ Duyên sao có thể làm vậy với cô.

“Em đã hiểu chưa?”

Giọng nói Tạ Duyên khàn khàn.

Bị hấn nhìn chằm chằm truy hỏi, làm cô hơi hoảng hốt, Tô San cố gắng né tránh tầm mắt của hấn, nhưng ánh mắt mãnh liệt như vậy làm cô không thể bỏ qua.

“Tôi...tôi...tôi còn trẻ...”

Cô có vẻ muốn biểu đạt gì đó.

“Ý em là tôi già rồi sao?”

Lông mày hấn hơi nhướng lên, tầm mắt khi lơ đãng xẹt qua môi của cô thì không tự chủ được hơi trầm xuống.

Hai người dựa vào nhau quá gần, Tô San động đậy một chút cũng không được, cô thật sự không biết phải xử lý mấy vấn đề liên quan đến quan hệ tình cảm nam nữ như thế nào.

“Tôi không có ý đó, chỉ là...chỉ là hiện tại tôi chỉ muốn tập trung cho việc phát triển sự nghiệp.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô không có chút nào tự tin, mắt tròn xoe cứ nhìn qua bên này rồi lại nhìn qua bên kia né tránh không muốn nhìn vào mắt hấn, Tạ Duyên cảm thấy buồn cười, không lẽ cô ấy cảm thấy, nếu hai người ở bên nhau thì mình sẽ làm liên lụy tới sự nghiệp của cô ấy?

“Sự nghiệp của em, không có xung đột gì với việc hai chúng ta ở bên nhau cả.”

Nói tới đây, Tạ Duyên lại ghé sát lại, kê vào tai cô nhẹ giọng nói:

“Em cũng không trực tiếp từ chối tôi, có phải chứng minh là.....thực ra em cũng không chán ghét tôi?”

Hơi thở của hấn nóng rực thổi vào bên tai, cả người Tô San lại cứng đờ lên, hai tay nắm lại thật chặt, tròng mắt lại chuyển động loạn lên, không dám nhìn thẳng vào hấn.

Đối với Tạ Duyên, tâm tình của Tô San khá phức tạp, cô không biết cảm giác này là cảm giác gì, chỉ là cô luôn vô thức tin tưởng hấn, cho nên lúc phải đóng cảnh hôn, suy nghĩ đầu tiên của cô là đi tìm Tạ Duyên, cảm thấy hấn chắc chắn sẽ không từ chối đề nghị của mình, chỉ là không ngờ...

“Tôi...thật sự tôi hiện giờ không muốn nói chuyện yêu đương.”

Tô San cúi gằm xuống, che khuất cảm xúc phức tạp trong mắt.

“Em đang lo lắng tôi sẽ làm liên lụy sự nghiệp của em?”

Tạ Duyên giữ lấy gáy của cô, vuốt ve mấy sợi tóc mềm mại của cô như có như không, rồi nói:

“Tôi cam đoan với em, nếu tôi làm liên lụy sự nghiệp của em, tùy thời điểm lúc nào em cũng có thể đá tôi.”

Tô San ngẩng đầu, thấy hấn nói nghiêm túc như vậy, trong mắt hấn còn phản chiếu ánh ngược của mình, nhất thời không khỏi nhú mi:

“Chuyện tình cảm làm gì có chuyện thử hay không thử.”

Một nữ không thể thờ hai chồng, mặc dù thời đại hiện giờ có thay đổi, nhưng Tô San không có suy nghĩ sẽ tùy tiện quen người bạn trai này rồi lại bỏ rồi lại quen một người bạn trai khác.

Do dự một hồi, cô cau mày, rất nghiêm túc nói:

“Vậy được, nhưng anh phải đồng ý với tôi ba điều kiện.”

Dứt lời, ánh mắt Tạ Duyên lập tức sáng lên, đừng nói là ba điều kiện...

“Em nói đi.”

Ánh mắt hấn sáng quắc nhìn cô.

Chớp chớp mắt suy nghĩ, cô nghiêm túc nói:

“Thứ nhất, anh không được tiết lộ quan hệ của chúng ta cho bất kỳ ai, Triệu Đồng cũng không được!”

Tạ Duyên: “.....”

“Anh không nói.”

Thần sắc Tạ Duyên không có gì thay đổi.

Thấy vậy, Tô San lại nghiêm túc nhìn hấn nói:

“Ở nơi công cộng, anh không được đứng gần tôi quá, cho dù lúc cùng đóng phim, anh cũng phải cư xử khách khí.”

Tạ Duyên: “.....”

“Được.”

“Thứ ba...”

Tô San cau mày, khuôn mặt lúc này hiện lên một tia đỏ ửng:

“Tôi...tôi từ chối việclàm ‘chuyện đó’ trước khi kết hôn.”

Giờ tư tưởng của mọi người đều khá phóng khoáng, không chỉ ở giới giải trí, cho dù người bình thường, bạn trai bạn gái phát sinh quan hệ với nhau cũng rất bình thường, nhưng cô không nghĩ vậy, mặc dù cũng coi như là ảnh hưởng tư tưởng của đời trước, nhưng cô vẫn không muốn dễ dàng giao bản thân cho người khác như vậy.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng hơi sững sốt, sau đó cười cười nói:

“Anh không phải loại người như vậy.”

Thấy hấn đồng ý rồi, Tô San lại đẩy đẩy vai hấn:

“Vậy anh tránh ra.”

Mắt Tạ Duyên hơi rũ xuống, ánh mắt thâm trầm, bỗng nhiên kề bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Chúng ta có nên tập trước một chút cảnh hôn lát nữa quay không?”

Sắc mặt Tô San biến đổi, chưa kịp phản ứng gì, khuôn mặt Tạ Duyên đã áp sát lại, môi phủ xuống môi cô.

“Uhm...”

Tô San đỏ mặt, muốn đẩy hấn, nhưng tay vừa nâng lên đã bị người giữ chặt lại, cô nhắm mắt lại, mong cho hấn nhanh nhanh kết thúc.

Thấy cô đã thả lỏng, Tạ Duyên càng không kiêng nể cứ nhẹ nhàng cắn xé môi cô, một lát sau mới ngừng.

Không muốn dọa cô sợ, hấn buông lỏng cô ra, ánh mắt vẫn sâu thăm thẳm, Tô San gần như thở không nổi, đối mặt với hành vi bất ngờ này của hấn, nhin không được lên án:

“Anh...Anh không thể...”

“Có lúc anh sẽ không không chế được bản thân.”

Hấn vùi đầu bên cổ của cô, hít mấy hơi thật sâu, giọng nói trầm thấp:

“Nhưng anh sẽ cố gắng không chế bản thân không làm những chuyện thế này.”

Tô San: “.....”

Bị hấn ôm một hồi lâu, Tô San lại nhin không được đẩy đẩy hấn:

“Em muốn đi ra ngoài.”

Lông mày Tạ Duyên hơi động, không vui cọ cọ cổ của cô:

“Chúng ta giờ đang tập kịch, những người khác sẽ không nghĩ gì đâu.”

Tô San: “.....”

Anh cho rằng mọi người đều là đồ ngốc sao?

“Em thật sự phải đi ra ngoài, em còn chưa hóa trang nữa.”

Về mặt cô nghiêm túc.

Nghe vậy, Tạ Duyên rút cuộc hơi động, nhưng trong ánh mắt vẫn có một tia khác lạ.

“Anh nhớ lát nữa nói với đạo diễn xóa cảnh hôn kia đi.”

Nói xong, Tô San liền cầm kịch bản của mình rời khỏi, không bận tâm Tạ Duyên nghĩ thế nào nữa.

Thực ra cô vẫn cảm nhận được quan hệ của mình với Tạ Duyên và Giang Dân có sự khác biệt, lúc trước khi đóng phim, bởi vì kịch bản, Giang Dân cũng sẽ ôm cô, đối với chuyện phải tiếp xúc thân mật như vậy, Tô San cảm thấy không thoải mái, nhưng đối với việc Tạ Duyên lại gần cô cũng không quá bài xích, cô chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, cũng không hiểu cảm giác này là thế nào, nhưng đúng là Tạ Duyên luôn đối xử rất tốt với cô.

Đến lúc quay lại phòng trang điểm của mình, Tiểu Chu vẫn đang ngồi ăn khoai sây, thấy cô trở về, lập tức đưa điện thoại qua cho cô nói:

“Lúc này chị Luru có gọi tới.”

Nghe vậy, Tô San liền cầm điện thoại, ngồi xuống cái ghế ở trước gương trang điểm, trong điện thoại còn có một tin nhắn của chị Luru, đại khái là tám ngày sau sẽ tổ chức một cuộc họp báo tuyên truyền phim điện ảnh “Loạn thế chi ca”, đến lúc đó chị ấy sẽ qua đón cô.

Nghĩ tới việc cảnh mình diễn trong phim bị xóa bớt rất nhiều, tâm tình Tô San cũng không thể tốt lên được, đối với phim điện ảnh này, cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết nhưng cuối cùng lại bị xóa đi như vậy.

Thay trang phục diễn và trang điểm xong, cảnh diễn buổi chiều cũng tới lúc phải quay, đến lúc Tô San ra tới khu vực quay chụp, lại thấy Tạ Duyên đang đứng nói chuyện với đạo diễn, cô cũng liền cầm kịch bản đi qua đó.

Thấy cô đi tới, đạo diễn cũng cười nói:

“Nếu như muốn tá vị, vậy lúc đó máy quay sẽ di chuyển từ gần sau đó dần ra xa, bắt đầu quay từ bên phải, hai người lúc đó phải điều chỉnh góc độ cho tốt.”

Nghe vậy, Tô San nghiêm túc gật đầu, cô cũng không thích trước ánh mắt của nhiều người như vậy đóng mấy cảnh kiểu này, có thể tá vị đã tốt lắm rồi.

“Tạ lão sư, vậy anh lát nữa có thể cúi đầu xuống thấp một chút được không? Giày cao gót của tôi hôm nay không cao lắm.”

Cô nghiêm trang nhìn Tạ Duyên nói.

Tạ Duyên: “.....”

Tạ lão sư?

Triệu Đồng đứng bên cạnh cũng mang vẻ mặt khác thường nhìn qua lại giữa hai người, hình như không rõ bọn họ sao tự nhiên trở nên khách khí với nhau như vậy?

“Được.”

Tạ Duyên cũng khách khí nói.

Thấy quan hệ của hai người có vẻ trở nên thật xa lạ, đạo diễn cũng có chút khó hiểu, lúc trước quan hệ của hai người này không phải khá tốt sao, giờ sao lại thành thế này?

Lúc đóng phim, khi nhân viên đoàn biết là sẽ tá vị thì đều có vẻ mặt rất vui vẻ, rõ ràng lúc trước Tạ anh để của bọn họ còn đối xử rất tốt với Tô San, sao giờ lại muốn đạo diễn quay tá vị?

Mấy cảnh diễn buổi chiều quay cũng khá thuận lợi, Tô San cũng không quan tâm tới ánh mắt khác thường của mọi người trong đoàn phim, cô đi vào phòng trang điểm thay quần áo chuẩn bị quay trở về khách sạn.

Chị Luru đã thuê taxi riêng cho cô cùng với một chiếc xe, chỉ khoảng 5 6 phút gì đó đã về tới khách sạn, hôm nay rất may là không có cảnh quay buổi tối, mấy ngày sau có thể sẽ phải quay buổi tối nữa, sẽ không thể về sớm như thế này.

Lúc cô đang chờ thang máy thì đụng mặt La Hàn, thấy hẳn, Tô San cũng cười cười chào hỏi.

“Cô thay đổi rất nhiều.”

La Hàn cười cười nhìn cô nói.

Biết ý hẳn là nói tới tính cách của cô, Tô San nghe vậy cũng chỉ cười đậm đậm

“Con người luôn thay đổi, trước kia không hiểu chuyện, giờ phải hiểu chuyện hơn.”

Nghe vậy, La Hàn cũng chỉ cười không nói gì, đến lúc thang máy tới nơi, hai người cùng nhau đi vào.

Đến lúc về tới phòng của mình, Tô San nhận được tin nhắn của Tạ Duyên, hẳn muốn cùng ra ngoài ăn cơm, có điều Tô San không đồng ý, bên ngoài có nhiều paparazzi như vậy, cô không định lại phải dùng một trăm vạn mua lại ảnh chụp lần nữa.

Mấy ngày sau cô cũng không thân cận quá với Tạ Duyên, dù sao Triệu Đồng còn ở đó.

Cho đến lúc chị Luru tới đón cô đi tham gia họp báo tuyên truyền phim, chị ấy còn mang theo một bộ váy để cô mặc lúc họp báo.

Mặc dù hôm nay cả cô và Tạ Duyên xin nghỉ đóng phim, nhưng ở đoàn phim mấy cảnh quay của vai phụ vẫn có thể quay trước.

Đến lúc cô vào trong xe, Tô San nhìn thấy là váy màu trắng trễ vai, dài tới đầu gối thì cô chỉ cảm thấy bả vai lạnh căm căm.

“Vi sao chị cứ chọn cho em váy trễ vai?”

Cô khó hiểu nhìn chị Luru đang ngồi ở ghế trước.

Chị Luru cũng không quay đầu lại, chỉ nói:

“Bả vai của em đẹp, tất nhiên phải khoe ra ưu điểm của em, không lẽ lại đi khoe khuyết điểm của em sao?”

Nghe vậy, Tô San chỉ bĩu môi không nói gì nữa.

“Chị đã thương lượng với bên công ty nhận vai cho em trong bộ phim hình sự kia rồi, có điều tầm khoảng tháng 12 sẽ phải bắt đầu quay, địa điểm quay ở Chiết Thị, nếu chạy qua chạy lại đóng phim thì cũng không kịp, cho nên chị đã thương lượng với đạo diễn tập trung cảnh quay trong bộ phim tình yêu đô thị này của em lại quay một lượt cho xong. Cố gắng trước tháng mười hai có thể kết thúc quay bộ phim này của em luôn.”

Chị Luru ngồi ghế trước nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Tô San cũng không phản đối, chỉ là Tết Âm lịch chắc lại không thể ở cùng với ba mẹ rồi.

“À, mấy cảnh quay của em trong bộ điện ảnh này bị xóa nhiều lắm sao?”

Cô cuối cùng không nhịn được hỏi.

Dứt lời, chị Luru cũng trầm mặc trong chốc lát, mới nghiêm túc nói:

“Chị cũng chưa được xem phiên bản cuối cùng của bộ phim, cũng không chắc, nhưng cũng có nghe nói cảnh diễn của em bị xóa bớt rất nhiều.”

Tô San không nói gì, nhắm mắt dựa vào ghế nghỉ ngơi, cá lớn nuốt cá bé, giới giải trí là như vậy.

Lúc xe dừng lại trước cổng địa điểm họp báo, bên ngoài cũng có nhiều xe của bên truyền thông đậu ở đây, hình như xe của Tạ Duyên cũng đang chạy phía sau cô một chút, Tô San cũng không chờ hẳn, tự mình đi vào khách sạn.

Phòng nghỉ tạm thời của nghệ sỹ cho họp báo đều là hai người một phòng, Tô San lại nhìn thấy Phạm Mộng, lần này cô ấy mặc một bộ lễ phục dạ hội cổ khoét sâu chữ V, ngực cô ấy rất lớn, xem ra hôm nay muốn là người nổi bật nhất.

Hai nữ diễn viên ở cùng nhau, không tránh khỏi việc bị người ta đem ra so sánh, không ai chấp nhận việc mình bị người khác đoạt mất sự nổi bật, cách làm này của Phạm Mộng cũng là bình thường trong giới giải trí.

“Đúng là bám dính được Tạ Duyên có khác, không ngờ cô còn biết khiến cho hắn chạy theo cô đóng phim thần tượng, tôi còn tưởng tiếp theo cô sẽ là nữ chính siêu phẩm gì đó nữa chứ!”

Phạm Mộng vừa dựa vào ghế lướt điện thoại, vừa nói kiểu âm dương quái khí, trợ lý của cô ấy đứng một bên chỉ giả vờ như không nghe thấy gì.

Tô San đi vào ngồi xuống ghế, không để ý tới cô ta, nhưng sắc mặt Tiểu Chu đi đằng sau thì không đẹp lắm, có vẻ đang bất bình thay cho cô.

Thấy cô không nói gì, Phạm Mộng cũng cảm thấy không thú vị, cho đến lúc trợ lý của cô ta nói đã tới giờ, phóng viên bên ngoài đang đợi phỏng vấn, Phạm Mộng mới xách làn váy bước ra khỏi phòng.

Đến lúc cô ấy vừa đi khỏi, Tiểu Chu liền bắt mẫn:

“Nhìn ngực của chị ta, chắc chắn là bơm silicon!”

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ thản nhiên nhìn cô ấy:

“Cô ta có bơm hay không là chuyện của cô ta, em chỉ cần nhớ rõ, về sau nếu cô ta có nói gì thì cứ ngoi đi, coi như cô ta không tồn tại là được.”

Giờ hai bên trực tiếp xé rách mặt đối với Tô San cũng không có lợi gì, hơn nữa cứ đầu khẩu như vậy cũng chỉ là hành vi vô nghĩa.

“Ec.”

Tiểu Chu nghe vậy thì bĩu môi, không biết nghĩ tới điều gì, lại nhìn ra ngoài cửa phòng:

“Em đi qua xem cuộc họp báo đã thu xếp xong chưa.”

Tô San khẽ gật đầu, tiện thể nói cô ấy xem đám Vương Trường, Lý Hách đã tới chưa, Tiểu Chu nghe vậy cảm điện thoại ra khỏi phòng, Tô San thì tiếp tục cúi đầu lướt lướt xem bình luận của cư dân mạng.

Cuộc họp báo lần này cũng sẽ được phát sóng trực tiếp, lúc này phía dưới phần livestream cuộc họp báo cũng đã có rất nhiều bình luận, bởi vì họp báo hôm nay lại công bố thêm một đoạn trailer siêu dài nữa, mọi người có vẻ cũng rất mong chờ cảnh hôn trong phim, nhưng Tô San cũng không biết cảnh đó liệu có bị xóa luôn rồi hay không.

Cho đến lúc cửa đột nhiên được mở ra, cô ngẩng đầu nhìn thì thấy người tới lại là Tạ Duyên.

“Sao anh lại tới đây?”

Cô khẽ nhú mày.

Hôm nay Tạ Duyên mặc một bộ âu phục trong khá trang trọng, khiến thân hình một mét chín của hắn nhìn càng cao thêm, tóc cũng được tạo kiểu, có vẻ tỉ mỉ hơn so với trước đây, chỉ là khi hắn nhìn thấy Tô San mặc váy trễ vai thì gất gao nhăn mày, ánh mắt nhìn chằm chằm bà vai lộ ra bên ngoài của cô.

“Sao lại mặc ít như vậy?”

Tạ Duyên đi qua ngồi cạnh cô, nhìn thấy cô lộ ra một phần lớn da thịt như vậy rõ ràng không vui.

Tô San hôm nay trang điểm khá nhẹ, vì để che bớt phần bà vai nên cô cố tình để xõa tóc, nhưng cũng vẫn khó tránh khỏi sẽ lộ ra một chút, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

“Cái váy này do chị Lưu chọn.”

Nói tới đây, cô không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên ngồi thẳng lên:

“Sao anh lại tới đây?”

Thấy cô cứ thấp thỏm lo trước lo sau như vậy, lông mày Tạ Duyên hơi nhíu lại, không nhịn được duỗi tay ôm lấy eo mảnh khảnh của cô, đầu vùi vào bên cổ của cô hít một hơi thật sâu:

“Sao anh lại giống ăn trộm thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lên Sân Thượng Ngắm Sao

“Sao anh lại giống ăn trộm thế này?”

Cổ của cô bị tóc của hắn cọ cọ vào không thoải mái lắm, nhưng Tô San cũng không đẩy hắn ra, trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn lộ ra một tia xin lỗi:

“Thật xin lỗi.”

Cô chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, nhưng cũng biết những chuyện như vậy hai bên đều là bình đẳng, nhưng cô có vẻ yêu cầu quá nhiều đối với Tạ Duyên, ngược lại bản thân thì chỉ biết hưởng thụ hắn đối xử tốt với mình.

“Không đâu.”

Tạ Duyên lại ở bên cổ của cô hít sâu một hơi, giống như bị nghiện cứ cọ cọ:

“Anh hy vọng em có thêm nhiều ý kiến với anh.”

Mà không cần phải cứ khách khí như vậy.

Nếu Tô San vội vã muốn công khai hoặc quá mức phóng khoáng, thì đã không phải là cô rồi.

Tư thế của hai người quá ái muội, không khí trở nên thực quý dị, Tô San đỏ mặt, run rẩy xoa xoa tóc hấn.

“Nếu có chỗ nào em làm không đúng, anh có thể nói thẳng cho em biết.”

Cô nhẹ giọng nói.

Nắm bàn tay mềm mại của cô, Tạ Duyên cười cười, không biết nghĩ tới cái gì, lại nghiêm túc nói:

“Anh không muốn tiếp tục ăn cơm hộp.”

Tô San: “.....”

“Là do anh quá kén ăn.”

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hiện lên vẻ nghiêm túc.

Nhìn lướt qua đôi môi đỏ búng của cô, ánh mắt Tạ Duyên hơi trầm xuống, bỗng nhiên ghé lại gần:

“Vậy về sau em cứ mỗi ngày giám sát anh là được rồi.”

“Uhm...”

Mắt Tô San trừng thật lớn, chỉ thấy bàn tay hấn nắm lấy hông cô càng chặt hơn, dọa cô chỉ có thể cứng đờ người nhắm chặt mắt lại.

Nghe nói ăn nhiều son môi không tốt cho cơ thể.

Trên người cô rất thơm, Tạ Duyên cảm thấy mình như bị nghiện rồi, nhịn không được cạy hàm răng của cô, muốn đoạt lấy nhiều hơn...

“Chị Tô, cuộc họp báo sắp...”

Tiểu Chu tay vẫn đang để trên chốt cửa, về mặt ngơ ngác nhìn một màn trong phòng đập vào mắt.

Cô nhìn thấy cái gì?

Cô nhìn thấy cái gì?

Chắc chắn cô đang nằm mơ!!!

“Cuộc họp báo sắp bắt đầu rồi sao??”

Tạ Duyên bình tĩnh đứng lên, phui phui mấy chỗ bị nhăn trên quần áo, lại trở lại bộ dáng nghiêm túc không nói cười.

Tiểu Chu phát hiện là thân tượng của cô hôm nay đổi kiểu tóc mới!

Không đúng! Cô vừa mới nhìn thấy cái gì?

“Đúng vậy....”

Bị sắc đẹp của hấn dụ dỗ mê hoặc, Tiểu Chu gật gật đầu theo bản năng.

Nhìn qua Tô San đang cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, Tạ Duyên không nhịn được cong khóe môi:

“Anh đi trước đây.”

Tô San không nói gì, cho đến lúc nghe thấy tiếng cửa được đóng lại, cuối cùng chỉ có thể hít sâu một hơi, ra về trấn định ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn qua Tiểu Chu hiện vẫn đang ngơ ngác:

“Chuyện này tạm thời không được nói cho chị Lulu.”

Tiểu Chu mơ màng gật đầu.

Lúc này một màn kia, nam thần ở trên sô pha đè chị Tô của cô ra hôn có lực công kích quá lớn khiến cô chưa hoàn hồn lại.

Hiện giờ, dưới khán đài của cuộc họp báo đã ngồi đầy phóng viên, đám người Vương Trùng cũng đã ngồi vào vị trí của mình, ngồi theo bảng tên ghi trên ghế, Tô San tất nhiên vẫn ngồi cạnh Vương Trùng.

“Nghe nói cô đang thương lượng với bên ban tổ chức chương trình thực tế kia của đài Trương Nam?”

Vương Trùng ghé đầu lại gần thấp giọng nói.

Hôm nay hắn mặc một bộ âu phục màu lam, mặc dù không tôn da lắm, nhưng vẫn trông rất đẹp trai, một góc lớn khán đài phía sau fan của hắn còn giờ lên rất nhiều bảng tên biểu ngữ.

“Đúng vậy, có gì sao?”

Tô San nhìn lên sân khấu, MC hiện cũng đang chuẩn bị xong xuôi rồi.

“Phía bọn họ cũng tìm tới tôi, nếu cô tham gia thì tôi cũng sẽ tham gia.”

Vương Trùng cười hi hi nói.

Tô San cũng bắt đầu cười, khẽ lắc đầu:

“Anh đi theo tôi thì có tác dụng gì, tôi cũng không có thời gian nấu cơm cho anh ăn ké.”

“Có một đài truyền hình khác cũng mời tôi tham gia một chương trình, thù lao hai bên cũng không chênh lệch nhiều, nếu giờ cô chọn đi theo chương trình của đài bên này, tôi tất nhiên cũng phải đi theo, nếu không lúc đó tôi cùng cô ở hai chương trình đối đầu cạnh tranh nhau thì coi sao được.”

Vương Trùng lại thoáng nhìn qua Tạ Duyên bên kia, nhìn không được lại ghé qua nói thầm:

“Cô nói thử xem Tạ Duyên sao lại tự nhiên đi đóng phim thần tượng? Vậy không phải là đoạt lấy bát com của chúng ta sao?”

Tô San: “.....”

“Anh yên tâm, anh ấy sẽ chỉ đóng duy nhất bộ phim này thôi, sẽ không đoạt lấy bát com của anh.”

Nhìn thấy hai người đang khe khẽ nói chuyện, trong mắt Tạ Duyên hiện lên một tia khác thường, trong trí nhớ của hắn, trước giờ Tô San chưa bao giờ cùng với hắn trò chuyện vui vẻ như vậy.

Lý Hách ngồi bên cạnh có vẻ phát hiện cái gì, bỗng nhiên nhìn Tạ Duyên từ trên xuống dưới đánh giá:

“Sao gần đây tôi thấy cậu cứ kỳ kỳ? Trước kia mấy cuộc họp báo kiểu này ít khi nhìn thấy cậu tới, giờ thì gần như buổi nào cũng có mặt, hơn nữa còn đi đóng phim thần tượng, nếu cậu thiếu tiền thì cứ nói với tôi, không cần phải kịch bản gì cũng nhận bữa như vậy nha.”

Tạ Duyên liếc hắn một cái, giọng điệu thần nhiên:

“Tôi thiếu bà xã.”

Cho đến lúc MC trên sân khấu đã làm nóng không khí xong, bắt đầu mời dàn diễn viên lên sân khấu, Lý Hách chỉ có thể nhìn xuống sự kinh ngạc của mình đứng dậy đi lên trên.

Ở dưới lập tức phát ra từng tràng thét chói tai của fan. Sau khi đã lên sân khấu, nữ MC đưa qua một cái microphone, để diễn viên lần lượt tự giới thiệu. Sau đó, nữ MC lại ý vị sâu xa nhìn cả dàn diễn viên nói:

“Tất cả mọi người đều biết đây là phim điện ảnh nhận được rất nhiều sự quan tâm chú ý, trên mạng cũng đặt ra rất nhiều nghi vấn xung quanh bộ phim này, cho nên, hôm nay chúng ta tập trung lại những thắc mắc của cư dân mạng, để mọi người cùng giải đáp nhé.”

“A a a a!”

Fan ở dưới khán đài lại thét chói tai.

Nhìn lướt qua kịch bản, MC hướng mắt về phía đạo diễn:

“Đây là vấn đề đầu tiên, tôi cảm thấy nên để đạo diễn trả lời, xin hỏi, ở trong đoạn trailer phát hành trước đây, thể hiện có hai đoạn tình cảm gút mắc trong phim, vậy đoạn tình cảm nào mới là tình yêu đích thực của nam chính?”

“A a a a!”

Fan Tạ Duyên ở dưới điên cuồng gào thét. Đèn flash từ phía phóng viên cũng nhấp nháy không ngừng, ít nhất phải có hơn mười nhà truyền thông, báo chí. Đối mặt với nhiều máy ảnh, máy quay như vậy, đạo diễn không chút hoang mang cười nói:

“Chuyện này cũng giống như là bạn gái cũ và bạn gái hiện tại vậy, ai có thể biết được đâu mới là tình yêu đích thực?”

Fan vẫn đang thét chói tai, nữ MC nghe vậy cũng gật gật đầu, sau đó đem microphone hướng qua Tạ Duyên:

“Vậy xin hỏi Tạ Duyên, anh cảm thấy thích bạn gái cũ hay thích bạn gái hiện giờ hơn?”

Tạ Duyên: “Trước giờ tôi chỉ có một bạn gái.”

Thanh âm thân nhiên vang lên tức khắc làm cho toàn hội trường ồ lên, không chỉ có fan điên rồi, ngay cả mấy phóng viên cũng nháo nhào, có vẻ đã lấy được tin sốc, điên cuồng chụp hình không ngừng.

Khóe môi Tô San giật giật, cố gắng giữ vững mỉm cười. Nữ MC tất nhiên không ngờ là hắn lại trả lời như vậy, sững sốt một lúc sau, không màng tới fan phía dưới đang gào thét, tiếp tục truy hỏi:

“Vậy người bạn gái này của anh, hiện giờ hai người còn đang ở bên nhau hay không?”

Chỉ riêng vấn đề này thôi đã đủ bùng nổ, chắc chắn sẽ là top 1 hot search ngày hôm nay, fan ở phía dưới hình như bị đả kích nặng nề, cứ ở dưới tê tâm liệt phế gào thét:

“Đừng nói...”

Tô San cảm thấy, nếu Tạ Duyên mà nói ra, ngày mai cô ra đường chắc chắn sẽ bị người tạt axit.

Không do dự nhiều, Tạ Duyên liền cười cười nói với nữ MC:

“Cô ấy luôn ở trong lòng tôi.”

“A a a a! Không!!”

Những người phía dưới gần như điên rồi, cả hội trường nhốn nháo, chỉ có Phạm Mộng đứng đó trong mắt hiện lên sự không cam lòng.

Hắn cười cười với mình như vậy, nữ MC không nhịn được hơi đỏ mặt, sau đó lập tức chuyển sang chuyện khác:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu vấn đề thứ hai, vấn đề này, có lẽ để Phạm Mộng trả lời, xin hỏi, hiện giờ cư dân mạng đều nói cô và Tô San không hợp nhau, cô suy nghĩ như thế nào về chuyện này?”

Nhận lấy microphone, dù biết chắc nổi bật ngày hôm nay không phải là mình, Phạm Mộng vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười trả lời:

“Quan hệ của chúng tôi rất tốt, Tô San là người rất ham học hỏi, thường xuyên cảm kích bản tôi hỏi tôi hoặc là Tạ Duyên, hơn nữa cô ấy tiến bộ rất nhanh.”

Bề ngoài lời này của Phạm Mộng có vẻ như đang khen Tô San, nhưng nếu người nào suy nghĩ sâu xa thì sẽ cho rằng Tô San thích bám dính lấy Tạ Duyên, dù sao đoàn phim có nhiều diễn viên gạo cội như vậy không hỏi, lại đi hỏi Phạm Mộng với Tạ Duyên, chuyện này rõ ràng tính đào hố để cô nhảy vào.

Cũng không biết là nữ MC có nghe ra ý tứ trong lời của Phạm Mộng hay không, cười cười, sau đó lại tiếp tục vấn đề tiếp theo.

“Được rồi, vấn đề thứ ba có lẽ sẽ để Vương Trùng trả lời, xin hỏi, anh cảm thấy trong số các nữ diễn viên trong đoàn phim, ai là người xinh đẹp nhất?”

Fan Tạ Duyên có vẻ lúc này đã kêu mệt, không hô lên nữa, giờ lại đến phiên fan của Vương Trùng gào thét, thậm chí còn hô to khẩu hiệu “Trùng Trùng, anh là đẹp trai nhất” gì đó nữa, máy quay lúc này cũng hướng về phía Vương Trùng.

Vương Trùng có vẻ rất quen với cảnh tượng thế này, tùy ý cười cười, sau đó giơ tay vỗ vỗ vai Tô San ngồi bên cạnh:

“Chắc chắn là tiểu mỹ nữ của chúng ta rồi.”

“A a a a a!”

Fan dưới khán đài kêu lên.

Thực ra Vương Trùng nói giỡn như vậy ngược lại không tạo ra scandal gì, chuyện này chỉ thể hiện quan hệ giữa cô và Vương Trùng rất tốt, nữ MC sau đó cũng cười lên tiếng:

“Vậy ai mới là đại mỹ nữ?”

Nữ MC đang cho Vương Trùng một bậc thang, hy vọng hắn sẽ nói là Phạm Mộng, như vậy cũng coi như không đắc tội ai cả, nhưng Vương Trùng nghe vậy lại chớp chớp mắt với nữ MC:

“Đại mỹ nữ chính là chị Doãn ah!” (*Chị Doãn là nữ MC)

Dứt lời, nữ MC cũng ngại ngùng cười, không có ai không thích được khen xinh đẹp, dù chỉ là lời khách sáo.

Chỉ có Phạm Mộng vẫn duy trì mỉm cười như cũ, trong lòng lại châm chọc, cô đường đường là ảnh hậu, tất nhiên không thềm chấp nhận với một nam diễn viên thần tượng non choẹt!

“Vấn đề thứ tư, vấn đề này sẽ để Tạ Duyên trả lời, xin hỏi, vì sao lại dành nụ hôn màn ảnh đầu tiên cho Tô San?”

Nữ MC ánh mắt sáng quắc nhìn Tạ Duyên.

Mọi người phía dưới lại hét lên nữa, nhưng không lớn như lúc này, hôm nay bọn họ đã chịu kích thích quá lớn.

Nhìn vào microphone trước mặt, Tạ Duyên sắc mặt không đổi, nghiêm trang trả lời:

“Tôi cảm thấy chuyện này không phân biệt là ai, đã là một diễn viên chân chính, chỉ cần do kịch bản yêu cầu, thì chắc chắn sẽ đồng ý.”

Về mặt đạo diễn chỉ mỉm cười. Lý Hách cũng chỉ cười.

Chỉ có Phạm Mộng cắn cắn môi cố nén cảm xúc, để cho mình trông tự nhiên một chút.

Nghe được câu trả lời, nữ MC gật gật đầu, nhìn vào kịch bản, tiếp tục nói:

“Vấn đề thứ năm, Tô San trả lời nhé, xin hỏi, cô cảm thấy trong hai người Vương Trùng và Tạ Duyên ai đẹp trai hơn?”

“A a a a!”

Fan Vương Trùng thét chói tai, fan Tạ Duyên đã không kêu nổi nữa, giờ đã không còn chuyện gì có thể kích thích bọn họ hơn nữa rồi.

Cầm lấy microphone, Tô San trái lại nhìn qua phía Lý Hách cười cười:

“Tôi cảm thấy anh Hách là đẹp trai nhất.”

Tạ Duyên liếc mắt nhìn Lý Hách bên cạnh, không nói gì.

Lý Hách: “.....”

Đáy lòng Lý Hách thầm kêu không ổn!

“Ha ha ha!”

Nữ MC cười ra tiếng, sau đó lại tiếp tục hỏi các vấn đề tiếp theo. Một số vấn đề tiếp theo đều khá bình thường, Tô San cũng không phải diễn viên chính cho nên rất nhanh được mời xuống khán đài, chỉ còn đạo diễn, Tạ Duyên và Phạm Mộng ở trên sân khấu trả lời phỏng vấn. Tiểu Chu đưa đi động qua cho cô, cô thực ra đã có thể tưởng tượng trên mạng sẽ là một màn gió táp mưa máu, đến lúc cô vừa mở máy, thấy internet chia sẻ qua lại một loạt các đoạn video-cut-scenes của buổi họp báo, mỗi đoạn video tầm vài phút.

Không tới năm phút đồng hồ, lượt xem lên tới năm trăm vạn, phía dưới bình luận đều là fan đang gào thét, hiện họp báo vẫn đang được livestream, nhưng người hâm mộ thì đã phát điên rồi.

Cư dân mạng A: “Đêm nay thế nào cũng có mấy người tập trung lên sân thượng ngắm sao bi thương *mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Ông xã chắc chắn là đang nói giỡn, có lẽ giờ hắn vẫn chưa quên được bạn gái cũ mà thôi, tôi có thể hiểu được *mỉm cười*”

Cư dân mạng C: “Không!!! Tôi không chấp nhận chuyện này!!!”

Cư dân mạng D: “Sau này em không bao giờ nói anh đăng ảnh selfie, anh cũng đừng tham gia mấy chương trình, họp báo, sự kiện gì nữa, chỉ tập trung đóng phim thôi, trái tim này của em không chịu nổi *khóc lớn*”

Cư dân mạng E: “Khu Kỳ Lưu ở Giang thị, đêm nay, có ai cùng lên sân thượng ngắm sao không?”

Cư dân mạng F: “Hôm qua vẫn là ông xã của tui, hôm nay đã là bạn trai của người khác, anh đã quên những ngày dạo ven hồ đại minh của chúng ta sao?”

Cư dân mạng G: “Cầu xin Tạ Duyên sau này đừng nhận phỏng vấn nữa, cho dù kết hôn cũng đừng nói cho tui em biết, em bị huyết áp cao!!!”

Nhìn thấy bình luận của dân fan hâm mộ, Tô San cảm thấy hơi chột dạ, nếu lúc này Tạ Duyên thật sự nói ra, vậy chắc mỗi ngày cô đều bị người ta gửi dao tới đâm mặt.

“Trời ạ, sao tôi không hề phát hiện Tạ Duyên đã có bạn gái nha? Lúc trước khi đóng phim cũng không thấy bạn gái anh ấy tới phim trường thăm hỏi!”

Vương Trùng có vẻ rất hiếu kì, ánh mắt nhìn chăm chăm Tạ Duyên đang ngồi trên sân khấu.

Tô San chỉ tắt màn hình điện thoại, không nói gì.

Cuộc họp báo lần này gây ra náo động vượt quá sự mong đợi của giới truyền thông, kể cả khi họp báo đã kết thúc, phóng viên vẫn bu đầy ngoài cửa khách sạn không chịu đi, nhất định phải muốn phỏng vấn Tạ Duyên.

Cũng may Hạ Hoa còn đưa tới mấy vệ sỹ, dẹp đường để đưa Tạ Duyên lên xe.

Tô San cũng đi theo chị Luru chuẩn bị rút lui. Sau khi lên xe, cô nhìn qua cửa sổ thấy cảnh náo động ở ngoài. Chị Luru ngồi ở ghế lái đằng trước bỗng nhiên nói:

“Tụi em ở bên nhau rồi sao?”

Tôi San lấy lại tinh thần, quay đầu lại nhìn chị Luru đằng trước:

“Chị thấy sao?”

“Em không nói cũng không sao, nhưng em cho rằng em có thể giấu chị được sao?”

Giọng nói của chị Luru rất bình tĩnh, có vẻ không hề kinh ngạc chút nào.

Tiểu Chu đang ở đó lướt điện thoại, cũng không dám lên tiếng, chắc chắn là một màn vừa xảy trong phòng trang điểm đã kích thích tới cô quá mức.

Nhắm mắt lại, Tô San dựa vào ghế không nói gì, chỉ lấy một cái áo khoác đắp lên người.

Thấy cô không nói lời nào, chị Luru không tiếp tục truy hỏi, mà khẽ cười một tiếng:

“Có mối quan hệ mà không cần thì là đồ ngốc, gần đây chị có gặp mặt đạo diễn Lê, có một bộ phim nghệ thuật về thời dân quốc, hai năm ông ấy mới làm một bộ phim, nữ chính phần lớn đều đoạt được giải thưởng, giờ rất nhiều người muốn tranh giành để góp mặt trong phim này, Phạm Mộng cũng vậy, chị vốn dĩ gặp mặt ông ấy để tranh thủ cơ hội cho em thử vai nữ số ba, có điều Hạ Hoa thì khá thân với đạo diễn Lê này, nếu Hạ Hoa đồng ý đề cử em, thì có lẽ vai nữ chính em cũng có cơ hội thử vai.”

---Hết Chương 39---

Chú thích của editor: Phim nghệ thuật thường là phim điện ảnh thường mang tính thực tế và không được làm ra để thu hút phần đông khán giả đại chúng, được làm ra chủ yếu vì lý do thẩm mỹ mà không dùng để tìm kiếm lợi nhuận thương mại và thường có nội dung độc đáo hoặc mang tính tượng trưng cao. Một số phim nghệ thuật của Việt Nam như “Áo lụa Hà Đông”, “Chuyện của Pao”, “Mùi cỏ cháy”...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Em Rất Nặng

“Có mối quan hệ mà không cần thì là đồ ngốc, gần đây chị có gặp mặt đạo diễn Lê, có một bộ phim nghệ thuật về thời dân quốc, hai năm ông ấy mới làm một bộ phim, nữ chính phần lớn đều đoạt được giải thưởng, giờ rất nhiều người muốn tranh giành để góp mặt trong phim này, Phạm Mộng cũng vậy, chị vốn dĩ gặp mặt ông ấy để tranh thủ cơ hội cho em thử vai nữ số ba, có điều Hạ Hoa thì khá thân với đạo diễn Lê này, nếu Hạ Hoa đồng ý đề cử em, thì có lẽ vai nữ chính em cũng có cơ hội thử vai.”

Dứt lời, Tô San đang tính nói gì đó, chị Luru lại nói tiếp:

“Chị biết em không thích lợi dụng mối quan hệ như vậy, nhưng thật ra cũng không khác nhau mà, chị của em giúp em thì em chấp nhận, tại sao lại không thể chấp nhận dựa vào quan hệ của Tạ Duyên?”

“Em đâu có nói là sẽ không nhận.”

Tô San quay đầu, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh:

“Nếu kịch bản hay, hoặc rất thích hợp với em, em chắc chắn sẽ cố gắng nắm bắt cơ hội.”

Tô San cũng không thấy mình thanh cao lắm, người nào không dựa vào quan hệ thì ở trong giới giải trí không thể tiến xa được, có điều mọi chuyện còn phải tùy vào tình huống, nếu bộ phim này không phù hợp với cô, thì cho dù là bộ phim tuyệt vời như thế nào cũng vô dụng.

Ngược lại, nếu kịch bản này thực sự thích hợp với cô chắc chắn sẽ cố nắm lấy.

Nghe vậy, chị Luru lại thấy hơi sùng sốt:

“Em có thể nghĩ được như vậy là rất tốt, lát nữa chị về sẽ gửi qua kịch bản sơ bộ cho em”

Nghe vậy, Tô San cũng không nói gì nữa. Đến lúc về tới khách sạn, trời đã tối đen, cô nói Tiểu Chu mua tạm cho cô một hộp cơm rồi lên phòng.

Tắm rửa, tẩy trang xong, cô lại lên mạng xem có gì mới không. Fan Tạ Duyệt vẫn kêu than, trước kia mỗi lần có tai tiếng ồn ào gì đó, công ty quản lý của Tạ Duyệt đều sẽ nhanh chóng ra mặt làm sáng tỏ, nhưng đối tượng gây ra ồn ào lần này là ai cũng không rõ, bên phía công ty quản lý cũng không có động thái gì, không thể không khiến fan hâm mộ nghĩ sâu xa.

Hôm nay quá náo động, ngay cả đoạn trailer siêu dài cuộc họp báo hôm nay công bố cũng bị lấn át, cũng có thể nói, gần như chẳng còn ai quan tâm đoạn trailer kia nữa, chỉ một số rất ít người có chú ý.

Cư dân mạng A: “Không tin được, đó là Tô San sao? Cô ấy rốt cuộc mới trải qua chuyện gì, năng lực diễn xuất đột nhiên tăng vọt a!”

Cư dân mạng B: “Quả nhiên là đạo diễn nổi tiếng có khác, ngay cả Tô San vào tay đạo diễn này cũng thay đổi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Không hiểu sao tôi lại thấy diễn xuất của Tô San còn tốt hơn Phạm Mộng? Hãy nói cho tôi biết, đây không phải là ảo giác của mình tôi!”

Cư dân mạng D: “Ha ha, trailer tất nhiên là sẽ chọn lọc cắt lấy những đoạn diễn tốt để khoe ra rồi, chờ đến lúc công chiếu thử xem, diễn xuất cận bã của Tô tiểu thư sẽ phải hiện nguyên hình *nụm cười*”

Cư dân mạng E: “Rất mong đến lúc phim ra rạp, đến lúc đó nhất định phải làm cho bọn anti-fan xấu mặt! *nụm cười*”

Cư dân mạng F: “Khó có thể tin đây là Tô San, diễn xuất như vậy khá tốt, tuổi trẻ mà đã có thể biểu hiện được ánh mắt ngoan độc như vậy, đã mất *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng G: “Tui xem xong toàn thân nổi hết cả da gà, ủng hộ tiểu tỷ tỷ gây đàn!!”

Trong đoạn trailer cũng không thấy có cảnh hôn kia, Tô San không biết là có bị xóa hay không, nhưng thấy trong trailer lần này vẫn có khá nhiều cảnh của cô được công bố. Có điều số của cô thật là đen, lần trước công khai đoạn trailer một phút kia thì bị trùng thời điểm nổi lên vụ ảnh đế nào đó bị cảnh sát nước ngoài bắt khiến trailer cũng bị đoạt sự chú ý, đến lần này lại dính phải vụ của Tạ Duyệt, sự chú ý của mọi người cũng bị lôi đi mất, có lẽ phải tới lúc công chiếu phim mới có thể cải thiện ấn tượng của mọi người về năng lực diễn xuất của cô.

Cho đến lúc chị Luru gửi mail cho cô, mở ra thì thấy là kịch bản sơ bộ phim điện ảnh mà hồi chiều chị Luru có nói.

Hiện giờ, phim có thể đoạt giải cao trong các liên hoan phim hầu như đều là phim nghệ thuật mà không phải phim thương mại, mà đạo diễn Lê chính là anh cả trong giới phim nghệ thuật, bộ phim của ông ấy gần như lúc nào cũng đoạt giải, hơn nữa đều có thể trở thành tác phẩm kinh điển, được giới chuyên môn đánh giá cao, cho nên phim của ông ấy, những nghệ sỹ trong nước đều tranh nhau tới đóng, nhưng ông ấy chỉ quan trọng độ phù hợp của diễn viên đối với nhân vật như thế nào chứ không quan tâm tới diễn viên có nổi tiếng hay không.

Tạ Duyệt trước đây cũng đã từng đóng phim của ông ấy, thủ vai một vị thầy giáo thời đại cũ, cũng khó tưởng tượng ra Tạ Duyệt lại có thể đóng một thầy giáo nho nhã, nhưng cũng chính bộ phim đó đã giúp Tạ Duyệt lấy được chiếc cúp ảnh đế lần thứ hai trong đời.

Kịch bản sơ bộ mà chị Luru gửi tới cũng khá chi tiết, nữ chính là một nữ học sinh thời dân quốc, cô ấy thích một tiền bối trong trường, thích điên cuồng, nhưng vị tiền bối này lại là một thành viên trong một đảng phái hoạt động chính trị ngầm, cho nên không muốn có dính dáng tới yêu đương nam nữ, vì vậy vẫn luôn từ chối tình cảm của nữ chính. Đến lúc chiến loạn, cha mẹ nữ chính đều bị giết, cô tận mắt chứng kiến người chị của cô vì bảo vệ cô mà bị người ta cưỡng hiếp, lúc đó cô mới hiểu được chuyện đại nghĩa quốc gia, sau đó bất ngờ kiên quyết gia nhập bộ đội. Đến lúc sau cô gặp lại nam chính, cô mới hiểu được hồi đó vì sao hắn lại từ chối mình, nhưng có điều giờ cô cũng không còn giữ được tâm tính đơn thuần chỉ yêu nam chính như trước nữa.

Quá trình phát triển và biến đổi của nhân vật khá phong phú và rất phức tạp, có một số chỗ không dễ gì có thể diễn được ra cho người khác hiểu, Tô San cũng không muốn đóng nhân vật này, cô cũng tự biết bản thân chưa đủ trình, dù sao phim nghệ thuật khác với phim thương mại, phim thương mại chú trọng nhất là tổng thể, còn phim nghệ thuật thì chú trọng nhất là thể hiện nhân vật.

Muốn diễn được còn phải phụ thuộc vào thực tế đã trải qua, cô còn chưa bao giờ biết được cảm giác yêu một người mà yêu đến điên cuồng, tất nhiên cô cũng sẽ không thể biểu hiện ra được những suy nghĩ của nhân vật này cho người xem. Những bộ phim cô đóng lúc trước, cô có thể không quá mức dồn hết tâm trí để hòa nhập với nhân vật mà chú trọng kỹ năng diễn xuất, nhưng bộ phim này mà cô không cố gắng dùng cả tâm trí để nhập vai thì thật có lỗi với đạo diễn, cũng có lỗi với một cơ hội tốt như vậy.

Ngược lại, cô lại thích nữ thứ của phim này hơn, nữ thứ là một vũ nữ, cô ấy trải qua nhiều sóng gió, quá hiểu rõ suy nghĩ xấu xa của con người, cô luôn

thấy được thế gian này vừa phồn hoa mà vừa cô đơn. Ngày ngày cô chỉ biết kiếm tiền như cái máy, cho đến lúc cô ấy gặp được nam chính, nam chính trong một lần bí mật hoạt động mà gặp được nữ thứ. Nữ thứ trợ giúp hắn, cô cũng rất hiếu kỳ tò mò với thân phận của hắn, cô còn nói muốn cáo trạng hắn để lấy tiền, nhưng nam chính nói một hồi thuyết phục cô, dần dần, nữ thứ bỗng nhiên hiểu được giá trị tồn tại của bản thân, cũng có thể nói, ý nghĩa tồn tại của mình, cô giúp nam chính lấy được nhiều tin tức tình báo cấp cao, cuối cùng trong một lần ngoài ý muốn vì cứu nam chính mà chết.

Cô ấy có từng hỏi nam chính, liệu sẽ có người nhớ tới cô sao?

Nam chính nói, hắn sẽ nhớ rõ.

Tình cảm của nữ thứ với nam chính rất phức tạp, những chuyện cô làm thực ra vì ích kỷ, cô muốn thể hiện được giá trị của một vũ nữ, nhưng cuối cùng chỉ có mình nam chính là nhớ tới cô.

Đây là một nhân vật thật đáng buồn, Tô San cảm thấy cô ấy rất giống mình, đời trước cô cũng đàn độn như vậy, cho rằng ý nghĩa tồn tại của mình là phải liên tục tiến lên vị trí càng cao hơn, cô cũng giống cô vũ nữ này, chưa bao giờ nhận được sự quan tâm chân thành từ bất kỳ ai. Có điều cô may mắn hơn cô ấy, ông trời cho cô một cơ hội sống lại một lần nữa, cho cô có rất nhiều người nhà, cho nên cô mới có thể hiểu được ý nghĩa tồn tại của bản thân là phải để mình sống thật tốt, để mình và người nhà mình đều được vui vẻ.

Nhìn qua xong, Tô San lại nhấn tin cho chị Lưu, nói cô thích nữ thứ hơn, hình như chị Lưu đã ngủ rồi, cũng không thấy trả lời lại, Tô San chỉ có thể đi ngủ.

Đoàn phim thường sẽ bắt đầu quay vào lúc tám rưỡi sáng, tám giờ Tô San đã tới phim trường, vì đóng phim hiện đại nên trang điểm gì đó rất nhanh, chuyên viên trang điểm vẫn cứ hâm mộ nhìn cô, toàn bộ nhân viên đoàn phim cũng hâm mộ nhìn cô, có vẻ trong suy nghĩ đã chắc chắn người mà Tạ Duyên nói trong buổi họp báo là cô rồi.

“Tô San, cô cài cả cái kẹp tóc này lên.”

Nhà tạo hình đưa cho cô một cái kẹp tóc hồng nhạt.

Tô San đành phải cảm rồi cài lên đầu, trên mặt cũng trang điểm khá nhạt, kiểu trong suốt tự nhiên, mặc một cái váy ngủ hồng nhạt, nhìn cảm thấy rất tùy ý, thực ra cảnh quay hôm nay là cảnh quay trong nhà.

Lúc này là cảnh quay vào thời điểm nam chính nữ chính vừa mới kết hôn, sau đó nam chính đang ở nhà tập hít đất, nữ chính liền chạy tới ngồi lên lưng hắn đọc sách, vừa thương lượng với hắn chuyện cha mẹ hai bên gặp mặt.

Sửa soạn xong, Tô San đi qua nghe đạo diễn hướng dẫn, không biết nghe thấy gì, cô lập tức tìm có dừng lại một chút, rồi lén lút qua phòng trang điểm của Tạ Duyên, có lẽ do cô quá xúc động, đi vào quên gõ cửa, vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tạ Duyên trần trụi nửa người trên đang chuẩn bị mặc áo thun vào.

“Tô San!”

Triệu Đồng ở trong phòng bị hoảng sợ tới mức đánh rơi điện thoại, hình như không ngờ cô lại đột nhiên tới, thấy ánh mắt quái dị của Tô San nhìn mình, lập tức vội vàng giải thích:

“Cô đừng hiểu lầm, Duyên ca chỉ là đang thay quần áo!”

Nói xong, sợ quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, liền lập tức bỏ của chạy lấy người đi mất tiêu.

Tô San đứng ở cửa đồ mặc không biết có nên đi vào hay không, cô vốn dĩ không có hiểu lầm gì, Triệu Đồng lại nhất định phải giải thích, Tạ Duyên có thắng hay không cô biết mà.

“Ăn sáng chưa?”

Hắn đi qua túm lấy cô kéo vào, tiện thể đóng cửa lại.

“Uhm.”

Cô khẽ gật đầu, váy ngủ màu hồng nhạt càng khiến cô trần đầy hơi thở trẻ trung.

“Nhưng anh còn chưa ăn.”

Tạ Duyên giữ lấy vai cô, hơi cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô. Tô San bị hắn nhìn như vậy cảm thấy mặt hơi nóng lên, chỉ có thể rụt rụt cổ:

“Vậy....Vậy anh nói Triệu Đồng đi mua cho anh đi.”

Tạ Duyên nhận ra một điều, người con gái trước mặt tuy rằng ngày thường luôn giữ vẻ bình tĩnh điềm đạm không phù hợp với tuổi, nhưng khi đụng đến chuyện tình cảm nam nữ, lại giống như một cô bé mười tám tuổi, cái gì cũng không hiểu.

Tạ Duyên cười cười bắt đầu dìu, kéo cô qua ngồi xuống ghế sofa, sau đó tự đi qua một góc lấy sữa chua cho cô, biết cô thích uống loại sữa chua này,

hắn đặc biệt để người ta gửi từ nước ngoài về một thùng.

“Em vừa mới nghe đạo diễn nói, lát nữa quay phim anh sẽ phải ở trần, em cảm thấy không cần phải thế, ông ấy chính là muốn lợi dụng anh để làm chiêu trò marketing, tuy rằng anh là nam, nhưng cũng đâu cần thiết phải lộ nửa người trên a.”

Tô San nói tới đây lại thấy không thoải mái, có lẽ đây là vấn đề liên quan đến ham muốn chiếm hữu, nếu Tạ Duyên đã là bạn trai của cô, thì thân thể của hắn, cô cũng không muốn để những người con gái khác nhìn thấy.

Nghe vậy, Tạ Duyên hơi nhượng mảy, đi qua ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô hỏi:

“Em ghen sao?”

Tô San sững sốt, mặt không nhịn được hơi nóng lên, đỏ bừng giống như đánh má hồng:

“Em chỉ là cảm thấy không nhất thiết phải thế.”

Cô quay đầu đi tránh ánh mắt của hắn, nhưng vẫn lộ ra vành tai hồng hồng.

Một khi đã xác định mối quan hệ, đối với cô mà nói giống như là đính hôn vậy, nếu vị hôn phu của cô bị người khác nhìn thấy thân thể, cô chắc chắn không vui, hơn nữa nhiều người nhìn thấy như vậy, còn chụp hình lại, rồi cài làm hình nền gì đó, cô không rộng rãi được như vậy.

“Được, em nói không coi thì không coi, anh sẽ chỉ cho mình em xem thôi.”

Hắn cười nói, ngồi đổ pha trà, mặt mày tràn đầy ý cười sung sướng.

Tô San quay đầu qua, thấy hắn đem dụng cụ ra để pha trà, động tác rất thành thạo, khó trách mỗi ngày hắn đều cầm ấm trà đi tới đi lui.

“Có chuyện này em nhờ anh giúp đỡ được không?”

Cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra.

Nghe vậy, Tạ Duyên đặt ấm trà trong tay xuống, nghiêng người qua ôm lấy eo cô, ôm cô vào lồng ngực, nghiêm túc nói:

“Giữa chúng ta không có hai chữ giúp đỡ.”

“Nhưng mà...”

“Nếu anh muốn ăn cơm em nấu, chắc phải nói là nhờ em nấu cơm dùm anh? Hửm?”

Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh lệ tinh xảo đang dựa vào lồng ngực mình.

Nghe vậy, Tô San chớp chớp mắt suy nghĩ, cúi đầu:

“Thật xin lỗi, em...”

“Em không cần phải khách khí như vậy.”

Tạ Duyên cười bất đắc dĩ, giờ tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói:

“Em bảo anh làm gì cũng được.”

Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên bên tai, trái tim Tô San cũng run rẩy theo, sắc mặt hơi phức tạp, cô nhận ra rằng, bản thân mình cũng chưa có làm gì vì Tạ Duyên. Tô San cảm thấy có lẽ nên thay đổi tư tưởng cổ xưa của bản thân mình, nên học làm một người bạn gái đích thực là thế nào, ở kiếp này, không có tồn tại ích lợi hay quyền thế, chỉ đơn giản là thích hay không thích, cô không chán ghét việc Tạ Duyên gần gũi, vậy chắc là cũng có chút thích phải không?

“Chị Lưu có nhắm cho em một bộ phim, là đạo diễn Lê, em tương đối thích nhân vật nữ thứ trong đó, nên muốn có một cơ hội để thử vai, có thể chứ?”

Cô ngẩng đầu, cánh môi vô tình xẹt qua cằm của hắn, tự nhiên như vậy làm cô đỏ mặt.

Cảm hơi ngứa, giống như một chiếc lông chim khẽ quét qua, làm trong lòng hắn cũng ngứa ngáy theo.

Ánh mắt Tạ Duyên tối lại, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô một cái:

“Chắc chắn có thể.”

Thực ra bộ phim này, đạo diễn Lê Tầm cũng có từng mời hắn, có điều Tạ Duyên thấy mình không thích hợp với vai nam chính trong phim, cho nên đã từ chối, lúc ấy Hạ Hoa còn rất tức giận. Nhưng có một số thể loại phim khác với phim thần tượng, một khi mà nhận bùa, vậy coi như không tôn trọng đạo

diễn và toàn bộ đoàn làm phim, mặc dù Tô San muốn đóng bộ phim này, hẳn cũng chỉ có thể can thiệp đề cử chút, nhưng chắc chắn hẳn sẽ không tham gia đóng phim này.

“Em nói cho anh biết nha, ăn nhiều sơn môi không tốt cho cơ thể.”

Tô San không nhịn được liếc hẳn.

Tạ Duyên hơi động lòng mảy, ôm cô thật chặt, đầu vùi vào bên cô cô hít một hơi:

“Nhưng cơ thể anh vẫn rất tốt mà.”

Tô San hơi bất đắc dĩ muốn nói gì đó, lại nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi ra, cô suýt thì quên mất sắp bắt đầu quay. Người gõ cửa là Triệu Đồng, hẳn nói hiện giờ đạo diễn đang gọi ra chuẩn bị quay phim, mặc dù như vậy là mạo hiểm quá rầy thế giới hai người của Tạ Duyên, nhưng không còn cách nào.

Đi ra khu vực quay chụp, đạo diễn nghe được Tạ Duyên nói không muốn cời trần, mặc dù cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng cũng không ép buộc nữa.

Cảnh này là cảnh quay trong nhà, nam chính ở trong nhà tập hít đất, nữ chính ngồi trên lưng hắn. Phim này thực ra khá nhẹ nhàng, nội dung cảnh diễn thường ngày cũng tương đối ngọt ngào.

Đến lúc cảnh quay đã được bố trí xong, đạo diễn nói hai người vào vị trí bắt đầu quay.

Tất cả nhân viên đứng dẹp qua một bên khỏi phạm vi của máy quay, Tạ Duyên chống tay lên mặt đất, Tô San cẩn thận ngồi trên lưng hắn, trong tay còn cầm một quyển sách, nhìn thấy cơ bắp trên tay Tạ Duyên đã nổi lên.

“Anh cẩn thận chút.”

Cô ngồi ngồi điều chỉnh làn váy, ổn định lại tư thế, lại rất sợ té xuống, chỉ có thể nói nhỏ với người bên dưới:

“Em rất nặng đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đẹp Đến Kinh Ngạc

Cô ngồi ngồi điều chỉnh làn váy, ổn định lại tư thế, lại rất sợ té xuống, chỉ có thể nói nhỏ với người bên dưới:

“Em rất nặng đấy.”

Đạo diễn cũng không cho tụi cô thời gian nói chuyện, thấy ổn định xong liền hô “Action!”

Khi máy quay tới gần, Tô San liền cầm sách trong tay, lải nhải nói:

“Thực ra lần trước là do hiểu lầm, mẹ anh với mẹ em sẽ không tới mức này sinh mâu thuẫn đâu hả?”

Nói xong, người bên dưới vẫn không nói gì, chỉ lên lên xuống xuống hít đất, Tô San không nhịn được nhéo hông hắn một phát:

“Lần nào cũng chỉ để mình em nhọc lòng, anh chỉ biết tới huấn luyện, huấn luyện, nếu không phải lần trước lúc đi đăng ký kết hôn anh lại chạy đi làm nhiệm vụ, nếu không mẹ em sẽ không tới mức không hài lòng với anh như vậy!”

Sắc mặt Tạ Duyên vẫn không đổi, trên trán một giọt mồ hôi cũng không có, chỉ thấy cơ bắp trên tay nổi nổi lên:

“Đây là nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ nhiệm vụ lại nhiệm vụ, nếu một ngày nào đó em sắp chết, muốn gặp anh lần cuối có phải anh cũng muốn đi làm nhiệm vụ hay không!”

Tô San nói nói, có vẻ đã có chút tức giận, chợt đứng dậy, cầm sách trong tay nện lên lưng hắn mấy cái.

Tạ Duyên đứng lên, thấy cô đã ôm lấy gối với chân tính ra ngoài ngủ, lập tức tiến lên chặn trước cửa.

“Anh tránh ra!”

Tô San trừng mắt, vẻ mặt tức giận.

Tạ Duyên rất tự nhiên đoạt lấy chân gối trong tay cô, Tô San cố gắng kéo giữ lại nhưng không có tác dụng gì.

Máy quay tiến lại gần hai người, Tô San có vẻ thẹn quá thành giận, dùng sức nắm tay cầm ở cửa kéo ra, cuối cùng cả người bị khiêng lên trực tiếp bị ném lên giường.

Tạ Duyên theo đó đè lên người cô, hôn lên môi cô một cái:

“Anh sẽ không để em chết trước anh.”

Đạo diễn ngồi sau máy theo dõi vẻ mặt cười cười, ông cũng không nói Tạ Duyên phải hôn người ta, lúc trước còn làm bộ không đóng cảnh hôn, đòi tá vạ, giờ lại làm cái gì đây?

Mặc dù đang đóng phim, nhưng mấy nữ nhân viên trong đoàn cũng cảm thấy mình lại bị kích thích, rõ ràng đang làm việc nhưng sao vẫn bị nhìn người ta khoe ân ái!

“Hừ! Anh chỉ giỏi đánh trống lảng, nếu giờ có điện thoại tới, có phải anh sẽ lại đi làm nhiệm vụ hay không?”

Tô San ra vẻ oán trách, quay đầu đi không nhìn hắn, nhìn kỹ vẫn thấy vành tai hơi đỏ lên.

Tạ Duyên vui đầu vào bên cổ cô, hít một hơi sâu, mãi mới lên tiếng:

“Em cần hiểu được đây là trách nhiệm của anh.”

“Cát!”

Ngay sau đó, tổ đạo cụ lại tiến lên chỉnh sửa ánh sáng. Triệu Đồng lúc này cũng không đi lên đưa nước cho Tạ Duyên, hắn biết hiện giờ Duyên ca không cần đến sự tồn tại của hắn.

Tô San chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, thấy mình đầu tóc bị rối loạn, lại gỡ xuống kẹp tóc để kẹp lại, thấy Tạ Duyên cứ nhìn chăm chăm cô, không nhìn được lại đỏ mặt.

“Lát nữa cũng không có cảnh diễn của anh, anh còn không mau tránh ra.”

Nhân viên đoàn phim đứng gần đó: “.....”

Trước kia hai người này rất kín kẽ, giờ lại thành trắng trợn, táo bạo rồi sao!

“Không cần em nhắc.”

Tạ Duyên cười cười bất đắc dĩ, vỗ vỗ đầu cô rồi đi xuống giường.

Thấy vậy, chuyên viên trang điểm lúc này mới tiến tới chỉnh lại trang điểm cho cô. Không được rồi, tâm hồn thiếu nữ của bà cô già này lại bị kích thích!

Mỗi ngày ngẩng mặt không thấy thì cúi đầu thấy, Tô San biết quan hệ hai người không thể giấu được, dứt khoát không cố tình giấu diếm nữa, giữa trưa cùng ngồi ăn cơm hộp với Tạ Duyên. Chị Lưu có gọi điện thoại tới, thể hiện sự bất mãn của chị ấy khi cô muốn đóng vai nữ thứ, rõ ràng có thể lấy được cơ hội đóng nữ chính tại sao lại cứ muốn đóng nữ thứ?

Nhưng Tô San lại kiên trì giải thích, chị Lưu cũng chỉ có thể miễn cưỡng thỏa hiệp.

Mấy ngày sau, cũng biết được thời gian thử vai của đoàn phim bên kia, Tạ Duyên nói muốn cùng đi với cô, nhưng Tô San nhất định không chịu, cuối cùng là Hạ Hoa đi cùng cô thử vai.

Cô xin nửa ngày nghỉ quay, lên xe, Hạ Hoa ngồi ghế trước lái xe, chị Lưu không đi cùng, Tô San với Tiểu Chu ngồi hàng ghế sau, không khí trong xe có hơi quỷ dị.

Tô San biết người đại diện của Tạ Duyên có lẽ không thích cô, chắc chắn hắn nghĩ mình muốn dựa vào Tạ Duyên để đi lên, cũng không thể trách người ta suy nghĩ nhiều, bởi vì trong giới giải trí chuyện này có quá nhiều.

“Vi sao cô không muốn đóng nữ chính?”

Hạ Hoa ngồi ghế trước bỗng lên tiếng đánh vỡ không khí xấu hổ.

Tô San ngẩng đầu, hơi dừng một chút nói:

“Tôi không phù hợp.”

Nói xong, lại cúi đầu lướt mạng, hai ngày này có một nghệ sỹ cũng khá nổi tiếng công khai hẹn hò, dần dần khiến vụ náo động ở cuộc họp báo mấy bữa trước dịu xuống, có điều fan Tạ Duyên vẫn kêu rên, giống như Tạ Duyên đã công khai tình yêu rồi vậy.

“Vậy cô nghĩ cô phù hợp với nhân vật nữ thứ sao?”

Hạ Hoa chuyển động tay lái, trong mắt hiện lên một tia châm chọc, thật rõ ràng, nữ chính là một sinh viên thanh thuần, cũng hợp với tuổi tác của Tô San, nhưng nhân vật nữ thứ kia, thì lại là một người phụ nữ thành thực đã trải qua nhiều sóng gió, tang thương, hình tượng của Tô San với nhân vật này nhìn là đã thấy không có chút liên quan nào.

Nghe vậy, Tô San cũng không ngẩng đầu, chỉ thần nhiên nói:

“Tôi cũng không biết.”

Nghe vậy, trên mặt Hạ Hoa lại hiện rõ nét châm chọc, thôi đi, cuối cùng lại phải dựa vào mình tới nói chuyện với đạo diễn, nhưng tính tình đạo diễn Lê cũng rất cứng rắn, cho dù có dựa vào quan hệ, nếu không có thực lực cũng không thể lấy được vai diễn.

“Cô với Tạ Duyên đã có tính toán gì chưa?”

Hạ Hoa hỏi.

Tô San sừng sốt, chớp chớp mắt suy nghĩ. Khép lại áo khoác trên người, giờ thời tiết khá lạnh, bộ điện ảnh kia cũng khoảng một tháng rưỡi nữa sẽ ra rạp, điện ảnh chiếu vào đầu năm, sang năm thì có hai bộ phim truyền hình của cô cũng phát sóng, chị Lưu nói, cô có thể nổi được hay không là dựa vào thành tích của năm sau.

“Tôi còn trẻ, cần phải có hiểu biết lẫn nhau kỹ càng rồi mới tính toán gì đó sau.”

Tô San biết, Hạ Hoa chắc chắn hận không thể để cô và Tạ Duyên mau mau chia tay.

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng chỉ nhẹ giọng cười nói:

“Cô có thể nghĩ được vậy rất tốt, cô còn trẻ, chắc chắn phải chú trọng sự nghiệp trước.”

Hạ Hoa là người hiểu rõ Tạ Duyên nhất, nếu cậu ta mà kết hôn, chắc chắn sau này không dễ gì đi đóng phim điện ảnh, cho nên Hạ Hoa cũng không thúc giục Tạ Duyên tìm bạn gái, không ngờ là cậu ta vậy mà lại lén lút lảng lảng tìm một cô bạn gái tới đây!

“Nghe nói bộ tiếp theo của Tạ Duyên là phim hành động, còn phải quay ở rừng rậm nguyên thủy?”

Tô San bỗng nhớ tới chuyện này.

Nói tới đây, Hạ Hoa cũng trở nên nghiêm túc lên:

“Không sai, cho nên lúc nào thuận tiện cô hãy khuyên nhủ hấn đừng đóng bộ phim này nữa, cho dù bồi thường vi phạm hợp đồng cũng được, lần trước cũng vào lúc đóng phim của Phương Không tuyệt nữa mất cánh tay, lần này ai biết sẽ lại gặp chuyện gì nguy hiểm.”

Biết hấn cũng chỉ vì muốn tốt cho Tạ Duyên, nhưng Tô San cũng không tính ngăn cản Tạ Duyên, mỗi người đều có suy nghĩ, mong muốn của bản thân, cho dù cô khuyên được Tạ Duyên, thì trong lòng anh ấy cũng sẽ có tiếc nuối.

Thấy cô không nói gì, Hạ Hoa lại thấy không vui, đến lúc quan trọng, cô bạn gái này lại chỉ giả vờ câm điếc, không có bộ dáng gì là quan tâm Tạ Duyên cả!

Một đường vẫn duy trì không khí xấu hổ như vậy, cuối cùng xe dừng trước cửa một khách sạn, Tô San đeo khẩu trang xuống xe, liền có một làn gió lạnh thổi tóc cô bay tán loạn, đến lúc Hạ Hoa đỗ xe xong xuôi, ba người cùng nhau đi vào.

Đi thẳng lên lầu 9, nguyên cả tầng này đã được bao trọn, thỉnh thoảng có nhân viên bận rộn đi qua đi lại, Tô San cũng có thấy một vài diễn viên nữ, chắc chắn là cũng tới thử vai.

Có chỗ dựa có khác, Hạ Hoa trực tiếp mang cô đi vào gặp đạo diễn, vừa vặn đúng lúc có một nữ diễn viên đang thử vai, là một nữ diễn viên mới đoạt giải nữ phụ xuất sắc nhất. Cô ấy đã có nhiều năm lăn lộn trong giới điện ảnh, diện mạo không quá đẹp, nhưng rất dễ nhìn, không lạnh, không nóng, diễn xuất lại rất tốt, thấy cô ấy mặc một bộ sườn xám đỏ thắm liền biết cô ấy cũng tới thử vai nữ thứ.

“Đạo diễn Lê, lâu rồi không gặp, khi nào có dịp lại đi uống vài ly a!” Hạ Hoa tự nhiên đi qua cười chào hỏi.

Trong phòng hiện còn có mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch... Đạo diễn Lê Tầm là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt đã có chút nếp nhăn, mang kính đen, mặc đồ cũng khá tùy tiện, rất khó có thể tưởng tượng ông ấy chính là anh cả trong giới phim nghệ thuật.

Nhìn thấy Hạ Hoa tới, ông ấy vẫy vẫy tay:

“Cậu bận rộn vậy sao nhớ đi uống rượu với tôi được, lần trước thiếu tôi bữa cơm còn chưa giải quyết kia.”

Nhà sản xuất phim, rồi trợ lý đạo diễn ở đó cũng cười cười, Hạ Hoa cũng không thấy ngại ngùng, tự lấy một cái ghế ngồi xuống bàn bên cạnh:

“Lần này chắc chắn sẽ mời anh uống cho đủ, chỉ cần chị dâu không mắng chửi là được!”

“Ha ha ha!”

Mọi người ngồi đó không nhịn được cười ra tiếng, mọi người đều biết đạo diễn Lê bị vợ quản lý rất chặt.

Nữ nghệ sỹ kia vừa kết thúc thử vai, thấy có người tới, cũng chỉ có thể đi ra ngoài chờ kết quả, lúc đi còn nhìn qua Tô San thêm mấy lần.

“Không uống, không uống, giờ tôi đang kiêng rượu.”

Đạo diễn Lê xua xua tay, nói xong, đem ánh mắt hướng qua Tô San, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, thân nhiên nói:

“Đây là người cậu muốn giới thiệu?”

Thấy nói đến chuyện chính, Hạ Hoa gật gật đầu phụ họa:

“Thế nào, đủ thanh thuần đúng không? Có phải rất phù hợp với hình tượng nữ chính không?”

Nghe vậy, mày của Tô San không khỏi hơi dựng lên, không phải cô đã nói là muốn đóng nữ thứ sao?

Lúc này, mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch cũng sôi nổi đánh giá, hôm nay Tô San mặc một cái áo khoác vàng nhạt, quần đen bó sát, lộ ra cẳng chân dài thẳng tắp, trên mặt trang điểm nhẹ, mắt to tròn, làn da thật trắng, khuôn mặt gần như không thấy khuyết điểm, cho dù đặt ở trong giới giải trí mỹ nữ như mây cũng chắc chắn thuộc top đầu.

Đạo diễn Lê nhìn qua Tô San, trong tay cầm một cây bút máy, gõ nhẹ nhẹ lên mặt bàn, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì:

“Ngoại hình đúng là không tồi.”

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng cười:

“Anh xem, dù sao đây cũng là đóng phim, phim thì cũng phải thực tế, anh xem Phạm Mộng rồi Vương Lệ, mấy cô ấy đều hơn ba mươi rồi, mặc dù diễn xuất tốt nhưng cũng chỉ là diễn thôi không phải sao?”

Không thể không nói, miệng lưỡi của Hạ Hoa thật khéo, đạo diễn Lê trầm mặc chốc lát, sau đó lấy một tập kịch bản trên bàn, lấy bút máy vòng lại một chỗ trên đó:

“Vậy cứ thử diễn đoạn này trước đã.”

Chỗ tốt của việc có bối cảnh chính là không cần xếp hàng, nếu không với địa vị của cô chắc chắn phải chờ tới tối.

Có điều, Tô San nghe vậy cũng chỉ tiến lên một bước, nghiêm túc nói:

“Thực ratôi thích vai nữ thứ hơn.”

Giọng nói của cô gái thân nhiên vang lên khiến mọi người hơi kinh ngạc, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại cô bé thanh thuần xinh đẹp này, không nói tới việc hình tượng của cô ấy không dính dáng chút gì với nữ thứ, nhưng giờ làm gì có ai rõ ràng có thể làm nữ chính mà lại muốn đóng nữ thứ?

Ánh mắt cô rất bình tĩnh, cũng không có sự nhảy nhót hồi hộp khi bị người ta đánh giá, quanh người tỏa ra khí chất điềm đạm, tự nhiên không hợp với tuổi, đạo diễn Lê không khỏi nhìn lại cô.

“Cô thấy cô phù hợp với nữ thứ?”

Hạ Hoa không nhịn được trừng mắt với Tô San, hình như chưa bao giờ gặp người nào không nghe lời như vậy.

“Đi qua phòng bên cạnh thay đồ đi, cô thử đoạn này xem.”

Đạo diễn Lê bỗng nhiên đem một tờ giấy đưa cho cô.

Tô San lập tức tiến tới nhận lấy, nhìn thoáng qua là biết cảnh diễn của nữ thứ.

Thấy vậy, nói tiếng cảm ơn, sau đó liền qua phòng bên cạnh trang điểm, sửa soạn, chỉ còn Hạ Hoa ngồi đó tức giận không nhẹ.

...

Phòng trang điểm rất lớn, bên trong có rất nhiều người tới thử vai đang ngồi đó, còn có mấy tân binh không biết mặt, cũng có vài người nổi tiếng. Tô San

còn thấy cả Dương Chi, có lẽ cô ấy tới thử vai nữ số ba, là một cô tiểu thư nhà giàu đi du học mới về nước, mặc dù cô ấy được rất nhiều người yêu thích, nhưng ở mảng điện ảnh thì việc đó không có nhiều tác dụng.

Đạo diễn Lê thích dùng người mới, cho nên mọi người trong phòng đối với việc Tô San tới thử vai không quá kinh ngạc, chỉ là thấy cô sau khi thay đổi một bộ đồ sườn xám của nữ thứ đi ra, mọi người trong phòng trang điểm đều cho rằng cô bị điên rồi.

Tô San mặc một bộ sườn xám đỏ rực, đặc biệt tôn dáng người, phía dưới xẻ lên rất cao tới giữa bắp đùi, làm da cô lại trắng, nhất thời khiến mọi người không thể dời mắt.

Lúc hóa trang, một nữ nghệ sỹ gần đó bỗng lên tiếng:

“Em gái, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tô San nhận ra được cô ấy, cô ấy là Đường Toàn, đã từng một lần đạt giải ảnh hậu, có lẽ giờ đang muốn tiến quân vào giới điện ảnh, về mặt ngoại hình, cô ấy rất phù hợp với hình tượng thành thực của nữ thứ.

“Chào Đường lão sư, tôi là Tô San, năm nay 24 tuổi.”

Tô San cười cười tự giới thiệu.

Đường Toàn nghe vậy cũng chỉ hơi nhếch môi, sau đó cúi đầu nhìn kịch bản nói:

“Cố lên, con người phải gặp được thử thách, nếm trải những điều mới mẻ, nếu không thì chẳng còn gì thú vị.”

Nghe vậy, Tô San chỉ gật gật đầu, nhà tạo hình làm cho cô một kiểu tóc thời dân quốc, hơi xoắn, trên mặt trang điểm thật đậm, trong nháy mắt khiến khuôn mặt có nét ngây thơ của cô trở nên thành thực hơn. Đến lúc tới lượt cô thử vai, Tô San tới lấy ra trong túi xách một bao thuốc lá và một cái bật lửa, sau đó đi qua phòng thử vai.

Chờ một nữ diễn viên tân binh đi ra, Tô San mới đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô sau khi trang điểm xong cũng có chút giống, nhưng Hạ Hoa vẫn không vui, bản thân mình cố gắng giúp cô ta lấy vai nữ chính, cô ta lại cố tình muốn thử vai nữ thứ!

“Uhm, cô ngồi đằng kia đi.”

Đạo diễn nhìn thấy cô thì gật nhẹ, trên mặt không có cảm xúc gì.

Tô San từ từ qua cái ghế trên sân khấu ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, cho đến lúc trợ lý đạo diễn hô bắt đầu, thần sắc cô vẫn không có biến hóa gì, chỉ tùy ý nhấc chân lên bắt chéo qua chân kia. Hiện giờ không có người diễn phối hợp, Tô San chỉ có thể tự biên tự diễn.

Cúi đầu, mở ra bao thuốc lá, ngón tay nhỏ trắng nõn từ trong bao rút ra một điếu thuốc, cô ngậm bên môi, bật lửa, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra một làn khói trắng, híp lại mắt, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng xem ra cô rất hưởng thụ.

Mày Hạ Hoa nhảy dựng, thần sắc trở nên quái dị.

“Một đêm của tôi rất quý.”

Cô nhìn phía trước, môi đỏ hơi cong lên, trên mặt không có chút biểu tình gì, chỉ tiếp tục hút thuốc:

“Anh để tôi lãng phí thời gian lâu như vậy, tính trả cho tôi bao nhiêu tiền?”

Cũng không có ai trả lời cô, Tô San lại giống như nghe được gì đó, mũi hừ nhẹ một tiếng chậm chọc, mắt hơi nhấc lên, hai chân bắt chéo, nửa người trên bỗng rướn lên, mắt đẹp thẳng tắp nhìn phía trước:

“Không có tiền? Anh không sợ tôi bắt anh đem bán sao?”

Ngữ điệu của cô không chút phập phồng, cách cầm điếu thuốc rất nhuần nhuyễn như người nghiện thuốc lá, đôi mắt không có chút dao động, có vẻ như chẳng có gì có thể khơi dậy hứng thú của cô, mấy người nhà sản xuất biên kịch ở dưới không khỏi nghiêm túc nhìn chăm chăm cô.

“Anh thật vĩ đại nha.”

Tô San cười cười, lại hút một hơi thuốc, phun ra một ngụm khói, ngữ điệu vẫn như cũ:

“Đáng tiếc là, tôi chỉ là người phạm tục, tôi cần tiền, tôi thích tiền, anh khỏi phải nói với tôi mấy chuyện đại nghĩa này nọ, lúc cha mẹ tôi xảy ra chuyện cũng không thấy mấy người miệng đầy lời đại nghĩa tới cứu bọn họ.”

Nói tới đây, thanh âm cô hơi dừng lại, một lúc mới lại thở ra một làn khói thuốc:

“Lúc tôi sắp bị đói chết cũng không thấy anh trong miệng toàn lời đại nghĩa tới bỏ thí cho tôi một cái bánh bao, cho nên, đối với tôi mà nói, đại nghĩa trong miệng của anh, cũng kém hơn một đồng tiền.”

Lúc sau cũng không còn lời thoại, nhưng Tô San vẫn ngồi lặng lặng hút hết điếu thuốc, bởi vì nữ thứ là người không thích lãng phí.

Đến lúc hút hết điếu thuốc, Tô San mới đứng lên, thần sắc thay đổi, biến mất sự lạnh nhạt vừa nãy, biến thành một cô gái đơn thuần.

Đạo diễn Lê hít một hơi, cúi đầu trầm mặc, gõ gõ đầu bút máy xuống mặt bàn, những người khác cũng không nói gì, so với những diễn viên thủ vai nữ thứ trước đó, diễn xuất của Tô San không phải quá làm người ta kinh ngạc, nhưng cách diễn của cô ấy giống như xuất phát từ trong xương cốt, rất tự nhiên và chân thật.

“Cô thường hút thuốc?”

Đạo diễn Lê nghiêm túc nhìn cô hỏi.

Tô San lắc đầu:

“Tôi mới học được hai ngày nay.”

Vì nhân vật này, cô có ý tìm bác Lưu bảo vệ của phim trường để học các loại tư thế hút thuốc, còn hút nhiều loại thuốc khác nhau, hút thuốc sẽ nghiện, nhưng không phải nghiện hương vị, mà nghiện cái cảm giác khi hút.

Sắc mặt Hạ Hoa ở bên cạnh cũng khác thường, được rồi, lúc trước đúng là hắn cảm thấy diễn xuất của Tô San không tốt, giờ xem ra, cô gái này cũng khá có tố chất. Quả nhiên cũng tương tự Tạ Duyên, một người vì đóng phim mà học thái quyền, một người vì đóng phim học hút thuốc, đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa.

“Vậy cô thấy hương vị thế nào?”

Đạo diễn Lê như kiểu tùy ý hỏi cô.

Nghe vậy, Tô San chỉ do dự chốc lát, mới thản nhiên nói:

“Cho dù hương vị có tốt như thế nào khi trải qua nhiều lần cũng sẽ cảm thấy chán, nhưng cảm giác tốt đẹp thì vĩnh viễn sẽ không khiến người ta thấy chán. Hút thuốc kích thích tôi thần kinh, mọi người chắc có lẽ thích loại cảm giác này nên mới hút thuốc, tuy rằng tôi học được mấy ngày nay, nhưng tôi không thích lắm, vì không tốt cho cơ thể, cũng không tốt cho những người khác trong gia đình.”

Cô rất quý trọng mạng sống, cũng rất sợ chết, trong nên cũng không có ý định hút thuốc để ảnh hưởng đến thân thể của mình.

Mấy người đàn ông nghe xong cũng tự nhiên cười ra tiếng, cảm thấy cô bé này thật thú vị, vốn nghĩ cô ấy có thể diễn tự nhiên như vậy, chắc là do đã trải qua chuyện gì kích thích, nhưng không ngờ người ta thực ra vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ đơn thuần.

“Cô vì sao lại nghĩ mình sẽ phù hợp với vai nữ thứ mà không phải nữ chính?”

Ánh mắt đạo diễn Lê sáng quắc nhìn chăm chăm cô.

Nghe vậy, Tô San lại trầm lặng suy nghĩ một hồi:

“Phim ảnh xuất phát từ thực tế cuộc sống, không phải là có người nhìn giống sinh viên thì có thể đóng sinh viên, cũng không phải người nào trẻ thì không thể đóng vai người thành thục gọi cảm, tôi cảm thấy, nhân vật thì chú trọng ở nội tâm, mà không phải bề ngoài.”

Nói xong, đạo diễn Lê lại nghiêm túc nhìn cô một hồi, cuối cùng giờ tay vỗ vỗ vai Hạ Hoa bên cạnh, cười nói:

“Lần này để tôi mời cậu uống rượu!”

Ý tứ của ông ấy sao những người khác làm sao mà không hiểu, mấy người bên nhà sản xuất, biên kịch ngồi ở đây cũng không có ý kiến hay phản đối gì, người ta diễn đúng là rất khá, còn có mối quan hệ, ai lại phản đối.

Nghe vậy, Hạ Hoa thản nhiên cười hai tiếng, cũng không thể hiện quá mức vui vẻ gì, thật sự biểu hiện hôm nay của Tô San quá ngoài dự đoán của hắn.

Tối nay Tô San còn có cảnh quay nên phải về, Hạ Hoa cũng hẹn khi nào đi uống rượu với đạo diễn Lê, sau đó hai người cùng về phim trường. Trên đường trở về không khí vẫn hơi xấu hổ, quỷ dị.

Nhìn thấy đằng trước đang đèn đỏ, Hạ Hoa chậm rãi dừng xe, ho nhẹ một tiếng, quay đầu ra sau nhìn người đang ngồi ghế sao nói:

“À ừm...Biểu hiện hôm nay của cô không tồi.”

Chương 42: Tài Nghệ

“À ừm. ...Biểu hiện hôm nay của cô không tồi.”

Nghe vậy, Tô San hơi ngẩng đầu cười cười:

“Cám ơn anh!”

Hạ Hoa coi như đã hiểu, cô gái này thực ra cũng không có tính cách nóng nảy hiếu thắng như mấy người trẻ tuổi bây giờ, trên người cô ấy có một cảm giác điềm đạm thân nhiên khó tả, giống như cách diễn của cô ấy, mưa dầm thấm lâu, chậm rãi thấm thấu.

“Cô nếu như đã quyết định ở bên cạnh Tạ Duyên, vậy thì cũng gia nhập vào công ty tụi tôi đi, Luru Mặc dù có mạng lưới quan hệ khá rộng ở giới thời trang, nhưng ở mảng điện ảnh thì cô ấy cũng không quan biết nhiều, còn trong tay tôi thì có rất nhiều tiềm lực lãng phí chẳng có ai dùng, không nói tới những thứ khác, chỉ riêng bộ “Tiên lộ” hiện Dương Chi và Vương Trường đang quay, nếu cô lúc trước ở công ty tôi, thì chắc chắn tôi có thể giúp cô nhận vai phim đó rồi!”

Hạ Hoa lờ lờ xác đáng nói.

Tô San thực ra cũng không hoài nghi năng lực của anh ta, trong giới có rất nhiều nghệ sỹ sau khi hẹn hò, thì cũng sẽ về cùng một công ty quản lý, như vậy cũng có thể tiết kiệm chi phí cho việc quan hệ xã hội, nếu cô cùng Tạ Duyên ở chung một công ty, những thứ khác chắc sẽ tự do hơn, hơn nữa phần trăm thù lao trích lại cho công ty cũng sẽ không nhiều như bây giờ.

Có điều hiện giờ thời hạn hợp đồng của cô với Ánh Sao vẫn còn, nếu hủy hợp đồng trước thời hạn sẽ phải bồi thường hai ngàn vạn, hơn nữa thực ra công ty đối xử với cô cũng không tệ lắm, những cơ hội nào nên cho cô thì đều cho, bên phía marketing hay quan hệ xã hội cũng bỏ ra rất nhiều công sức, mặc dù chị Luru khá coi trọng lợi ích, nhưng tụi cô căn bản cũng là cùng hợp tác, sợi dây ràng buộc hai bên chính là lợi ích của cả hai, không nói tới những thứ khác, cô có thể đi đến vị trí như bây giờ, công lao rất lớn là nhờ chị Luru.

“Cô có phải lo lắng chuyện bồi thường vi phạm hợp đồng? Cái này không có gì, tôi và Phó Giám đốc bên phía Ánh Sao cũng có quen biết, đến lúc đó cũng sẽ không tới mức để cô bồi thường nhiều tiền vậy, hơn nữa bên phía công ty tôi cũng sẽ chi ra giúp cô.”

Hạ Hoa hiện tại là thật tâm muốn kéo Tô San về bên này, là một thương nhân, hẳn tất nhiên thấy được Tô San có tiềm lực vô hạn.

Hơn nữa, hai ngàn vạn cũng không nhiều lắm, chỉ cần tập trung nâng đỡ cô ấy để trở nên thật nổi tiếng, thì như giờ mấy tiểu hoa đán chỉ đóng một bộ phim thì lao cũng mấy ngàn vạn rồi.

“Cám ơn ý tốt của anh, tôi hiện giờ đang trong giai đoạn khởi đầu, chưa thích hợp với chuyện đổi sang công ty khác, chuyện này nói sau đi.”

Tô San khách khí nói.

Cô cũng không muốn làm sôi mắt trắng qua cầu rút ván.

Nghe vậy, Hạ Hoa cũng hơi cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ nhấn ga tiếp tục chạy xe.

Hắn cũng nhận ra thoát nhìn Tô San có vẻ là người an tĩnh không có lực công kích, nhưng thực tế lại là người rất có chủ kiến, cô biết vị trí hoàn cảnh của bản thân như thế nào, cũng biết điều mình muốn là gì, cô gái này đúng là rất thích hợp với giới giải trí luan quần này, ít nhất thích hợp hơn là Tạ Duyên, đồ đầu gỗ mãi không chịu thông suốt, cứng mềm đều không ăn.

Đến lúc trở lại phim trường, tối nay do còn có cảnh quay, Tô San vội vàng đi trang điểm, thay đồ. Cô có thấy Hạ Hoa đi vào phòng hóa trang của Tạ Duyên, không biết nói gì.

Bởi vì sắp tới sẽ bắt đầu quay bộ phim hình sự cảnh sát tội phạm kia, nên đoàn phim này cần tập trung các cảnh của cô lại quay chụp một thể, hôm nay cũng quay tới gần 12 giờ đêm mới xong, cô đi thay đồ chuẩn bị quay về khách sạn.

Tạ Duyên đã kết thúc quay từ sớm, nhưng hắn cũng không về trước, mà vẫn ở đó chờ cô, Tô San cũng để taxi về trước, mình thì lên xe của Tạ Duyên về.

Vừa lên xe cô liền mệt mỏi dựa vào ghế nghỉ ngơi, cho nên Tạ Duyên có nói gì đó nhưng cô cũng không rõ, cho đến lúc trên môi có cảm xúc mềm mại ấm áp, cô mới chợt mở mắt ra.

“Bảo sao gần đây em cứ lén lút tìm bác Luru bảo vệ, còn tưởng là anh còn không có sức hút bằng bác Luru, hóa ra gan của em lớn thật đấy, còn dám đi

học hút thuốc.”

Khuôn mặt Tạ Duyên trầm xuống, có vẻ rất tức giận.

Ánh đèn xe mờ mờ, trong mắt hắn thì không có nhiều tức giận, chỉ hiện lên vẻ quan tâm, Tô San đánh bạo ôm lấy cổ hắn, vùi đầu bên cổ hắn cọ cọ, lẩm bẩm

“Em chỉ vì muốn thử vai bộ phim kia, từ giờ cho đến khi khỏi quay, em sẽ không hút thuốc nữa.”

Cô cũng đâu có thích hút thuốc.

Nơi cô bị cô cọ cọ, có cảm giác mềm mại, còn cảm nhận được sự ấm áp từ hơi thở của cô, đối với việc cô bỗng nhiên chủ động thân thiết, ánh mắt Tạ Duyên không nhịn được hơi tối lại, dè cô lên ghế xe, ghé đầu lại gần nhìn vào mắt cô:

“Như vậy có đáng giá không?”

Chỉ là vai nữ thứ, cô vốn dĩ có thể chọn đóng nữ chính.

Hai người nhìn nhau, Tô San hơi cong khóe miệng:

“Có đáng giá hay không, anh rõ hơn em mà.”

Cô tin là Tạ Duyên còn chấp nhất với vai diễn hơn cả cô.

Cô gái trước mắt, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, đôi mắt trong suốt sáng lạn nhìn chăm chăm vào mình, Tạ Duyên cứ bình tình nhìn cô một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ hôn lên trán cô một cái, sau đó dần dần hôn lên má, lại tới bờ môi đỏ hồng mềm mại.

Không khí trong xe lập tức trở nên mờ ám, Tạ Duyên hôn rất dịu dàng, cũng không mãnh liệt đoạt lấy như lần trước, mà ngược lại như kiểu thăm dò, đối với tiếp xúc như thế này, Tô San vẫn cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng cô biết, bản thân mình cần phải học cách thay đổi, vì thế liền vụng về đáp lại hắn.

Cảm nhận được sự đáp lại mặc dù rất nhỏ của cô, động tác của Tạ Duyên liền mãnh liệt hơn, rất nhanh cạy mở hàm răng của cô, khẽ cắn bờ môi dưới mềm mại kia, hơi thở ái muội tràn ngập xung quanh hai người.

Tô San bắt đầu cảm thấy hơi khó thở, vỗ vỗ vai hắn ra hiệu muốn dừng lại, lúc hắn buông lỏng cô ra, nhìn thấy cánh môi cô đỏ bừng, người nào đó không nhịn được lại tiến tới hôn thêm một ngụm.

Trong xe lại chỉ còn tiếng thở hổn hển của cô, vừa ái muội vừa mê ly.

“Vì sao kỹ thuật anh tốt vậy? Trước kia anh từng có rất nhiều bạn gái sao?”

Tô San chớp chớp mắt, cố gắng điều chỉnh bình ổn hô hấp.

Tạ Duyên: “.....”

Hắn hạ nhẹ một tiếng, lập tức ngồi trở lại vị trí ghế lái:

“Lúc trước ba mẹ có bắt anh hẹn hò với một người, có điều chỉ có một tuần đã chia tay.”

“À? Vì sao?”

Tô San có vẻ rất tò mò.

Xe vẫn chạy băng băng trên đường cái, người lái xe thì lại có thần sắc hơi khác thường, dừng một chút, mới thản nhiên nói:

“Anh muốn đóng phim, cô ấy thì quá náo loạn.”

Nghe vậy, Tô San có vẻ đã hiểu được cái gì, đúng là yêu đương với người trong giới giải trí rất dễ dàng chia tay, đa số lý do là vì gặp nhau thì ít, xa cách thì nhiều, giống như cô, Đồng Nhạc đã bao nhiêu lần hẹn cô ra ngoài ăn cơm, Tô San mãi không có thời gian, thậm chí thời gian ngủ còn không có, làm gì có thời gian mà yêu đương.

“Nhưng ngay cả tay cô ấy anh cũng chưa chạm vào.”

Tạ Duyên lại hơi quay đầu nhìn qua nhún nhún nói.

Nghe vậy, Tô San hơi mỉm cười, dừng một chút, lại nói:

“Vậy anh có thích cô ấy không?”

Nếu không thích, thì cho dù cha mẹ có ép buộc thế nào cũng sẽ không tiếp nhận mới phải chứ?

Thấy cô thích hỏi về vấn đề này, Tạ Duyên không nhịn được nhẹ giọng cười:

“Em đang ghen sao?”

Hắn vẫn nhìn thẳng phía trước, Tô San nhìn sườn mặt của hắn, sau đó dựa vào ghế hơi nhắm mắt lại nói:

“Anh có thể lựa chọn không trả lời.”

Ai nói chỉ có đàn ông mới có ham muốn chiếm hữu, phụ nữ vì sao không thể?

Thấy cô cũng không nói gì, Tạ Duyên bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng:

“Cô ấy là con gái một người bạn của ba anh, quan hệ lúc đầu cũng vẫn bình thường, không có liên quan tới việc thích hay không thích, chỉ là nếu anh tiếp tục không quen bạn gái, người trong nhà chắc muốn đưa anh đi bệnh viện kiểm tra, vì vậy anh đã đồng ý.”

Nghe vậy, Tô San mở mắt ra, quay đầu qua, nghiêm túc nhìn hắn:

“Vậy giờ có phải anh cảm thấy tuổi tác của mình cũng đã tới lúc nên kết hôn, sau đó cảm thấy em cũng khá thuận mắt, cho nên mới miễn cưỡng quen em sao?”

Nghe vậy, trong mắt Tạ Duyên lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, đành quay đầu qua nhìn cô:

“Giờ anh có nên chứng minh cho em thấy là rốt cuộc anh có miễn cưỡng hay không?”

Ánh mắt xâm lược của hắn làm cô không khỏi đỏ mặt, dứt khoát nhắm mắt lại dựa vào ghế không nói gì.

Đến lúc về tới khách sạn, Tô San xuống xe trước, cô sợ có paparazzi, cho nên mình cô đi vào trước, còn Tạ Duyên đỗ xe xong sẽ đi lên bằng thang máy từ dưới hầm.

Về lại phòng mình, Tô San cũng không lướt điện thoại, mà đi tắm rồi lên giường nằm luôn, cô đã mệt tới mức chỉ cần đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Ngày hôm sau, lúc chuông báo thức vang lên cô vẫn cảm thấy muốn ngủ nữa, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể rời giường rửa mặt.

Thời gian gần đây thời tiết rất lạnh, nghe nói vùng phía bắc còn có trận tuyết rất lớn, phía nam còn khá tốt, nhưng gió lạnh thổi tới vẫn giống như cắt da cắt thịt. Quan trọng là, thời điểm theo kịch bản thì là mùa hè, cho nên cho dù bình thường mặc rất nhiều lớp quần áo, thì lúc đóng phim cô vẫn phải mặc quần áo mùa hè.

Cô sợ lạnh, rất sợ, mỗi lần nói lời thoại cũng thở ra cả khói trắng, cô sợ bị đông lạnh không nói nên lời, đạo diễn chỉ cần hô cắt là cô lập tức chui vào áo bông, sau đó Tiểu Chu lại đưa cho cô một ly nước ấm.

Vừa mới quay xong một cảnh, chị Luru liền tới, thấy cô bọc áo bông ngồi đó run lẩy bẩy, không nhịn được cười, nhìn nhìn xung quanh không thấy Tạ Duyên.

“Chị Luru.”

Thấy chị Luru, Tiểu Chu lập tức tới chào.

Tô San cũng quay đầu qua, thấy chị Luru mặc một áo khoác màu xám, xách theo một túi đi tới, có điều Tô San đã đông lạnh tới mức không cười nổi.

“Tạ Duyên đâu?”

Chị Luru đi qua hỏi.

Tô San uống một ngụm nước ấm, đến lúc nhiệt độ cơ thể lên cao chút, mới nhẹ giọng nói:

“Hình như có việc bận, nghe nói đi ăn cơm với ai đó.”

Hôm nay Tạ Duyên có nói với đoàn phim nghỉ một hôm, hắn rất ít khi xin nghỉ, nhìn có vẻ là chuyện quan trọng.

Trong phim trường tứ phía đều có gió lạnh thổi, nhân viên đoàn vẫn bận rộn qua lại, Lý Tuyết ngồi bên kia cũng bọc áo bông cúi đầu đọc kịch bản, có vẻ rất dễ bụng đói với bộ phim này, mà những người khác cũng vậy, cho dù chịu gió lạnh vẫn ngồi ở ngoài trời chờ quay phim.

Kéo qua một cái ghế, chị Luru ngồi bên cạnh cô, thấy chung quanh không có ai, mới ghé đầu qua nói nhỏ:

“Chờ cậu ấy quay lại, em hỏi cậu ấy xem có chuyện gì.”

Tô San hơi liếc mắt nhìn chị ấy, biết chị Luru nói vậy là có ý gì đó.

“Chị nghe nói đạo diễn của bộ phim bom tấn Hollywood kia hiện đang ở trong nước, nếu như đã hẹn Tạ Duyên ăn cơm thì coi như việc đã định một nửa rồi.”

Chị Luru hạ giọng nói nhỏ.

Nghe vậy, Tô San cũng hơi sững sốt, nhưng cũng không quá kinh ngạc, kiểu cơ hội thế này không phải là kiểu mà có thể bắt lấy dựa vào mối quan hệ, mà còn tổng hợp nhiều yếu tố, có điều phần lớn nghệ sỹ trong nước đều khó mà có thể đáp ứng được toàn bộ điều kiện họ đặt ra, cho nên những nghệ sỹ trong nước mà có thể đóng phim quốc tế chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Chương trình thực tế của đài Trương Nam bên kia cuối tuần này sẽ bắt đầu ghi hình, mấy khách mời khác đã xác định được chưa?”

Tô San đột nhiên hỏi.

Nói tới đây, chị Luru nghiêm túc trả lời:

“Đã xác định rồi, đều là những người nổi hơn em, nhưng đều không phải là những người nhiều chuyện, khá tốt tính.”

Dứt lời, chị ấy lại ý vị sâu xa nhìn Tô San nói:

“Nếu giờ em đã không thể lãng xê couple, chắc chắn phải sử dụng khía cạnh khác để thu hút fan hâm mộ, chị thấy em biết khá nhiều thứ, trừ thổi sáo và gây đàn tranh ra, em còn biết làm gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ghi Hình Chương Trình Thực Tế

“Nếu giờ em đã không thể lãng xê couple, chắc chắn phải sử dụng khía cạnh khác để thu hút fan hâm mộ, chị thấy em biết khá nhiều thứ, trừ thổi sáo và gây đàn tranh ra, em còn biết làm gì nữa?”

Biết làm gì sao?

Ở đời trước của cô, cô đều biết những điều cơ bản mà mọi người đều biết, nhưng những thứ này đối với thời hiện đại mà nói thì cũng coi như là tài nghệ.

Trước đây Tô San cũng đã từng nghiên cứu thi và họa, đơn giản là cô biết Hoàng Hậu thích những tiểu thư khuê các vừa có tài hoa vừa có khí chất, có điều những thứ này cô không thể thể hiện ra cho người khác biết, những thứ thi và họa không giống như đàn tranh, đàn tranh thì chỉ cần học chậm chậm dần dần là có thể đánh, nhưng thi và họa thì còn phải tùy vào năng khiếu, nếu không sẽ chỉ giống như chỉ có cái vỏ mà thôi.

Có điều hiện giờ người bình thường cũng chỉ cảm thụ được phần vỏ, còn những người chân chính hiểu được thi và họa thì đều là những họa sỹ, tác gia vô cùng nổi tiếng. Tô San cũng không ngốc, nếu cô có tài nghệ gì cũng đều thể hiện ra, thì dù sớm hay muộn ba mẹ cô cũng sẽ hoài nghi, học đàn tranh thì có thể lên học, nhưng thi họa thì phải hun đúc từ nhỏ mới được.

“Em biết làm gì? Chị cho rằng em là vua toàn năng sao?”

Tô San khẽ cười một tiếng, lại cúi đầu nhấp một ngụm nước ấm.

Chị Luru vẫn không bỏ cuộc, lấy kinh nghiệm của mình đã nhìn người nhiều năm, Tô San chắc chắn còn có gì đó đang gạt cô, nhất định không chịu thể hiện ra.

“Được rồi, đây là trọn bộ kịch bản phim nghệ thuật kia, hiện giờ vẫn chưa tuyển xong diễn viên, phim điện ảnh này chắc vào khoảng tháng Năm năm sau sẽ khởi quay, mặc dù lịch trình của em khá dày, nhưng cố gắng thì sẽ có kết quả, sang năm em có một bộ điện ảnh, một chương trình truyền hình, hai bộ phim truyền hình đều sẽ ra mắt, lúc đó nhất định em sẽ được nhiều người chú ý tới, chỉ cần có một thứ trong đó hot lên, thêm việc marketing hậu kỳ nữa, em cũng sẽ không thua kém mấy người như Mục Dao!”

Chị Luru nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy cũng không quá xúc động vui mừng, mọi chuyện đều không thể nói trước, may mắn hay không thì còn tùy vào tâm tình của ông trời. Có người cho dù có đóng bao nhiêu bộ phim của đạo diễn nổi tiếng nhưng bản thân vẫn mãi không hot được, đây là chuyện bi thảm nhất. Cho nên, Tô San chưa bao giờ chỉ biết nhìn vào hướng tốt đẹp, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Nhận lấy tập kịch bản, nội dung là toàn bộ các cảnh diễn của nhân vật nữ thứ, Tô San nghiêm túc lật xem, thấy kịch bản của mấy phim nghệ thuật như

thể này rất chú trọng khắc họa hình ảnh nhân vật, vô thức đọc sau đó nghiền luôn.

“Tô San.”

Chị Luru không nhận được hơi cao giọng:

“Em nhớ kỹ đây chỉ là đóng phim, đừng có quá mức nhập vai!”

Trong giới giải trí có nhiều người bị trầm cảm, mỗi ngày đều cố gắng suy ngẫm và hiểu cuộc đời của người khác, tinh thần không chống đỡ được nên bị thối loạn. Ở nước ngoài cũng có một bộ điện ảnh kinh điển, vai chính diễn quá tốt, nhưng do nhập vai quá sâu, quay phim xong diễn viên đó cũng tự sát luôn.

Tiền mặc dù rất quan trọng, nhưng chị Luru không muốn biến Tô San thành người điên như vậy.

Lấy lại tinh thần, Tô San gấp lại kịch bản, gật gật đầu:

“Em biết mà.”

Chị Luru thấy Tô San ngày càng thay đổi so với trước đây, không biết là bắt đầu từ khi nào, nhưng bắt đầu giống như biến thành một người khác. Trước kia tính tình vừa ham chơi lại vừa tùy tiện, hiện giờ trở nên điềm đạm quá mức, hơn nữa nội tâm cũng mạnh mẽ thành thực hơn trước nhiều, nhưng vì sao cô ấy lại thay đổi như vậy, chị Luru lại không giải thích được.

“Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, mệt thì cứ nói chị sẽ giúp em giảm bớt lịch trình.”

Chị Luru vỗ vỗ vai cô, ánh mắt nhìn cô có vẻ hơi kỳ lạ.

Tô San gật gật đầu, không nói gì. Thấy vậy, chị Luru đành vẫy vẫy tay với Tiểu Chu sau đó hai người nói chuyện gì đó, chị ấy lúc này mới đi khỏi.

Thời tiết rất lạnh, hôm nay phải quay ở ngoài trời cả buổi sáng, đến lúc chiều mới chuyển qua quay mấy cảnh trong nhà, đến lúc tối Tô San quay lại khách sạn, tắm rửa liền chui vào ổ chăn. Chương trình thực tế cô góp mặt sắp tới, cuối tuần này sẽ bắt đầu ghi hình, hôm nay ban tổ chức đã công bố danh sách thành viên cố định của chương trình rồi.

Có cô và Vương Trùng, còn có Trương Tịnh, Tống Nham, Kim Khánh Châu và Trịnh Lạc.

Hình ảnh của Trương Tịnh khá đa dạng. Trước đây cô ấy là ca sĩ, sau đó có đóng mấy phim truyền hình và điện ảnh, mặc dù chỉ đóng vai phụ, nhưng những bộ phim cô ấy tham gia đều hot. Hơn nữa do tính cách cởi mở nên thu hút rất nhiều fan hâm mộ.

Tống Nham thì chuyên đóng phim truyền hình, anh ta là kiểu diễn viên gạo cội khá khiêm tốn. Mặc dù mới hơn ba mươi tuổi, nhưng do debut rất sớm, nên khiến người ta có cảm giác già dặn hơn.

Kim Khánh Châu là diễn viên chuyên đóng phim chính kịch, rất có duyên với khán giả, đây là chương trình truyền hình đầu tiên mà anh ta tham gia. Anh ta cùng với Tống Nham mặc dù không được nhiều người chú ý như Vương Trùng, nhưng danh tiếng trong nghề thì tuyệt đối cao hơn Vương Trùng nhiều, hơn nữa đều là những nghệ sỹ có địa vị và mối quan hệ khá rộng.

Trịnh Lạc gần đây vị thế ngày càng cao, vừa mới ra mắt một bộ phim tiên hiệp rất được mọi người yêu thích. Đây chính là thời điểm anh ta được chú ý nhiều nhất, nhưng thực tế không được đánh giá cao bằng Tống Nham, bởi vì muốn xem một người có nổi tiếng thật sự hay không, phải chờ tới sau khi phim phát sóng được ba tháng mới biết, nếu lúc đó vẫn có nhiều người chú ý tới, thì mới được xem là có chút tên tuổi. Mà thực sự có tên tuổi là sức ảnh hưởng vẫn phải duy trì được trong một đoạn thời gian dài, hiển nhiên, mấy nam diễn viên thần tượng trẻ tuổi thì lực ảnh hưởng chỉ giới hạn trong bộ phận giới trẻ.

Chỉ cần có tin tức liên quan đến thần tượng của mình, cư dân mạng lập tức ùn ùn vào bình luận. Ban tổ chức vừa mới công bố danh sách thành viên cố định, fan hâm mộ bắt đầu tranh cãi náo loạn, không chỉ riêng fan của một người nào, mà là hỗn chiến của nguyên đám fan hâm mộ, chủ đề tranh cãi bắt nguồn từ vị trí của các thành viên trên poster của chương trình.

Cư dân mạng A: “Có nhầm không vậy! Trùng ca nhà tui mà chỉ lộ ra nửa mặt! Ban tổ chức nếu có thể sao không lấy nửa mặt còn lại cho Trịnh Lạc luôn đi nha *mim cười*”

Cư dân mạng B: “Tôi muốn hỏi, Trịnh Lạc là cái cộng hành gì, tại sao trên poster anh ta lại có diện tích lớn nhất?”

Cư dân mạng C: “Đây là chuyện của ban tổ chức, vì sao mấy người bay vào công kích nghệ sỹ? Trịnh Lạc của chúng tôi cho dù không là cộng hành gì, nhưng cũng còn tốt hơn đồ ẻo lả *mim cười*”

(*Anti-fan hay gọi Vương Trùng là đồ ẻo lả, do Vương Trùng đẹp trai theo kiểu hơi nữ tính)

Cư dân mạng D: “Ai là người làm poster vậy, mau ra đây! Vì sao mắt hai mí của Tống Nham bị photoshop đầu mất tiêu rồi!”

Cư dân mạng E: “Người làm poster bị ngốc hả! Trương Tịnh nhà tui rõ ràng là có khuôn mặt tròn, vì sao lần này bị photoshop thành mặt rắn rồi *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “*nôn mưa* Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, trước kia đúng là tôi không biết Trịnh Lạc là cái cọng hành nào, nhưng giờ tôi đã biết rồi, còn không phải là người thân thích của nhà sản xuất chương trình hay sao, quả là lợi hại, lợi hại, đúng là không thể trừu vào!”

Ở trong lòng mỗi người hâm mộ, thần tượng của mình đều hoàn mỹ. Phía bên ban tổ chức tất nhiên sẽ cố gắng đối xử công bằng, nhưng đôi lúc còn phải phụ thuộc vào sự yêu thích của người làm hình ảnh. Thế mới nói danh tiếng trong nghề khá quan trọng, khi đóng phim, cho dù là nghệ sỹ nổi tiếng thế nào cũng không dám đắc tội với mấy người tổ hình ảnh, nếu không anh ta có thể động tay chân, cuối cùng hiệu quả của sản phẩm như thế nào, mọi người chỉ nhìn vào thấy da của mình sần sùi, lồi lõm, nhìn vừa đen vừa già. Cho nên nhiều nghệ sỹ có EQ cao, biết để tâm một chút, thì vào những ngày lễ cũng sẽ tặng chút quà cáp cho mấy người nhiếp ảnh, quay phim hay làm hiệu ứng, photoshop... mà mình quen biết, để những người đó sau này khi làm việc cũng sẽ có tâm hơn với mình.

Có điều cô thấy chuyện fan tranh cãi cũng không liên quan tới cô, vị trí của cô ở trong góc, cũng không bị photoshop quá khó coi, cho nên cũng không ai vào đề cập tới cô, fan của cô cũng không rảnh rỗi mà vào bình luận chửi bèn ban tổ chức làm gì.

Nhưng sức chiến đấu của fan Vương Trùng và Trịnh Lạc vô cùng mạnh mẽ, nếu không náo loạn tới mức ban tổ chức làm lại poster thì fan Vương Trùng tuyệt đối không bỏ qua.

Ngày hôm sau Tạ Duyên đã quay lại phim trường, Tô San cũng không hỏi hần hôm qua làm gì, có nói hay không cũng chả có gì thay đổi.

Thấy bộ điện ảnh “Loạn thế chi ca” sắp công chiếu, có lẽ sắp tới phải tham gia một số chương trình để tuyên truyền phim, nhưng Tạ duyên cũng sẽ không tham gia mấy cái này. Hần đang mong mau kết thúc quay phim này để lúc sau còn phải bay qua Châu Phi để quay bộ phim hành động của Phương Không.

Hạ Hoa có vẻ rất bất mãn với việc Tạ Duyên nhận vai bộ phim đó, mỗi lần gặp đều muốn lôi kéo cô khuyên bảo Tạ Duyên.

“Cậu nghĩ mà xem, cậu mà đi đợt này thì phải mất ba tháng, cậu hẳn tâm không gặp Tô San trong ba tháng sao? Cậu không biết cô ấy sẽ nhớ cậu như thế nào sao? Cậu hẳn tâm để cô ấy phải ngàn dặm xa xôi chạy tới Châu Phi để thăm cậu sao?”

Ngậm nước trong miệng Tô San suýt nữa thì bị phun ra, thấy Hạ Hoa vẫn đang khuyên bảo hiên ngang凛凛, nhưng Tạ Duyên cứ mắt đét tai ngơ ngời ở sô pha đọc kịch bản không thèm quan tâm tới hần.

Nói một rồi, Hạ Hoa giờ tay nhìn xuống đồng hồ:

“Hai người mới bắt đầu hẹn hò, đây là thời điểm cần cơ hội để hiểu biết lẫn nhau, nếu cậu vừa đi thế này, lỡ tình cảm bị phai nhạt thì sao?”

Tô San: “.....”

Cô ho nhẹ một tiếng, dựa vào ghế, rất bình thản nói:

“Tôi cũng sắp phải đóng phim mới rồi, anh ấy có đi hay không thì cũng vậy.”

Thấy cô không đứng về phía mình, này Hạ Hoa hẳn lại, không vui trừng mắt cả hai người, sau đó xoay người đi khỏi phòng hóa trang, có vẻ rất tức giận.

Ngay sau đó, Tô San cảm thấy bên hông mình bị nắm chặt, thấy Tạ Duyên đã ghé đầu tới gần, nhìn chăm chăm cô:

“Em không nhớ anh sao?”

Mắt to trừng mắt nhỏ, thấy trong mắt hần có một tia cảm xúc khác lạ, Tô San không khỏi đặt xuống tập kịch bản trong tay, sau đó vuốt vuốt tóc hần:

“Vậy anh sẽ đồng ý từ bỏ bộ phim này sao?”

Nói xong, Tô San tất nhiên không muốn hần phải lựa chọn, nhẹ nhàng cười:

“Đến lúc anh trở về, em sẽ nấu đồ ăn ngon cho anh.”

“Vì sao phải chờ tới lúc anh trở về?”

Tạ Duyên ôm chặt lấy cô, tay còn luồn vào áo khoác nắm lấy eo cô, ánh mắt tối lại:

“Tới nhà anh đi, phòng bếp nhà anh rất lớn.”

Tô San: “.....”

Cô bị hần nhìn chăm chăm như vậy không nhịn được đỏ mặt, tay đuổi ra đẩy đẩy hần:

“Phòng....Phòng bếp nhà em cũng rất lớn.”

Cô hiện đang khoác một chiếc áo bông dày hồng nhạt, mũ trùm lên đầu có lông xù xù lên làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, bờ môi đỏ mọng giống như phát sáng. Tạ Duyên cứ nhìn chăm chăm một hồi, nhìn không được muốn hôn cô.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Triệu Đồng ở ngoài đập cửa, vừa gọi:

“Duyên ca, chuẩn bị đóng phim rồi!”

Lòng Triệu Đồng cũng phát mệt, trước đây Duyên ca nhà mình căn bản không cần phải đi gọi, giờ gọi hoài cũng không thấy xuất hiện.

Một lát sau, đang lúc hần tỉnh đập cửa lần nữa, thì cửa phòng đột nhiên được mở ra. Hần thấy Tô San khoác áo khoác bông lớn như một con thỏ đi ra, mà Tạ Duyên thì chỉ mặc mỗi trang phục đóng phim là áo thun và quần dài đơn giản, nhìn hai người thấy giống như ở hai mùa khác nhau.

“Lúc sau gõ cửa nhẹ chút, không biết trong này có người sao?”

Tạ Duyên liếc Triệu Đồng một cái, sau đó đường hoàng đi theo Tô San ra ngoài.

Triệu Đồng: “.....”

Vậy cho nên, lúc này hẳn đã dọa sợ ai rồi?

Cảnh này là cảnh quay ngoài trời, gió lạnh thổi tới, Tô San thực sự không muốn cởi áo bông xuống, nhưng rút cuộc phải đóng phim, cô cuối cùng vẫn cởi áo bông ra, chỉ mặc một cái váy liền thân màu lam.

Lý Tuyết cũng chỉ mặc một chiếc váy dài, hai người vì lạnh mà đều nổi da gà. Đến lúc đạo diễn hô cắt, Tô San lập tức đi tìm Tiểu Chu lấy áo khoác.

Lại chỉ thấy Tạ Duyên cầm chiếc áo bông đi tới bao chặt lấy cô, cả đầu cũng bị trùm kín, tầm mắt chỉ còn nhìn thấy Tạ Duyên đưa cho cô ly nước ấm.

Mấy nhân viên đoàn phim đều đã quen hai người không coi ai ra gì suốt ngày khoe ân ái. Cho dù vậy, mỗi lần nhìn thấy Tạ Duyên cẩn thận đút nước cho Tô San, trong lòng các cô lại phải chịu đến vô số đả kích mạnh mẽ, bạn trai nhà người ta với bạn trai nhà mình quả đúng là không phải cùng một giống loài.

Tô San sợ lạnh, vô cùng sợ, cho nên tối nay quyết định cùng Tạ Duyên đi ra ngoài ăn lẩu để làm nóng người. Hơn nữa cũng chỉ nửa tháng nữa bộ phim này sẽ đóng máy, lúc sau Tạ Duyên sẽ đi Châu Phi quay phim, hai người có lẽ là phải tới sang năm mới được gặp lại.

Cho đến thời điểm chương trình thực tế kia bắt đầu ghi hình, cô không thể không xin nghỉ thêm một ngày để suốt đêm bay tới Giang Thị, chương trình này thực ra cũng kiểu chơi trò chơi thi đấu, cũng giống mấy chương trình khác, nhưng ở trong nước thì phần lớn chương trình thực tế đều thế này.

Hôm sau, khi tất cả mọi người đã tập hợp tại địa điểm ghi hình, không khí khá lạnh lẽo, gió thổi phát phơ. Mọi người đều phải mặc rất dày, Tô San là mặc nhiều lớp quần áo nhất, nhưng do cô gầy, nhìn cũng không cảm thấy mập ra nhiều, có điều Vương Trùng nhìn thấy cô lại nói cô phải mời hẳn ăn cơm.

Trước tiên sẽ ghi hình một đoạn ở trong nhà, để sau khi tất cả các thành viên đã quen thuộc với nhau, đạo diễn mới mở máy bắt đầu quay, lúc này mỗi người bắt đầu nghiêm túc hơn.

Đạo diễn: “Được rồi, chào mừng mọi người đến với chương trình “Người dùng cảm mạo hiểm”, tin chắc mọi người đã hiểu tôn chỉ của chương trình, chúng ta sẽ thông qua việc thi đấu để tìm ra người thắng cuộc, người thắng cuộc cuối cùng, ban tổ chức sẽ dùng danh nghĩa của người đó để quyên tặng quỹ cứu trợ một trăm vạn cho vùng núi khó khăn.”

Nói xong, mọi người đồng loạt cùng vỗ tay, trong nhà thì có máy điều hòa nên Tô San khá thoải mái nghe đạo diễn nói.

Đạo diễn: “Tất cả mọi người có lẽ cũng biết Giang Thị nổi danh với rất nhiều món đặc sản và món ăn ngon, lát nữa mọi người sẽ thi đấu với nhau để lấy được nguyên liệu nấu ăn, cuối cùng mỗi đội sẽ phải làm ra một món ăn, chúng tôi sẽ mời mười bạn học sinh tiểu học ở đây tới làm ban giám khảo, cách này sẽ tuyệt đối công bằng!”

“À!” Mấy thành viên đều cả kinh, không ngờ ban giám khảo sẽ là mấy bạn nhỏ.

Đang lúc Vương Trùng đắc ý chuẩn bị nói gì đó, đạo diễn lại nói:

“Hôm nay Tô San, Trương Tịnh, Trịnh Lạc sẽ là một đội, những người còn lại là một đội.”

Fan của Vương Trùng và Trịnh Lạc vốn đã mâu thuẫn với nhau, ban tổ chức tất nhiên sẽ không để hai người ở cùng một đội.

Chỉ có Trương Tịnh cười hì hì chạy qua cạnh Tô San:

“Ban tổ chức thật tinh mắt, biết chúng tôi cùng đẳng cấp sắc đẹp, còn cố ý để chúng tôi cùng đội.”

“Đúng vậy, vốn dĩ Tô San cùng Trịnh Lạc nhìn vào là thấy phim thần tượng, sau khi cô qua đó thì trở thành phim kinh dị rồi!”

Tổng Nham và Trương Tịnh trước đây cũng có quen biết, cho nên hai người nói chuyện khá tùy ý.

Những người khác thấy vậy cũng cười cười, mặc dù không chưa quen thuộc với nhau lắm, nhưng vì hiệu quả của chương trình nên phải làm bộ rất quen thuộc.

Nhưng lúc này, Vương Trùng lại chỉ vào Tô San, ánh mắt sáng quắc nhìn đạo diễn:

“Cái này không công bằng, Tô San biết nấu ăn, chúng tôi thì có biết đâu ah!”

Nếu so với cô ấy, thì thua là cái chắc rồi!

“Trùng hợp thật!” Tổng Nham bỗng nhiên chỉ vào Kim Khánh Châu đứng bên cạnh:

“Kim lão sư của chúng tôi trước đây cũng là đầu bếp!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lại Tới Đưa Canh Gà

“Trùng hợp thật!” Tổng Nham bỗng nhiên chỉ vào Kim Khánh Châu đứng bên cạnh:

“Kim lão sư của chúng tôi trước đây cũng là đầu bếp!”

“Vấn đề không nằm ở tài nấu nướng, nếu không có nguyên liệu nấu ăn, thì cho dù có nấu ngon như thế nào cũng vô dụng.”

Đạo diễn nói.

Nghe vậy, biểu cảm của mọi người đều khó hiểu, sau đó đạo diễn lại nói:

“Tiếp theo, mọi người hãy chia ra theo đội để trả lời câu hỏi, trò chơi này chỉ chơi để làm nóng người chứ không dùng để thi đấu.”

Nghe vậy, mọi người chia theo đội ngồi vào hai cái bàn dài, mỗi đội một bên, trên bàn mỗi đội có một cái bảng và một cây bút lông, có lẽ là để dùng để trả lời câu hỏi.

Đến lúc máy quay đã chuẩn bị tốt, sau đó đạo diễn nói:

“Câu hỏi thứ nhất: Xin hỏi ‘em gái của mẹ vợ của ông xã của chị của con trai của chị của ba’ là ai?”

“.....”

Mọi người vẻ mặt mờ mịt, nhưng có vẻ đạo diễn cũng không tính nói lại một lần nữa.

Thấy đám Tổng Nham cũng đã sôi nổi thảo luận, bên đội của Tô San thì không hiểu tí gì, chủ yếu là do đạo diễn nói quá nhanh, trong đó còn nghe thấy hai lần “chị”, rất khó phân biệt quan hệ họ hàng trước sau.

“Tôi nghĩ là con dâu.”

Trương Tịnh nghiêm trang cầm bút tính viết lên bảng.

Tô San kéo kéo tay cô ấy:

“Tôi nghĩ là mẹ.”

Trịnh Lạc ở bên cạnh vẻ mặt cũng ngơ ngác:

“Cái chuyện mà tôi dở nhất là nhớ quan hệ họ hàng thân thích gì đó.”

Chỉ có một phút suy nghĩ, không còn cách nào, Tô San cuối cùng để Trương Tịnh ghi là ‘con dâu’.

Đạo diễn: “Được rồi, mọi người hãy giờ bấm trả lời lên!”

Đội bên kia trả lời là ‘dì’, đội của Tô San trả lời là ‘con dâu’, cả hai bên đều có vẻ không ai nhớ được câu hỏi là gì.

Đạo diễn: “Cả hai đội đều sai, đáp án là ‘cô’.”

“A? Đạo diễn, anh nói nhanh như vậy, chúng tôi làm sao nhớ được!”

Vương Trùng nói với vẻ mặt đau khổ:

“Mấy quan hệ thân thích này nọ còn khó hiểu hơn cả thiên văn học.”

“Đúng vậy, mỗi lần tới dịp về nhà ăn Tết, họ hàng tới nhà tôi cũng không dám ra ngoài gặp, sợ gọi sai.”

Trương Tịnh cũng than thở có vẻ thật bất đắc dĩ.

Đạo diễn: “Được rồi, bắt đầu câu hỏi thứ hai, xin hỏi, vì sao người ta lại thích sau khi ăn cơm xong thì hút một điếu thuốc?”

Nói xong, đội bên kia ba người đàn ông đã bắt đầu đặt bút ghi xuống, Tô San cùng Trương Tịnh đồng loạt nhìn qua Trịnh Lạc, Trịnh Lạc nhún nhún vai:

“Tôi không hút thuốc lá.”

Rõ ràng mới này ở hậu trường còn đứng hút thuốc, giờ lại nói mình không hút thuốc, còn không phải muốn trên truyền hình trở thành hình tượng người đàn ông tốt không hút thuốc sao. Trương Tịnh ném cho hấn một ánh mắt xem thường, vừa quay đầu lại, thấy Tô San đang cầm bảng viết viết. Trương Tịnh ghé đầu lại gần, trước mắt lập tức sáng ngời, có chút không tin được nhìn Tô San.

Đạo diễn: “Đã hết giờ, mời hai đội giờ bấm.”

Tô San vừa lúc viết xong, có điều cô viết hơi ngoáy, chỉ có thể tự mình giải thích cho đạo diễn:

“Tôi cảm thấy người bình thường sau khi ăn cơm xong thích hút thuốc, là bởi vì khi đó vị giác đã thả lỏng, thần kinh cũng ở trạng thái thoải mái nhất. Sau khi ăn xong, máu tuần hoàn nhanh hơn, lúc này nicotin sẽ thúc đẩy thần kinh ở trạng thái hưng phấn, do đó sinh ra cảm giác thoải mái kích thích hơn so với bình thường.”

Ba người đàn ông đội đối diện cũng đều là vẻ mặt kinh ngạc, có vẻ không ngờ Tô San còn nghiên cứu vấn đề này.

“Tô San, cô hút thuốc sao?”

Tổng Nham không nhịn được hỏi.

Màn ảnh lúc này cũng chiếu tới cô, Tô San cười cười nói:

“Bởi vì gần đây có nhận vai một bộ phim, nhân vật tôi thủ vai rất thích hút thuốc, nên tôi cũng có tìm hiểu một chút.”

Nghe vậy, Tổng Nham gật gật đầu, đáp án của cả hai đội không khác nhau lắm, nhưng đáp án của đội Tổng Nham ngắn gọn hơn chút.

“Tất cả mọi người đều biết, sau khi ăn xong hút một điếu thuốc, sung sướng tựa thần tiên vậy, cũng giống như sáng sớm hút một điếu thuốc, hoặc ‘xong việc’ hút một điếu thuốc cũng thế.”

Kim Khánh Châu nghiêm túc giải thích đáp án của đội mình.

Những người khác nghe vậy lấy tay che mặt la ó lên, ngay cả đạo diễn cũng không nhịn được cười cười ái muội sâu xa, mấy nam nhân viên trong đội sản xuất chương trình cũng đều thể hiện vẻ mặt “tôi hiểu mà”.

Ngay cả Vương Trùng không nhịn được nghiêng người ngó qua nói:

“Kim lão sư, chúng tôi vẫn còn nhỏ tuổi ah!”

Hiện giờ nội dung gameshow chương trình cũng ngày càng táo bạo hơn, nhưng khi phát sóng thì sẽ cắt bớt, mấy chữ “xong việc” lúc này chắc chắn sẽ bị hậu kỳ làm mất tiếng hoặc cắt mất.

Tô San cũng không nhịn được bụm mặt cúi đầu, may là Tạ Duyên sẽ không nói mấy chuyện hài hước thô tục trước mặt cô.

Đạo diễn: “Được rồi! Vậy câu hỏi này mỗi đội đều được một điểm, chúng ta bắt đầu câu hỏi thứ ba. Xin hỏi phía dưới chiếc cúp của danh hiệu Ảnh đế, Ảnh hậu của giải Kim Hoa có khắc chữ hay không?”

“Đây là đang kì thị chúng tôi! Chúng tôi sao biết được có khắc chữ hay không!”

Trương Tịnh nhìn đạo diễn nói, về mặt mờ mờ.

Nhưng đội bên kia đã nhanh chóng viết đáp án, chuyện này Tô San thực sự không biết, cô cũng chưa nhìn thấy cúp của Tạ Duyên bao giờ.

Đến lúc hết giờ, khi hai đội giờ bảng lên, đội Tô San ghi là “có”, còn đội đối diện ghi là “không”, cuối cùng đạo diễn công bố đáp án “không có khác chữ”.

Mặc dù bên đội kia đều nói là đoán mò, nhưng Tô San biết, bọn họ chắc chắn đã từng nhìn qua chiếc cúp giải thưởng rồi, thậm chí còn cẩn thận quan sát, nếu không sẽ không thể nào lúc này lại viết đáp án lên bảng một cách dứt khoát nhanh chóng vậy. Lúc sau hai đội còn trả lời thêm mấy câu hỏi nữa, cuối cùng đội Vương Trưng thắng vòng này, nhưng dù sao đây chỉ là trò chơi làm nóng người, lúc sau ban tổ chức yêu cầu các cô ra ngoài đến những khu phố nổi tiếng với những món ngon để tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Ngoài trời hiện giờ vô cùng lạnh, lại đi qua toàn chỗ bán đồ ăn ngon, cuối cùng Trương Tịnh lôi kéo cô cùng với cả người quay phim đi theo ăn món này món kia, Tô San biết sau ngày hôm nay mình lại phải ăn kiêng giảm cân rồi. Tim cả ngày trời, tội cô mới tìm được hai củ cà rốt, một củ hành tây. Có một câu nói rất đúng, không bột đổ gột nên hồ. Tô San cũng chưa tự tin tới mức có thể biến hai củ cà rốt thành mỹ vị nhân gian gì đó, mà bên đội Vương Trưng thì tìm được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tài nghệ nấu nướng của Kim Khánh Châu đúng là không tòi, không cần phải bày biện đồ ăn quá mức đẹp mắt mà rất bình dân thân thuộc, cuối cùng bên đội đó thắng cuộc.

Kết thúc ghi hình cũng đã hơn 9 giờ tối, Tống Nham nói muốn mời mọi người ăn cơm, nhưng Tô San quá bận phải suốt đêm chạy về phim trường nên chỉ có thể vắng mặt.

Đến lúc về tới khách sạn đã rạng sáng, cô quá mệt mỏi, nên đi tắm rửa xong liền ngủ luôn.

Bởi vì hôm qua ăn quá nhiều, buổi sáng hôm nay Tô San chỉ uống một ly sữa đậu nành, cô cũng không phải quá béo, thực ra nhìn khá gầy, nhưng khi lên màn ảnh thì thường người sẽ béo hơn so với ngoài đời cho nên tuyệt đối cô không được ăn nhiều.

May là hôm nay là quay trong nhà, cũng không phải chịu lạnh nhiều, nhưng Tô San vẫn run run bọc áo khoác kín mít ngồi trên chiếc ghế bành gỗ của Tạ Duyên, Tiểu Chu mang qua cho cô một ly nước nóng.

Lúc này đang quay cảnh của Tạ Duyên và Lý Tuyết. Ở đoạn này, nữ phụ gọi nam chính tới khách sạn, sau đó gọi nữ chính tới để nữ chính hiểu lầm nam chính, lúc này Lý Tuyết đang đóng cảnh thổ lộ với Tạ Duyên, tiếp theo mới là cảnh của cô.

“Chị Tô, lúc này chị Lưu có gọi điện thoại, nói chị nhớ thứ Bảy tuần này phải đi chụp ảnh bìa tạp chí.”

Tiểu Chu vừa nói vừa đưa điện thoại cho cô.

Tô San nhận lấy điện thoại, nhìn tin nhắn trên đó, sau đó lại ngồi nhấn tin trả lời chị Lưu ý nói cô đã biết, sau đó lại cúi đầu đọc kịch bản. Theo như bình thường, thì phải nửa tháng nữa cô mới có thể đóng máy bộ phim này, nhưng theo tiến độ quay gấp rút như hiện tại, chắc là chỉ trong vòng một tuần nữa là có thể đóng máy rồi.

“Ghế không lạnh sao?”

Cho đến khi có một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, Tô San chưa kịp ngẩng đầu, thì Tạ Duyên đã ngồi xổm xuống trước mặt cô, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của cô:

“Chiều nay nói Triệu Đồng đi mua một cái đệm lót để lên ghế, như vậy sẽ ấm hơn một chút.”

Tiểu Chu đứng một bên đột nhiên phải nhìn hai người khoe ân ái, chỉ có thể yên lặng tránh ra.

Tô San thấy hán vẫn đang mặc áo thun ngắn tay để đóng phim, không khỏi lộ đầu ra khỏi mũ áo khoác:

“Anh không sợ lạnh sao?”

Vì sao cô lại sợ lạnh thế nhỉ? Không lẽ tập thể hình cũng có thể chống lạnh sao?

“Người nào gầy thì đều sợ lạnh.”

Hán khẽ cười một tiếng, còn nhéo nhéo cánh tay mảnh khảnh của cô.

Tô San rút tay lại, tức giận trừng mắt nhìn hán:

“Em như thế này gọi là thon thả.”

Giới giải trí có một câu nói thế này: Nếu người không thể gầy được thì đi tự sát luôn đi!

Mập mập là thiên địch của nữ diễn viên, chỉ cần ăn nhiều thêm một cái bánh bao nhân thịt đã là xa xỉ, Tô San cảm thấy mình như thế này đã tốt lắm rồi, có người mỗi ngày chỉ biết đến canh suông nước lọc. Bình thường, con gái khoảng 50kg là vừa, nhưng ở giới giải trí, thế này đã là béo rồi, mấy nữ diễn

viên thường chỉ tầm 45kg, nếu quá 50kg thì phải lập tức đi ăn kiêng giảm cân, thậm chí còn phải phẫu thuật hút mỡ, chỉ để lúc lên hình trông gầy một chút.

“Em như vậy thật quá dễ nuôi, sau này mỗi ngày anh chỉ cần cho em ăn một bữa cơm là đủ.”

Tạ Duyên nhướn mày, trong giọng nói còn thể hiện sự không vui với hành động của cô.

Tô San đỏ mặt, không nhận được bĩu môi nói:

“Anh nghĩ nhiều quá rồi, ai cần anh nuôi chứ!”

“Chẳng lẽ em muốn để người khác nuôi?”

Tạ Duyên ghé đầu lại gần, giọng nói nghiêm túc.

Tô San đẩy hấn ra, hung ác trừng mắt:

“Vậy anh cố gắng từ bây giờ để dành nhiều tiền một chút, em còn muốn mua biệt thự, mua xe thể thao, thật nhiều quần áo, túi xách này nọ nữa!”

Đạo diễn đứng bên kia đã gọi hai ba lần đều không có ai đáp lại rồi cuộc nhện không được cầm loa hô lớn:

“Đóng phim!”

Mấy nhân viên đoàn phim gần đó thấy vậy rất muốn cười nhưng phải cố nhịn, Tạ ảnh đế của bọn họ đang đắm chìm trong tình yêu, đã không còn tâm trí để đóng phim rồi.

Nghe thấy tiếng của đạo diễn, Tô San lập tức hoàn hồn, ngượng ngùng đứng lên, cởi áo khoác, ngay lập tức da thịt tiếp xúc với không khí lạnh nổi hết cả da gà.

Chật vật quay xong những cảnh buổi sáng, cô chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm với Tạ Duyên thì lại nhận được điện thoại của mẹ cô, nói là có nhờ Đàm Hạo Chi mang canh gà tới cho cô!

Người ta đã tới nơi, cô giờ mới từ chối thì cũng vô dụng, đành khoác áo kín mít đi ra cổng lấy canh gà.

“Em còn đi đâu vậy?”

Tạ Duyên hiện cũng đang sửa soạn để đưa cô ra ngoài ăn, thấy cô khoác áo vội vàng chuẩn bị ra ngoài thì hỏi.

Trong phòng hóa trang giờ chỉ có hai người, Tô San xấu hổ không biết nói sao, chỉ trùm mũ lên đầu kín mít hết cả khuôn mặt, trả lời:

“Mẹ... mẹ em đưa canh gà tới đây, em phải ra lấy, nếu không anh ở đây chờ em một chút nhé?”

“Anh cùng đi với em.”

Tạ Duyên nói, lại cầm lên đôi bao tay hồng nhạt trên bàn, ngồi xổm xuống, đeo bao tay vào cho cô.

Thấy hấn không phải nói giỡn, Tô San lập tức giải thích:

“Không cần đâu, một mình em đi là được rồi, mẹ em cũng không có tới mà nhờ một người hàng xóm gần nhà em đưa tới.”

Thanh âm cô nhỏ nhẹ, tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn có một tia hơi hoảng hốt, ánh mắt cũng đảo loạn, đây là đặc điểm của Tô San, mỗi lần nói chuyện không tự tin thì đều không dám nhìn thẳng hấn.

Thấy vậy, Tạ Duyên không khỏi nhìn chăm chăm vào mắt cô, giọng nói trầm thấp:

“Là nam?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Toàn Bộ Cư Dân Mạng Chỉ Trích

Tạ Duyên không khỏi nhìn chăm chăm vào mắt cô, giọng nói trầm thấp:

“Là nam?”

Tô San giật mình, hơi chột dạ, sau đó nghĩ lại, cô cũng đâu có làm chuyện gì trái lương tâm, hơn nữa Đàm Hạo Chi cũng không thích cô, tui cô cũng chỉ là quan hệ hàng xóm láng giềng bình thường mà thôi.

Nghĩ như vậy, cô lập tức gạt đầu về đúng lý hợp tình:

“Là hàng xóm nhà em, đã quen biết từ rất lâu rồi.”

Thấy cô bình tĩnh thừa nhận, Tạ Duyên vẫn nhìn chăm chăm cô một hồi, lúc này kéo cô đứng lên:

“Vậy thì đi thôi.”

Mặc áo khoác to sù sụ, trùm mũ lông, rồi đeo khẩu trang, Tô San chỉ còn lộ ra mỗi đôi mắt, đường hoàng đi theo Tạ Duyên ra khỏi phòng.

Nhân viên đoàn phim ở ngoài nhìn thấy hai người cùng nhau đi đi lại lại đã quá quen. Mọi người trong giới đều biết Tạ Duyên là một người vô cùng khiêm tốn, trừ lúc đóng phim ra, còn lại gần như không thể nhìn thấy hẳn, nhưng không ai ngờ được, thực ra anh ấy lại là một người cuồng sùng bạn gái như vậy!

Địa điểm quay chụp là một tòa nhà trong khu chung cư, đều đã được đoàn phim bao trọn, đi tới cổng, bác Lưu đang ngồi trong phòng bảo vệ hút thuốc, xuyên qua cửa kính thấy Tô San tới, lập tức dập tắt điếu thuốc đi ra ngoài, nói với Tạ Duyên một cách đầy thâm thía:

“Tạ Duyên à, cậu có trông nom Tô San đi, con bé này hai ngày trước còn tìm ta nói muốn hút thuốc lá, tuổi trẻ như vậy, đừng có chỉ vì đóng phim mà hủy hoại thân thể.”

Nói xong, hai anh bảo vệ trẻ tuổi cũng cười ra tiếng, lúc đó Tô San còn tìm bọn họ thảo luận cảm giác khi hút thuốc, thực sự cảm thấy kỳ lạ.

Nghề vậy, Tạ Duyên không khỏi liếc mắt về phía người nào đó đang bọc kín mít, Tô San cũng không nhìn hẳn, chỉ mãi mới nói:

“Em đâu có hút, chỉ là muốn học tư thế bật lửa khi hút mấy loại thuốc lá kiểu cũ như thế nào thôi.”

Tư thế hút thuốc rất quan trọng, biểu hiện trên mặt khi hút thuốc cũng quan trọng, chỉ một chi tiết nhỏ cũng có thể ảnh hưởng toàn cục, cô tất nhiên phải nghiêm túc tìm hiểu thật kỹ.

Hơn nữa bác Lưu này thật là xấu tính, rõ ràng cô còn mang tới cho bác ấy mấy tấm chữ ký của Tạ Duyên cho cháu gái của bác ấy, giờ lại đi cáo trạng cô!

“Lén lút học đòi hút thuốc mà đúng sao?”

Tạ Duyên giờ tay kéo bỏ mũ áo của cô xuống khiến gió thổi tới làm cô rụt cổ lại.

“Anh mới học đòi hút thuốc thì có!”

Tô San kéo lại mũ trùm lên đầu bước ra ngoài cổng, quyết định sau này không bao giờ tìm gặp bác Lưu nữa. Anh Vương ở tổ đạo cụ cũng là người nghiện thuốc lá, sau này nếu khi nào có thời gian cứ quan sát biểu tình của anh ấy khi hút thuốc lá được.

Đi ra cổng tiểu khu, lại đi một đoạn nữa, cô mới nhìn thấy chiếc Bentley màu đen quen thuộc đậu bên vệ đường, quay lại nhìn Tạ Duyên đang đi đằng sau, Tô San lại kéo mũ trùm kín mặt, sợ người ta chụp được.

Thấy cô tới, người trong xe cũng lập tức mở cửa xuống xe, nhìn thấy cô bọc kín mít chỉ lộ mỗi đôi mắt, không khỏi nhẹ giọng cười nói:

“Lạnh đến thế sao?”

Nhận lấy cái túi canh gà từ tay Đàm Hạo Chi, Tô San nói kiểu hờn dỗi:

“Tất nhiên là lạnh rồi, em là người gầy không có mỡ để chống giá rét.”

Bị lời nói của cô làm cho buồn cười, Đàm Hạo Chi lại nhìn thấy phía sau Tô San còn có một người đàn ông cao lớn đi theo, anh ta mặc một áo khoác màu đen, cũng bị khẩu trang, ánh mắt thần nhiên dường như này giờ vẫn nhìn chăm chăm mình.

Mà lúc này, Tạ Duyên cũng đang đánh giá người đàn ông đối diện, ngoại hình của anh ta khá tốt, nếu như theo mắt nhìn của mấy cô gái nhỏ thì chính là kiểu đàn ông ám áp như ánh mặt trời điển hình. Lúc nói chuyện vẫn cười nhìn về phía Tô San, hai người có vẻ rất thân thiết, Tô San ở trước mặt anh ta cũng không e dè gì mà nói giỡn. Tạ Duyên biết, đối với người không quen thuộc lắm, Tô San sẽ tuyệt đối không nói chuyện tùy tiện như vậy, cho dù là Triệu Đồng, cô ấy cũng chưa bao giờ vui đùa kiểu này.

Có lẽ cảm thấy không khí hơi xấu hổ, Tô San nhất thời không biết nói gì.

“Đây là đồng nghiệp của em?”

Đàm Hạo Chi lên tiếng đánh vỡ không khí ngưng đọng.

Tô San chớp chớp mắt im lặng chốc lát, suy nghĩ muốn nói gì đó, thì Tạ Duyên bỗng tiến lên một bước, cởi bỏ khẩu trang, vươn tay ra:

“Chào anh, tôi là bạn trai của Tô San.”

Tô San: “...”

Cho dù Tạ Duyên không nói, Đàm Hạo Chi cũng nhận thấy được quan hệ của hai người không đơn giản, nhìn thấy bàn tay đối phương đang vươn ra, hần liền gợn tay bắt lấy năm một chút, cười nói:

“Lúc tôi ở nước ngoài cũng có từng xem phim điện ảnh của anh, rất hay.”

Rút tay về, Tạ Duyên cười đậm đậm nói:

“Cám ơn.”

Tô San vốn nghĩ là Đàm Hạo Chi chắc không biết Tạ Duyên, dù sao anh ấy cũng mới từ nước ngoài trở về, không ngờ trước đó anh ấy còn xem phim điện ảnh của Tạ Duyên đóng.

“À ừm...Cám ơn anh tới đưa canh cho em, bữa nào em s...với Tạ Duyên sẽ mời anh ăn cơm.”

Tô San đứng lúc sửa lại lời nói suýt ra khỏi miệng, cũng may hiện đang đeo khẩu trang nên không ai thấy được sự xấu hổ của cô.

“Không có gì, chỉ là tiện đường thôi, đi còn nói em mừng tám tháng Chạp nhớ về nhà ăn cơm.”

Nói xong, Đàm Hạo Chi lại nhìn qua Tạ Duyên một cái, sau đó mới nói:

“Anh có việc đi trước đây, tạm biệt.”

“Uhm”

Tạ Duyên thần sắc không thay đổi nói một tiếng.

Thấy Đàm Hạo Chi lên xe, Tô San không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên chạy tới gõ gõ vào cửa sổ xe của hắn, đến lúc kính cửa xe được hạ xuống, Tô San ghé đầu lại gần nhỏ giọng nói:

“À ừm...Anh đừng có nói chuyện em quen bạn trai cho ba mẹ em biết nha, em muốn tự mình nói cho ba mẹ biết.”

Nhìn vào ánh mắt đầy chờ mong của cô, Đàm Hạo Chi khẽ gật đầu, lại cười cười ý vị không rõ:

“Thoạt nhìn có vẻ anh ta rất thích em.”

Chợt nghe thấy hắn nói vậy làm cho mặt Tô San đỏ bừng, Tô San lập tức đứng thẳng người, vẫy vẫy tay chào hắn.

Xe chậm rãi chuyển động rời khỏi, Tô San cầm túi chuẩn bị đi vào, thấy Tạ Duyên đang nhìn cô trong mắt không cảm xúc, không khỏi đi qua đưa túi canh gà cho hắn cầm:

“Đi thôi.”

Tạ Duyên nhận lấy cái túi, sau đó quay đầu qua nghiêm túc nhìn cô:

“Em với vị hàng xóm này biết nhau từ lâu rồi sao?”

Đóng nhiều phim thần tượng, Tô San hiểu được mấy chuyện hiểu lầm này nọ đều xuất phát từ việc một bên giấu diếm mà ra, cho nên dứt khoát trả lời:

“Đúng vậy, tụi em biết nhau từ nhỏ, học cùng mẫu giáo, tiểu học, nhưng anh ấy học trên em mấy lớp, lúc sau, khi anh ấy mười sáu tuổi thì cùng gia đình đi ra nước ngoài sinh sống, từ đó cũng không liên hệ gì nữa, cho đến lúc gần đây gia đình anh ấy mới trở về nước.”

Ngoài trời gió lớn, không có nhiều người qua lại, chỉ có mấy bác gái đi mua đồ ăn, Tạ Duyên quyết định không đưa cô ra ngoài ăn nữa mà đi lại vào phim trường.

“À, ra là thanh mai trúc mã.”

Tô San nghiêng đầu nhìn hắn, rất bất đắc dĩ với bộ dáng âm dương quái khí này của hắn:

“Anh ấy cũng không có thích em, em cũng không thích anh ấy, chỉ là như một người anh trai thân thiết thôi.”

Không biết có phải người đàn ông nào cũng vậy hay không. Tô San nhận ra Tạ Duyên ngày thường rất lý trí, nhưng mấy chuyện này lại tính toán rất chi li, chỉ có chút xú dầu vết cũng không buông tha, nhưng tại cô thực sự không có gì a.

“Sao em biết anh ta không thích em?”

Tạ Duyên chậm rãi liếc mắt nhìn cô.

Tô San sùng sốt, chả lẽ phải nói chuyện nguyên chủ thô lỗ nhưng bị từ chối?

“Lúc trước anh ấy còn hỏi thúc em nhanh chóng tìm bạn trai, sao thích em được, em cũng đâu phải vạn người mê.”

Nói tới đây, Tô San lại nhìn nhìn xung quanh, nhận ra cả hai đang đi vào phim trường.

“Không phải anh nói muốn đưa em ra ngoài ăn sao?”

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ giờ cái túi trong tay lên, giọng nói nhạt nhạt:

“Về uống canh gà.”

Tô San: “.....”

Người ta nói phụ nữ đều rất nhỏ nhen, Tô San cảm thấy đàn ông cũng không rộng rãi được hơn phụ nữ là bao.

Quay vào phim trường, cô một mình ôm canh gà uống cùng với Tiểu Chu, cô mới không thèm cho người âm dương quái khí là Tạ Duyên uống!

Cả buổi trưa cô mặc kệ không quan tâm tới hân, cho đến tối khi quay về khách sạn, Tiểu Chu lại nói với cô là có chuyện rồi.

Lúc chiều lu bu đóng phim nên cô không có lên mạng, giờ Tô San lướt điện thoại, lại thấy không biết là trang báo lá cải nào đưa tin cô đã nhận vai nữ thứ bộ phim nghệ thuật kia của đạo diễn Lê, còn nói là mấy nữ diễn viên nổi tiếng như Đường Toàn, Văn Hâm đều bị cô đá bay.

Nếu như chỉ là tin không có căn cứ thì không nói, nhưng trước đây, Đường Toàn có nói trên Weibo rằng hiện cô ấy đang đọc tiểu thuyết “Lạc đường”, ai chả biết tiểu thuyết này chính là nguyên tác được đạo diễn Lê cải biên dựng thành phim điện ảnh, hiện còn đang trong giai đoạn thử vai, có thể thấy Đường Toàn đang chuẩn bị vì bộ phim này, giờ đột nhiên lại xuất hiện vụ này của cô, không chỉ riêng fan của Đường Toàn, kể cả những người bình thường cũng sôi nổi vào bình luận chống lại cô.

Hơn nữa không biết là do ai, đẩy hot seach của cô lên top 5, có vẻ toàn bộ cư dân mạng, rồi báo giải trí đều nói về việc cô đoạt vai của Đường Toàn, fan của cô ra bênh vực nhưng ở trong một đám người anti như thế này thì gần như không có tác dụng gì lớn.

Cư dân mạng A: “Bối cảnh của Tô tiểu thư đã mạnh mẽ tới mức này sao, kể cả vai của ảnh hậu cũng dám đoạt!”

Cư dân mạng B: “Tôi đã đọc tiểu thuyết nguyên tác, nhân vật nữ thứ rõ ràng là một vũ nữ hoàn cảnh bi đát, Tô San??? Cô ta muốn dùng hình tượng ngốc-bạch-ngọt của mình để diễn nhân vật này sao?”

Cư dân mạng C: “A a a! Tôi thích nhất là tiểu thuyết này! Tuyệt đối đừng để Tô San làm hỏng!”

Cư dân mạng D: “Mau tới giúp đỡ, xin đoàn phim suy xét lại!”

Cư dân mạng E: “Nữ hoàng chuyên đoạt vai giờ lại nâng cấp a! Từ Mục Dao giờ tới Đường Toàn, chờ mong lúc cô ta đoạt vai của sao hạng A nào đó nữa *mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Tôi còn nghĩ là đạo diễn Lê chính là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không ngờ cũng chỉ đến thế, ông ấy muốn để một đời anh minh của mình chôn vùi trên tay của Tô San sao?”

Cư dân mạng G: “Nói thật nhé, Tô San chắc chắn là nữ diễn viên thế hệ 9x trâu bò nhất mà tôi biết, đoạt vai của Mục Dao, đá bay Dương Chi để đóng phim cùng Tạ Duyên, giờ người ta còn không thèm để Ảnh hậu vào mắt, mọi người cho rằng cô ta sẽ thêm đề ý tới thị trường phim ảnh trong nước nhỏ nhỏ này thôi sao? Không đâu, mục tiêu của cô ta là muốn tiến ra ngoài vũ trụ!”

Mấy bình luận đều khá ác liệt, Tô San biết, còn nếu tiếp tục để như vậy thì ấn tượng của mọi người với cô đều tụt dốc không phanh.

Đến lúc cô gọi điện cho chị Lưu, bên kia có vẻ đang rất bận, cũng chỉ nói cô đừng nóng vội mà thôi.

“Em đắc tội quá nhiều người, là viên đá cản đường của bọn họ, hiện giờ bọn họ muốn đồng tâm hiệp lực cùng nhau bôi đen em mà thôi, có điều chuyện này không phải do Đường Toàn, giờ em cứ tập trung đóng phim là được, bên bộ phận quan hệ xã hội của công ty sẽ tăng ca để giải quyết cho em.”

Chị Lưu nói xong liền cúp điện thoại, có vẻ đang rất bận.

Mặc dù chỉ một thời gian ngắn nữa phim điện ảnh sẽ được công chiếu, nhưng nếu lúc này tất cả mọi người đều ghét cô, về sau cho dù cô dựa vào diễn xuất để đảo ngược tình thế thì cũng vô dụng.

Tô San có chút mệt mỏi dựa vào đầu giường, tiếp tục lướt xem bình luận, nhưng nhìn tới nhìn lui thì cũng chỉ có nội dung là chỗ chống lưng của cô lớn, đoạt vai của người khác mà thôi.

Giới giải trí cũng giống hậu cung vậy, mấy người nổi tiếng chính là những phi tử địa vị cao, khán giả là Hoàng đế, nếu lúc này có một chút manh mối về việc một tú nữ mới tiến cung được sủng ái, mấy phi tử địa vị cao chắc chắn sẽ ra tay khiến nàng ấy chết ngay từ sớm, nếu nàng ấy không chết thì cũng phải bôi đen hình tượng của nàng trong lòng Hoàng thượng.

Nhưng nếu cô tú nữ này mà là người trong gia tộc có địa vị lớn trong triều, Hoàng Thượng cho dù không thích nàng, cũng sẽ tiếp tục sủng ái nàng. Giới giải trí cũng vậy, nếu bối cảnh của cô thật sự vững chắc, cũng chẳng sợ khán giả ghét cô, cô vẫn có thể bắt được những cơ hội tốt mà đi lên, chẳng qua do không chiếm được lòng của Hoàng Thượng thì mình sẽ không thể tiến xa mà thôi.

Nếu tin này mãi không hạ nhiệt, Tô San sẽ liên hệ Hạ Hoa, xem hẳn có thể để bên đoàn phim bên đó ra mặt giải thích một chút không, quan hệ của Hạ Hoa và đạo diễn Lê khá tốt, nếu phía đoàn phim ra mặt làm sáng tỏ thì lời đồn đãi ít nhiều gì cũng giảm bớt.

Hôm nay đóng phim đã quá mệt mỏi, Tô San cũng không để trong lòng mấy bình luận ác ý kia nữa, ngủ khá ngon. Sáng hôm sau, lên xem bảng xếp hạng hot search, lời đồn đãi trên mạng vẫn không giảm bớt, hot search về cô vẫn đứng vững vị trí thứ 5, xem ra mấy anti-fan đứng là không tiếc tiền vì cô, vậy mà có thể bỏ tiền mua hot search lâu như vậy.

Mấy người trong đoàn phim có vẻ cũng biết chuyện ồn ào trên mạng, người nào quen quen thì cũng an ủi cô vài câu, không thân thì cũng chỉ chào hỏi vậy thôi.

Lúc cô vào phòng trang điểm, lúc này vẫn còn sớm, chuyên viên trang điểm còn chưa tới, Tô San ngồi một chỗ uống sữa đậu nành, rồi để nhà tạo hình tạo kiểu tóc cho cô.

“Lần trước em xin nghỉ là để đi thử vai sao?”

Nhà tạo hình gầy gầy tóc của cô, câu được câu không hỏi cô.

Tô San cắn ống hút, nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng.

“Thực ra mấy cư dân mạng toàn là mấy người chả biết gì chỉ thấy người ta nói thì hòa theo thôi, chỉ biết nhìn mặt ngoài của sự việc, em có thể mời mấy đoàn đội quan hệ xã hội nổi tiếng, cứ dùng tiền a, chỉ cần dùng mấy ngàn vạn, mấy vạn báo lá cải nhất định không ho he gì nữa, hiện giờ mấy hot search trên Weibo chỉ cần một trăm vạn là có thể xóa bỏ, nhưng đã treo hot search lâu như vậy, chắc chắn là có người cố tình nhắm vào em.”

Nhà tạo hình hiển nhiên đã thấy mấy chuyện thế này nhiều rồi, cứ đề ra hết cách giải quyết này tới cách khác.

Công ty Ánh Sao cũng có bộ phận quan hệ xã hội, nếu giờ cô lại đi thuê một đội khác thì là vi phạm hợp đồng, hơn nữa còn phải mất mấy ngàn vạn, toàn bộ của cải của cô bây giờ nếu mang ra tính toán thì chắc cũng chỉ được ngần đó.

Nói tới đây, nhà tạo hình không biết nghĩ tới điều gì, lại cười cười mờ ám.

“Có điều em đâu cần lo lắng, chị chỉ đùa chút thôi, mấy chuyện kiểu này Tạ Duyên nhà em chắc chắn sẽ giúp em giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hào Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tin Cực Hot

“Có điều em đâu cần lo lắng, chị chỉ đùa chút thôi, mấy chuyện kiểu này Tạ Duyên nhà em chắc chắn sẽ giúp em giải quyết.”

Tô San nghe chị ấy nhắc tới quan hệ của cô và Tạ Duyên thì đỏ mặt, cúi đầu không nói gì.

Cô hiện giờ cũng chưa tính tìm Hạ Hoa, dù sao quan hệ của cô và Hạ Hoa là thông qua Tạ Duyên, giống như kiểu tiền trong túi mình còn chưa xài hết, chắc chắn sẽ không hỏi vay người khác. Giờ cũng vậy, tốt hơn là cô nên để cho công ty thêm một khoảng thời gian, đến khi bên phía Ánh Sao thực sự xử lý không được, cô mới tìm tới Hạ Hoa.

Làm tóc xong, cô lại nhắn tin cho chị Lưu, hỏi chị ấy chuyện này có khả năng giải quyết được không.

Có điều chị Lưu chỉ trả lời giờ không thể nào áp xuống. Hơn nữa một vài quảng cáo đã thương thảo xong, hôm nay bên phía họ lại do dự, chắc chắn là do cảm thấy hiện giờ hình ảnh của cô không tốt sợ sẽ ảnh hưởng tới nhân hiệu của bọn họ.

“Hiện tại chỉ có thể dùng cách đánh lạc hướng dư luận. Lý Diễm Diễm vốn dĩ tháng sau dự định sẽ công bố chuyện hẹn hò, có điều giờ xảy ra chuyện của em, cho nên công ty quyết định sẽ để cô ấy hôm nay sẽ công bố luôn, hy vọng có thể hướng ánh mắt của đại chúng sang chỗ khác.”

Chị Lưu trầm giọng nói trong điện thoại.

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ nhẹ giọng “Uhm” một tiếng, sau đó cúp máy.

Lý Diễm Diễm cũng là một nghệ sỹ do công ty quản lý, cũng có chút tên tuổi, có điều bạn trai của cô ấy là một nghệ sỹ nam có xuất thân là ngôi sao nhí, khá nổi tiếng trong nước. Chuyện này nếu công bố chắc có thể thu hút một chút sự chú ý của quần chúng.

Trước kia, có chuyện gì, chị Lưu cũng sẽ nói cô hỏi xem Tạ Duyên có giúp được không, nhưng chỉ duy nhất vấn đề liên quan tới quan hệ xã hội thì sẽ không nói cô tìm sự giúp đỡ của Tạ Duyên. Tô San biết, chị Lưu sợ cô mất niềm tin tưởng vào công ty, sau đó hoàn toàn đi theo Tạ Duyên, dù sao những điều mà Ánh Sao có thể cho cô, Hạ Hoa cũng có thể cho, hơn nữa phần trăm thù lao của cô trích lại đưa công ty sẽ không nhiều như Ánh Sao.

Có điều cô còn chưa tìm tới Hạ Hoa thì đối phương đã tự mình tìm tới cửa.

Tô San vừa mới thay đồ xong, chuẩn bị ra ngoài đóng phim, thì thấy có người gõ cửa phòng trang điểm, cô chỉ có thể nói Tiểu Chu ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Hạ Hoa mặc áo khoác kín mít đi tới, tóc tai không chút cầu thả. Thấy vậy, chuyên viên trang điểm và Tiểu Chu đều thức thời đi ra ngoài, tiện thể khép lại cửa.

Không ngờ hần lại chủ động tới tìm mình, Tô San nhú nhú mày, thân nhiên nói:

“Phòng của Tạ Duyên ở đằng kia.”

“Tôi đã gặp cậu ấy rồi.”

Hạ Hoa cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp móc ra bao thuốc lá đưa cho cô một điếu:

“Làm từ lá hoàng kim.”

Tô San: “.....”

“Tôi không thích hút thuốc.”

Nghe vậy, Hạ Hoa dừng động tác một chút, đành phải cất điếu thuốc vào lại.

“Có điều anh thích thì cứ hút.”

Cô tiện thể có thể quan sát biểu cảm khi hút thuốc của Hạ Hoa.

Có vẻ nhìn thấu tâm tư của cô, Hạ Hoa đột nhiên cười khê ra tiếng. Sau đó rút một điếu thuốc giữ kè trên môi, bật lửa, hít sâu một hơi, sau đó dùng ba ngón tay kẹp lấy phần đầu lọc, hơi hơi híp mắt, phun ra một làn khói, sau đó đi qua ngồi xuống sofa.

“Cô thấy rồi đấy, ở những lúc thế này, bên Ánh Sao sẽ không tiêu phí quá nhiều tâm lực đối với cô, những tiềm lực bọn họ có được đều chỉ biết đưa cho những nghệ sỹ thật nổi tiếng kiểu như Diệp Hồng, còn cô chỉ mới đặt chân vào giới này, bộ phận quan hệ xã hội sao có thể dồn nhiều công sức để giúp cô?”

Ngữ khí của Hạ Hoa khá bình tĩnh, ngồi hút thuốc với vẻ sâu kín.

Diệp Hồng là một nghệ sỹ kỳ cựu của công ty, đã từng lấy được giải Ảnh hậu, đi theo con đường đóng toàn siêu phẩm. Công ty đối với cô ấy chính là dùng mọi cách để nâng đỡ, nhưng Tô San cũng không phải đồ ngốc, Hạ Hoa rõ ràng đang châm ngòi ly gián. Dù cho thế nào thì bộ phim sắp tới của cô vẫn là do Ánh Sao bỏ vốn đầu tư sản xuất, bây giờ mà kết thúc hợp đồng thì khác nào qua cầu rút ván.

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng tôi cũng có những tính toán riêng của bản thân.”

Tô San không nhanh không chậm nói.

“Mấy người trẻ tuổi các cô đúng là thích hành động cảm tính, sẽ đến lúc thực sự hối hận sao lúc trước mình lại ngu xuẩn như vậy.”

Hạ Hoa lại thở ra một ngụm khói, nghiêm túc nói:

“Vì là thân tình, khi cô đầu quân vào công ty chúng tôi, thù lao sẽ chia ba bảy, công ty ba phần, cô bảy phần, hơn nữa Tạ Duyên cũng là cổ đông của công ty, ba phần của cô đưa cho công ty thì cuối cùng lại có một nửa là vào túi cậu ấy, tiền của cậu ấy còn không phải tiền của cô hay sao? Đều là người

một nhà, cô vì sao lại không tin tưởng tôi?”

Nghệ thuật nói chuyện của Hạ Hoa lợi hại như thế nào Tô San cũng biết tới, tuy nhiên cho dù cô thực sự tính chuyển sang đầu quân cho công ty khác, thì cô cũng sẽ trung cầu ý kiến của Tạ Duyên mà không phải ngồi đây nghe Hạ Hoa nói ba hoa.

“Còn chưa có kết hôn sao biết được là người một nhà hay không, sau này nếu tụi tôi chia tay thì không phải sẽ khó xử lắm sao?”

Tô San quay đầu qua, cười như không cười nhìn Hạ Hoa.

Hạ Hoa hơi đờ ra, lại hút thuốc, một lúc sau mới nói:

“Cô chắc là cũng có chút niềm tin vào quan hệ của cô và Tạ Duyên, cho dù hai người chia tay cũng có thể làm bạn bè, cho dù không thành thì cũng là hai bên hợp tác mà.”

Nói xong, cô vẽ muốn chứng minh cái gì, hần lấy điện thoại ra, ánh mắt sáng quắc nói:

“Cô cho tôi năm phút, tôi chỉ cần một tin nhắn, là có thể giải quyết được chuyện mà Ánh Sao giải quyết mãi không xong.”

Nghe vậy, Tô San chỉ cười đậm đậm nói:

“Chuyện anh tới tìm tôi, Tạ Duyên có biết không?”

Nhấn nhấn di động, gửi tin nhắn, Hạ Hoa tràn đầy tự tin ngồi hút thuốc, dựa vào ghế phun ra một làn khói:

“Tạ Duyên đương nhiên biết, có điều cậu ta là đồ đầu gối, cô không cần để ý cậu ta.”

Không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt mờ ám, nghiêm túc nói:

“Đến sau này cô với Tạ Duyên kết hôn, cũng không cần phải ký hợp đồng gì, đồ của Tạ Duyên chính là của cô!”

Thấy hần càng nói càng thái quá, Tô San suýt cười ra tiếng, công lực thổi phồng của Hạ Hoa thực sự lợi hại, khó trách quan hệ với mọi người trong giới lại tốt như vậy, không giống với chị Luru, chị ấy không thích nịnh nọt người khác.

“Anh không cần nói nữa, nếu tôi có ý này, sẽ hỏi ý kiến Tạ Duyên, nhưng hiện giờ còn chưa có tính toán ăn mánh khác.”

Tô San thân nhiên nói.

Thấy cô kiểu gì cũng nói không vào, Hạ Hoa cũng hơi buồn bực, thực ra hần cũng không quá mức cần lời kéo Tô San, đối phương vậy mà từ chối thẳng thừng hần như vậy?

“Được rồi, khi nào cô nghĩ thông suốt thì tìm tôi.”

Hạ Hoa đứng lên, từ trên người móc ra một tấm danh thiếp đặt lên bàn, còn nhấn mạnh một câu:

“Cô không tin tôi, nhưng cô nhất định phải tin Tạ Duyên nha.”

Tô San: “.....”

Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, Tô San cũng bắt đầu cười một tiếng. Hạ Hoa là một thương nhân, là một thương nhân từ đầu tới chân, có điều anh ta không giống chị Luru, chị Luru là kiểu mạnh bạo cứng rắn, còn Hạ Hoa là kiểu người co được dãn được. Lúc trước thái độ của hần đối với cô không tốt, sau đợt thử vai bộ phim nghệ thuật kia thì lập tức chuyển biến thái độ với cô. Có điều hần gặp trúng Tạ Duyên, người cứng mềm đều không ăn, cũng coi như gặp trúng khắc tinh của hần.

Nghĩ tới lời Hạ Hoa nói lúc nãy, Tô San lại mở điện thoại, thấy trên mạng xuất hiện một tin cực hot!

Ba phút trước, một trang báo mạng đưa tin ảnh để lần trước bị cảnh sát nước ngoài bắt tạm giam là Mã Duyệt, còn có ảnh chụp làm minh chứng, trong hình không quá rõ nhưng có thể nhìn ra được Mã Duyệt bị hai cảnh sát đứng hai bên đưa đi.

Tin nóng này vừa ra đã làm toàn bộ cư dân mạng náo động. Mã Duyệt cũng được xem là một nghệ sỹ khá may mắn, những bộ phim anh ta đóng đều có chất lượng rất tốt, trẻ như vậy đã đạt được giải Ánh đế, hơn nữa hình tượng của hần trong mắt khán giả vẫn rất tốt, giờ đột nhiên có scandal chấn động thế này, tất nhiên là khiến cho cư dân mạng đều náo động rồi.

Lúc trước tin tức được đăng lên về vụ này cũng đã ồn ào rất lâu, sau đó mới dần dần biến mất, còn liên lụy tới Tạ Duyên và Trịnh Đồng. Giờ đã lộ ra chân tướng, nên fan Tạ Duyên và Trịnh Đồng háng hái tới mắng đám anti-fan. Hiển nhiên danh tiếng của Mã Duyệt hơn hần cô và Đường Toàn, hơn nữa tính chất sự việc thì nghiêm trọng hơn nhiều so với vụ của cô, tất nhiên hot search về vụ việc này chiếm top 1, đứng đầu bảng.

Không biết ai bỏ tiền khiến hot search của cô từ sáng vẫn ở top 5 giờ đã không thấy đâu, mọi người trên mạng đều ồn ào muốn tẩy chay Mã Duyệt.

Cư dân mạng A: “Cách đây mấy tháng còn có người tới bôi đen Duyên ca nhà tui, hiện tại chân tướng đã rõ, bọn anti-fan xấu mặt chưa? *mỉm cười*”

Cư dân mạng B: “Phóng túng thật đấy, còn chạy ra tận nước ngoài để ăn chơi, giờ thì bản thân ra nông nỗi này *móc mũ*”

Cư dân mạng C: “Con đường phía trước tăm tối! Kiến nghị mọi người tẩy chay nghệ sỹ tai tiếng như thế này!”

Cư dân mạng D: “Hiện tại có quá nhiều vụ việc ăn chơi trong nước bị bắt quả tang. Mà ảnh đế có lẽ cảm thấy ra nước ngoài sẽ an toàn hơn chút, nào biết mới đi đã bị bắt, số đúng là đen đủi.”

Cư dân mạng E: “Lúc trước fan nào tàn của Mã Duyệt còn bôi đen Tạ Duyên và Trịnh Đồng, giờ bọn fan nào tàn còn gì để nói hay không?”

Cư dân mạng F: “Tin tưởng Duyệt Duyệt nhà tui, cho dù như thế nào chúng em cũng đứng về phía anh *trái tim*”

Cư dân mạng G: “Đám này là bọn tà giáo sao? Nhận thức lương tri của bọn fan nào tàn bị chó tha rồi sao? Đây chính là công khai dâm loạn nha!”

Cư dân mạng H: “Tin tưởng Mã Duyệt, đàn ông đều có nhu cầu sinh lý, ai dám nói trong giới giải trí không xảy ra chuyện dơ bẩn còn hơn thế này? Chỉ là giờ còn chưa bị người ta công khai ra thôi, tin nóng này tung ra chắc chắn do có người cố ý hãm hại!”

Lướt xem vài bình luận, chỉ có fan trung thành của Mã Duyệt vẫn bênh vực thần tượng của mình, tâm tình Tô San cũng không biết phải hình dung thế nào, cô không ngờ Hạ Hoa lại nắm trong tay mấy ảnh chụp kiểu này, còn cố tình ém nhem tới bây giờ. Đã thế này thì chắc chắn trung tâm dư luận trong một tuần tới sẽ đều là Mã Duyệt, không thể không nói tin tức dùng để đánh lạc hướng dư luận lần này thật quá mức mạnh mẽ, Hạ Hoa cũng đủ tàn nhẫn, thế nhưng có thể trong chốc lát ném Mã Duyệt ra cho người ta xâu xé.

Có điều anh ta làm như vậy chứ không phải Tạ Duyên. Tạ Duyên là kiểu người lười để ý mấy chuyện này. Đợt đưa tin hai tháng trước, chắc do fan Mã Duyệt tới để bôi đen Tạ Duyên, Hạ Hoa lúc đó đã ghi thù, cũng khổ cho anh ta khi phải nhin tới giờ mới ra tay phản kích.

Kiểu người như vậy còn ác liệt hơn cả chị Lưu, những nghệ sỹ bình thường chắc chắn đều đã bị hấn tính toán kỹ lưỡng, chỉ có riêng Tạ Duyên lại là kiểu cứng mềm đều không ăn.

Lướt lướt bình luận, Tô San liền cảm kích bản chuẩn bị ra ngoài đóng phim, ngoài trời vẫn rất lạnh, đạo diễn đang đứng trao đổi với Lý Tuyết, nhân viên đoàn phim thì bận rộn sửa sang đạo cụ. Mà Tạ Duyên vẫn mặc trang phục diễn, là một chiếc áo thun ngắn tay ngồi trên ghế bành đọc kịch bản, Triệu Đồng cũng ngồi bên cạnh câu được câu không nói chuyện gì đó với hấn.

Đến lúc Tô San đi qua, Triệu Đồng lập tức thức thời đứng lên, Tô San hơi khom người, nhìn qua kịch bản trong tay Tạ Duyên:

“Thứ Bảy này em sẽ hoàn tất toàn bộ cảnh quay, khi nào thì anh đi Châu Phi?”

Tạ Duyên ngẩng đầu lên, thấy cô hơi cúi người trước mắt mình, liền đứng dậy ngồi vào băng ghế bên cạnh:

“Thứ Hai.”

“Nhanh vậy sao?”

Tô San di chuyển ngồi vào ghế bành của hấn, thấy Tạ Duyên vẫn có vẻ không vui, cô không khỏi ghé đầu tới gần nhẹ giọng nói:

“Đừng giận nữa, lần sau em sẽ tự mình hầm canh gà cho anh được không?”

Cô biết Tạ Duyên là người mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng, ngoài mặt thì cứ im lặng không nói nhưng sau lưng chắc chắn đã nhờ Hạ Hoa ra mặt giải quyết giúp cô, nếu không Hạ Hoa sẽ không tới đây từ sáng sớm.

Tạ Duyên quay đầu qua, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kề sát lại đây, đột nhiên hấn hôn lên má phải cô một cái, ánh mắt sáng quắc:

“Cuối tuần này anh có thời gian.”

Không ngờ trước mặt mọi người mà hấn lại to gan lộ liễu như vậy. Tô San đỏ mặt, rụt đầu trở về, tức giận trừng mắt nhìn hấn:

“Em phải về nhà ăn cơm với ba mẹ.”

“Vậy ai ăn cơm với anh?”

Tạ Duyên bình tĩnh nhìn cô.

“Em...”

Tô San lại nhú mày trằm tư chốc lát, nghĩ tới qua tuần sau Tạ Duyên đã phải đi Châu Phi, hai người chắc sẽ có một thời gian dài không gặp mặt, nghĩ như vậy, cô đành gật gật đầu:

“Vậy được.”

Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của cô, Tạ Duyên ghé đầu qua, thấp giọng nói:

“Phòng bếp nhà anh rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Danh Tiếng

“Phòng bếp nhà anh rất lớn.”

Cô chợt rút tay về, mặt lại đỏ bừng trừng mắt nhìn hấn, sau đó lập tức cầm kịch bản chạy đi mất.

Bộ dáng không có ý tốt của Tạ Duyên như vậy, khiến cô phải thận trọng suy xét lại rốt cục có nên tới nhà hấn hay không.

Qua tới chỗ quay phim, đạo diễn đang đứng hướng dẫn Lý Tuyết lát nữa sẽ quay như thế nào, thấy cô lại đây, cũng gọi cô lại, nghiêm túc nói:

“Nếu cô muốn quay nhanh cho xong những cảnh quay còn lại thì tối nay phải thức đêm, không có ý kiến gì chứ?”

Tất nhiên Tô San không có ý kiến gì, lập tức gật gật đầu:

“Không có vấn đề gì.”

Nói xong, đạo diễn cũng vừa lòng gật đầu, không nói những mặt khác, khi đóng phim Tô San khá chuyên nghiệp, sẽ không quá mức làm bộ làm tịch, so với mấy nghệ sỹ tên tuổi không có nhưng lại còn làm giá thì dễ hợp tác làm việc hơn nhiều.

Cảnh tiếp theo là cảnh của Tô San và Lý Tuyết đóng cùng nhau, là cảnh mô tả mâu thuẫn quyết liệt giữa nữ chính và nữ phụ, vì hai người vốn là bạn tốt, nữ phụ suýt chút nữa hại chết ba mẹ của nữ chính, lúc này nữ chính còn tát nữ phụ một cái, đạo diễn đang đứng hướng dẫn tổ quay phim điều chỉnh góc độ, Tô San cùng Lý Tuyết đều đang ngồi đọc lại kịch bản.

“Lát nữa diễn cảnh này, cô cứ đánh thật đi.”

Lý Tuyết đột nhiên lên tiếng.

Tô San sững sờ, không khỏi quay đầu qua tò mò nhìn cô ấy:

“Có thể quay tá vị mà.”

Nói xong, Lý Tuyết cũng ngẩng đầu, mặt trái xoan tiêu chuẩn lộ ra một tia mỉm cười:

“Tá vị dù sao cũng không thể giống thật 100%, tôi sẽ nói với đạo diễn.”

Có vẻ nhìn thấu sự khó hiểu của cô, Lý Tuyết cười đậm đậm nói:

“Tôi cũng đâu phải đóa hoa trong lồng kính, vì đóng phim mà thôi.”

Nói xong, cô ấy lại tiếp tục cúi đầu đọc kịch bản. Tô San nhìn cô ấy một hồi, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao hoàn cảnh quay phim mà tốt của sẽ ảnh hưởng thay đổi được rất nhiều thứ. Mọi người trong đoàn phim khi bắt tay vào công việc thì rất chuyên nghiệp, phần lớn là do thấy Tạ Duyên mỗi lần đóng mấy cảnh hành động nguy hiểm cũng tự động mà không dùng diễn viên đóng thế, nhưng người khác cũng ngại không dám dùng diễn viên đóng thế theo, nếu đòi tìm người đóng thế thì khác nào mình còn cao giá hơn cả Tạ Duyên. Lần trước Tô San đóng phim điện ảnh “Loạn thế chi ca” cũng đóng cảnh tát tay, là đánh thật; thường ngày Lý Tuyết cũng phối hợp rất tốt khi đóng chung với mọi người nên giờ cô ấy muốn đánh thật thì cũng không có gì kỳ lạ.

Đạo diễn nghe là muốn đánh thật thì tất nhiên rất vừa lòng, dù sao đánh thật thì sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều, cho nên lúc sau khi quay Tô San cũng trực tiếp xuống tay, nhưng thực tế không quá dùng nhiều sức, lúc quay xong, Lý Tuyết cũng chỉ nói không có vấn đề gì.

Buổi tối, mọi người đều phải thức đêm để quay cho kịp thời gian để Tạ Duyên còn đi Châu Phi. Nếu không có Tạ Duyên, những người khác chắc chắn không đời nào gấp gấp quay cho kịp thời gian của cô, dù sao chỉ có cô gấp chứ người khác không gấp cho nên họ cũng không cần quan tâm.

Mấy ngày liền quay thông đêm đến 4 giờ sáng mới xong, đến 10 giờ sáng lại bắt đầu quay tiếp, tuy cũng mệt nhưng mọi người ai cũng không dám công

khai oán trách. Tô San cũng rất mệt, cô rất lâu rồi chưa có được một giấc ngủ ngon nhưng cũng chỉ còn cách cố gắng chống đỡ. Cô hoàn tất toàn bộ cảnh quay sớm hơn Tạ Duyên một ngày.

Tối thứ Bảy sau khi kết thúc toàn bộ cảnh quay xong, Tô San chuẩn bị nói tài xế đưa mình về nhà, nhưng Tạ Duyên lại nhất định đòi đưa cô về, Tô San cũng chỉ có thể theo ý hắn.

Do ban đêm nên xe trên đường không nhiều lắm, hơn nữa chung cư của cô cách phim trường khá xa, cho nên vừa lên xe Tô San đã dựa vào ghế dần dần ngủ luôn.

“Đừng nghe Hạ Hoa nói lung tung, em muốn ở lại Ánh Sao cũng không phải không tốt.”

Chợt nghe thấy giọng nói hần vang lên, Tô San mơ mơ màng màng mở mắt ra. Nhìn thấy xe vẫn đang băng băng chạy trên đường xuyên qua màn đêm, đèn đường bên ngoài mờ mờ ảo ảo, trên đường cao tốc cũng không có mấy chiếc xe.

“Em chỉ sợ ảnh hưởng tới chị của em mà thôi. Dù sao lúc đầu là do chị ấy giới thiệu em tới Ánh Sao, đột nhiên kết thúc hợp đồng, về sau quan hệ giữa hai bên sẽ bị ảnh hưởng.”

Tô San quay đầu qua, nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh nghiêm túc nói:

“Hơn nữa anh cũng đâu có nói em đi theo anh.”

Vẫn chỉ có Hạ Hoa cứ ở đó ba hoa chích chòe, Tạ Duyên từ trước tới nay đều không đề cập gì tới chuyện này với cô. Hơn nữa trong giới giải trí cũng xảy ra rất nhiều trường hợp nghệ sỹ kiên quyết đòi hủy bỏ hợp đồng với công ty quản lý mà nào loạn âm ỉ, Tô San cảm thấy, hiện giờ cô còn chưa tới mức nhất định phải kết thúc hợp đồng.

Nghe vậy, Tạ Duyên cũng không quay qua nhìn cô, chỉ nói:

“Em có tới công ty của anh hay không thì cũng không có gì khác biệt.”

Tô San: “.....”

Thực ra nói vậy cũng đúng, hiện giờ chẳng khác nào cô có hai đội quan hệ xã hội. Chuyện bên Ánh Sao giải quyết không được thì tìm Hạ Hoa, đúng là dù có đầu quân qua bên này hay không cũng vậy.

“Thực ra em cũng không tính ở Ánh Sao lâu dài, nếu có cơ hội, sau này em tính tự mình mở một công ty quản lý riêng.”

Tô San bỗng nhiên nói.

Đội ngũ do tự bản thân mình xây dựng nên, như vậy thì tất cả mọi chuyện mình đều có thể tự quyết định, không cần phải nhìn trước ngó sau, xem ý tứ của người nào, còn về người đại diện, có nhiều tiền còn sợ không tìm được người đại diện tốt hay sao?

Nghe vậy, Tạ Duyên cười khẽ một tiếng:

“Có lý tưởng là tốt, nhưng anh cảm thấy em sẽ không thành công đâu.”

“Vì sao?”

Tô San trừng mắt bất mãn nhìn chằm chằm sườn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn.

Tạ Duyên hơi cong khước miệng nói:

“Bởi vì em sẽ phải gả cho anh, lúc sau tốt hơn hết vẫn nên cùng công ty với anh.”

Giọng nói không nặng không nhẹ không khỏi làm mặt Tô San đỏ lên, tức khắc vươn tay nắm vào vai hắn một cái:

“Sao anh lại có thể tự luyến như vậy, khi nào em nói muốn gả cho anh hả?”

“Em không tin thì cứ chờ mà xem.”

Tạ Duyên tràn đầy tự tin nói, mắt cũng không thèm chớp.

Tô San tức giận tới mức không biết nói gì nữa, hừ hừ hai tiếng rồi im lặng không thèm nói chuyện nữa.

Lúc xe dừng lại trước cổng chung cư của cô thì đã là một tiếng sau, Tô San gần như sắp ngủ gục tới nơi. Đến lúc xe dừng lại, Tô San mới mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng đang ghé sát lại đây.

“Nhớ ngày mai tới nhà anh.”

Tạ Duyên ôm lấy phần eo thon mềm như bông của cô, đầu vùi vào bên cổ cô hít một hơi thật sâu, hương thơm nhạt nhạt của cô quanh quẩn nơi chóp mũi của hắn.

Ánh đèn trong xe khá tối tăm, hơi nóng mãnh liệt phả ra ở bên cổ mẫn cảm của cô, Tô San không khỏi lại đỏ mặt, nhìn thấy hắn cứ như vậy thì không biết phải làm sao, đột nhiên cô có hơi sợ đi qua nhà Tạ Duyên.

“Em... em ngày mai còn phải qua bên nhà ba mẹ em ăn cơm trước, nên nếu quá muộn...”

“Muộn cỡ nào cũng không sao.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, ánh mắt hắn sáng quắc:

“Anh chờ em”

Tô San: “.....”

Hắn ghé vào quá gần, Tô San đỏ mặt cúi đầu, nhất thời không biết nói gì.

Không khí trong xe lập tức trở nên mờ ám, nhìn chằm chằm khuôn mặt phấn nộn của cô, ánh mắt Tạ Duyên tối sầm lại, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng gặm cắn, sau đó cạy mở hàm răng của cô, đầu lưỡi trần trọc thâm nhập.

Tô San nhắm chặt hai mắt, hai bàn tay hồi hộp mà nắm chặt lại, đến khi một bàn tay to lớn vào áo vuốt ve da thịt bên hông của cô, cô sợ tới mức trợn lớn mắt, tay Tạ Duyên cũng không tiếp tục, nhưng bờ môi hắn thì lại bắt đầu hôn dọc từ cằm cô xuống dưới...

“Tạ Duyên... anh... anh mau về đi... Ngày mai còn phải... đóng phim...”

Cần nhẹ một ngụm ở cần cổ trắng nõn của cô, Tạ Duyên lúc này mới thỏa mãn ngẩng đầu, giọng nói hơi khàn khàn:

“Em nhớ ngủ sớm một chút.”

Tô San cả người cứng đờ, sau đó thấy đối phương đã mở cửa xuống xe, đi ra đằng sau lấy ra va ly hành lý trong cốp.

Cô hít sâu một hơi, bình ổn lại, đeo khẩu trang, sau đó cũng đi xuống xe. Từ chối hắn đưa cô lên lầu, tự mình kéo theo va li đi vào khu chung cư. Không biết nghĩ tới điều gì, cô bỗng nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn người đàn ông đứng xa xa phía sau, giọng nói nghiêm túc:

“Trên đường nhớ chú ý, nhớ lái xe chậm một chút.”

Tạ Duyên cười cười, đến lúc bóng dáng của cô đã khuất hẳn, lúc này mới lên xe quay về.

Đến lúc về tới căn hộ của mình, Tô San thực sự quá mệt mỏi, cũng không nấu nướng gì, tắm rửa một cái liền chuẩn bị đi ngủ. Chỉ là khi nhìn qua gương thấy một dấu đỏ hồng ở cổ thì nhin không được thắm mắt một tiếng ‘cầm thú’.

Nằm trên giường, cô tính nhắn tin hỏi Tạ Duyên đã về tới khách sạn chưa, lại thấy hôm nay bộ phim của cô và Giang Dân công bố đoạn trailer đầu tiên. Lần này cô tương đối may mắn, chuyện của Mã Duyệt quá ồn ào, gây ra ảnh hưởng không tốt trong dân chúng, nên đã bị bên phía nhà chức trách ra mặt xóa bỏ hot search, đè ép dư luận, cho nên đoạn trailer lần này cũng không có ai chặn mất nổi bật.

Là một trong những nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, mức độ được yêu thích của Giang Dân không cần phải bàn cãi, lập tức trailer phim trở thành top 1 hot search, mà cô cuối cùng cũng có thể vớt vát lại một chút ấn tượng tốt trong lòng mọi người, bình luận ở Weibo cũng không phải toàn là anti-fan.

Cư dân mạng A: “Giang Dân quá đẹp trai! Bộ phim này toàn trai xinh gái đẹp!”

Cư dân mạng B: “Cảm giác diễn xuất của Tô San khá tốt nha, vì sao lúc trước có nhiều người chê nói diễn xuất của cô ấy dở tệ? Nếu như thế này vẫn là dở tệ thì mấy tiểu hoa đán có chút tên tuổi cũng chẳng diễn xuất tốt là bao nhiêu!”

Cư dân mạng C: “Mặc dù thoát nhìn cốt truyện thật cầu huyết, nhưng suy xét đến ngoại hình của nam nữ chính tôi cũng nhất định sẽ xem phim *trái tim*”

Cư dân mạng D: “Diễn xuất của Tô San đúng là có tiến bộ nha, hy vọng lúc phát sóng sẽ không để mọi người thất vọng *vừa khóc vừa cười*”

Cư dân mạng E: “Không so thì không thấy, nữ thứ phim này diễn xuất đúng là lố, ngay cả Tô San cũng bỏ xa cô ta cả một con phố!”

Cư dân mạng F: “Tô Tô của tui tui vẫn luôn tiến bộ, sắp tới Tết lại chiếu ‘Loạn thế chi ca’, nếu ai có hứng thú thì có thể tìm xem trailer *về mặt đáng yêu*”

Cư dân mạng G: “Cùng debut một thời điểm, diễn xuất của Tô San giờ đã tăng vọt, mà Chu Cẩm Cẩm vì sao vẫn y như vậy *vừa cười vừa khóc* Tôi cảm thấy đạo diễn Lê quyết định để Tô San thủ vai nữ thứ cũng không phải là không có lý, dù sao mọi người đều biết đạo diễn Lê thích dùng người mới, rất chờ mong biểu hiện của tiểu tỷ *trái tim*”

Bộ phim này tháng tư năm sau mới phát sóng, một đoạn trailer cũng không thể giúp cải thiện danh tiếng của cô, nhưng ít nhất cũng có chút tác dụng.

Hon nữa, ngày mốt phim điện ảnh sẽ tiến hành chiếu thử*, cô cảm thấy có lẽ nên nói chị Luru để chuẩn bị tốt công tác marketing không để anti-fan thừa nước đục thả câu.

Nghĩ như vậy, cô lập tức gọi điện cho chị Luru, chị ấy hình như vẫn chưa ngủ, vang vài tiếng chuông đã bắt máy.

Nghe thấy cô nói vậy, chị ấy cũng chỉ thản nhiên nói:

“Chuyện này em yên tâm, mặc dù fan hâm mộ của em không nhiều nhưng bộ phận quan hệ xã hội đã thuê rất nhiều thủy quân, đến lúc đó sẽ vào bình luận khen em diễn xuất tốt. Hon nữa vốn dĩ biểu hiện của em không tệ, những người bình thường cũng sẽ không chê bai em, cho dù là anti-fan muốn bôi đen diễn xuất của em cũng vô dụng.”

Tùy vào từng lúc mà phải sử dụng các thủ đoạn khác nhau, hiện giờ fan hâm mộ chân chính của cô còn ít, Tô San cũng không cảm thấy thuê thủy quân để không chê dư luận là hành vi dễ tiện, dù sao lúc những người khác thuê thủy quân để bôi đen cô cũng đâu có nghĩ vậy.

Tô San lại nói tiếp:

“Có điều chị vẫn nên chuẩn bị trước, nếu cảnh hôn của em với Tạ Duyên mà không bị xóa thì fan Tạ Duyên lúc đó chắc chắn cũng sẽ náo loạn.”

Tô San lẩn một vòng trong ổ chăn, nghĩ vậy lại thấy hơi sợ fan Tạ Duyên phát cuồng lên.

Bên chị Luru cũng hơi im lặng một lát rồi nói:

“Cũng đúng, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, tụi em đã suy nghĩ khi nào sẽ công khai chưa?”

---Hết Chương 47---

Chú thích: ‘Buổi chiếu thử’ là buổi chiếu phim trước khi chính thức công chiếu, người xem phim trong buổi này là những người đại diện cho nhiều đối tượng khán giả khác nhau để đoàn làm phim thu thập ý kiến, đoàn làm phim dùng cách này để biết được cái nhìn của khán giả và dự đoán được chiều hướng dư luận khi phim chính thức ra rạp

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đi Tới Nhà Của Hấn

“Cũng đúng, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, tụi em đã suy nghĩ khi nào sẽ công khai chưa?”

Nghe thấy chị Luru nói vậy, Tô San trầm mặc chốc lát, sau đó nhẹ giọng nói:

“Chuyện này em đều tự có tính toán, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.”

Cô cũng không phải sợ bị người ta mắng chửi, chỉ là giờ chuyện cô cùng với Tạ Duyên còn chưa nói gì cho bố mẹ hai bên, tùy tiện công khai như vậy là không tốt. Hon nữa cô cũng tính là chờ sau khi Tạ Duyên đóng phim bên Châu Phi trở về, cô mới nói chuyện với ba mẹ.

“Tùy em.”

Chị Luru cũng không nói thêm mấy chuyện khác nữa:

“Nếu không có việc gì chị đi ngủ đây, ngày mốt chị sẽ qua đón em tới buổi chiếu thử phim điện ảnh.”

“Được.”

Tô San nói xong sau đó nói thêm một câu ‘ngủ ngon’ rồi cúp máy.

Từ lúc Tạ Duyên bắt đầu trở về tới giờ đã là một tiếng, Tô San liền nhắn tin cho Hấn, hỏi Hấn đã về tới khách sạn chưa. Chưa đến một phút sau đã có tin nhắn trả lời.

Tạ Duyên: Em quan tâm anh tới vậy sao?

Tô San:....

Chưa bao giờ gặp được người nào tự luyến tới như vậy, Tô San chỉ nhắn qua mấy icon cảm xúc liền tắt máy, đi ngủ. Cuối cùng cô cũng có thể ngủ no nề rồi!

Lúc trước, ngày nào cũng phải tập trung quay phim để kịp tiến độ, mỗi ngày cô chỉ ngủ được 5 tiếng. Cho nên hôm nay Tô San ngủ một mạch tới 10 giờ rưỡi mới dậy, thực ra cô vẫn còn muốn ngủ nữa, nhưng trưa nay phải về nhà ăn cơm, hôm nay là mừng tám tháng Chạp, cả nhà chị của cô cũng sẽ về bên này.

Rửa mặt, ăn tạm mấy thứ, sau đó cô liền khoác áo bông gọi tài xế tới đây, đến lúc cô về tới nhà thì đã gần 12h trưa, cô vừa tới cổng lớn, liền nghe thấy âm thanh của phim hoạt hình vọng ra, còn có tiếng súng đồ chơi.

“Dì út!”

Tô San vừa mới thay giày ra, một cậu nhóc liền chạy tới ôm lấy đùi cô, thấy trong phòng khách có ba cô đang ngồi, còn có cả anh rể của cô, hai người đàn ông trưởng thành còn ngồi xem phim hoạt hình cùng với một cậu nhóc.

Cúi đầu, nhìn thấy cậu nhóc béo mũm mĩm, Tô San ngồi xổm xuống, bế thẳng bé lên:

“Hi Hi lại mập lên rồi, lúc sau chắc sẽ biến thành heo con mất thôi.”

Cô cười bế cậu bé vào nhà, ngồi xuống sofa, sau đó gật đầu lên tiếng chào:

“Ba, anh rể.”

Anh rể của cô tên là Hồ Trị, nhà rất giàu, cùng học đại học với chị của cô, quen nhau rất lâu rồi mới kết hôn, hơn nữa cũng không có nghe nói ăn chơi bên ngoài gì, về điểm này đúng là không tệ.

“Hồ Hi, con còn không mau xuống, đã lớn vậy còn để dì út bế, mãi không chịu hiểu chuyện gì.”

Hồ Trị không vui nhìn thẳng bé, nhưng Hi Hi có vẻ cũng không sợ hãi.

“Con cứ thích để dì út bế.”

Thằng nhóc quay đầu qua chỗ khác, hơi le lưỡi, làm mặt quỷ, sau đó lại ôm cổ Tô San, mắt to đáng yêu, gion già nói:

“Dì út, con có thể ở chung với dì được không? Đồ ăn mẹ nấu thực sự không thể ăn.”

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của cậu bé, tâm của Tô San cũng mềm nhũn suốt chút nữa thì đồng ý, đến lúc nhìn thấy một bóng dáng đỏ thẫm từ phòng bếp đi ra, cô liền biết, thằng nhóc này sắp gặp xui xẻo.

“Đồ ăn của mẹ nấu không thể ăn, hôm nay đồ ăn là do bà ngoại của con nấu, nếu hôm nay con không ăn được hai chén, thì xem móng của con có nở hoa hay không!”

Tô Nguyên vừa tháo tạp dề vừa khí thế đi tới, thằng nhóc sợ tới mức rụt đầu rúc vào ngực cô.

Thấy vậy, Tô San cũng cười cười đặt Hi Hi lên ghế sofa, sau đó nhéo nhéo cánh tay mình nói:

“Hi Hi quá nặng, dì út bế không nổi nữa.”

Nghe vậy, cậu bé hơi đảo mắt suy nghĩ, sau đó đứng lên ghế, vươn bàn tay béo múp ra bóp bóp nắn nắn cánh tay cô:

“Con mát xa cho dì út, như vậy sẽ không đau nữa.”

Nhìn thấy thằng nhóc dờ dờ này, ba Tô không khỏi cười ra tiếng, chỉ có Tô Nguyên tức giận ngồi xuống sofa, liếc mắt, gờ tay nhéo nhéo hai má thằng bé:

“Mẹ mỗi ngày đều mệt chết đi sống lại cũng không thấy con mát xa, nuôi con có tác dụng gì đâu chứ!”

Có vẻ sợ mẹ đánh, thằng bé lại nhào vào ngực Tô San, ôm chặt cánh tay cô:

“Con thích dì út, dì út làm đồ ăn ngon, mẹ thì không.”

Ngay cả Tô Nguyên cũng bị thằng nhóc này chọc cười, Tô San cũng cúi đầu hung hăng hôn lên má thằng bé một cái:

“Dì út cũng thích Hi Hi, sau này sẽ làm cho con thật nhiều đồ ăn ngon được không?”

“Được ạ!”

Thằng bé cười tủm tỉm cũng hôn lên mặt Tô San một cái, còn vương ra một chút nước miếng.

Tô San bắt đầu đi nhéo nhéo má thằng bé, sau đó đi vào WC rửa mặt.

Lúc ra tới, lại thấy Tô Nguyên đang đứng không xa, có vẻ đang đợi cô ra, nhìn thấy cô ra liền bước tới bên ban công.

Tô San nhìn thoáng qua ba người ở phòng khách đang ngồi coi phim hoạt hình, sau đó đi theo Tô Nguyên. Đến lúc ra tới ngoài ban công, gió lạnh thổi, thân mình hơi co rúm lại, ánh mắt thản nhiên nhìn ra vườn ở ngoài sân còn chưa nở hoa.

“Chị, có việc gì sao?”

Cô tiến lên, gió lạnh thổi khiến cô rùng mình.

Tô Nguyên cũng không lập tức nói gì, mà quay đầu bình tĩnh chăm chú nhìn cô một hồi, lúc này mới nhẹ giọng nói:

“Gần đây em phát triển không tồi.”

Đối với ánh mắt cười như không cười của chị ấy, trong lòng Tô San lập tức “lộp bộp” mấy tiếng, hơi chột dạ, đúng rồi, chị của cô cũng coi như một nửa là người trong giới giải trí, tin tức cũng khá linh thông.

“Cũng tạm.”

Cô cười cười, tránh đi ánh mắt của chị ấy.

Tô Nguyên cười khẽ một tiếng, giọng nói bình tĩnh:

“Phim của đạo diễn Lê, không phải chỉ cần có diễn xuất tốt là có thể lấy được vai.”

Quả nhiên! Tô San chớp chớp mắt, cười cười, không nói gì.

“Trên cổ của em đó là dấu hôn.”

Đây là câu trần thuật.

Tô San theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ, đỏ mặt kéo cao cổ áo khoác lên, không ngờ bị người khác nhận ra.

Nhìn thấy động tác kiểu lừa mình dối người của Tô San, Tô Nguyên lại cười nói:

“Sao, em vẫn không tính khai ra hả?”

Hai người nhìn nhau, thấy biểu tình chặc chấn trên mặt chị của cô, Tô San đỏ mặt, cúi đầu, do do dự dự hồi lâu, cuối cùng mới ho nhẹ một tiếng nói:

“Em có quen bạn trai.”

“Tạ Duyên?” Ánh mắt Tô Nguyên sáng quắc. Tô San không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Gió lạnh vẫn đang thổi, Tô Nguyên thở dài một tiếng, dịch chuyển hai bước, lấy tay vòng qua khoác lên vai cô, cảm thán nhìn ra ngoài:

“Em gái trưởng thành rồi cũng phải gả cho người ta, may là sinh hoạt cá nhân của Tạ Duyên cũng không quá phức tạp, nếu không ba mẹ chắc chắn không đồng ý.”

Nói tới đây, Tô San cũng hơi lo lắng, ba mẹ cô trước giờ vẫn cực lực phản đối cô quen với người trong giới, không biết bọn họ có bài xích Tạ Duyên hay không?

“Em tính một thời gian nữa mới nói cho ba mẹ, chị có thể giúp em giữ bí mật không?”

Tô San quay đầu qua, nghiêm túc nói. Tô Nguyên cười cười vỗ vai cô:

“Chị thì không thành vấn đề, nhưng...”

Cô ấy ý vị không rõ nhìn phía cô của cô:

“Nhưng chính bản thân em phải làm tốt công tác bảo hộ, nếu không ba mẹ chắc chắn sẽ đánh gãy chân em.”

Thấy cô ấy lại bắt đầu nghĩ tới chuyện linh tinh, Tô San lại đỏ mặt:

“Em không có!”

Thấy cô ngượng ngùng, Tô Nguyên cười cười:

“Được rồi, được rồi, em không có!”

Biết chị ấy không thực sự tin, Tô San cũng bắt đầu đi. Không giải thích gì nhiều, dù sao Tô Nguyên cũng chắc chắn không tin, nhưng cô cũng hơi giận Tạ Duyên rồi, vậy mà lại để lại dấu vết trên cổ cô thế này, hấn cảm tình con chó sao.

Đến lúc hai người quay lại vào phòng khách thì mọi người cũng chuẩn bị ăn cơm, không có gì bất ngờ, mẹ cô lại nhắc tới Đàm Hạo Chi.

“San San à, con còn chưa add WeChat của Hạo Chi đúng không?”

Mẹ Tô đang húp canh bỗng lên tiếng.

Tô San cũng đang uống canh suýt sặc tới yết hầu, sau đó lập tức bùng ly nước lên uống một ngụm, khi hòng đã bình thường trở lại mới liếc mắt nhìn mẹ cô nói:

“Bình thường con bận lắm, thời gian ngủ còn không có, làm sao còn thời gian chơi WeChat.”

“Con cũng có tài khoản WeChat, đi út add con đi?”

Hi Hi bỗng nhiên ngừng đầu, miệng đầy dầu mỡ nhìn Tô San. Thấy vậy, Tô Nguyên bên cạnh lập tức trừng mắt thẳng bẻ:

“Được rồi, lo ăn cơm của con đi!”

Có vẻ bị mẹ dọa, miệng Hi Hi hơi dẫu lên, cũng không dám nói gì nữa, nhưng mẹ Tô thì hơi bất mãn nhìn Tô San:

“Con...”

“Mẹ à.”

Tô Nguyên bỗng nhiên buông đũa, nhìn mẹ Tô nói:

“San San hiện giờ còn bận tập trung vào sự nghiệp, hơn nữa chuyện tình cảm không thể ép buộc, mẹ cứ kệ con bé đi.”

Nghe vậy, Tô San đang ăn canh, không nhịn được nhìn chị của cô với ánh mắt cảm kích.

“Người đã lớn thế này rồi mà bạn trai còn không có, sang năm đã hai mươi lăm, nếu như là thời của ba mẹ thì cũng đã sinh vài đứa rồi!”

Mẹ Tô vô cùng không vui trừng mắt nhìn Tô San, tay còn cầm đũa khua khua như muốn gõ lên đầu cô.

“Bà cứ kệ con bé đi, dưa hấu xanh thì không ngọt.”

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, rất bình tĩnh nói.

Thấy vậy, Hồ Trị cũng phụ họa:

“Hiện giờ giới trẻ đều thích tự mình chọn lựa người mình thích.”

Thấy mọi người đều nói vậy, mẹ Tô vẫn rất bất mãn, một mình cứ ở đó lải nhải mấy chuyện thời xa xưa.

Tô San ngồi đó im thin thít ăn cơm, cứ ngồi nghe mẹ cô lải nhải một thôi một hồi. Vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm, cô lại bị lôi kéo chơi mấy ván mạt chược, muốn chạy thoát thân cũng không thể, cuối cùng chỉ có thể nói ngày mai còn có lịch trình hoạt động nên hôm nay phải về nhà ngủ sớm, mẹ Tô lúc này mới để cô rời đi.

Cô chơi mạt chược thua mất năm ngàn tệ, lúc ra khỏi thì đã bốn năm giờ chiều gì đó rồi, nhớ tới Tạ Duyên, Tô San nói tài xế đưa cô tới địa chỉ Tạ Duyên có nhắn cho cô.

Nhà Tạ Duyên là ở trong một khu biệt thự ở nội thành, Tô San cũng có biết sơ sơ giá nhà ở đó, ít nhất cũng phải trăm triệu một căn. Thế mới nói, cô chật vật chạy tới chạy lui, lịch trình kín mít còn không bằng người ta đóng một bộ phim.

Đi ngang qua một khu chợ bán thức ăn, cô lại đeo khẩu trang vào chợ mua một chút nguyên liệu nấu ăn. Khi đến cửa khu biệt thự, cô biết bảo vệ sẽ không để gì để cô tự tiện đi vào nên đã nhắn tin cho Tạ Duyên, nói hấn gọi cho bên bảo vệ để cô vào.

Có điều cô chưa chờ được bảo vệ cho cô vào thì đã thấy một bóng dáng mặc đồ đen từ trong khu biệt thự đi ra, sắc trời tối tăm, đến lúc người đó lại gần Tô San mới nhận ra là Tạ Duyên.

“Thật là lạnh, anh mau cầm cái này đi.”

Tô San xuống xe, vội vàng mang mấy túi đồ ăn đưa cho Tạ Duyên xách lấy, còn mình thì đút hai tay vào túi áo khoác, còn hơi run rẩy vì lạnh.

Tạ Duyên đi đằng trước liền hơi quay đầu lại nhìn cô:

“Nhà anh rất ấm áp.”

Tô San: “.....”

Cô đi đằng sau mãi mới nói kiểu hờn dỗi:

“Em biết là nhà anh có phòng bếp lớn, còn rất ấm áp, còn có gì nữa?”

Tạ Duyên vẫn nhìn thẳng về phía trước, khóe môi hơi cong lên, thanh âm bình thản:

“Còn có anh.”

Một luồng gió lạnh thổi tới, Tô San rụt rụt cổ sâu vào áo khoác, trừng mắt nhìn hấn, hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thấy bóng dáng của hai người đi vào, hai người bảo vệ ngồi trong phòng bảo vệ ở cổng hơi sững sốt, tò mò. Bọn họ tất nhiên biết đó là Tạ Duyên, nhưng chưa bao giờ anh ta dẫn người khác phái về nhà.

Đi một đoạn đường, Tạ Duyên cuối cùng cũng dừng lại trước cửa của một căn biệt thự, ấn vân tay, cửa được mở ra, đèn trong nhà vẫn sáng, nội thất trong nhà khá đơn giản. Căn biệt thự to như vậy không có một chút âm thanh nào, làm người ta cảm thấy hơi trống vắng. Tô San nhìn lướt qua biệt thự, sau đó mới đi vào, vừa vào thì thấy Tạ Duyên để xuống đất cho cô một đôi dép trong nhà màu hồng nhạt, vẫn còn mới toanh, vải lông mềm mại, xù xù, trông rất ấm áp.

“Ba mẹ của anh đâu?”

Cô đột nhiên hỏi. Tạ Duyên xách mấy túi đồ ăn đi vào trong phòng bếp, thản nhiên nói:

“Anh không ở chung với ba mẹ.”

Kiểu nghề nghiệp như cô và hấn, cứ vài ngày lại đi chỗ này chỗ kia đóng phim, lịch trình bận rộn, đúng là rất ít ai ở cùng với gia đình, Tô San cũng thích ở một mình, vừa tự do lại yên tĩnh.

Cởi giày ra đổi thành đi dép trong nhà, cô liền đi theo Tạ Duyên vào phòng bếp, thấy phòng bếp nhà hấn đúng là rất lớn, lớn gấp đôi phòng bếp nhà cô.

“Anh đã nói phòng bếp nhà anh rất lớn mà.”

Tạ Duyên vừa nói vừa đem mấy túi đồ ăn đặt lên bàn bếp. Tô San cởi áo khoác, nhét áo của mình vào tay hấn, bất đắc dĩ cười cười:

“Được rồi, được rồi, phòng bếp nhà anh rất lớn, vậy anh có thể đi ra ngoài được chưa?”

Thấy cô xoay người, xắn tay áo lên, hình như chuẩn bị bắt tay vào làm, ánh mắt Tạ Duyên chợt lóe lên, đột nhiên tiến lên, từ sau lưng ôm chặt lấy eo của cô, cúi đầu ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng nói:

“Những chỗ khác trong nhà anh cũng rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ảnh Selfie

“Những chỗ khác trong nhà anh cũng rất lớn.”

Hơi thở nóng rực phả ra bên tai, cơ thể Tô San lập tức cứng đờ, mặt hơi nóng lên, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh tự nhiên gỡ tay hấn để tránh ra:

“Em... em biết nhà anh lớn rồi, anh không cần khoe nữa.”

Tạ Duyên: “.....”

Nhìn thấy cô hơi có vẻ khấn trương, Tạ Duyên lại ghé gần tai cô, lẩm bẩm:

“Thực ra chỗ lớn nhất trong nhà anh là.....”

“Anh đi ra ngoài!”

Tô San đột nhiên xoay người, dùng hai tay giữ chặt hán dùng sức đẩy ra ngoài. Thấy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn thuận theo để cô đẩy ra khỏi phòng bếp.

Đến lúc đóng chặt cửa bếp lại, thấy người bên ngoài hình như cũng đã đi ra chỗ khác, Tô San mới dựa vào cửa thò ra một hơi thật lớn, vành tai vẫn hơi đỏ lên.

Thực ra Tạ Duyên thế này đã là rất đúng đắn, quy củ. Cô cũng thử để bản thân thả lỏng khi ở cạnh hán, không để mình lúc nào cũng kinh hoàng lúng túng mỗi khi hán tới gần, nhưng ý muốn là một đằng, còn thực tế thì cô vẫn luôn cảm thấy ngại ngùng không biết làm sao.

Hít sâu mấy hơi, cô lại tiếp tục xắn tay áo bắt đầu nấu cơm. Cô hầm canh gà trước, sau đó rửa rau, do giò cũng khá trễ nên chỉ có thể hầm canh với lửa lớn cho nhanh. Cô mua đồ ăn cũng không nhiều, nên nấu nướng này nọ khá nhanh, khoảng nửa tiếng sau đã làm xong ba món mặn một món canh, có điều canh cần hầm thêm một lúc nữa.

Đến lúc cô mở cửa phòng bếp ra, liền nhìn thấy Tạ Duyên đang ngồi ở phòng khách, lướt lướt gì đó trên máy tính bảng. Bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, đến lúc Tô San bung đồ ăn ra đại sảnh, thấy canh còn chưa nấu xong, liền đi rửa tay rồi đi qua chỗ hán.

Tới gần, cô mới thấy Tạ Duyên đang đọc kịch bản, là kịch bản bằng tiếng Anh. Tô San nhìn lướt qua một cái, chắc đây là kịch bản phim Hollywood kia mà chị Lưu có nói tới lúc trước.

“Nhanh vậy đã xong rồi sao?”

Tạ Duyên quay đầu qua, thấy cô đang đứng cạnh mình, liền cầm điện thoại đi qua phía bàn ăn.

“Canh còn phải hầm một lúc nữa, anh ăn cơm trước đi.”

Tô San vừa nói vừa đi vào bếp mang chén đĩa ra.

Trong bếp có ba cái chén ăn cơm, một cái của Tạ Duyên, một cái của di Chu, còn có một cái chén màu hồng nhạt nhìn là thấy mới mua. Tô San cảm thấy rất buồn cười, vì sao Tạ Duyên lại nghĩ là cô thích màu hồng nhạt nhỉ?

Lau sơ qua mấy cái chén, trong phòng ăn bật thêm mấy bóng đèn nhỏ, ánh sáng vàng nhạt không quá chói mắt. Dưới ánh đèn, Tạ Duyên cầm điện thoại chụp lại đồ ăn trên bàn, xong rồi còn chụp selfie một tấm.

Tô San: “.....”

“Không phải là anh không thích selfie sao?”

Cô bất đắc dĩ cầm chén đĩa qua, cô nhớ rõ ràng trên Weibo của Tạ Duyên hoàn toàn không có một tấm selfie nào của hán.

Hai người ngồi xuống, Tạ Duyên đột nhiên cầm lấy tay cô, làm Tô San giật cả mình, thấy hán lại cầm điện thoại nhắm vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, “tách, tách, tách” chụp liền một lúc mấy tấm.

Tô San vội vàng rút tay về, vẻ mặt kỳ lạ nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh:

“Anh đang làm gì vậy?”

Người nào đó vẫn tập trung nhấn nhấn trên màn hình, không nói gì.

“Hôm nay ăn Tết*, em không đăng gì trên Weibo sao?”

Tô San: “.....”

Cô lập tức nhanh chóng giữ chặt lấy tay hán ngăn lại:

“Hạ Hoa cũng đâu dễ dàng gì, anh để cho anh ta yên tĩnh ăn hết Tết đi.”

Nếu Tạ Duyên mà đăng tám ảnh đó lên Weibo, mặc dù chỉ có hình hai bàn tay, cô cũng không lộ mặt, nhưng fan của Tạ Duyên sẽ không dễ gì bỏ qua. Chỉ cần sơ suất thì dư luận sẽ bị mất không chế, Hạ Hoa sẽ lại nổi giận đùng đùng chất vấn hán vì sao không nói không rằng đã đăng lung tung. Hơn nữa, ngày mai là ngày phim điện ảnh sẽ tổ chức buổi chiếu thử, Tạ Duyên đăng cái này lên khác gì tự mình đoạt mất nổi bật phim điện ảnh của bản thân, cô còn đang mong mỏi cải thiện danh tiếng về diễn xuất của mình nữa.

Tạ Duyên ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cô, mấy hơi nhú, cuối cùng vẫn thỏa hiệp cúi đầu:

“Anh sẽ không đăng tám ảnh kia.”

Tô San thở phào nhẹ nhõm, thấy hán vẫn đang ấn ấn trên điện thoại, đánh phải đi lấy cơm cho hán. Ngồi lại xuống ghế, thì Tạ Duyên đã đặt điện thoại xuống rồi, nhưng nhìn thấy trong chén của cô có một nhúm cơm chỉ to hơn quả trứng gà một chút, không khỏi trầm giọng nói:

“Em đang ăn cơm hay đếm hạt cơm vậy?”

“Ăn cơm mà.”

Tô San rất tự nhiên gấp một miếng rau cho vào chén, sắc mặt bình tĩnh:

“Trưa nay em đã ăn nửa chén rồi, còn ăn hai miếng thịt lớn, tối nay không thể ăn nhiều nữa.”

Nhìn cánh tay mảnh khảnh của cô, thoát nhìn như kiểu chỉ cần hơi mạnh tay là có thể bẻ gãy, Tạ Duyên rũ mắt, bỗng nhiên thả đũa xuống, tay vòng qua ôm chặt eo cô, thấy cơ thể cô cứng đờ, mới ghé đầu lại gần, thấp giọng nói:

“Ngoài trời gió thì lớn, em thì gầy như vậy, lỡ bị gió thổi bay mất thì sao?”

Trong nhà có máy sưởi, nên Tô San chỉ mặc một chiếc áo màu nâu bó sát, bàn tay hần nóng bỏng đặt trên eo cô, mặt Tô San vô thức đỏ lên, vội vàng đẩy tay hần ra, hừ nhẹ một tiếng:

“Vậy em mặc nhiều quần áo hơn là được!”

Thấy cô nghe lời đi xới thêm cơm, Tạ Duyên lúc này mới vừa lòng cầm đũa lên, bắt đầu xuống tay với mấy món thịt cá trước mặt.

Ba món mặn, một món canh cũng không được trình bày quá đẹp mắt, chỉ là đồ ăn thường ngày, nhìn rất bình dị gần gũi, nhưng đối với Tạ Duyên mà nói, mấy món này còn ngon hơn so với bữa tiệc Mãn Hân lần trước cô làm.

Đang ăn cơm, Tô San lại đi vào bếp bưng tô canh đã hầm xong ra, múc cho hần một bát.

Thấy dáng vẻ của Tạ Duyên cũng không phải quá ghét ăn thịt cá, cô không nhịn được tò mò hỏi:

“Anh vì sao lại không thích ăn thịt?”

Thói quen gì cũng đều có nguyên nhân của nó.

Tạ Duyên hơi dừng đũa, sau đó lại gấp một miếng rau, giọng nói trầm thấp:

“Lúc anh còn nhỏ có một thời gian ở nhà bà ngoại. Lúc đó anh rất gầy, bà ngoại ngày nào cũng bồi bổ cho anh ăn toàn gà vịt thịt cá, suốt một tháng, sau đó liền ngán luôn.”

Tô San: “.....”

Không ngờ Tạ Duyên còn có một quá khứ bi thảm như vậy, nếu là cô, vậy chắc chắn về sau cô chỉ cần nhìn thấy thịt chắc chắn sẽ muốn ói.

“Nhưng thịt cá em nấu, anh không ngán một chút nào.”

Hần bỗng quay đầu nhìn cô, mặt mỉm cười.

Ho nhẹ một tiếng, Tô San cúi đầu đỏ mặt không nói gì.

Chưa từng gặp người nào dễ xấu hổ như vậy, Tạ Duyên cười nhẹ một tiếng, lại tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong, Tạ Duyên giành lấy việc rửa chén, Tô San cũng không ngăn cản nữa. Lúc Tạ Duyên ở trong bếp rửa chén, Tô San nằm bò trên sofa lướt lướt Weibo.

Lúc này quả nhiên Tạ Duyên có đăng hai tấm ảnh, một tấm chụp mấy món ăn trên bàn, một tấm là hình selfie của hần cùng với bàn đồ ăn. Mặc dù chỉ mới nửa tiếng trước, nhưng số bình luận ở bên dưới đã lên đến hai vạn, còn có một số người trước đây cũng từng hợp tác đóng phim chung với Tạ Duyên cũng vào bình luận, còn có không ít người chỉ đơn giản muốn vào bình luận để được người khác chú ý, ví dụ như Phạm Mộng, cô ấy vào bình luận bằng một icon thêm ăn, thoát nhìn có vẻ cô ấy và Tạ Duyên rất thân thiết.

Còn có những người thực sự vào để trêu chọc, Lý Hách vào bình luận bằng một tấm ảnh hộp cơm hần vừa ăn xong, cơm canh đạm bạc vô cùng đối lập, làm rất nhiều người bình luận phía dưới đồng cảm với hần.

Cư dân mạng A: “A a a! Cuộc đời tôi cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ông xã đăng ảnh selfie!”

Cư dân mạng B: “Ha ha ha, Lý Hách thật đáng thương *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng C: “Chỉ có một mình tôi chú ý tới bàn đồ ăn này là do ai nấu sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Cố tình khoe ân ái ngược đãi dân FA! Tôi không chấp nhận! *khóc lớn*”

Cư dân mạng E: "Thực ra tôi cũng không muốn thừa nhận, nhưng nếu mọi người đều hỏi thì... không sai, tôi và ông xã đang ở bên nhau *mỉm cười*

Cư dân mạng F: "Có bản lĩnh thì hãy đăng luôn hình của người nấu mấy món này lên, gạch đá trong tay tôi đã sẵn sàng chuẩn bị ném ra rồi *mỉm cười*

Cư dân mạng G: "Ha ha ha ha ha ha tôi không hề điên, tôi thực sự không bị điên *dao phay sáng choang*"

Tô San lâu lâu refresh lại trang thì lại thấy có thêm một mớ bình luận mới. Có thể tưởng tượng ra, nếu Tạ Duyên thực sự đăng tấm ảnh hai người nắm tay lên thì sẽ náo loạn như thế nào.

Thực ra chuyện cô và Tạ Duyên ở bên nhau đã không còn là bí mật lớn lao gì đối với người trong giới nữa, ngay cả chị của cô cũng có thể ngăm hiểu ra, những người khác chắc cũng có thể đoán được phần nào, chắc chắn cũng có người muốn loan tin này ra nhưng do không có bằng chứng rõ ràng thì cũng sẽ không có ai tin tưởng, hơn nữa những nhà truyền thông có máu mặt đều đã bị Hạ Hoa mua chuộc, cũng sẽ không có ai chủ động lên tiếng nói gì đó. Trên đời này, cái gì không thể mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền.

Nhìn sơ sơ phần bình luận phía dưới, sau đó Tô San cũng đăng một dòng trạng thái lên Weibo, dù sao hôm nay cũng mở đầu cho việc chuẩn bị Tết Âm lịch.

Đến lúc Tạ Duyên đi ra, cô nhìn thời gian, chợt từ trên ghế sofa ngồi dậy:

"Cũng không còn sớm nữa, em phải về đây."

"Đi?" Tạ Duyên ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt sáng quắc:

"Về?"

Bị ánh mắt hần nhìn chằm chằm khiến cô hơi hoảng loạn, Tô San không nhịn được ngồi dịch ra xa chút, giọng nói nhỏ tới mức không nghe thấy:

"Ngày mai còn phải tham gia buổi chiếu thử, em phải về sớm còn nghỉ ngơi nữa."

"Mai rồi đi từ nhà anh luôn cũng được."

Hắn bung ly nước lên uống một ngụm, nghiêm túc nói:

"Muộn thế này, về không an toàn."

Đây cũng đâu phải lần đầu tiên về nhà vào lúc đêm khuya, Tô San cũng không cảm thấy có gì là không an toàn, cho nên vẫn kiên trì nói:

"Em gọi tài xế tới đón là được."

Thấy cô đã đi ra cửa chuẩn bị đi giày vào, Tạ Duyên nhú mảy lại:

"Em không tin anh?"

Động tác của Tô San hơi cứng đờ, quay đầu lại, chỉ thấy Tạ Duyên đang bình tĩnh chăm chú nhìn mình, có vẻ không vui lắm.

Ánh mắt của cô đảo qua đảo lại suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

"Không phải vậy, tại em nghĩ là em... không có mang theo quần áo."

Nghe vậy, Tạ Duyên vẫn ngồi trên sofa suy tư gì đó, Tô San cho là hắn giận thật, nhưng không biết mình phải giải thích như thế nào, đúng thật là cô không mang quần áo, áo ngủ thì có thể không cần nhưng ngày mai đi thì phải làm sao.

Không khí trong chốc lát trở nên yên lặng, Tạ Duyên trầm mặc một hồi lâu, mới đột nhiên đứng dậy:

"Đi thôi, anh đưa em về."

Nghe vậy, Tô San lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tìm áo khoác mặc vào, có vẻ rất sợ hắn lại đổi ý.

Thực ra giờ vẫn còn khá sớm, mới khoảng 8 giờ tối, Tô San cũng không tính phiền Tạ Duyên, nhưng người nào đó nhất quyết muốn đưa cô về, cô cũng không còn cách nào khác.

Đến lúc lên xe, không khí có vẻ hơi xấu hổ, Tô San vẫn chỉ quay mặt nhìn bóng đêm ở ngoài cửa sổ. Giờ ngoài đường có khá nhiều xe cộ qua lại, đặc biệt là trung tâm thành phố, không có một con đường nào là không có xe. Không biết nghĩ tới điều gì, cô quay đầu qua nhìn Tạ Duyên ngồi ghế lái:

"Ngày mai mấy giờ anh lên máy bay?"

Nghe vậy, Tạ Duyên đang lái xe cũng không quay đầu qua, chỉ nói:

“5 giờ.”

Chiều mai 1 giờ rưỡi bắt đầu buổi chiều thứ, khoảng tầm 3 giờ rưỡi mới kết thúc, sau đó Tạ Duyên phải lập tức ra sân bay, đúng là rất gấp gáp.

Nghĩ tới chắc phải ba tháng hai người không thể gặp mặt, Tô San lại cảm thấy lạ lạ, nhìn không được quay đầu qua nhìn chăm chú sườn mặt của hắn, bỗng nhiên nhận ra, trong lòng cô lại có chút không nở để hắn đi.

Thấy cô nhìn chăm chăm mình, Tạ Duyên cũng hơi hơi nghiêng đầu:

“Sao vậy, không nở?”

Tô San: “.....”

Cô hừ nhẹ một tiếng, dời đi ánh mắt:

“Là anh không nở mới đúng!”

Ánh mắt hắn hơi rũ xuống, hơi hơi cong môi đáp:

“Quả thật là anh không nở.”

Giọng nói trầm trầm ấm áp đánh vào lòng Tô San, cô dứt khoát nhắm mắt mặc kệ hắn.

Rõ ràng còn có một đoạn bị kẹt xe, nhưng không hiểu sao về tới nhà thấy nhanh hơn bình thường. Đến lúc xe dừng lại, Tô San nhìn nhìn khu nhà quen thuộc, ngăn người, lúc này mới chậm rãi tháo dây an toàn.

“Sau này em nhớ ăn nhiều cơm hơn một chút, tiền không thể quan trọng bằng thân thể, em đã rất gầy rồi.”

Động tác của Tô San hơi dừng lại, quay đầu qua, thấy Tạ Duyên chăm chú nhìn mình, trong mắt còn có sự quan tâm, cô chớp chớp mắt suy nghĩ gì đó, hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

“Anh lại gần đây, em nói cho anh một bí mật.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như thật sự có chuyện quan trọng không muốn cho người khác biết, mà Tạ Duyên hơi nhúu lại, hơi hơi ghé người qua:

“Cái gì?”

Nhìn khuôn mặt của hắn gần trong gang tấc, Tô San nuốt khan, đột nhiên nhanh như chớp hôn một cái trên má hắn!

Hơi ấm đọng lại trên má còn chưa tan đi, Tạ Duyên sững sờ ở đó không có động tĩnh gì.

“Em vào đây, anh nhớ lái xe cẩn thận!”

Tô San đỏ mặt, lập tức muốn đẩy mở cửa xe, nhưng cửa còn chưa kịp đẩy ra, thì cả người đã bị đè lại trên ghế.

“Bí mật của em anh rất thích.”

Tạ Duyên nắm chặt lấy bàn tay của cô, trong mắt sâu thẳm như muốn hút người ta vào trong đó, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng giờ anh phải nói cho em một bí mật lớn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Diễn Xuất

Tạ Duyên nắm chặt lấy bàn tay của cô, trong mắt sâu thẳm như muốn hút người ta vào trong đó, giọng nói khàn khàn:

“Nhưng giờ anh phải nói cho em một bí mật lớn hơn.”

Hô hấp của Tô San hơi dừng lại, cả người hóa đá, sau đó bỗng nhắm mắt lại!

Trong không gian nhỏ hẹp, ánh đèn mờ mờ, người trước mắt nhắm chặt hai mắt, lông mi hơi hơi rung động, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ có vẻ hơi hồi

hộp khăn trang, hô hấp cũng ngừng lại.

Thấy bộ dáng của cô, Tạ Duyên không khỏi cười nhẹ một tiếng:

“Em như vậy là đang muốn anh làm gì đó sao?”

Tiếng cười nhẹ của hắn vang lên bên tai, Tô San mở mắt, rồi cảm thấy tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Em mới...”

Lời định nói còn chưa kịp nói hết, thanh âm của cô đã bị Tạ Duyên chặn lại, trong xe chỉ còn mấy tiếng “uhm... uhm” vang lên.

Ngâm lấy môi dưới mềm mại của cô, hắn giống như đang hút thuốc phiện, nhẹ nhàng cắn xé, bàn tay to vô thức luồn vào áo khoác dày của cô, nắm chặt lấy eo cô.

Nhiệt độ trong xe nháy mắt cao lên, Tô San cũng sắp bị nghẹt thở tới nơi, đến lúc Tạ Duyên buông lỏng cô ra, cả người vẫn mơ màng thờ hồn hèn.

Lại hôn nhẹ nhàng lên cổ trắng nõn của cô, Tạ Duyên không nhịn được lại cắn nhẹ một cái, Tô San bị đau hô ra tiếng:

“Đau...”

Có lẽ vẫn còn giữ được tự chủ, hắn cũng chỉ vui đầu vào cổ cô hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhưng ánh mắt vô cùng sâu thẳm, giống như muốn ăn thịt cô.

Tô San sau khi tỉnh táo lại thấy đối phương đang nhìn chằm chằm mình, nhất thời không dám nói gì, trong xe trở nên yên tĩnh.

Hai người cứ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Tạ Duyên hít sâu, mở cửa xe cho cô, gió lạnh bên ngoài lập tức thổi tới, làm Tô San rùng mình một cái.

“Vào đi, nhớ ngủ sớm một chút.”

Giọng nói hắn hơi khàn khàn.

Tô San cũng không phải không hiểu chuyện nam nữ. Ở đời trước, lúc trước khi xuất giá hi nương cũng có nói với cô một ít chuyện chăn gối, nên cô ít nhiều gì cũng hơi hiểu hiểu. Khi ở trong tình huống này, người bình thường chắc chắn không dễ dàng dừng lại, nhưng Tạ Duyên trước sau vẫn nhớ rõ điều kiện mà cô đề ra lúc trước.

Có lẽ, là do cô quá cứng nhắc rồi, nếu như đã xác định là hắn, thì cô cũng nên vì đối phương mà suy nghĩ.

“Tạ Duyên.”

Cô chớp chớp mắt, đoán đo nhìn hắn. Tạ Duyên quay đầu qua, khó hiểu hơi nhướn mày nhìn cô.

Tô San mím mím môi, nhẹ giọng nói:

“Em thu hồi lại ba điều kiện mà trước đây em có nói.”

Không chờ cho hắn hoàn hồn, cô liền đẩy mở cửa xe bước xuống.

Đến lúc Tạ Duyên lấy lại tinh thần, thì chỉ còn nhìn thấy hình bóng cô ngày càng xa, rồi dần dần khuất khỏi tầm mắt.

Nghĩ lại câu nói lúc nãy của cô, hắn nhịn không được cười khẽ. Trong bóng đêm, chiếc xe vẫn đứng đó một hồi lâu mới chậm rãi chuyển động đi khỏi.

Về đến nhà, Tô San chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh, ngồi trong phòng khách một hồi lâu, đợi cho nhịp tim dần dần bình ổn, vững vàng, cô mới đi lấy quần áo tắm rửa.

Hôm nay cô ngủ rất sớm, vì sắp tới lại quay phim tiếp. Thứ Hai là buổi chiếu thử phim điện ảnh, đến thứ Ba thì cô lại bắt đầu quay bộ phim đề tài cảnh sát tội phạm, nhưng dù sao nam chính là Lý Hách, là người quen, nên việc hai người cùng phối hợp đóng phim này cũng sẽ thuận lợi hơn. Trong phim cũng không có cảnh hôn, quá lắm thì chỉ có cảnh ôm, dù sao đây cũng là phim chính kịch, không có nhiều yếu tố tình cảm, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Tô San muốn nhận đóng phim này.

Cô ngủ một mạch tới 10 giờ sáng ngày hôm sau, chị Lưu gọi điện thoại, nói lát nữa sẽ cùng với chuyên viên trang điểm qua nhà cô.

Lúc Tô San đánh răng, rửa mặt, ăn xong bữa sáng thì chị Lưu cũng vừa tới. Lần này trang phục cô mặc là một bộ lễ phục của một nhãn hiệu quốc tế khá cao cấp, tuy kiểu dáng vô cùng đơn giản, là bộ váy liền không tay, chiều dài chỉ vừa đến đầu gối, nhưng lại có màu đỏ rất rực rỡ, rất lóa mắt.

“Da em trắng, rất thích hợp với những màu rực rỡ, hơn nữa cũng sẽ không sợ bị lộ.”

Chị Lưu đứng ở cửa nói xong, lại quay qua nói với chuyên viên trang điểm:

“Không cần phải trang điểm đậm, nhưng nhất định phải dùng son môi màu đỏ.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chuyên viên trang điểm vừa nói vừa giơ tay ra hiệu OK.

Tô San cũng không nói gì, lại đi vào nhà tắm thay quần áo. Cô hiểu ý của chị Lưu tại sao lại luôn đo trang phục của cô, trong giới giải trí là một nơi người người đều nhìn vào rồi so sánh, nếu mặc quá xấu sẽ bị cư dân mạng chế giễu, chê bai. Cho nên có nhiều người thường đăng hình thời trang sân bay, rồi thời trang dạo phố, để cho người khác có cảm giác mình rất có khí chất, trông rất thời thượng, như vậy mới thu hút sự chú ý của mấy người bên các nhãn hàng thời trang.

Đổi xong váy, cô lại qua ngồi xuống trước bàn trang điểm, để chị ấy tạo kiểu tóc cho cô.

Làm tóc hơn một giờ, còn trang điểm nữa, lúc chuẩn bị xuất phát đã là 12 giờ trưa, đến địa điểm buổi chiếu thử thì cũng đã chuẩn bị bắt đầu.

Chuyên viên trang điểm làm cho cô kiểu tóc rẽ ngôi lệch, uốn nhẹ kiểu gọn sóng, mắt cũng không kẻ đậm, làm nổi bật toàn bộ ngũ quan, son môi màu đỏ, nhìn tổng thể thì trông cô có vẻ thành thực hơn.

Nhưng lúc xuống xe do thấy quá lạnh, cô vẫn khoác cả áo bông đi xuống. Đến lúc vào khu vực hậu trường, phòng nghỉ của đoàn phim đã đầy người, Phạm Mộ, Lý Hách, Vương Trùng đều đã tới.

“Tô San, cô sao vẫn lạnh run cầm cập vậy, hôm nay lạnh lắm sao?”

Wang Trùng bắt chéo chân, ngồi dựa trên sofa lướt lướt điện thoại, nhìn qua cô đang run cầm cập.

Trong hậu trường không có nhiều phòng, hơn nữa do cũng chỉ có vài tiếng, nên tất cả mọi người đều dùng chung một phòng nghỉ lớn. Nhưng hình như Tạ Duyên vẫn chưa tới, Phạm Mộ ngồi một mình đằng kia lướt điện thoại, có vẻ không muốn nói chuyện với ai.

“Hôm nay nhiệt độ dưới 0 độ, anh cảm thấy không lạnh sao?”

Cô siết chặt lại áo bông trên người, cứ rụt rụt cổ phát run.

Trong này rõ ràng mở máy sưởi mà cô ấy còn run rẩy như vậy, Vương Trùng thấy thế thì cũng cười cười, không nói gì nữa tiếp tục nhìn xuống điện thoại.

Lý Hách đằng kia đang ngồi đọc kịch bản, sau khi thấy Tô San tới, bỗng nhiên ý vị sâu xa cười cười nói:

“Haizz, xem ra cuối cùng cũng có người sắp bị nuôi thành Tiểu Thịt Mỡ.”

Biết hẳn nhất định đang nói tới chuyện Tạ Duyên hôm qua đăng ảnh bàn đồ ăn trên Weibo, Tô San không chịu nổi hân hân trên choker, đỏ mặt cúi đầu không nói gì.

Chỉ có Phạm Mộ ở bên kia hơi đảo mắt, trên mặt có vẻ chế giễu.

Còn Vương Trùng thì vô cùng khó hiểu hỏi:

“Cái gì mà Tiểu Thịt Mỡ? Tôi lại béo lên sao?”

Nói xong còn cúi đầu nhìn nhìn lại mình từ trên xuống dưới, sau đó lại lẩm bẩm:

“Hình như tôi thật sự béo lên rồi.”

Lý Hách: “.....”

Hình như chưa bao giờ gặp người nào lại chậm hiểu như vậy, Lý Hách lắc đầu tỏ vẻ bất lực rồi cũng không nói gì.

Đến lúc Tạ Duyên và Hạ Hoa cùng nhau đi vào, Tô San càng không dám ngẩng đầu lên, không biết do hồi hộp hay do lạnh mà người vẫn cứ phát run.

“Tôi đi gặp mấy người bên truyền thông, cậu nhớ đừng tới trễ.”

Hạ Hoa nói với Tạ Duyên, sau đó nhìn lướt qua Tô San một cái, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ.

Sofa rất dài, đến lúc thấy vị trí bên cạnh mình hơi lún xuống, Tô San lại khẩn trương mò lấy điện thoại lên lướt lướt để phân tán lực chú ý, nhưng sờ sờ lại sờ trúng tay của người ta.

Còn chưa kịp rút tay về, tay cô đã bị hân nắm lại, tay của đối phương rất ấm áp, không giống tay cô luôn lạnh băng, giống như được sưởi ấm, Tô San cũng không giẫy giụa nữa.

Hành động nhỏ mờ ám lén lút của hai người không tránh khỏi ánh mắt của Phạm Mộng ngồi kia, khóe môi cô ấy hơi mím lại, trong mắt hiện một tia ghen ghét.

“Lát nữa anh lên máy bay, em có muốn đi ra tiễn anh không?”

Hắn ngồi gần lại hơn một chút, giọng nói trầm thấp.

Nhớ tới lời nói hôm qua của mình, mặt Tô San không nhịn được lại nóng lên, cuối cùng hờn dỗi nói:

“Em phải về nhà nghỉ ngơi.”

Phòng nghỉ không quá lớn, đôi thoại của hai người đều bị những người khác trong phòng nghe không sót một chữ nào. Vương Trùng ngồi đó trừng lớn mắt kinh ngạc, về mặt không dám tin quay đầu qua nhìn, lại thấy Tạ Duyên còn đang nắm lấy tay Tô San, nhìn cô ấy với ánh mắt đặc biệt ôn nhu.

Một màn này quá mức đã kích hắn, rốt cục là hắn đã bỏ lỡ điều gì vậy?

Cho đến lúc có một nhân viên đoàn phim đi vào báo với bọn họ là chuẩn bị bắt đầu buổi chiếu thử. Phạm Mộng là người đầu tiên đi ra khỏi phòng nghỉ, có vẻ một giây cũng không muốn chờ.

Tô San cũng đứng lên, cởi áo khoác ra, quay đầu lại thấy Tạ Duyên đang bình tĩnh nhìn cô, không nhịn được đỏ mặt đi trước.

Đến lúc Tạ Duyên cũng theo sau cô đi ra, Vương Trùng lúc này mới lặng lẽ chọc chọc cánh tay của Lý Hách, tò mò hỏi:

“Hai người bọn họ đang ở bên nhau sao? Chuyện này bắt đầu từ khi nào vậy?”

Sao giờ mình mới phát hiện ra!

Lý Hách đứng lên chuẩn bị đi ra, nghe vậy, hơi liếc mắt nhìn Vương Trùng:

“Cậu cho rằng Tạ Duyên thiếu tiền tới mức nào, mà lại phải đi đóng phim thần tượng?”

Vương Trùng: “.....”

Thì ra là thế, hắn còn tưởng do Tạ Duyên đang nhắm vào mảng truyền hình, muốn kiếm thêm nhiều tiền, không ngờ hai người này đã sớm có chuyện mờ ám. Giấu diếm như thế này cũng quá kỹ rồi!

Đến lúc đi vào rạp chiếu phim, ở đó đã có rất nhiều phóng viên, người bên truyền thông ngồi kín, còn có một số nghệ sỹ, đạo diễn khác được đoàn phim mời tới xem phim, mấy hàng ghế cuối cùng đều là mấy người khán giả. Vị trí của Tô San là ngồi cạnh Vương Trùng, còn Tạ Duyên và Lý Hách ngồi cạnh nhau.

Đến đúng 1 giờ rưỡi, trên màn hình bắt đầu chiếu phim. Toàn bộ rạp lúc này rất yên lặng, chỉ còn hiệu ứng âm thanh của phim phát ra. Chiếu thử khác với công chiếu. Những phim điện ảnh có tổ chức buổi chiếu thử đều muốn tạo chút danh tiếng tốt đầu tiên, đồng thời marketing thêm để tăng độ hot cho phim. Còn công chiếu thì lại là kiểu bắt đầu chính thức ra mắt trên tất cả các rạp chiếu phim, có quy mô cả nước, lúc đó mới có thể thực sự đánh vào thị trường phòng bán vé vào dịp Tết Âm lịch. Mà từ giờ tới lúc công chiếu cũng chỉ còn hơn mười ngày.

Trên màn hình đã chiếu xong phần mở đầu, chính thức chiếu nội dung phim. Cảnh tượng đầu tiên là cảnh mô tả chiến tranh, khắc họa rất hoành tráng. Trong rạp đây âm thanh chém giết.

Ở bên kia, Lý Hách vừa nhìn chăm chăm màn hình, vừa ghé đầu thấp giọng nói:

“Động tác của cậu thật nhanh, chưa gì đã đưa người ta về nhà, xem ra đúng là đã xác định rồi?”

Ánh sáng của màn ảnh phản chiếu lên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Tạ Duyên, Tạ Duyên cũng không quay đầu qua, chỉ nhỏ giọng:

“Bộ phim kia của hai người, có cảnh quay thân mật gì không?”

Lý Hách: “.....”

Lý Hách nghiêm túc nhìn Tạ Duyên nói:

“Có.”

Tạ Duyên quay đầu qua, nhú mày:

“Không cho phép.”

Nghe vậy, trên mặt Lý Hách hiện một tia cười gian, ghé đầu lại gần nhỏ giọng nói:

“Cậu cũng quá keo kiệt rồi, nữ chính bị thương, nam chính ôm nữ chính tới bệnh viện, không lẽ cảnh thân mật ở mức độ thế này mà cậu cũng không chấp nhận được hay sao?”

Tạ Duyên không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Lý Hách chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười:

“Được rồi, trong phim cũng không có cảnh nào quá thân mật, thân mật nhất cũng chỉ có một cái ôm thôi, nếu cậu vẫn không đồng ý, tôi cũng sẽ không đóng cảnh ôm luôn, OK?”

Quen biết nhau lâu như vậy, Lý Hách lần đầu tiên nhận thấy, người anh em này của mình lại là một vai dầm lớn như vậy, đã vậy lại còn tìm một cô bạn gái trong giới giải trí.

“Nếu chỉ là ôm bình thường, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

Hắn nói xong, lại quay đầu nhìn lên màn ảnh tiếp tục xem phim.

Lý Hách nghe vậy cũng không biết nói sao, may là phim này là chính kịch, cũng không có nhiều yếu tố tình cảm, nếu như là phim khác, có khi còn có cảnh giường chiếu cũng nên.

“Trong đó có cảnh hành động gì nguy hiểm không?”

Tạ Duyên đột nhiên lên tiếng. Nghe vậy, Lý Hách lại nghiêm túc nhìn Tạ Duyên, vẻ mặt quái dị:

“Cũng không phải cậu chưa bao giờ đóng mấy phim kiểu này, cậu nghĩ cảnh hành động thì có nguy hiểm hay không?”

Hình như nghĩ tới điều gì, Tạ Duyên lại quay đầu nhìn Lý Hách:

“Vậy cậu giúp tôi chú ý một chút, nếu có phải đóng cảnh gì hơi nguy hiểm nhất định phải bắt cô ấy cho người khác đóng thế.”

Lý Hách: “.....”

Hiếm khi Tạ Duyên lại nghiêm túc nói chuyện với mình như vậy, hơn nữa còn là lần đầu tiên cậu ta nhò vả, Lý Hách không do dự, tự nhiên giơ tay ra hiệu Ok. Nhưng thực ra, dù Tạ Duyên không nói, hắn cũng sẽ lưu ý, dù sao cũng là bạn gái của anh em, chắc chắn không thể để cô ấy xảy ra chuyện gì.

Thấy vậy, Tạ Duyên lúc này mới quay đầu lên tiếp tục xem phim. Lúc này đã chiếu tới thời điểm nam chính thắng trận trở về hoàng cung. Ở trong đại điện, gặp thanh mai trúc mã của mình.

Biểu hiện của Tô San cũng không thể nói là cực tốt, nhưng cũng không để người khác nhìn ra sai lầm gì, trừ đoạn diễn cảnh quyến rũ hoàng đế trông khá ngây ngô, những cảnh khác thì gần như so với Phạm Mộng cũng là một chín một mười. Hiếm khi có được người có ngoại hình tốt, diễn xuất cũng không tệ, tất nhiên khiến cho một vài đạo diễn được mời tới xem cũng lưu tâm tới cô. Xem tổng thể bộ phim này, trừ yếu tố tình cảm còn quá cứng nhắc, những mặt khác thì khắc họa vô cùng tốt, ít nhất đây cũng là một bộ phim thương mại tiêu chuẩn. Chỉ là khi chiếu tới cảnh hôn kia, phía cuối khán phòng phát ra vài đợt hét chói tai. Đến lúc đã chiếu xong, mọi người mới lục tục rời khỏi phòng.

Tô San lại thấy bên tổ chế tác phim cũng không xóa nhiều cảnh của cô lắm, nhưng rõ ràng lúc trước chị Lưu có nói với cô là bị xóa rất nhiều mà?

Đến lúc ra tới ngoài rạp, chị Lưu đang ở hậu trường nói gì đó với Tiểu Chu, thấy cô đã ra tới, lập tức nói Tiểu Chu khoác áo cho cô.

“Sao em thấy cảnh diễn của em cũng không bị xóa nhiều lắm?”

Tô San mặc áo bông vào, tò mò nhìn qua chị Lưu nói:

Chị Lưu nghe vậy cũng hơi nhúm mày:

“Chị nghe phong phanh là vậy mà, có điều chắc trong đó còn xảy ra chuyện gì đó, nhưng vậy cũng tốt, không bị xóa là tốt rồi.”

Nghe vậy, Tô San cũng chỉ gật gật đầu, nhìn xung quanh thấy có mấy nhân viên đoàn đi qua lại.

Giờ tay nhìn đồng hồ, chị Lưu nghiêm túc nói:

“Chiều nay em không có lịch trình gì, nên chị có hẹn giúp em một buổi phỏng vấn nhỏ, giờ đi thôi.”

Nói xong, chị Lưu liền chuẩn bị kéo cô đi, Tô San đột nhiên khựng lại, dừng một chút mới nói:

“Đợi lát nữa chắc không được, em muốn đi tiễn Tạ Duyên.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Đưa Tiền

“Đội lát nữa chắc không được, em muốn đi tiền Tạ Duyên.”

Chuyện hôm nay Tạ Duyên lên máy bay đi Châu Phi chị Luru cũng đã nghe Tô San nói lúc trước, nhưng không ngờ cô ấy còn muốn đi tiền Tạ Duyên, làm như đang đóng phim thần tượng không bằng, lên máy bay còn phải có người tiền?

Chị Luru liền nghiêm mặt lại nói:

"Em có biết là ngoài đó có bao nhiêu là paparazzi thủ ở đó muốn chụp hình không hả? Em còn muốn đi tiền cậu ta? Cho dù là không có paparazzi theo dõi, thì lên máy bay cũng không cần phải có người đưa đi, cậu ta cũng đâu phải đứa bé."

Biết hai người gần đây dính nhau như sam, chị Luru nắm lấy tay cô, hòa hoãn lại một chút nói:

"Chị biết hiện giờ tình cảm của hai người rất tốt, nhưng đâu phải là sau này sẽ không gặp lại đâu, nếu lúc nào em có thời gian thì cũng có thể bay qua Châu Phi thăm cậu ấy mà, hà tất gì phải vì vậy mà bỏ qua những chuyện khác."

Nghe vậy, Tô San hơi nhú nhú mày:

"Em biết là vậy, nhưng em còn có mấy câu muốn nói với Tạ Duyên."

Nếu Tạ Duyên đã nói muốn cô tiền, thì cô tất nhiên sẽ đi tiền hắn, giữa phỏng vấn và Tạ Duyên thì tất nhiên Tạ Duyên quan trọng hơn.

"Tùy em."

Chị Luru thấy không thể lay động được cô, thôi thì kệ cô luôn:

"Chị sẽ chờ em mười phút, nếu mười phút em chưa quay lại, thì chị sẽ hủy bỏ buổi phỏng vấn này."

"Biết rồi."

Tô San gật gật đầu, sau đó lấy điện thoại của mình từ chỗ chị Luru nhấn tin cho Tạ Duyên.

Hắn nói hiện vẫn đang ở phòng nghỉ, cô liền lập tức đi qua đó.

Đến lúc cô vào tới phòng nghỉ, thấy Tạ Duyên và Lý Hách đang nói chuyện với nhau, Hạ Hoa không biết đi đâu. Thấy Tô San tới, Lý Hách tất nhiên lập tức đứng lên, cười gian đảm vào vai Tạ Duyên:

"Cái bóng đèn 2000W là tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa."

Nghe được lời trêu chọc của Lý Hách, Tô San tất nhiên lại đỏ mặt, đến lúc Lý Hách ra khỏi, còn tiện thể đóng cửa lại.

Đến lúc trong phòng nghỉ chỉ còn hai người, Tô San mới lấy điện thoại từ trong áo ra xem giờ:

"Anh vẫn chưa đi sao?"

Chỗ này cách sân bay khá xa, nếu trên đường mà bị kẹt xe thì chắc chắn sẽ không kịp chuyến bay.

Tiến lên vài bước đến gần trước mặt cô, Tạ Duyên hơi cúi đầu xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói:

"Sao em còn thúc giục anh đi vậy?"

Tô San: "....."

Hơi tròn mắt, khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô hiện lên vẻ bất đắc dĩ:

"Không nói giỡn với anh nữa, anh đi nhanh đi, em sẽ tiền anh."

Vừa dứt lời, cửa phòng nghỉ đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy Hạ Hoa đột nhiên tới, nhìn thấy hai người đang ở cùng nhau thì sững sốt, sau đó vén tay áo chỉ vào đồng hồ trên tay ra hiệu với Tạ Duyên, ý nói thời gian không còn nhiều.

"Em mà tới tiền anh thì anh lại phải đưa em về lại."

Tạ Duyên sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, ánh mắt sáng quắc:

"Anh đi trước đây, nhớ rõ phải ăn uống đàng hoàng."

Nhìn thấy hần nói xong liền cùng Hạ Hoa đi ra, Tô San còn tính nói gì, cuối cùng lại không nói ra, chỉ có thể đi ra theo, nhìn hình bóng hần dần dần biến mất ở chỗ rẽ cuối hành lang.

Tô San yên lặng đứng đó một hồi, ánh mắt có chút phức tạp, nghe nói khi thích một người, không gặp thì sẽ thấy nhớ, nhưng vì sao Tạ Duyên vừa mới đi khỏi thì cô liền thấy nhớ rồi...?

"Chị Tô, chị không đi sao?"

Tiểu Chu lúc này vội vàng vàng đi tới, thấy cô đứng đây một mình, thì ngó vào trong phòng:

"Tạ lão sư đâu?"

"Đi rồi."

Tô San lấy lại tinh thần nhìn cô ấy:

"Đi thôi, chị Lưu nói em tới đây gọi chị đúng không?"

Gật gật đầu, Tiểu Chu chỉ nói sắp tới giờ hẹn phỏng vấn rồi, nói cô nhanh chạy qua đó, Tô San nghe vậy thì nói Tiểu Chu đi trước dẫn đường.

Thấy cô cũng không đi tiễn Tạ Duyên, chị Lưu cũng không hỏi nhiều, quay qua nói mấy câu với nữ phóng viên trang tin tức. Nữ phóng viên liền cùng với người quay phim ngồi điều chỉnh máy quay và microphone.

Phòng này cũng vừa mới được sắp xếp lại, Tô San ngồi trên ghế, vẫn mặc nguyên chiếc áo bông to sù sù, đến lúc người quay phim đã điều chỉnh xong góc độ máy quay, cô nhìn vào máy quay nói lời giới thiệu bản thân, sau đó nữ phóng viên mới bắt đầu phỏng vấn.

"Lúc này vừa xem xong bản hoàn chỉnh của "Loạn thế chi ca", cô cảm thấy biểu hiện của bản thân như thế nào?"

Máy quay hướng về phía cô, Tô San hơi hơi mỉm cười, cầm microphone nghiêm túc trả lời:

"Tôi không biết những người khác thì thấy thế nào, nhưng tôi cảm thấy mình chỉ được khoảng 6/10 điểm, tôi cảm thấy thời gian chuẩn bị của mình chưa đủ, có nhiều chỗ biểu hiện không tốt lắm, tôi cũng không quá vừa lòng với biểu hiện bản thân khi thể hiện nhân vật này."

Cô vừa mới xuyên tới thế giới này được hai ngày thì đã khởi quay, lúc đó còn chưa kịp thích ứng gì với thân phận của bản thân, cơ bản là không có quá nhiều thời gian tập trung hòa nhập vào kịch bản và nhân vật, cho nên cô cũng cảm thấy biểu hiện của bản thân không tốt lắm.

"Cô có phải hơi nghiêm khắc với bản thân hay không?"

Nữ phóng viên cười hỏi.

Nghe vậy, Tô San cũng cười nhẹ một tiếng:

"Cũng bình thường, tôi chỉ muốn mình phải cố gắng hết sức, có như vậy sau này nhớ lại cũng sẽ không cảm thấy hối hận."

Cô nói xong, thấy nữ phóng viên lại cúi đầu viết gì đó, sau đó lại hỏi một câu:

"Vậy cô có cảm thấy nhân vật này rất đáng ghét không?"

Nói tới đây, Tô San nghiêm túc suy tư rồi nói:

"Có một câu nói rất đúng, người đáng thương thì chắc chắn có chỗ đáng giận, cũng như vậy, người đáng giận tất nhiên cũng có chỗ đáng thương, không có ai sinh ra đã là người xấu, nhân vật này cũng thế. Nếu như có một người xấu xa, mà người đó và nam chính đều có chung một kẻ địch, cho nên người đó giúp nam chính giết chết kẻ địch đó, có thể khán giả sẽ không ghét nhân vật này lắm, ngược lại còn thích nhân vật này vì trợ giúp cho vai chính. Nhưng nếu người xấu xa này mà xâm hại tới lợi ích của vai chính, thì mọi người hiển nhiên sẽ cảm thấy nhân vật này vô cùng đáng ghét."

"Ồ nhân vật mà tôi thủ vai, điều khiến người ta thấy đáng ghét nhất là ở chỗ cô ấy là người làm ảnh hưởng đến tình cảm của nam chính và nữ chính. Nhưng nếu nhìn ở góc độ khác mà nói, tất cả những điều cô ấy làm là vì bảo vệ em trai của mình và nam chính mà thôi. Nhưng trong phim thì không thể hiện rõ điều này, mà chỉ có thể để tự khán giả suy ngẫm. Đối với bản thân tôi, cô ấy chỉ là quá ích kỷ, không chịu suy xét tới cảm nhận của người khác, cũng không biết cách buông tay đúng lúc. Nhưng thường thì người như vậy trong mắt khán giả đã là rất xấu xa rồi."

Nói xong, nữ phóng viên cũng gật gật đầu, cười nói:

"Thấy cô có vẻ rất hiểu về nhân vật này, vậy có một vài khán giả có diễn xuất của cô kém, cô có khó chịu không?"

Nghe vậy, Tô San cười một tiếng:

"Quan điểm và góc nhìn của mỗi người đối với kỹ năng diễn xuất là khác nhau, có người nói tôi diễn không tốt, vậy cũng nói lên tôi cần tiến bộ hơn nữa, tôi cũng thấy bản thân mình biểu hiện không tốt, nhưng tôi sẽ cố gắng nỗ lực làm mới bản thân."

Tất nhiên đây là kiểu trả lời tiêu chuẩn, nữ phóng viên nghe vậy gật đầu, sau đó hỏi tiếp:

"Trên mạng có lời đồn đãi rằng sắp tới cô có hợp tác với đạo diễn Lê, cô còn đánh bại Đường Toàn. Đối với những lời đồn đãi như thế này cô cảm thấy thế nào?"

Nữ phóng viên đã nói rất uyển chuyển rồi, nói cho cùng thì chỉ là muốn hỏi cô có phải thực sự là đã đoạt vai diễn từ tay Đường Toàn hay không. Lần này Tô San rất nghiêm túc nhìn vào máy quay nói:

"Tôi không cho rằng mình đánh bại ai cả, Đường Toàn lão sư là một tiền bối mà tôi rất thích. Thực ra tất cả những bạn bè của tôi, cả đạo diễn Lê, biên kịch đều cảm thấy tôi không thích hợp với nhân vật này, nhưng lúc thử vai, Đường Toàn lão sư còn cổ vũ tôi. Tôi nghĩ mỗi người đều nên trải nghiệm những điều mới mẻ, tôi rất cảm tạ đạo diễn Lê đã cho tôi cơ hội như vậy để được trải nghiệm. Tôi cũng không dám nói biểu hiện của mình tốt hơn Đường Toàn lão sư, nhưng tôi sẽ cố gắng mang đến cho người xem một cảm giác khác biệt."

Nghe vậy, nữ phóng viên cũng đã cảm thấy đủ rồi, không truy hỏi sâu nữa, mà chuyển sang hỏi những vấn đề khác:

"Tất cả mọi người đều nói cô là "máy thu hoạch nam thần", vậy trong số rất nhiều những nam diễn viên mà cô từng hợp tác, cô cảm thấy ai là người phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của cô nhất?"

Nghe vậy, Tô San nhỏ giọng bật cười, trầm tư một lát, mới cầm microphone nói:

"Tôi cảm thấy là mỗi người một vẻ, nếu như mang tất cả những ưu điểm của từng người hợp lại thì sẽ rất hoàn hảo."

"Vậy cô thấy khuyết điểm của Tạ Duyệt là gì?"

Nữ phóng viên hỏi.

Tô San lại cúi đầu cười khẽ, cuối cùng vẫn nói:

"Anh ấy là người hơi khó thân thiết với người khác, cũng giống tôi, nhưng bình thường Tạ Duyệt cư xử cũng rất khách sáo, cho nên lúc đầu tôi cũng không dám tìm anh ấy để tập lời thoại, nhưng đến sau này khi dần dần quen hơn thì cũng khá tốt."

Tô San cũng không nói sai sự thật. Lúc đầu đúng là Tạ Duyệt rất ít nói, lạnh lùng, gần như rất khó tiếp cận, nhưng khi quen thân hơn một chút, thì mới phát hiện rằng hắn rất biết suy nghĩ cho người khác, hơn nữa đôi lúc hắn chủ động khiến cô khó có thể chống đỡ được.

"Xem ra Tạ Duyệt đúng là một hơi khó tiếp cận nhỉ."

Nữ phóng viên sau đó cũng cười cười.

Mấy câu hỏi tiếp theo đều nói về bộ phim điện ảnh, đến lúc hết mười phút thì phỏng vấn kết thúc. Chị Lưu lại qua nói mấy câu gì đó với cô phóng viên, hình như liên quan đến việc gửi bản thảo trước khi công khai.

Bình thường nghệ sĩ khi nhận phỏng vấn để tuyên truyền thì sẽ xem trước bản thảo bài viết của bên phía phóng viên viết như thế nào, để tránh việc nội dung bài viết sẽ gây bất lợi cho nghệ sĩ đó. Trang tin tức này muốn đăng bài thì cũng cần làm việc trước với công ty quản lý của nghệ sĩ, đương nhiên muốn viết thì trước tiên quan hệ hai bên phải tương đối tốt, chứ nếu không bên phía người viết bài có thể viết nội dung gì đó ảnh hưởng tới hình tượng của người được phỏng vấn.

Đến lúc chị Lưu trao đổi xong, Tô San cùng chị ấy trở về, paparazzi hiện giờ cũng đã ra về gần hết. Ngày mai lại tham gia quay phim, Tô San cần về thu thập hành lý.

Ngồi trên xe, cô lướt lướt xem bình luận trên mạng, đúng là có một lượng lớn người bình luận là diễn xuất của cô tốt, đương nhiên cũng có người nói là cô thuê thủy quân. Nhưng đúng là có một nhà phê bình điện ảnh khá nổi tiếng, chắc cũng là ở trong số những người được đoàn phim mời đến xem chiếu thử hôm nay, danh tiếng của nhà phê bình này cũng không tệ. Ông ấy có đề ra những ưu khuyết điểm của bộ phim, cũng có nhắc tới diễn xuất của cô, còn nhấn mạnh khen cô mấy câu.

Tô San biết, lúc trước do biểu hiện của cô quá kém, cho nên dù chỉ là có một chút tiến bộ thì ở trong mắt người khác đã là không tệ rồi.

Có điều là, cảnh hôn của cô và Tạ Duyệt lại lên bảng xếp hạng hot search.

Cư dân mạng A: "Có xem buổi chiếu thử hôm nay, tôi phát hiện ra một điều, kỹ thuật hôn của Duyệt ca cực kém, ngay cả hôn lưỡi cũng không có!"

Cư dân mạng B: "Ha ha ha! Hôn mà cũng không dùng tới đầu lưỡi *cười lớn*"

Cư dân mạng C: "Diễn xuất của Tô San siêu tốt, nếu không phải chính mắt mình đi xem phim, bản thân tôi không thể tin được đó là Tô San *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng D: "Tôi cũng cảm thấy diễn xuất của Tô San tốt hơn Phạm Mộ Dung, tôi không điên, điều tôi nói là thật *vừa cười vừa khóc*"

Cư dân mạng E: "Tô tiểu thư chắc thuê thủy quân tốn không ít tiền đúng không? Vậy mà lại dám nói là diễn xuất tốt hơn Phạm Mộ Dung, sao mấy người không nói cô ta sắp tới sẽ là ảnh hậu đoạt giải Oscar luôn đi *nỉm cười*"

Cư dân mạng F: "Bọn anti-fan tại sao cứ nhất định không chịu chấp nhận sự thật? Rất chờ mong lúc phim được công chiếu, để cho bọn anti-fan bị ê mặt *nỉm cười*"

Cư dân mạng G: "Không nói tới cái khác, Tô San người ta ít nhất cũng chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ, còn khuôn mặt của Phạm Mộ Dung thì đã cứng đờ tới mức nào rồi? Đứng cạnh thì giống như mẹ của Vương Trùng *vừa cười vừa khóc*"

Đây mới chỉ là hiệu quả quy mô nhỏ của buổi chiếu thử, đến lúc chính thức công chiếu, chắc chắn fan Tạ Duyên sẽ náo loạn. Tô San lướt lướt xem bình luận, cũng không biết những người này là khen cô một cách thật tình hay là do thủy quân của công ty thuê tới. Có điều từ giờ tới lúc chính thức công chiếu cũng chỉ còn khoảng mười ngày, đến lúc đó chắc chắn cô sẽ lại bị fan của Tạ Duyên công kích.

"Em nhớ cuối tuần này sẽ ghi hình chương trình thực tế kia kỳ thứ 2. Chị nghe nói kỳ này ban tổ chức có mời thêm mấy vị khách mời, trong đó có Giang Dân, Mục Dao, Dương Chỉ, đúng là tốn không ít tiền. Một khi xuất hiện cùng nhau thì khó tránh khỏi bị người ta so sánh, em nhất định không được để Mục Dao, Dương Chỉ đè ép làm nền."

Chị Lưu ngồi ở ghế trước đột nhiên nói.

Tô San vốn đang lướt điện thoại, nghe vậy cũng sững sốt, ngẩng đầu nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên thản nhiên nói:

"Chị chỉ cần đừng để cho bên ban tổ chức làm chiều trò lãng xê couple lung tung là được."

---Hết Chương 51---

Editor: Thông thường mình sẽ đăng mỗi ngày một chương, còn nếu như là cuối tuần hoặc ngày nào rảnh thì mình sẽ đăng hai chương nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nguy Hiểm

"Chị chỉ cần đừng để cho bên ban tổ chức làm chiều trò lãng xê couple lung tung là được."

Mấy chương trình thực tế kiểu này rất thích sử dụng mấy chiều trò marketing, cho dù hai người chẳng có liên quan gì nhưng đến giai đoạn hậu kỳ cũng có thể cắt ghép sao đó khiến hai người thành một couple. Huống chi lúc trước cô và Giang Dân đã từng có scandal, ban tổ chức chắc chắn sẽ liều mạng để tui cô xuất hiện cùng nhau thật nhiều trên màn ảnh, mặc kệ thực tế lúc ghi hình có ái muội gì hay không, hậu kỳ cũng sẽ cắt ghép thành có ái muội.

Trước kia cô chỉ có một mình nên chẳng cần bận khoản gì nhiều, nhưng giờ đã ở bên Tạ Duyên, không cần biết có phải là do hậu kỳ biên tập chương trình hay không, nếu cô vẫn tiếp tục cam chịu mấy kiểu lãng xê như thế này tức là không tôn trọng Tạ Duyên rồi.

"Chuyện này chị chắc chắn nói bên ban tổ chức chương trình không làm quá mức, dù sao sau này quan hệ của em với Tạ Duyên còn phải công khai, hiện giờ mà lãng xê lung tung thì sau này fan của Tạ Duyên sẽ càng khó tiếp nhận em hơn."

Chị Lưu nghiêm túc nói:

"Vì vậy em cứ yên tâm, nhưng có điều chương trình thực tế chắc chắn phải có chiều trò để thu hút người xem, nếu không lãng xê couple thì em phải sử dụng cách thức khác."

Ngờ kìa chị Lưu vô cùng bình thản, nhưng Tô San biết chị ấy muốn khai thác khả năng của cô, muốn xem liệu cô có còn tài nghệ gì khác để hấp dẫn sự chú ý của công chúng và người hâm mộ không.

"Em biết viết thư pháp."

Cô thản nhiên nói.

Nghe vậy, chị Lưu ngồi ghế trước hơi cong khoe môi nói:

“Được.”

Tài lẻ của các thành viên là điểm đặc sắc của chương trình, lúc trước do bên ban tổ chức nghe nói cô và Kim Khánh Châu có tài nấu nướng khá tốt, nên mới xây dựng chủ đề thi đấu như vậy. Nếu chị Lưu đề lộ với bên ban tổ chức rằng cô biết viết thư pháp thì chắc chắn bên bọn họ sẽ bố trí một tình huống để cô có thể thể hiện tài năng của mình.

Chương trình tất nhiên đều có kịch bản cả thôi, nhưng Tô San cũng sẽ không đề lộ việc mình biết về tranh, bởi vì chuyện này sẽ rất khó giải thích. Nhưng thư pháp thì dễ hơn, nguyên chủ lúc còn nhỏ đều ở nhà ông ngoại, ông ngoại luôn say mê với nghệ thuật viết thư pháp, cho nên từ nhỏ nguyên chủ cũng có học chút ít, nhưng cũng chỉ biết sơ sơ. Hiện giờ ông ngoại cũng đã mất rồi, còn nguyên chủ trước giờ cũng không thể hiện mấy cái này trước mặt ba mẹ cho nên giờ cô có viết như thế nào thì cũng không ai nghi ngờ gì.

Về đến nhà, nghĩ đến việc ngày mai khởi quay, Tô San lại đi thu thập hành lý. Đây là phim thiên về kiểu hành động, trầy da hay bầm tím là chuyện khó tránh khỏi, cô tốt nhất là nên mang theo mấy thứ như nước sát trùng, băng gạc hay băng cá nhân gì đó.

Nhớ tới Tạ Duyên phải ngồi trên máy bay khá lâu mới tới nơi nên cô cũng không nhắn tin cho hắn. Đến sáng sớm ngày hôm sau, tài xế qua đưa cô tới phim trường. Bởi vì dàn diễn viên bộ phim này cũng không có nghệ sĩ nào là đặc biệt có nhiều fan hâm mộ, nên cũng rất ít paparazzi thủ ở ngoài để chụp lén, nghĩ thức khởi quay tiến hành rất nhanh chóng.

Cảnh quay đầu tiên là cảnh đuổi bắt tội phạm bỏ trốn, Tô San vốn đầy hào hứng, nhưng khi thấy sân thượng cao cao đằng kia thì sau lưng toát ra một đợt mồ hôi lạnh.

“Tô San, lát nữa cô sẽ nhảy từ sân thượng của tòa nhà bên này nhảy xuống sân thượng tòa bên cạnh, nhớ khi nhảy xuống phải lăn một vòng trên mặt đất rồi mới đứng lên.”

Đạo diễn miệng ngâm một điều thuốc, giờ tay chỉ lên hai tòa nhà cao cao trước mặt nói:

“Cô đừng sợ, đã có dây thép an toàn rồi, nếu cô cảm thấy không được thì tôi sẽ để diễn viên đóng thế làm thay.”

Đạo diễn cũng đã nghĩ tới là một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt chắc chắn không thể làm mấy động tác nguy hiểm như vậy, nên đã chuẩn bị sẵn diễn viên đóng thế rồi. Nhưng ông cũng không thấy lạ gì, hiện nay khi đóng phim hành động, nếu cảnh nào hơi nguy hiểm thì mọi người đều sẽ tìm diễn viên đóng thế. Diễn viên mà hoàn toàn không sử dụng diễn viên đóng thế chỉ có thể là mấy siêu sao phim hành động võ thuật từ thời xưa thời xưa giờ đã lui về hậu đài rồi mà thôi.

Tô San ngẩng đầu nhìn lên sân thượng cao ngất đằng kia, nếu cô mà bị ngã xuống, thế nào cũng ít nhất là gãy tay. Cô bình tĩnh nhìn vậy một hồi, hít sâu một hơi, bỗng nhiên quay đầu nhìn đạo diễn:

"Tôi không cần diễn viên đóng thế."

Nghe vậy, đạo diễn cũng rất kinh ngạc nhìn cô, sau đó gật gật đầu:

"Vậy được, cô qua gặp cố vấn võ thuật luyện tập trước cho quen đã."

Nghe vậy, Tô San liền cầm kịch bản đi qua chỗ quay chụp. Đây là một khu nhà chung cư, khu này đã được đoàn phim thuê lại, nhân viên đoàn đang bận rộn dọn dẹp dựng cảnh và sắp xếp đạo cụ súng bắn linh tinh.

Đây là một bộ phim về cảnh sát và tội phạm, nữ chính là cảnh sát hình sự, nam chính là cấp trên của nữ chính, nhưng vì một vụ án tử nghiêm trọng mà đắc tội với bọn xã hội đen. Đám bọn họ đã thiết lập cạm bẫy vu oan cho nam chính tội giết người. Vì một số lý do khiến nam chính buộc phải chạy trốn, hơn nữa do nam chính còn biết được một nhân chứng rất quan trọng. Cả bộ phim phát triển các tình tiết xoay quanh vụ án này. Cảnh quay hôm nay là cảnh mở đầu, cảnh nữ chính đuổi bắt tội phạm chạy trốn, sau đó tìm được một cái hộp khá quan trọng. Những người khác đều không biết được cái hộp này chứa cái gì, nhưng nam chính lại đem giấu nó rất kỹ, đây là cái hộp rất quan trọng đối với nhân vật phản diện của phim. Từ đây mà phát triển các diễn biến tiếp theo của kịch bản.

Cố vấn võ thuật của bộ phim này rất chuyên nghiệp, còn từng nhận được giải thưởng. Anh ta chỉ cho Tô San một vài cách lăn trên mặt đất và tư thế cầm súng, còn có một vài động tác khi đánh nhau. Có điều mới chỉ được một nửa thì Lý Hách lại đây.

"Tô San, tôi nghe nói cô không định dùng diễn viên đóng thế?"

Sắc mặt hắn khá nghiêm túc, nghĩ đến lời dặn dò của Tạ Duyên, nếu Tô San xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết ăn nói với Tạ Duyên như thế nào.

Cố vấn võ thuật đứng bên cạnh nhìn qua hai người đang nói chuyện, chắc thấy không tiện nên liền rời khỏi.

Tô San một tay cầm súng đạo cụ luyện tập lên đạn cho thuần thục, vừa nói:

“Đúng thế, sao vậy?”

Nhân viên đoàn phim đi qua đi lại, tất cả mọi người đều khá bận rộn, còn có mấy người đóng vai phụ cũng đang luyện tập động tác đánh nhau, diễn viên quần chúng cũng khá nhiều.

Lý Hách nhìn nhìn xung quanh, đánh túm chặt cánh tay của cô, kéo tới một chỗ khá vắng người, là chỗ gửi xe đạp dưới một tòa chung cư. Trên người hắn vẫn đang mặc trang phục diễn là một bộ đồng phục cảnh sát, vô cùng khoa trương chỉ lên sân thượng cao cao trên kia nói:

“Cô không muốn sống nữa sao? Nếu cô bị ngã gãy tay gãy chân, Tạ Duyên chắc chắn sẽ tìm tôi tính sổ!”

Tô San: “.....”

Cô cười cười về mặt không hề bụng, cầm khẩu súng vào lại bên hông, nói:

“Làm gì mà nghiêm trọng vậy, không phải là sẽ buộc dây thép an toàn rồi sao, thế tại sao anh cũng không dùng diễn viên đóng thế?”

Đoàn phim đã chuẩn bị nhiều tầng bảo hộ như vậy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, bộ phim này có nhiều cảnh quay hành động như vậy, nếu lúc nào cũng dùng diễn viên đóng thế thì không tốt lắm, hơn nữa có khi trong giới điện ảnh này sẽ lan truyền việc cô khó hợp tác, thích làm cao.

“Tội tôi là đàn ông, da dày thịt béo nên không sao, cô nếu bị ngã rồi xảy ra chuyện gì, tôi sao mà ăn nói với Tạ Duyên đây?”

Biểu tình của Lý Hách nghiêm túc hơn, có vẻ cảm thấy chuyện này vô cùng hệ trọng.

Tô San: “.....”

Tô San chớp chớp mắt, im lặng chốc lát, sau đó cười cười:

“Hách đại ca à, anh hơi làm quá rồi. Lúc đóng phim bị va đập gì đó vốn dĩ rất bình thường, không phải là lúc thái rau cũng có thể bị đứt tay hay sao? Anh yên tâm đi, chỉ cần anh không nói chuyện này với Tạ Duyên, anh ấy nhất định sẽ không biết đâu.”

Nói xong, thấy đạo diễn đằng kia đang cầm loa gọi, Tô San lập tức chạy qua đó.

Lý Hách đứng đó rất lâu đầu không biết làm sao, chỉ có thể gọi điện cho Tạ Duyên, nhưng hình như bên đó không có tín hiệu, gọi mãi mà không thấy kết nối được.

Không còn cách nào khác, Lý Hách chỉ có thể nhắn tin cho Tạ Duyên, nói rằng, bạn gái của cậu ta một hai nhất định đòi nhảy lầu, ngăn cản mãi cũng không được.

Mà hiện tại, Tô San đã lên sân thượng chuẩn bị quay, đang được nhân viên đoàn buộc đai bảo hộ bên hông. Lát nữa cô sẽ phải nhảy qua sân thượng bên kia, sân thượng bên kia thấp hơn sân bên này khoảng 5 6 mét gì đó, nhưng đã có đai bảo hộ nên hẳn là sẽ không sao.

“Tô San, đã được chưa?”

Đạo diễn ở dưới lầu cầm loa hỏi.

Nghe vậy, Tô San lập tức giơ tay ra hiệu OK, sau đó đạo diễn hô “Action!”, một chiếc máy quay phim trên không (flycam) bắt đầu di chuyển tới gần cô. Tô San hít sâu một hơi, lấy đà chạy nhanh nhảy xuống khỏi sân thượng! Lúc nhảy xuống, đai bảo hộ dần dần siết chặt lại để giảm tốc độ rơi của cô, đến khi chuẩn bị đáp xuống sân thượng bên kia, Tô San điều chỉnh tư thế lăn một vòng trên mặt đất, móc súng lục ra, nhắm ngay tên tội phạm đang chạy trốn phía trước:

“Đứng lại!”

Sau đó máy quay tới gần hơn, chiếu tới sườn mặt của cô, đạo diễn lập tức hô: “Cắt!”

Trong chốc lát, Tô San liền xoa xoa cánh tay có hơi đau, nhưng cô cũng không dám nhìn xuống dưới lầu. Thực ra cô cũng rất sợ, nhưng lúc đó chỉ cần đứt khoát đưa chân ra nhảy xuống thì không sao nữa.

Đến lúc từ trên sân thượng đi xuống, đạo diễn đang ngồi sau máy theo dõi lập tức vẫy vẫy tay với cô. Tô San lập tức đi qua, Lý Hách lúc này cũng nhìn chăm chăm màn hình máy theo dõi, có vẻ đang tập trung xem biểu hiện lúc này của cô.

Thấy cô tới, đạo diễn hơi cau mày, nghiêm túc nói:

“Tô San, lúc cô nhảy xuống vẫn còn có một chút do dự, hơn nữa động tác lăn khi đáp xuống cũng quá chậm, cô liệu có thể làm lại một lần nữa không?”

Tuy rằng biết là đạo diễn Chu này chỉ muốn có một cảnh quay tốt hơn, nhưng Lý Hách đứng cạnh đó không nhịn được nói xen vào một câu:

“Thôi, hay là cứ dùng diễn viên đóng thế đi, tôi thấy Tô San cũng không quen lắm, cứ để cô ấy làm quen dần dần đã, đột nhiên phải đóng cảnh hành động có độ khó cao thế này, đừng nói là một cô gái, kể cả đàn ông tội tôi lúc đầu cũng khó tránh khỏi làm không đúng.”

Lý Hách là diễn viên rất chuyên nghiệp, trừ phi có cảnh nào đặc biệt nguy hiểm, nếu không cậu ta cũng sẽ không dùng diễn viên đóng thế, không ngờ cậu ta lại có thể nói ra câu này, đạo diễn quay đầu qua nhìn Lý Hách một cái, sau đó lại nghĩ tới hai người này đã quen nhau từ trước nên cũng không thấy khó hiểu.

“Không cần, tôi nghĩ để tôi thử lại một lần nữa đi.”

Tô San nghiêm túc nói, xoa xoa cánh tay, sau đó lại khởi động phần cổ.

Thấy vậy, Lý Hách lại tính nói gì đó nữa, đạo diễn lại vội vàng nói Tô San đi lên chuẩn bị.

Đến lúc Tô San đang ở trên sân thượng chuẩn bị, thì Tiểu Chu chạy lại đây, đưa điện thoại cho cô:

“Chị Tô, có người gọi điện tới!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Gọi Điện Thoại

Đến lúc Tô San đang ở trên sân thượng chuẩn bị, thì Tiểu Chu chạy lại đây, đưa điện thoại cho cô:

“Chị Tô, có người gọi điện tới!”

Khi nhận lấy di động, Tô San liền thấy là một dãy số xa lạ, mã vùng cũng rất kỳ lạ, mấy kiểu này nhìn đã biết là điện thoại tiếp thị bán hàng, cô không hề nghĩ ngợi gì cúp máy luôn.

Đưa điện thoại lại cho Tiểu Chu nói:

“Sau này mấy cuộc điện thoại có lai lịch không rõ ràng thì khỏi cần bắt máy.”

Nghe vậy, Tiểu Chu gật gật đầu, còn Tô San chuẩn bị quay lại một lần nữa.

Còn chưa bắt đầu quay, cô hướng tới mép sân thượng, nhìn nhìn xuống phía dưới dòng người qua lại. Bóng dáng của những người dưới lầu rất nhỏ, nếu cô mà ngã xuống từ đây, nhẹ nhất là gãy chân, nghiêm trọng thì có thể sẽ mất mạng.

Mấy cảnh quay nguy hiểm trên cao thế này, dây bảo hộ buộc trên người diễn viên đều do máy móc điều chỉnh, để tránh việc người kéo dây không cẩn thận buông lỏng tay dẫn tới chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trong giới này, những chuyện đen tối mờ ám cũng không ít, có vài người thù hằn lẫn nhau có thể động tay động chân vào những lúc này, nếu như diễn viên mà bị tai nạn gãy tay gãy chân thì chắc chắn sự nghiệp cũng sẽ đi tong.

Cô ở trên sân thượng ổn định tư tưởng một hồi lâu, đến lúc đạo diễn ở phía dưới cảm loa hô chuẩn bị, Tô san mới giờ tay ra hiệu OK.

Người đóng vai tội phạm bỏ trốn trong cảnh này là một huấn luyện viên võ thuật khá chuyên nghiệp, nên anh ta tất nhiên không sợ. Đến lúc đạo diễn hô “Action!”, anh ta liền ra vẻ hoang mang rồi loạn chạy tới mép sân thượng, nhìn thấy đằng trước đã cụt đường, không hề do dự nhảy xuống sân thượng tòa nhà bên cạnh.

Tô San cũng chạy theo ngay đằng sau, nhìn thấy độ cao chênh lệch hai bên, cô không do dự, trong vòng nửa giây liền nhảy từ trên xuống. Gió lạnh tạt vào mặt cô rất đau, đai bảo hộ bên hông dần siết chặt lại, đến khi chuẩn bị đáp xuống, cô nhanh chóng điều chỉnh tư thế lặn một vòng, sau đó liền móc súng lục ra nhắm vào người đằng trước đang cố gắng chạy trốn:

“Đứng lại!”

“Cát!”

Sau đó, Tô San xoa xoa bả vai đứng dậy, đi xuống lầu. Mặc dù cũng không có bị thương, nhưng thực ra cứ lặn lội trên mặt đất như vậy một hồi cánh tay cũng ê ẩm. Cô cho rằng mấy động tác này cũng không nguy hiểm gì, không ngờ là cũng đau như vậy, nếu còn tiếp tục vài lần nữa, chắc cánh tay cô cũng không nâng lên được. Không biết sao mấy người như Tạ Duyên lại thích đóng mấy phim kiểu này nữa. Dù sao chắc chắn về sau cô sẽ không nhận những loại phim thể này, chân tay cô mảnh khảnh chịu không nổi giày vò như vậy.

Đi xuống dưới lầu, đạo diễn thấy cô tới, miệng ngậm thuốc cười cười:

“Không tồi, cảnh này vậy là được rồi, nhưng lát nữa tới lúc hai bên đánh nhau, ánh mắt cô phải lạnh lùng một chút, không thể hiện cảm xúc gì cũng được, nhưng ánh mắt phải gắt gao nhìn về phía tên tội phạm, cô đã hiểu chưa?”

Tô San gật gật đầu. Lát nữa cô còn phải đóng cảnh đánh nhau với tội phạm, cho nên lại phải quay lên sân thượng, có điều cánh tay cô vẫn đang khá đau.

Phim hành động bình thường sẽ không đánh thật, nhưng cố vấn võ thuật đóng vai tội phạm thì nói cô cứ đánh thật, còn anh ta sẽ cố gắng thu bớt sức lực lại tránh đá thương cô. Tô San biết, anh ta thấy được sức lực của cô cũng không lớn, cho dù có đánh thật vào người anh ta thì cũng chẳng có vấn đề gì,

cho nên Tô San cũng nghe theo mà đánh thật.

Cảnh này cũng phải bị NG mất mấy lần mới xong, sau đó cũng chỉ quay mấy cảnh khá nhẹ nhàng.

Đến lúc tối khi về lại khách sạn, Tô San chỉ cảm thấy cả người rã rời, quả nhiên phim hành động không hề đơn giản như cô nghĩ.

Tắm rửa xong xuôi, cô liền đi lấy rượu thuốc xoa bóp bả vai, lúc này điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Thấy là điện thoại của Tạ Duyên, cô lập tức bắt máy, mở loa ngoài, mình thì ngồi trên giường xoa bóp bả vai.

“Anh gọi điện thoại sao em lại cúp máy?”

Giọng nói từ đầu dây bên kia truyền tới, còn mang theo tiếng rè rè, có vẻ tín hiệu không tốt lắm.

Tô San sững sốt, hơi khó hiểu, cẩn thận ngấm lại, bỗng nhiên nhớ tới dãy số quảng cáo tiếp thị sản phẩm kia. Cũng không thể trách cô được, người bình thường ai mà lại dùng số điện thoại nhìn là biết gọi đến để tiếp thị chứ?

“Số điện thoại kia của anh quá kỳ lạ, cho nên em không có nhận. Vì sao anh không dùng điện thoại của mình để gọi?”

Tô San xoa mạnh phần bả vai, không cẩn thận xuyết xoa một tiếng, nhăn mày.

Có lẽ nghe thấy tiếng của cô, người bên kia trầm giọng nói:

“Em bị sao vậy?”

Tô San cất chai rượu thuốc, thản nhiên nói:

“Gọt táo không cẩn thận bị đứt tay.”

Nếu Tạ Duyên mà biết cô đóng mấy cảnh nguy hiểm như vậy, chắc chắn sẽ bắt cô dùng diễn viên đóng thế cho bằng được.

Nói xong, thấy bên kia chỉ truyền đến mấy tiếng rè rè, giống như sắp mất tín hiệu, giọng nói của Tạ Duyên cũng truyền tới đứt quãng. Tô San nghe một hồi cũng không biết hẳn nói gì, chỉ có thể cầm điện thoại đi ra ban công.

“Anh nói lại lần nữa đi, em không nghe rõ.”

Cô nói.

Ngoài trời rất lạnh, Tô San đi ra quên không mặc thêm áo khoác. Hiện giờ ở trong điện thoại đã không còn tiếng rè rè nữa, giọng nói của Tạ Duyên rất rõ ràng:

“Lý Hách đã gửi cho anh đoạn video quay em nhảy lầu rồi.”

Tô San: “.....”

“Cái gì? Anh nói lại lần nữa đi, em nghe không rõ?”

Cô còn cố ý nói lớn hơn, giả vờ như vẫn không nghe thấy gì.

Người ở đầu dây bên kia im lặng chốc lát, giọng nói trầm trầm ảm áp còn mang theo vẻ nghiêm túc:

“Những cảnh có động tác đơn giản em có thể tự đóng, nhưng nếu như là những cảnh nguy hiểm kiểu như hôm nay thì nhất định em phải để cho diễn viên đóng thế.”

Nghe thấy hẳn nói vậy, Tô San còn tính nói gì đó, đối phương lại buồn bã nói:

“Nếu em còn nói một đằng làm một nẻo, anh sẽ nói chuyện với đạo diễn Chu, dù sao tại anh cũng có chút quen biết.”

Tô San: “.....”

Cô thở dài, tựa người vào lan can ngoài ban công, nhìn xuống bể bơi của khách sạn ở bên dưới, một hồi sau chỉ nhẹ nhàng “Hừ!” một tiếng.

“Không phải anh đang ở bên đó cũng đóng mấy cảnh nguy hiểm sao? Vì sao anh không chịu dùng diễn viên đóng thế?”

Tô San ngẩng đầu nhìn lên trời, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế vang lên.

Nghe vậy, Tạ Duyên chỉ thản nhiên nói:

“Hai chúng ta không giống nhau.”

“Có chỗ nào không giống? Em nghe nói mấy ngày nữa Hạ Hoa sẽ qua đó gặp anh, nếu lúc về anh ta nói cho em rằng anh đóng cảnh nào nguy hiểm, em sẽ....”

Tô San nói tới đây hơi dừng lại, cuối cùng nghiêm túc nói:

“Em sẽ không bao giờ nấu com cho anh nữa!”

Nói xong, thấy bên kia lại truyền tới tiếng rè rè, Tô San mới vô cùng nghiêm túc nói vào điện thoại:

“Anh cũng không được nói một đằng làm một nẻo, nếu không....”

“Em đang quan tâm anh sao?”

Đột nhiên Tạ Duyên lên tiếng còn mang theo tiếng cười khê. Một làn gió lạnh thổi tới, Tô San lập tức đi vào trong mặc thêm áo, vừa đỏ mặt nói vào điện thoại:

“Hừ! Anh có thể quan tâm em, vì sao em lại không thể quan tâm anh?”

Nói xong, Tô San giống như bị điện giật, ném điện thoại lên nệm, giờ tay vỗ vỗ lên khuôn mặt đang nóng ran của mình. Trong lòng tự nhủ mình không cần xấu hổ làm gì, bạn trai bạn gái quan tâm nhau là bình thường.

“Vậy có qua có lại, anh rất nhớ em, có phải em cũng rất nhớ anh không?”

Do điện thoại mở loa ngoài, mặc dù cách khá xa nhưng giọng nói của hắn vẫn rất rõ ràng. Tô San ngồi ôm đầu gối, nhìn qua điện thoại đang ở trên nệm giường không nói gì, chỉ cảm thấy mặt cô ngày càng nóng lên. Cả hai người không nói gì, chỉ trầm mặc thật lâu, đến lúc trong điện thoại lại có tiếng rè rè, vừa nghe là biết bên phía Tạ Duyên tín hiệu lại không tốt. Lúc này Tô San lại gần, trùm chăn, bỗng nhiên nhỏ giọng nói vào điện thoại:

“Em đúng là có một chút nhớ anh.”

Nói xong, mặc kệ người bên kia có nghe được hay không, cô lập tức cúp máy. Sau đó đi vào phòng tắm dùng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, sau đó lại chui vào chăn.

Không biết là Tạ Duyên có nghe được hay không, nhưng Tô San vẫn ở trong ổ chăn lăn qua lộn lại mấy vòng hơn nửa tiếng đồng hồ mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau vẫn quay rất nhiều cảnh hành động, có điều Tô San vẫn tìm đạo diễn, sắp xếp lại mấy cảnh tương đối nguy hiểm sẽ sử dụng diễn viên đóng thế. Đạo diễn cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ nghĩ là cô không chịu nổi mấy cảnh diễn có cường độ cao thế này, cho nên cũng nói trợ lý đạo diễn tìm diễn viên đóng thế đã được chuẩn bị từ trước tới đây.

Hôm nay Tạ Duyên cũng không có gọi cho cô nữa. Tô San có hỏi Hạ Hoa khi nào sẽ bay qua Châu Phi, biết được anh ta sẽ đi vào ngày mốt. Lại nói anh ta để ý Tạ Duyên một chút, nhất định không được để hắn đóng mấy cảnh quay nguy hiểm.

Hạ Hoa chính vì lo lắng sợ Tạ Duyên xảy ra chuyện gì nên mới bay qua đó, nên nghe cô nói vậy cũng không có ý kiến gì. Anh ta có vẻ rất mong muốn Tạ Duyên không đóng bộ phim này nữa, điều kiện sinh hoạt ở nơi rừng rậm nguyên thủy rất kém, không biết tại sao Tạ Duyên cứ nhất định phải nhận đóng bộ phim này cho bằng được.

Tô San cũng rất bận rộn, thứ Sáu tuần này phải đi ghi hình kỳ thứ hai của chương trình thực tế. Có lẽ do trong nước hiện giờ quá lạnh, kỳ này ban tổ chức tổ chức ghi hình trên một hòn đảo ngoại quốc khá ấm áp, chỉ cần mặc áo ngắn tay là được.

Có vẻ sợ cô bị người khác đoạt mất sự nổi bật, chị Lưu còn bắt cô đưa theo nhà tạo hình cùng đi, chắc chị ấy không tin tưởng nhà tạo hình của ban tổ chức chương trình.

Khách mời của chương trình kỳ này gồm có Giang Dân, Mục Dao, Dương Chi, Mã Lê, Mã Trị Quân. Mã Lê là nghệ sỹ hướng tới hình tượng sexy gọi cảm nên dáng người rất đẹp, rất thu hút sự chú ý. Mã Trị Quân là MC chương trình truyền hình, năng lực điều tiết không khí vô cùng tốt, ban tổ chức có lẽ cảm thấy tổ hợp thành viên và khách quý lần này có thể sẽ rất loạn nên mới cố ý mời anh ta tới để điều tiết không khí.

Tuy rằng những người như Giang Dân, Mục Dao cát xê tham gia chương trình rất cao, nhưng chắc chắn bên ban tổ chức không cần phải trả nhiều tiền như vậy. Chương trình này của đài Trương Nam, là đài truyền hình nằm trong top đầu cả nước, có rất nhiều người nổi tiếng muốn tạo quan hệ tốt với bên nhà đài. Mục Dao hay Dương Chi sau này đóng phim cũng sẽ muốn phát sóng trên đài Trương Nam, hiện giờ cũng xem như có qua có lại, sẽ không ai ngu ngốc tới mức đòi cát xê cao ngất ngưởng, đặc tội đài truyền hình thì cũng sẽ không có lợi lộc gì.

Hòn đảo nhỏ này vô cùng ấm áp, Tô San cũng chỉ mặc một cái váy maxi màu trắng. Buổi trưa đã tới khách sạn, cô có thấy trợ lý của Dương Chi, hình như đang tính ra ngoài mua đồ. Cô vào quầy lễ tân, nhận phòng sau đó cùng chị Lưu lên lầu.

Trong thang máy cũng không có ai khác, chị Lưu lên tiếng:

“Chương trình kỳ này chắc sẽ được phát sóng lúc ra Tết, lúc đó phim điện ảnh “Loạn thể chi ca” cũng đã công chiếu rồi, cho nên chương trình kỳ này em

cố gắng biểu hiện thật tốt, nếu được mọi người chú ý, cộng thêm độ hot của phim điện ảnh, lúc đó sẽ rất thuận lợi nâng cao độ nổi tiếng của em.”

Phim điện ảnh cùng với gameshow, chắc chắn sẽ xuất hiện trên truyền thông rất nhiều, hơn nữa chương trình kỳ này có nhiều nghệ sỹ đồng fan hâm mộ như vậy, đảm bảo sẽ có rất nhiều đề tài để bàn luận.

“Em biết rồi.”

Tô San vừa nói, thì cửa thang máy cũng vừa lúc mở ra.

Cô đi vào phòng mình, còn chị Lưu thì ở phòng bên cạnh. Vương Trùng hiện giờ còn đang có lịch trình khác, rạng sáng hôm sau mới tới đây, nếu không hẳn chắc chắn lại rủ rê cô ra ngoài ăn cơm.

Sáng hôm sau, 9 giờ chương trình sẽ bắt đầu ghi hình, thì 7 giờ Tô San đã bắt đầu trang điểm. Chị Lưu nói, khi các nữ diễn viên cùng nhau xuất hiện, cho dù biểu hiện không tốt lắm, nhưng tạo hình đẹp thì cũng coi như đã lấy được một nửa sự nổi bật của người khác rồi.

Chị ấy muốn cô đi theo hình tượng nhẹ nhàng trong sáng, không nên làm màu. Vì vậy chỉ đưa cô mặc một cái váy liền màu xanh da trời khá đơn giản, tóc búi cao lên, trang điểm nhẹ nhàng.

Đến lúc đi qua tới chỗ ghi hình trên bờ cát, mọi người cũng đều đã tới đông đủ. Mã Lê mặc một chiếc áo thun không tay trễ ngực, nhìn vậy thấy ngực cô ấy càng lớn hơn, cùng với quần short jeans, phô bày dáng người đẹp của cô ấy. Mục Dao thì cũng mặc quần short jeans và áo thun trắng, khoe đôi chân dài trắng nõn, có điều do vóc dáng không đẹp bằng Mã Lê, ngực không lớn bằng, chân cũng không dài bằng, khí chất cũng không bằng, hai người đứng gần thì trông cô ấy như một đứa bé chưa trưởng thành. Mà Dương Chỉ thì mặc một chiếc áo crop-top, phía dưới là váy dài.

Chương trình vẫn chưa bắt đầu, mọi người đều ngồi trên mấy cái ghế ở bờ biển phơi nắng, giống như được du lịch nghỉ phép. Thấy cô tới, Vương Trùng trong tay còn đang ôm một trái bóng lại gần, vô cùng nghiêm túc thấp giọng hỏi cô:

“Vì sao cô với Tạ Duyên ở bên nhau lâu như vậy mà tôi lại không biết?”

Tô San: “.....”

Cô ngồi dựa vào ghế xếp, đeo kính râm, cũng không nhúc nhích, giọng nói thản nhiên:

“Rõ ràng như vậy, anh còn không nhận ra được, tôi cũng đâu có cách nào khác.”

Thình thoảng có mấy nhân viên ban tổ chức chương trình đi qua đi lại, Vương Trùng mặc áo thun và quần short ôm một quả bóng ngồi bệt xuống bờ cát, nhìn xung quanh, vẻ mặt bất mãn:

“Hèn chi tôi còn không có số điện thoại của Tạ Duyên mà cô thì lại có vẻ khá thân với anh ấy như vậy, anh ấy còn vì cô mà đóng phim truyền hình, không thể tin được a!”

Tô San tháo kính râm xuống, liếc hán một cái:

“Tôi nghe nói ban tổ chức muốn để anh cùng đội với Dương Chỉ?”

Vừa nghe vậy, sắc mặt Vương Trùng lập tức biến đổi, tức giận ném quả bóng xuống mặt đất, trên mặt đầy vẻ châm chọc:

“Đừng nói tới cô ta trước mặt tôi. Cô ta thích Giang Dân, người đại diện của cô ta còn cố tình nói với bên ban tổ chức sắp xếp cô ta với Giang Dân một đội. Tôi vốn dĩ cũng chẳng thích chung đội với cô ta, nhưng trước đây chính cô ta chủ động lợi dụng tôi để lăng xê couple, giờ lại qua cầu rút ván, như vậy thì khác nào và vào mặt tôi một cái!”

Các nghệ sỹ có đồng fan hâm mộ thình thoảng sẽ cùng nhau lăng xê couple là rất bình thường, ai cũng đều có lăng xê với vài người. Có điều kiểu dùng xong rồi bỏ như Dương Chỉ thì khá hiếm thấy, còn cô tình muốn lăng xê couple với đối thủ của Vương Trùng nữa, Vương Trùng không vui thì cũng đúng thôi.

Đạo diễn chương trình đang ở bên kia cầm loa hô mọi người tập hợp. Tô San ngồi dậy, vỗ vỗ vai hán an ủi, mỉm cười nói:

“Vậy anh cũng có thể và mặt lại cô ta mà.”

“Cô có ý gì?”

Vương Trùng ghé đầu qua hỏi.

Tô San cười cười đứng lên, đuổi đuổi người khởi động:

“Đi thôi, đồng đội Mục Dao của anh còn đang chờ kìa.”

Chương 54: Viết Thư Pháp

“Đi thôi, đồng đội Mộc Dao của anh còn đang chờ kìa.”

Nguyên khu vực bãi cát này đã được ban tổ chức thuê trọn, nên trên bờ biển cũng không có nhiều người lạ qua lại. Đến khi tất cả mọi người đã tập hợp lại, Dương Chi, Mộc Dao tất nhiên đều không muốn đứng gần Mã Lê, làm vậy sẽ khiến người ta cảm thấy đáng vốc của các cô không đẹp, còn Dương Chi và Mộc Dao lại không hợp nhau, hai người cũng không thể nào đứng cạnh nhau, nhưng cả hai người đều muốn đứng tại vị trí ở giữa, cho nên Mã Trị Quân phải đứng ngăn giữa hai người.

Chỉ riêng vị trí đứng của mỗi người đã là một màn gió tanh mưa máu, cả mười một người cứ đi tới đi lui mãi mới ổn định vị trí.

Tô San muốn đứng cùng với Trương Tịnh, nhưng Giang Dân không biết từ khi nào đã đi tới gần đây, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đi qua đứng ở ngoài cùng, bên cạnh Tống Nham.

Khó khăn lắm mới ổn định vị trí, đám người đạo diễn và ban tổ chức có vẻ đã quá quen với tâm tư nhỏ nhặt của mấy nghệ sỹ giới giải trí, đến khi mọi người đã ổn định xong, mới bắt đầu điều chỉnh góc quay của camera.

Đạo diễn:

“Được rồi, trước hết là chào mừng các vị khách mời hôm nay đã tới tham gia chương trình.”

Nói xong, Tô San cùng mấy người thành viên cố định đều nhiệt tình vỗ tay, trông có vẻ rất nồng nhiệt chào đón.

Đạo diễn: “Ngày hôm nay, mọi người sẽ thi đấu theo đội hai người, đội nào thắng sẽ giành được gợi ý, vòng cuối cùng sẽ là đi tìm Quả dừa Đại Vương ở trên đảo này, đội nào tìm được sẽ là đội thắng chung cuộc.”

Nghe vậy, mọi người bắt đầu ồn ào lên, đặc biệt là Mộc Dao và Dương Chi, hai người đều muốn nói chuyện với Mã Trị Quân để muốn máy quay hướng tới mình, còn Mã Trị Quân do ở ngay vị trí chính giữa ai cũng không thể đắc tội nên dứt khoát chỉ tập trung nghe hướng dẫn của đạo diễn.

Đạo diễn: “Hiện tại chúng ta sẽ dựa vào sự lựa chọn của phái nữ để chia đội, mọi người vui lòng đứng tách ra một chút.”

Nghe vậy, mọi người kể cả Tô San cũng không ngờ ban tổ chức sẽ để tại cô quyết định việc chia tổ, không phải là bên ban tổ chức đã sắp xếp sẵn rồi sao?

Tuy vậy, mọi người cũng rất sôi nổi đứng tách ra thành hai nhóm nam nữ. Dương Chi không muốn đứng cạnh Mộc Dao, cho nên Trương Tịnh bị kẹp ở giữa, mà Tô San thì đứng cạnh Mã Lê. Cô phải công nhận một điều là vóc dáng của Mã Lê quá đẹp, nhưng Tô San cũng không lo lắng, vì mình là người trắng nhất trong tất cả mọi người.

Đạo diễn: “Xin mời Mã Lê đứng ra phía trước, những ai muốn cùng đội với cô ấy thì vui lòng tiến lên phía trước một bước.”

Nghe vậy, mấy người đàn ông phía bên kia đều tới nhìn anh, anh nhìn tôi, nhìn qua nhìn lại một hồi, cuối cùng Kim Khánh Châu, Mã Trị Quân cùng Vương Trừng mới do dự tiến lên.

“Thực ra tôi cũng tính tiến lên, nhưng Mã Lê cao quá, tôi sẽ bị áp lực!”

Tống Nham vừa nói vừa làm bộ nhón chân lên so chiều cao với Mã Lê.

Những người khác nghe vậy đều không nhịn được mà bật cười, Mã Trị Quân còn cố tình giơ chân ra nói:

“Cho nên hôm nay tôi rất nhanh trí sử dụng miếng đệm giày để cao thêm một chút.”

“Ha ha ha!”

Mất thấy anh ta còn tự bôi đen bản thân, mọi người không nhịn được cười ha ha.

Đạo diễn: “Lát nữa chơi trò chơi sẽ phải cởi giày.”

Mã Trị Quân: “.....”

Những người khác cười càng lớn hơn, Tô San cũng bật cười. Đạo diễn nhắc Mã Lê chọn một người làm đồng đội của mình.

Gió trên bãi biển khá lớn, gió thổi khiến tóc của cô ấy bay tán loạn, Mã Lê lấy tay hất hất tóc ra sau, không hề có chút do dự nào đi về hướng của Vương Trùng.

Tô San biết, Vương Trùng làm vậy là muốn đánh vào mặt Dương Chi.

“Vì sao cô lại chọn vương Trùng?”

Mã Trị Quân bỗng nhiên lên tiếng hỏi, đây là thói quen của một người làm MC.

Nghe vậy, Mã Lê có vẻ rất tùy ý nhìn qua Vương Trùng một cái, cười cười trả lời:

“Vì hắn đẹp trai a.”

Dứt lời, Vương Trùng còn tỏ vẻ hơi ngại ngùng, bởi vì vóc dáng của Mã Lê quá tốt, quá nóng bỏng.

“Vậy ý cô là tôi và Khánh Châu rất xấu trai sao?”

Mã Trị Quân tỏ vẻ tức giận lùi lại chỗ của mình.

“Không. Phải nói là các anh vô cùng xấu trai!”

Tổng Nham đứng bên kia đột nhiên lên tiếng bỏ một nhát!

“Ha ha ha...”

Cả mấy người trong ekip của chương trình cũng bật cười, Mã Trị Quân giả bộ muốn đánh Tổng Nham, hai người giỡn nhau một hồi mới về lại vị trí của mình.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ xin mời Tô San bước lên trước, những ai muốn cùng đội với cô ấy thì bước ra trước.”

Tô San bước lên một bước. Sau đó bốn nam nghệ sỹ còn lại bên phía đối diện đều không hẹn mà cùng nhau bước ra trước, máy quay cũng tập trung quay bọn họ. Thực ra quan hệ của cô cùng bọn họ đều khá tốt, Tô San thấy chung đội với ai cũng được.

“Woaa, Tô San, cô chọn ai?”

Trương Tịnh đứng đằng sau bắt đầu ồn ào.

Chỉ có Mục Dao và Dương Chi đều đứng đó nhìn một màn này với vẻ mặt không cảm xúc, có vẻ không quan tâm lắm.

Tô San suy nghĩ một lúc, sau đó trong lúc mọi người đều nghĩ cô sẽ chọn Giang Dân thì cô lại đi tới chỗ của Tổng Nham.

Về mặt của Tổng Nham cũng rất ngạc nhiên, dù sao hắn cũng không phải là nghệ sỹ có nhiều fan hâm mộ, nhưng Mã Trị Quân đứng đó ngay lập tức bỏ xuống một đao:

“Tôi biết rồi, chắc chắn Tô San nghĩ muốn chọn lấy người xấu nhất, cô ấy đúng là người tốt a!”

“Còn lâu đi, chắc chắn Tô San đã bị đa động bởi vẻ ngoài của tôi.”

Tổng Nham hừ một tiếng, sau đó liền cùng Tô San đứng qua một bên.

Mọi người đều vui vẻ cười ha ha, chỉ có Giang Dân như có như không nhìn qua Tô San, có vẻ rất khó hiểu sao cô lại chọn Tổng Nham.

Thực ra rất đơn giản, bởi vì Tổng Nham đã có bạn gái rồi, cho nên sẽ không có chuyện lăng xê couple, hơn nữa Tô San cũng khá quen thân với anh ta, như vậy khi hai người chơi trò chơi sẽ ăn ý hơn.

Lúc sau chia đội cũng rất ngoài ý muốn, Trịnh Lạc cùng đội với Mục Dao, Kim Khánh Châu cùng đội với Dương Chi, Giang Dân thì cùng đội với Trương Tịnh, còn lại Mã Trị Quân làm trọng tài.

Vậy coi như việc lăng xê couple trong chương trình không thành rồi, chỉ có cặp Mục Dao và Trịnh Lạc coi như tạm được. Hậu kỳ chắc chắn ban tổ chức sẽ biên tập để tạo loveline giữa hai người.

Đạo diễn: “Được rồi, giờ đã chia đội xong. Trò chơi đầu tiên, phái nữ sẽ ở trên bờ, phái nam sẽ ở dưới nước. Phái nữ ở trên bờ sẽ phải trả lời câu hỏi, đội nào trả lời đúng, nam của đội đó sẽ được chạy mười giây, nam của đội nào có thể lấy được cái phao đằng kia trước thì sẽ thắng và giành được gợi ý.”

Nói xong, nhân viên đoàn liền khiêng mấy cái bàn qua, phía trên có mấy cái bảng và bút lông. Tô San cùng những cô gái khác nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống.

Gió biển thổi còn mang tới cảm giác nhột nhột, là do cát bị gió thổi tới cọ vào da thịt. Máy quay khi đã điều chỉnh xong, mấy người đàn ông đều đã đứng ở mép nước, còn có một sợi dây vải đỏ để làm vạch xuất phát.

Mã Trị Quân cảm kích bản, nhanh chóng hướng về máy quay, lập tức nói:

“Xin hỏi, phụ nữ thời cổ đại có tam tông tứ đức, đó là gì?”

Cái này cũng coi như trúng tủ rồi, Tô San không cần nghĩ ngợi lập tức viết lên bảng, đến lúc cô giơ bảng lên, mấy cô gái kia vẫn còn chưa biết phải viết thế nào.

“Tô San, rất nhanh a!” Mã Trị Quân tiến lại gần đọc lên:

“Chưa xuất giá thì theo cha, khi xuất giá thì theo chồng, khi chồng mất thì theo con trai; tứ đức là nói tới công, dung, ngôn, hạnh. Xin chúc mừng, hoàn toàn chính xác, Tống Nham, anh có mười giây để chạy!”

Nói xong, Tống Nham lập tức vượt qua sợi dây đỏ chạy ra biển, những người khác đều có vẻ mặt ngơ ngác.

“Tô San, chắc lúc đi học cô là cán bộ môn lịch sử phải không?”

Trương Tịnh bên kia không nhịn được kêu than.

Tô San cười cười:

“Ông ngoại tôi là thầy giáo dạy lịch sử.”

“Hèn chi cô lại biết đánh đàn, rồi thổi sáo, ông ngoại của cô chắc tính bồi dưỡng cô thành tiểu thư khuê các á?”

Trương Tịnh hâm mộ nói.

Mục Dao và Dương Chi cũng không nói gì, dù sao cũng coi như tại cô có chút mâu thuẫn. Tô San cũng biết, lúc trước cô bị bôi đen, chắc chắn đều có sự nhúng tay của người đại diện cả hai người họ.

Hết 10 giây, Tống Nham liền dừng lại, nhưng hiện giờ vẫn cách cái phao mục tiêu rất xa.

Thấy vậy, Mã Trị Quân lên tiếng:

“Câu hỏi thứ hai, xin hỏi, người đoạt giải Ảnh hậu tại buổi trao giải thưởng Kim Hoa lần thứ 36 là ai?”

Nghe vậy, Tô San cũng cố gắng cẩn thận nhớ lại, có điều cô thật sự không biết, cô chỉ nhớ được một người, nhưng không đúng. Câu này Trương Tịnh trả lời chính xác. Còn hai người Mục Dao Dương Chi thì cũng không trả lời được, Dương Chi ít nhất còn đứng đó giữ vững nụ cười còn khuôn mặt Mục Dao thì hoàn toàn không có cảm xúc gì.

Mấy câu hỏi sau đó, Tô San cũng trả lời đúng được thêm vài câu, nhưng Trương Tịnh cũng vô cùng lợi hại, thế là cuối cùng đội của Trương Tịnh thắng vòng này, cũng giành được gọi ý.

Mấy vòng chơi tiếp theo, đội Tô San giành được một gọi ý, đội Dương Chi cũng giành được một gọi ý, đội Mục Dao và Mã Lê thì không có gì.

Mọi người bắt đầu đi tìm Quả dừa Đại Vương, gọi ý mà đội của Tô San giành được là cần tới phòng sách, nhưng Trương Tịnh cứ nhất quyết đòi đi theo cô và Tống Nham, cho nên không còn cách nào khác chỉ có thể kệ cô ấy.

Khi đi chuyển thì người quay phim cũng đi theo, còn theo sau là hai cái đuôi Trương Tịnh và Giang Dân, cô và Tống Nham hỏi đường một hồi mới tới được phòng sách.

“Chào mọi người.”

Một ông lão mặc trang phục cổ đại đi ra từ trong phòng sách, nhìn rất hiền từ, trong phòng cũng ngập tràn mùi mực tàu, mấy người Tô San cũng rất lễ phép chào hỏi.

“Woaaa, ông ơi, chữ này là do ông viết sao?”

Trương Tịnh tiến vào gần hơn, khi nhìn thấy trên tường treo mấy bức tranh chữ theo thể chữ Khải, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Người quay phim cũng quay tới mấy bức tranh chữ trên tường, còn ông lão thì cười lấy ra một mảnh giấy đưa cho Tống Nham:

“Đây là gọi ý.”

Trong phòng này treo rất nhiều tranh chữ, trên bàn còn có một bộ ‘văn phòng tứ bảo’*, khắp nơi đều mang hương vị cổ điển, khó có thể tưởng tượng

trên một hòn đảo nhỏ sẽ có một nơi như thế này.

*Chú thích của editor: ‘Văn phòng tứ bảo’ là bốn dụng cụ điển hình trong thư phòng của Trung Hoa cổ đại, gồm 4 thứ là bút lông, thoi mực tàu, nghiên mực và giấy Tuyên Thành. Ngoài ra, con dấu không nằm trong bộ này nhưng cũng là một đồ vật không thể thiếu.

“Tô San, ông ngoại của cô bồi dưỡng cô như là một tiểu thư khuê các, vậy có bồi dưỡng cô mấy thứ này hay không?”

Trương Tịnh thuận miệng hỏi.

Nghe vậy, Tô San cười cười, sau đó lại gần bàn đọc sách, nhìn ông lão kia nói:

“Tôi có thể mượn mấy đồ này dùng một chút được không?”

Cô vừa nói vừa chỉ tay vào bộ ‘văn phòng tứ bảo’ trên bàn, ông lão tất nhiên gật đầu, chuyện này ban tổ chức chương trình đã sắp xếp từ trước rồi, nếu không Tô San cũng sẽ không lấy được gọi ý như thế này.

Thấy cô còn tính làm thật, những người khác đều lại gần tò mò nhìn, thấy Tô San cầm lấy bút lông, nhúng vào nghiên mực bên cạnh, sau đó đặt bút lên tờ giấy Tuyên Thành. Từng cử chỉ của cô đều khiến trong mắt ông lão hiện lên vẻ kinh ngạc, không khỏi đánh giá Tô San, vốn ông nghĩ kiểu cô gái trẻ thì chắc cũng chỉ biết sơ sơ thôi, không ngờ rằng cô ấy lại thuần thục như vậy.

Người ngoài nghề tất nhiên nhìn thì cũng không hiểu gì, chỉ cảm thấy chữ Tô San viết thật là đẹp. Cô mặc váy maxi xanh da trời, làn da trắng nõn, người hơi hơi cúi, khuôn mặt mang vẻ thản nhiên, giờ khắc này, cô bỗng nhiên tỏa ra một kiểu khí chất khiến người khác không tả được thành lời. Giang Dân chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cô, không màng đến việc máy quay có quay được hay không.

Đặt bút xuống, Tống Nham liền kinh ngạc hô lên một tiếng:

“Trời ạ, Tô San, cô quá trâu bò rồi!”

“Cô thật quá lợi hại!”

Trương Tịnh thật sự bội phục, cô cũng biết là kỹ năng như thế này chắc chắn không thể chỉ ở một thời gian ngắn mà đã có thể luyện được.

Chữ mà Tô San viết trên giấy chính là tên của mình, sau đó lại viết thêm tên của Trương Tịnh. Ông lão kia thấy vậy cũng muốn đàm đạo thêm với cô hơn, nhưng do thời gian không có nhiều, các cô đánh phải rời khỏi đây, dựa theo gợi ý mà ông lão cung cấp để đi tìm Quả dưa Đại Vương.

Tìm một lúc lâu, cuối cùng lại là đội của Vương Trùng nhanh chân hơn tìm thấy trước, cho nên đội thắng cuộc ngày hôm nay là đội Vương Trùng.

Tuy rằng chỉ là trò chơi nhưng ai cũng muốn mình thắng cuộc, nhưng mọi người cũng không thể hiện bất mãn. Đến lúc ghi hình kết thúc, thì trời cũng đã tối, Tô San về phòng thu thập hành lý để ngày mai quay lại đoàn phim bên kia.

Nhưng đang lúc đêm khuya, chuông cửa bỗng vang lên.

Cô tưởng là Tiểu Chu, đến khi mở cửa ra, nhìn thấy người tới thì không khỏi nhú mày:

“Có việc gì sao?”

Giang Dân mặc một bộ đen từ trên xuống dưới đứng ngoài cửa, cũng không đội mũ, thấy cô ra, trên khuôn mặt sạch sẽ ảm áp của anh ta không nhịn được lộ ra ý cười:

“Cô có muốn đi ra ngoài ăn khuya không?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phim Điện Ảnh Được Công Chiếu

“Cô có muốn đi ra ngoài ăn khuya không?”

Nghe thấy anh ta nói vậy, Tô San không hề suy nghĩ gì uyển chuyển từ chối:

“Cám ơn, nhưng giờ tôi không đói bụng.”

“Sao cô lại có vẻ xa cách quá vậy?”

Sắc mặt Giang Dân không đổi, bình tĩnh chăm chú nhìn cô.

Tô San cũng không mời anh ta vào, chỉ siết chặt lại vạt áo khoác trên người, hơi hơi mỉm cười nói:

“Không phải là xa cách, là do tôi nhất gan, cảm giác bị người ta mắng chửi cũng không dễ chịu gì, nếu anh muốn thì để lúc nào bạn ngày rồi đi.”

“Hơn nữa...”

Tô San đặt tay lên nắm đấm cửa, ánh mắt thản nhiên nhìn anh ta nói:

“Tôi đã có bạn trai.”

Nghe vậy, sắc mặt của Giang Dân khẽ biến đổi, im lặng trong chốc lát, nghiêm túc nhìn cô hỏi:

“Tạ Duyên?”

Đều là người trong giới, mấy chuyện kiểu thế này chỉ hơi nghe ngóng thì đều biết được, Tô San cũng không thấy kỳ lạ khi anh ta biết được chuyện này. Cô cũng không phủ nhận, hơn nữa còn cười cười không nói gì thêm.

Thấy vậy, Giang Dân thờ dài một tiếng:

“Vậy tôi đi rủ Tống Nham đi ăn, cô ngủ sớm đi.”

Tô San cười cười, đến lúc hán quay người đi thì liền đóng cửa lại.

Quay vào trong phòng, cô muốn gọi điện cho Hạ Hoa, hỏi anh ta đã qua tới Châu Phi hay chưa. Có điều gọi một lúc lâu vẫn không thấy không có tín hiệu, có thể hiểu được anh ta có lẽ đã tới nơi gặp Tạ Duyên rồi, bởi vì điện thoại của Tạ Duyên cũng không có tín hiệu.

Ngủ một giấc dậy, tụi cô thu xếp rồi từng nhóm rời khỏi hòn đảo. Vì sao lại là từng nhóm? Bởi vì Dương Chi và Mục Dao không thích đối phương, các cô ấy chắc chắn sẽ không đi cùng một chuyến bay, mà cả Dương Chi và Mục Dao cũng đều không thích cô, nên cũng sẽ không đi cùng chuyến bay với cô. Nhưng Tô San cũng không để tâm quá nhiều, cô đã đặt chuyến bay sớm nhất, Vương Trùng và Giang Dân cũng bay chuyến này.

Trùng hợp hơn nữa là, vị trí của tụi cô cũng khá gần nhau, nhưng do Vương Trùng và Giang Dân cạnh tranh với nhau về lợi ích, cho nên quan hệ giữa hai người không tốt lắm, vị trí mặc dù gần nhau nhưng cũng không nói với nhau lời nào, còn Tô San thì ngủ từ đầu tới cuối.

Đến lúc hạ cánh, ở sân bay có rất nhiều fan hâm mộ chờ sẵn, phần lớn là fan của Vương Trùng và Giang Dân. Nguồn tin tức của fan hâm mộ đúng là vô cùng nhanh nhạy, thần tượng của mình đi chuyến bay nào, lúc mấy giờ đều biết rất rõ. Cho nên mấy nghệ sỹ luôn có kiểu gần tới giờ bay mới mua vé, nhưng đôi khi vẫn không tránh khỏi chuyện như thế này.

“Có muốn cùng đi ăn cơm với tôi không?”

Vương Trùng đi đằng sau chuẩn bị khoác tay lên vai cô.

Tô San giờ tay đang cầm kính râm ngăn lại cánh tay của hán, cũng không quay đầu chỉ thản nhiên nói:

“Anh kiềm chế lại chút đi.”

Nghe vậy, Vương Trùng chỉ cười hắc hắc đứng ra xa cô một chút. Cửa ra đã có rất đông fan hâm mộ đứng đó, chật như nêm, fan hâm mộ điên cuồng giơ bảng tên, hò hét. Hán sợ sẽ liên lụy Tô San, chỉ có thể đội mũ đeo kính râm che khuất mặt.

Tô San sau khi ra khỏi sân bay, quay đầu nhìn lại thấy Vương Trùng vẫn đang bị đám người bao vây. May mắn là fan của cô không nhiều như Vương Trùng, sống một cuộc sống mà chuyện gì của mình cũng bị người khác nhìn chăm chăm sẫm soi không dễ chịu một chút nào.

Cô lên xe quay về phim trường, lúc về tới cũng đã là 6 giờ tối. Còn chưa kịp ăn uống gì, đạo diễn đã nói cô chuẩn bị quay phim, do có một số cảnh quay khá gấp.

Quay phim đến 8 giờ mới xong, cả người Tô San mệt mỏi rã rời. Quay về khách sạn, tắm rửa xong, đang tính đi ngủ thì cô thấy Tạ Duyên có đăng lên Weibo.

Ở một nơi mà ngay cả tín hiệu điện thoại còn không có, sao hán có thể tìm đâu ra internet không biết. Tạ Duyên đăng một tấm ảnh lên, chụp hình một hộp cơm, chỉ toàn thấy cái bẹ xanh, còn thịt thì đã bị hán gấp để qua một bên. Qua hình chụp thì thấy hộp cơm được đặt trên một tầng đá, còn có bàn tay đang cầm đũa của hán.

Hình ảnh nhìn rất chua xót, fan hâm mộ nhìn thấy đều rất đau lòng, chỉ có duy nhất Lý Hách còn bình luận ở dưới bằng một tấm hình hán đi ăn đồ nướng BBQ. Có vẻ Lý Hách muốn trả thù chuyện Tạ Duyên khoe bàn ăn hôm Tết mừng tám tháng Chạp lần trước.

Cư dân mạng A: “Ha ha ha! Lý Hách thật là không có đạo đức, thật đau lòng cho Duyên ca nhà tui *hôn hôn*”

Cư dân mạng B: “Đáng đời *mim cười*”

Cư dân mạng C: “Hóa ra ông xã không thích ăn thịt *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng D: “Thật là muốn khóc quá, thức ăn như thế này thì sao mà đóng phim, không có chút dinh dưỡng nào *đáng thương*”

Cư dân mạng E: “Chỉ có một mình tôi nhận ra Tạ Duyên lại đen hơn rồi sao *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng F: “Đau lòng!!! Thật muốn tới đó nấu cơm cho ông xã !!!”

Cư dân mạng G: “Đúng là thời thế thay đổi, ai bảo lúc trước khoe cơm, bây giờ thì lấy đá đập chân mình *vừa cười vừa khóc*”

Tô San nhìn thấy ảnh mà Lý Hách đăng lên cũng thấy rất buồn cười. Không sai, lúc này Lý Hách có cùng với mấy người đàn ông trong đoàn phim đi nhậu, anh ta vậy mà còn có thời gian rảnh lên đã kích Tạ Duyên nữa. Nhưng đúng là thoát nhìn sinh hoạt của Tạ Duyên ở bên đó thật là thảm.

Hơn nữa, hình như hắn lại đen hơn rồi.

Chui vào trong chăn, Tô San muốn gọi điện thoại cho Tạ Duyên, nhưng bên kia vẫn không có tín hiệu, chỉ có thể gửi tin nhắn cho hắn, nhắc hắn cố gắng ăn uống đàng hoàng.

Nhưng chưa đầy hai ngày sau, Hạ Hoa đã tới cửa tìm cô, hơn nữa còn là đến thẳng phim trường gặp cô.

“Này, cô tự xem đi!”

Anh ta bỗng nhiên ném lên bàn một chiếc USB. Tô San nhìn qua Tiểu Chu, cô ấy lập tức mang máy tính qua đưa cho cô, sau đó lảng lảng ra khỏi phòng.

Đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, Tô San vừa cắm USB vào máy, vừa nhìn nhìn Hạ Hoa:

“Sao anh quay về sớm vậy? Tạ Duyên ở bên đó sao rồi?”

Hạ Hoa ngồi dựa lưng vào sofa, nhìn rõ ràng là đen hơn so với lúc trước, nghe vậy, chỉ khẽ cười một tiếng:

“Nếu tôi không về sớm, cô gặp phiền phức chắc rồi.”

Nghe anh ta nói vậy, Tô San cũng không hỏi nhiều, chỉ là khi nhìn thấy video trong USB thì sắc mặt của cô lập tức biến đổi.

“Tên paparazzi này bám theo Giang Dân đã được nửa năm rồi, không ngờ là còn theo tới tận cửa phòng của cô? Nếu không phải là tôi biết tin này vội vàng ngăn chặn lại thì chắc chắn đây sẽ trở thành scandal long trời lở đất!”

Hạ Hoa bật lửa hút một điếu thuốc, hít một hơi sâu, chậm rãi thở ra một làn khói:

“May là tôi cũng có quen biết chút ít với bên phía tòa soạn này, nhưng cũng không phải là miễn phí. Bên đó nói, đến lúc cô và Tạ Duyên chính thức công khai thì bên bọn họ phải được độc quyền đăng tin.”

Xem lại đoạn video, theo góc độ này mà nói, chắc có lẽ quay từ khúc rẽ của hành lang, cách quá xa, cô đứng đó chắc chắn không thể thấy, nhưng từ bên này lại có thể quay lại rõ ràng. Tất máy, cô dựa vào sofa uống một ngụm nước ấm, chậm rãi nói:

“Cám ơn anh.”

Hạ Hoa đứng là đã giúp cô rất nhiều.

“Sau này cô chú ý một chút là được, hiện giờ tôi đã bồi dưỡng cô giống như nghệ sỹ của công ty. Cô cũng thấy đấy, nếu như là Ánh Sao, bọn họ chẳng làm được trò trống gì!”

Hạ Hoa ngồi đó, lại bắt đầu dùng lời lẽ để đả động cô.

Tô San chỉ ậm ậm cười, tùy ý nhìn anh ta rồi nói:

“Tạ Duyên sao rồi?”

Thấy cô chuyển sang chủ đề khác, Hạ Hoa cũng không cố nói tiếp, nhấn chặt lòng mày hút thuốc:

“Mùng 2 Tết tôi sẽ qua đó một chuyến nữa, cô có thể đi cùng tôi.”

“Hiện giờ cậu ta còn học nhảy dù, nhảy từ độ cao 30 mét xuống. Tôi nói thế nào cũng không nghe, còn thúc giục tôi quay về. Lúc tôi đến cậu ta còn bị trật khớp tay. Lần sau tới có khi gãy chân cũng nên.”

Anh ta vừa nói vừa thở ra một làn khói thuốc, trong giọng nói tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Tô San lập tức nhíu mày, trở nên nghiêm túc hơn:

“Được, vậy lát nữa tôi sẽ nói với đạo diễn để nghỉ quay vài ngày.”

Tạ Duyên đứng là không chịu để tâm gì, ngoài miệng thì đồng ý với cô là sẽ dùng diễn viên đóng thế, sau lưng thì lại làm chuyện nguy hiểm như vậy, lỡ mà xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây!

Sau đó, Hạ Hoa không nhìn được lại nhìn cô, bỗng nhiên đứng lên, cười gian:

“Được, hiện giờ cô cũng đừng nói trước cho cậu ấy biết, lúc đó chúng ta sẽ cho cậu ấy một niềm kinh ngạc vui mừng.”

Tô San: “.....”

Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, cô cất USB đi, tiện thể báo chuyện này với chị Luru.

Chị Luru cũng nhắc cô sau này nên chú ý hơn. Còn việc cô sẽ qua Châu Phi thì cũng không để ý nhiều, chỉ nói cô đi thì cố gắng về sớm, đừng để trễ nải việc quay phim quá, vì lúc sau cô còn phải quay một bộ phim khác.

Tô San tất nhiên là cũng biết chừng mực, cô chỉ muốn qua đó nhìn hấn một cái.

Mấy ngày sau quay phim khá thuận lợi. Trong thành phố cũng xảy ra một đợt tuyết rơi rất lớn, phim điện ảnh thì sẽ công chiếu vào đúng ngày 30 Tết.

Hôm nay Tô San xin nghỉ đóng phim để về lại bên nhà ba mẹ cô. Trong nhà chỉ có ba mẹ, cô không thể nào không về. Ngoài trời tuyết rơi rất lớn, trong phòng thì lại ấm áp như mùa xuân. Trên chiếc bàn dài bày ra mười hai món, đầy đủ gà vịt thịt cá, Tô San ngồi vào bàn, cô cũng chỉ dám xới hơn nửa chén cơm.

“Gầy tới như vậy rồi còn muốn giảm cân, con muốn thành cây que luôn hả?”

Mẹ Tô liếc cô một cái, Tô San sợ quá, lại xới thêm một muỗng lớn.

“Haizz, ba nhớ hôm nay là ngày công chiếu phim điện ảnh của con đúng không?”

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị.

Tô San gấp một miếng rau xanh vào chén, nghe vậy thì gật gù đầu:

“Dạ, cũng không có gì hay ho đâu.”

Phim mới chiếu được hơn một tiếng, chắc chắn cũng chưa có động tĩnh gì. Có điều nếu như để ba mẹ xem cảnh hôn của cô và Tạ Duyên thì có khi sẽ bắt cô phải rút lui khỏi giới giải trí.

“Con nhìn xem con suốt ngày cứ bận rộn chuyện gì đâu. Giờ con sắp hai mươi lăm tuổi rồi, vào lúc mẹ bằng con thì đã sinh ra chị của con rồi!”

Mẹ Tô vừa ăn cơm, vừa bắt mắt trừng mắt nhìn cô.

Tô San cúi đầu, không dám hé răng nói gì, chỉ có thể tập trung ăn ăn.

Nói tới đây, ba Tô cũng đặt ly rượu xuống, nghiêm túc nhìn cô:

“Mẹ con nói không sai, ba cũng già rồi, công ty nhà mình sau này cũng phải để lại cho con quản lý. Con có thể tiến vào giới giải trí chơi chơi vài ba năm, nhưng sau này vẫn phải quay về kế thừa công ty.”

“Đúng vậy, công ty này sau này sẽ là của con và chị con. Con tốt nhất là nên sớm rút lui khỏi giới giải trí hỗn loạn kia đi, trở về học tập chị của con cách quản lý công ty.”

Mẹ Tô nghiêm túc nói.

Tô San hít sâu một hơi, đang tính nói gì đó thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Do lúc này cô đi qua lấy rượu cho ba cô nên giờ điện thoại còn đang ở bên chỗ quầy rượu. Mẹ Tô thấy vậy cau mày đứng lên lấy điện thoại cho cô.

“Đêm 30 Tết con đừng có nói với mẹ là phải đi tham gia chương trình gì đó, nếu mà vậy thì con cũng đừng có về nhà nữa!”

Mẹ Tô rất không vui nói, sau đó không biết nhìn thấy gì, đưa điện thoại lại gần hơn để nhìn cho rõ:

“Tạ Duyên?”

Dứt lời, lại ngẩng lên nhìn Tô San, giọng nói đầy vẻ hoài nghi:

“Là nam?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đi Thăm Hấn

“Tạ Duyên?”

Dứt lời, mẹ Tô lại ngẩng lên nhìn Tô San, giọng nói đầy vẻ hoài nghi:

“Là nam?”

Cả người Tô San hóa đá, sau đó lập tức tỉnh táo lại, tiếp tục giữ vẻ thản nhiên vừa ăn cơm, vừa nói kiểu rất thoải mái tự nhiên:

“Đúng vậy, tụi con có từng đóng chung hai bộ phim, cũng khá thân.”

Giọng nói của cô rất bình tĩnh, không hề ấp úng. Thấy vậy, mẹ Tô đành đưa điện thoại cho cô:

“Con đừng có quen thân quá mới mấy người đàn ông như vậy, giới giải trí này thực sự rất hỗn loạn.”

Nhận lấy điện thoại, Tô San cũng không lập tức bắt máy, mà nghiêm túc nói với mẹ cô:

“Mẹ không thể vô dũa cả nắm như vậy, con giờ cũng là người trong giới giải trí đấy thôi, chả lẽ con cũng không phải người tử tế sao?”

Mẹ Tô đặt đĩa xuống, nói hăng say:

“Con đang so sánh kiểu gì vậy, mẹ đang nói tới đa số. Con cảm thấy con có thể may mắn vớt được một người tốt trong một biển người sao?”

Nghe vậy, Tô San lập tức thanh minh:

“Sao mẹ lại không tin tưởng con vậy? Biết đâu con thật sự tìm được một người tốt thì sao?”

“Con...”

“Được rồi, được rồi, cả hai đừng cãi cọ nữa, điện thoại còn đang kêu kìa.”

Ba Tô lập tức xua xua tay, ý muốn ngăn cản hai người đừng nói nữa.

Thấy vậy, Tô San đành bắt máy, cố ý điều chỉnh âm lượng đến mức nhỏ nhất. Khi cô vừa bắt máy, liền truyền tới giọng nói trầm ấm của Tạ Duyên từ đầu dây bên kia:

“Em đang ăn cơm sao?”

Tô San gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

“Uhm, chúc mừng năm mới, anh lại già thêm một tuổi rồi.”

Tạ Duyên: “.....”

“Làm gì có ai lại nói năng như vậy hả!”

Ba Tô trừng mắt nhìn cô:

“Không có một chút lễ phép nào!”

Tô San: “.....”

“Đến lúc anh về, nhất định phải cho em thấy rốt cục là anh có già hay không.”

Giọng nói Tạ Duyên thân nhiên.

Còn Tô San nghe vậy không kiềm chế được lại đỏ mặt. Vì không muốn ba mẹ nhìn thấy sự khác thường của mình, chỉ có thể cúi gằm mặt xuống ăn cơm. Cô cảm thấy Tạ Duyên càng ngày càng hư hỏng.

Có lẽ cũng biết da mặt cô mỏng, Tạ Duyên ho nhẹ một tiếng, thân nhiên nói tiếp:

“Có nhớ anh không?”

Tô San cảm giác mặt mình ngày càng nóng hơn. Cô không dám nói lời nào, đến lúc ba cô nhìn nhìn qua, lúc này mới nói vào điện thoại:

“Giờ em đang ăn cơm, cúp máy trước đây, gấp sau nha.”

Nói xong, cúp máy, cô lại tiếp tục cúi gằm mặt xuống ăn cơm, chỉ có vành tai vẫn hơi hồng hồng, sợ ba mẹ cô lại nhận ra sự khác thường.

Ba Tô nhấp một ngụm rượu, sau đó gấp một miếng thịt bỏ vào chén, không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên ngừng đầu hỏi:

“Cậu Tạ Duyên này có phải là người đóng vai thầy giáo trong phim ‘Năm xưa như nước’ không?”

Nghe vậy, Tô San cũng sửng sốt, cầm ly nước lên uống một ngụm, vẻ hiếu kỳ nhìn ba cô:

“Ba từng xem phim đó rồi sao?”

Phim “Năm xưa như nước” chính là bộ phim điện ảnh mà Tạ Duyên hợp tác với đạo diễn Lê, trong phim Tạ Duyên thủ vai một thầy giáo thời đại cũ, yêu học sinh của mình. Thời điểm đó bộ phim này còn đoạt được rất nhiều giải thưởng, chỉ là không ngờ ba cô cũng có xem.

“Con nghĩ rằng mỗi ngày ba chỉ biết đi làm sao? Ba cũng phải cố gắng bắt kịp trào lưu của thời đại chứ.”

Ba Tô hừ nhẹ một tiếng, nâng ly rượu lên nhấp một chút, nói với vẻ khen ngợi:

“Ba còn nghe nói, một bộ phim của cậu ấy, cát xê có thể lên tới trăm triệu, còn con thì sao?”

Tô San: “.....”

“Không phải là do giờ con còn mới ra mắt sao, chờ đến lúc sau này con thật nổi tiếng, chắc chắn cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Tô San bĩu môi, lại tiếp tục gấp rau bỏ vào chén. Cô cũng không biết cô phải phấn đấu bao lâu mới có thể vươn tới được đẳng cấp của Tạ Duyên, cũng có thể, vĩnh viễn không bao giờ tới được.

Mặc dù ở trong giới giải trí kiếm được tiền nhanh, nhưng nhanh nhất không phải là đóng phim, mà cần tham gia nhiều hoạt động, hoặc nhận đóng quảng cáo. Giống như Vương Trùng, hiện giờ một quảng cáo của anh ta cát xê phải tầm hơn một ngàn vạn. Chỉ cần quay một quảng cáo, lâu lâu tham gia một vài hoạt động, hoặc tham gia mấy gameshow truyền hình cũng kiếm được nhiều tiền. Cát xê chương trình thực tế hiện giờ của Vương Trùng trong một quý là hai ngàn vạn, chỉ cần sau khi ghi hình chương trình 15 ngày thì đã có thể nhận hai ngàn vạn.

Có điều mấy hoạt động này cũng chỉ được nhất thời, một khi không được mọi người chú ý, thì chắc chắn sẽ không có nhiều thương hiệu tìm tới mời đóng quảng cáo. Cho nên nhiều nghệ sỹ đều rút lui về hậu đài trở thành nhà đầu tư, nếu không thì đổi nghề thành đạo diễn hay nhà làm phim.

“Con chỉ cần có thể tự nuôi sống được bản thân đã là tốt lắm rồi.”

Ba Tô có vẻ cũng không để bụng cười cười.

Nghe vậy, Tô San đang tính phản bác, nhưng cuối cùng lại không nói nhiều nữa, miệng nói hay thế nào cũng không bằng hành động thực tế. Cô quyết định, vào sinh nhật năm nay của ba, cô sẽ tặng một chiếc xe Aston Martin!

Ăn cơm rồi rửa chén xong, TV cũng bắt đầu chiếu chương trình chào xuân đêm giao thừa. Tô San cũng không thích xem nên liền quay về phòng của mình lướt lướt mạng.

Lúc này phim điện ảnh đã công chiếu được hai tiếng, đánh giá của cư dân mạng cũng không đồng nhất, nhưng cảnh hôn của cô và Tạ Duyên lại lên top 1 hot search. Có điều hiện giờ fan của Tạ Duyên cũng khá bình tĩnh, do lúc trước đã được tiềm dự phòng, cho nên dân tình cũng không quá mức kích động, hot search số 2 là cô và Phạm Mộng.

Cư dân mạng A: “Wooaa, hóa ra nhân vật quý phi kia là Tô San!!!”

Cư dân mạng B: “Xem phim xong, tôi lại xem lại phim của Tô San đóng lúc trước, kết luận cuối cùng là, đạo diễn Hoàng quả thật là một kỳ tích!!!”

Cư dân mạng C: “Vốn dĩ lúc trước có hơi ghét Tô San, rõ ràng chẳng có tên tuổi gì mà còn thích đoạt vai của người khác, nhưng khi xem phim này thì quyết định trở thành fan của cô ấy, diễn xuất của tiểu tỷ tỷ tiến bộ vượt bậc a!!!”

Cư dân mạng D: “Tôi đột nhiên muốn ship couple Tạ Duyên – Tô San, trai xinh gái đẹp *vừa cười vừa khóc*”

Cư dân mạng E: “Xem lúc cuối khi quý phi chết tôi cũng khóc theo, cảm thấy cô ấy thật đáng thương, chắc chắn nam chính vẫn còn thích cô ấy, có điều diễn xuất của Tô San tốt thật, mặt cương thi của Phạm Mộ Dung đúng là không nhìn nổi *mỉm cười*”

Cư dân mạng F: “Xem tới cảnh hôn kia, tôi chỉ muốn nói, buông người đàn ông của tôi ra, để cho tôi!!!”

Cư dân mạng G: “Tô San chính là ‘lượng thay đổi dẫn đến chất tăng vọt’* nha, hy vọng cô ấy tiếp tục duy trì như vậy, hiện giờ tiểu hoa đán vừa có ngoại hình vừa có diễn xuất thật là hiếm *vừa cười vừa khóc*”

*Editor: ‘Lượng thay đổi đến một mức nhất định sẽ dẫn đến chất thay đổi’: mối quan hệ của ‘lượng’ và ‘chất’, bạn nào đã học triết học Mác – Lênin thì cũng hiểu rồi nha.

Phim cũng chỉ mới công chiếu cách đây vài tiếng, lúc sau còn cần bên phía công ty quản lý và đoàn làm phim không chế dư luận. Bởi vì Tô San biết, lúc sau chắc chắn sẽ có người muốn bôi đen cô, Phạm Mộ Dung chắc chắn cũng là một trong số đó, không có ai chấp nhận việc bị một diễn viên phụ cướp mất sự nổi bật.

Ngày hôm sau, cách thời điểm công chiếu phim được mười hai tiếng, doanh thu phòng vé đã đột phá mốc hai trăm triệu. Đương nhiên, những phim điện ảnh khác công chiếu cùng trong dịp Tết Âm lịch này cũng không thua kém nhiều. Nhưng do đoàn phim này có quan hệ tốt, cho nên mấy rạp phim đều đưa poster phim lên đầu tiên để quảng bá. Mặc dù trên mạng cũng có người mắng chửi rằng như vậy là không công bằng, nhưng thị trường hiện giờ đều là chủ nghĩa tư bản, không có cái gọi là công bằng.

Mừng một cô vẫn phải ở phim trường để quay phim, mấy người đạo diễn và nhà làm phim đều phát bao lì xì cho tụi cô. Tuổi của Tô San khá nhỏ nên thu được rất nhiều bao lì xì, có điều cô cũng nói Tiểu Chu phát một ít bao lì xì cho mấy nhân viên trong đoàn, tạo mối quan hệ là tốt.

Buổi chiều chị Lưu tới đây, Tô San cũng chúc mừng năm mới với chị ấy. Chị ấy cũng cười lấy ra từ trong túi xách hai bao lì xì phát cho cô và Tiểu Chu, dù tiền không nhiều nhưng coi như cho có không khí Tết.

“Mừng 8 Tết sẽ có một lễ trao giải, lúc đó em sẽ tới lễ trao giải với đoàn làm phim. Mặc dù sẽ không có giải gì, nhưng coi như góp mặt, xuất hiện trước mặt công chúng cũng tốt. Hiện giờ có một số đạo diễn cũng đang quan sát em, sau khi phim điện ảnh này công chiếu được khá nhiều người hưởng ứng, nếu biểu hiện xuất sắc thì mới có thể thay đổi cái nhìn của mọi người.”

Chị Lưu ngồi trên sofa vừa uống trà, nghiêm túc nói:

“Có điều chiếm được sự yêu thích của mọi người mới là quan trọng nhất. Hiện giờ tần suất xuất hiện trên truyền thông của em ngày một tăng lên. Thường ngày em có thể đăng mấy video nấu ăn hoặc đăng trạng thái trên Weibo, như vậy thì sẽ thu hút nhiều fan hơn.”

Biết chị Lưu muốn cô đi theo con đường có nhiều người hâm mộ, nhưng Tô San thì lại không có nhiều thời gian rảnh rỗi để đăng Weibo. Mỗi ngày cô chỉ ăn cơm hộp, làm sao mà có thời giờ mà nấu ăn rồi quay video.

“Chị gửi lịch trình qua mail cho em đi, em sẽ suy nghĩ thêm.”

Tô San vừa lật lật đọc kịch bản vừa ghi chú vào đó.

Trong phòng trang điểm có máy sưởi, cho nên khá ấm áp, chị Lưu khoác áo khoác, lười biếng ngồi dựa vào ghế sofa, tay bụng tách trà, ý vị thâm trường liếc mắt về phía cô:

“Giờ em và Tạ Duyên ở bên nhau, không tính về cùng công ty với cậu ta sao?”

Nghe vậy, Tô San lại cũng không ngẩng đầu, mà vừa tiếp tục ghi chú vào kịch bản, vừa nói:

“Có đi hay không thì cũng như nhau.”

Giọng nói của cô thân nhiên, có vẻ cũng không để tâm lắm. Chị Lưu cứ im lặng ngồi đó chăm chú nhìn cô một hồi, cuối cùng đặt tách trà xuống bàn đứng lên.

“Nói thật nhé, chị không muốn em rời khỏi công ty, dù sao em là do chị đưa tới, có điều đúng là nếu em đi theo Tạ Duyên thì sẽ có nhiều cơ hội hơn, tùy theo em lựa chọn thế nào thôi.”

Nói xong chị Lưu liền cầm lấy túi xách:

“Chị đi trước đây, em đi Châu Phi thì cố gắng sớm quay lại.”

Nghe vậy, Tô San nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng. Cô đối với lời của chị Lưu nói lúc này cũng không để trong lòng, cô biết chị Lưu chắc chắn không muốn cô rời khỏi công ty. Nhưng có một số chuyện chỉ cần tới thời điểm thích hợp, đến lúc Ánh Sao không còn thích hợp với cô nữa, Tô San vẫn sẽ đi. Nhưng trước mắt mà nói, cô chắc chắn sẽ không đi.

Buổi tối kết thúc công việc lúc 8 giờ. Ngoài trời tuyết rơi rất nhiều, Tô San có xin nghỉ năm ngày nghỉ, thời gian bay cả đi cả về đã mất 4 ngày, thực chất cô chỉ có thể ở bên Tạ Duyên một ngày mà thôi.

Quay lại khách sạn thu thập hành lý, cô mang theo kem chống nắng, một ít quần áo mùa hè. Đến sáng sớm ngày hôm sau Hạ Hoa tới đón cô. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt từ lúc sang năm mới, cô lại được nhận thêm một bao lì xì, cảm có vẻ rất dày nặng, cô nghĩ chắc là rất nhiều tiền, nhưng khi mở ra thì là nguyên một xấp tờ 1 đồng...!

“Vì sao anh mang theo nhiều cái bẹ xanh với sốt tương ớt như vậy?”

Tô San ngồi ở ghế sau xe, nhìn thấy sau xe còn để một thùng toàn cái bẹ xanh thì cảm thấy da đầu tê dại, Hạ Hoa là muốn mang qua cho Tạ Duyên ăn sao?

“Bên Châu Phi rất hiếm rau củ, chỗ phim trường của bọn họ càng hẻo lánh hơn, thường là cách 4 5 ngày mới có thể ăn được một bữa có rau, cô cũng biết Tạ Duyên không ăn thịt, nên mỗi ngày phải cần rau mới sống nổi.”

Hạ Hoa nói xong tự bản thân cũng cảm thấy quá chua xót, nhưng có điều đây là do tự bản thân Tạ Duyên tạo ra, cũng không phải do ai bắt ép cậu ta.

Tô San nghe vậy cũng cảm thấy trong lòng khó chịu, mỗi ngày chỉ ăn toàn cái bẹ xanh thì sao mà đủ dinh dưỡng được. Hiện xe đang gần tới ngã tư, cô đột nhiên nói Hạ Hoa dừng xe sau đó đi vào một siêu thị trên đường gần đó mua thêm một ít rau củ đã được sấy khô, mặc dù không có nhiều dinh dưỡng và tốt bằng rau củ quả tươi nhưng có còn hơn không.

Đến khi hai người tới sân bay, lại ngồi trên máy bay 10 tiếng đồng hồ, còn thêm thời gian quá cảnh nữa, cuối cùng 3 giờ chiều ngày hôm sau mới tới nơi. Vừa ra khỏi sân bay thì đã được chào đón bởi ánh mặt trời chói chang, da thịt lộ ra ngoài bị mặt trời thiêu đốt nóng rát. Lúc ở sân bay do có đông người nên còn bình thường, nhưng khi cùng Hạ Hoa ngồi xe buýt đi đến phim trường của Tạ Duyên, thì do trên xe toàn người da đen, tự nhiên xuất hiện Tô San, người nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại nên đặc biệt nổi bật.

Sau đó, Hạ Hoa lại đưa cô đi tiếp bằng một chiếc xe máy, đến lúc tới địa điểm quay phim, từ xa nhìn qua đó chỉ thấy một mảng lớn rừng rậm. Trên bãi đất ở ngoài bìa rừng có dựng rất nhiều lều trại, do phòng trường hợp có người lạ đi vào nên đoàn phim còn thuê rất nhiều bảo vệ, nhưng mấy người bảo vệ có nhận ra Hạ Hoa nên chỉ hỏi hai câu đã cho tụi cô vào.

Vì quá nóng mà trên trán Tô San đổ rất nhiều mồ hôi, chỉ có thể cầm lấy khăn giấy lau liên tục. Cô vừa xuất hiện, mấy nam diễn viên cùng các nhân viên đoàn đều sôi nổi náo nhiệt nhìn cô, cô thật sự quá trắng, không giống bọn họ do phơi nắng lâu ngày, giờ bọn họ cũng không trắng hơn người bản địa ở đây được bao nhiêu.

“Hạ Hoa, sao cậu lại tới nữa vậy!”

Lúc này một người đàn ông trung niên mặc áo thun ba lỗ màu đen, miệng ngậm một điếu thuốc lá đột nhiên đi tới. Ông ấy rất đen, cũng có lẽ là do gần đây phơi nắng nhiều nên vậy, đường nét gương mặt khá thô, mặc dù còn cách xa một đoạn nhưng vẫn nghe rõ giọng nói của ông ấy.

Các nhân viên đoàn phim vẫn đang sắp xếp đạo cụ, thấy có người đàn ông kia đang đi tới bên này, Hạ Hoa tức giận hừ lạnh một tiếng:

“Tôi đến xem liệu Tạ Duyên giờ còn mấy tay mấy chân.”

Nghe vậy, mấy nhân viên đoàn phim gần đó không nhịn được bật cười. Đến lúc người đàn ông trung niên kia đi tới đây, hơi nhướng nhướng lông mày, ra vẻ ghét bỏ nói:

“Anh nói gì vậy, chả lẽ tôi lại có thể để cho nam chính của tôi trở thành tàn phế hay sao?”

Nói xong, hắn lại hút một hơi thuốc lá, ánh mắt nhìn nhìn đánh giá Tô San một lượt, không khỏi cười cười nói với Hạ Hoa:

“Đây là con gái của anh sao?”

Tô San: “.....”

“Con gái của tôi mới có mười một tuổi thôi! Người ta là bạn gái của Tạ Duyên!”

Sắc mặt của Hạ Hoa vô cùng không tốt, lại thêm việc trời quá nóng, khiến tính tình thêm táo bạo.

Tô San nhìn qua người đàn ông trung niên đối diện, biết ông ấy là đạo diễn bộ phim này, Phương Không, là đạo diễn hàng đầu cả nước ở thể loại phim hành động

“Tạ Duyên còn có bạn gái sao?”

Phương Không lập tức hiếu kỳ nhìn Tô San như động vật quý hiếm. Cô ấy mặc một chiếc váy liền màu vàng, người nhỏ nhắn, ngoại hình không tồi, hơn nữa vô cùng trắng, diện mạo thế này cho dù là ở trong giới giải trí thì cũng là top đầu rồi.

“Tạ Duyên vì sao lại không thể có bạn gái?”

Hạ Hoa hừ nhẹ một tiếng, sau đó nhìn nhìn xung quanh khắp nơi:

“Tạ Duyên đâu rồi?”

Nguyên một bãi đất trống rộng lớn chỉ có lác đác vài nhân viên đoàn phim đang thu dọn đạo cụ, còn có một số diễn viên đang uống nước. Mặt trời đúng là chói chang thiêu đốt, mấy người trong đoàn làm phim ai cũng đen thui, Tô San đứng ở đây do da trắng nên rất nổi bật, giống như là phát sáng.

Thấy cô và Hạ Hoa tìm Tạ Duyên, Phương Không cười cười, đột nhiên ném điều thuốc xuống mặt đất, chân đi đi mấy cái để dập tắt, sau đó liền xoay người vừa nhìn về hướng rừng rậm, vừa nói với chất giọng trầm thò:

“Hai người vào lều trại nghỉ ngơi trước đi, cậu ta còn đang ở bên kia tập nhảy dù, lát nữa sẽ quay lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Không Gian Riêng Tư

“Hai người vào lều trại nghỉ ngơi trước đi, cậu ta còn đang ở bên kia tập nhảy dù, lát nữa sẽ quay lại.”

Nhảy dù?

Sắc mặt Tô San khẽ biến đổi. Tâm tình của Hạ Hoa ở bên cạnh cũng không tốt chút nào, không nói gì, kéo va li hành lý đi tới phía trước.

Tô San đi theo anh ta tới một cái lều trại xanh biếc. Đồ vật trong này cũng rất đầy đủ, sạch sẽ, nhưng do quá bí bách, không khí không lưu thông được.

Hạ Hoa đặt va li qua một góc, sau đó tùy ý nói:

“Đây là chỗ ở của Tạ Duyên, cô cứ ở đây nghỉ ngơi trước đi đã.”

Tô San giọng điệu thoại lên cao, hết hướng bên này rồi lại hướng bên kia, nhưng không hề có một chút tín hiệu nào. Thấy cô như vậy, Hạ Hoa khẽ cười một tiếng:

“Chỗ này không có tín hiệu, nếu muốn thì phải vào trong trăn, nếu không thì cô phải chờ đến khoảng tầm 10 giờ tối, lúc đó tín hiệu còn tạm tạm.”

Tô San: “.....”

“Tôi biết rồi.”

Cô đặt túi hành lý nhỏ của cô lên bàn gỗ, sau đó mở vali của cô ra, tìm kem chống nắng để bôi, cô thực sự không muốn đen giống như bọn họ.

“Tôi đi tìm Tạ Duyên, cô cũng đừng đi lung tung, xung quanh đây có rất nhiều rắn độc.”

Hạ Hoa nghiêm túc nói.

Tô San nghe vậy hơi dừng động tác, sau đó tất nhiên là gật gật đầu. Đến lúc Hạ Hoa đi khỏi, cô liền tính bôi kem chống nắng lên, nhưng lại nghĩ rằng mình phải đi tắm trước, nhưng trong lều trại này không thấy có giọt nước nào.

Điều kiện sống ở đây đúng là gian khổ, Tô San cảm thấy bản thân mình không chuyên nghiệp được như Tạ Duyên. Nhưng không vì vậy mà có thể làm lý do để hấn không màng nguy hiểm quay phim như vậy, rõ ràng đã đồng ý với cô là sẽ sử dụng diễn viên đóng thế, hiện giờ thì lại ngược lại, hấn mới là người nói một đằng làm một nẻo.

Ngồi trên giường gỗ, lướt lướt điện thoại, hơn mười phút vẫn không có một chút tín hiệu nào. Bởi vì hôm nay là ngày chương trình thực tế hôm trước cô ghi hình sẽ phát sóng. Trong nước chắc đang là nửa đêm, chương trình kia có lẽ đã phát sóng rồi. Hơn nữa cũng không biết tình hình doanh số phòng vé của phim điện ảnh như thế nào, do mấy bộ phim khác ra rạp cùng thời điểm cũng cạnh tranh rất kịch liệt.

...

Mặc dù trời cũng đã bắt đầu tối, nhưng trời vẫn rất nóng khiến mọi người mồ hôi đầm đìa, mấy nhân viên đoàn phim vẫn còn đang bận rộn sắp xếp đạo cụ.

Hạ Hoa đi cạnh Tạ Duyên, vẻ mặt bình tĩnh ngậm bên miệng một điều thuốc lá, lâu lâu chào hỏi với mấy nhân viên.

“Anh Hạ lại tới sao, năm mới phát tài a!”

Một nhân viên vác theo một cái giá đỡ lớn, vừa nói vừa cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Hạ Hoa cười một tiếng, liền móc ra một bao lì xì trong túi đưa cho cậu ta:

“Tất cả mọi người đều năm mới phát tài, cậu cũng nhanh tìm một cô vợ đi.”

“Cảm ơn lời may mắn của anh, nhất định nhất định!”

Cậu nhân viên lại cười cười vác cái giá đi khỏi.

Tạ Duyên đi đằng trước, trên người mặc một chiếc áo rằn ri, vừa đi vừa xoa nắn nhẹ cánh tay. Nghe thấy Hạ Hoa đi đằng sau rất suôn sẻ phấn khởi, không khỏi quay đầu lại nhìn hân:

“Tết nhất sao anh không về nhà tìm bà xã của anh đi?”

Hạ Hoa: “.....”

Hạ Hoa hút thuốc, chậm rãi phun ra một làn khói trắng, vô cùng bình tĩnh nói:

“Nghĩ tới cậu một mình cô đơn tha hương ở xứ người, cho nên tôi tới mang cho cậu một niềm kinh ngạc vui mừng.”

Tạ Duyên liếc hân một cái, giọng nói rất bình tĩnh:

“Tôi hy vọng anh sẽ về nhà tìm bà xã thì hơn.”

Hạ Hoa nhin xuống ý muốn chửi tục, nhìn Tạ Duyên vén tấm bạt lều trại đi vào.

Khi ánh sáng từ bên ngoài đột nhiên chiếu rọi vào, Tô San quay đầu lại nhìn theo bản năng, thì thấy có hai người đi vào. Người họ Tạ nào đó chắc do thấy cô ở trong, đột nhiên đứng khựng lại ở đó, có vẻ quá kinh ngạc nên ngốc luôn.

Nửa tháng không gặp nhau, Tô San nghĩ Tạ Duyên chắc sẽ rất đen, nhưng ngoài dự đoán là, hân không đen hơn bao nhiêu, chỉ đen hơn một chút so với lúc trước thôi. Có điều là trên trán còn dán một miếng băng gạc, hình như là bị thương.

“Tạ Duyên.”

Cô chậm rãi từ trên giường đứng dậy.

Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế quen thuộc vang lên. Khi hình bóng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, Tạ Duyên chỉ có thể sững sờ tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hình bóng cô gái trắng tới mức muốn phát sáng ở trước mặt.

“Sao, tôi mang tới cho cậu một kinh ngạc vui mừng rồi đúng không?”

Hạ Hoa cười lạnh một tiếng, nhưng sau đó rất thức thời mà rời khỏi lều trại. Anh ta sẽ không thèm chấp nhặt với Tạ Duyên, đồ không lương tâm này.

Thấy hân cứ nhìn mình chăm chăm, Tô San cũng hơi ngượng ngùng, chỉ có thể chậm rãi đi qua chỗ hân. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cô bỗng nhiên giờ tay nhẹ nhàng chạm vào miếng băng gạc dán trên trán của hân:

“Anh bị thương sao?”

Hình bóng cô lại gần trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ quan tâm, Tạ Duyên tỉnh táo lại, bỗng nhiên đưa cánh tay ôm chặt cô vào lồng ngực, đầu vùi vào bên cổ của cô hít sâu mấy hơi:

“Không đau, em đến sao không nói trước cho anh biết?”

Hân còn chưa kịp dứt lời, Tô San nghe vậy lập tức hơi tức giận, dùng sức đẩy hân ra, vẻ mặt rất bất mãn:

“Rõ ràng anh đã đồng ý với em sẽ không đóng những cảnh nguy hiểm, nhưng rồi sao?”

“Đồ lừa đảo!”

Cô hừ nhẹ một tiếng.

Tạ Duyên: “.....”

Hân ho nhẹ một tiếng, trên mặt có lộ ra một tia xấu hổ, sau đó chỉ có thể kéo cô lại, ôm chặt cô vào lồng ngực, cúi đầu hôn lên trán cô:

“Sau này anh chắc chắn sẽ tìm người đóng thế.”

“Anh...anh cho rằng em vẫn sẽ tiếp tục tin tưởng anh sao?”

Giọng nói Tô San đã yếu hơn so với lúc này, đỏ mặt lấy tay muốn đẩy đẩy hấn.

Nhưng do sức lực của hấn quá lớn, Tô San đẩy một hồi lâu cũng không ăn thua, chỉ có thể bất mãn trừng mắt nhìn hấn.

Cô quá mức nhỏ nhắn mềm mại, đôi mắt to ngập nước long lanh giống như đang mê hoặc hấn. Ánh mắt Tạ Duyên trầm xuống, sau đó liền cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ bừng kia, giống như người đi trên sa mạc gặp được nguồn nước, điên cuồng cắn mút.

“Uhm...”

Mặt Tô San đỏ lên. Cô còn chưa kịp nói xong mà.

Khi đã thích một người, mới hiểu được nhớ nhưng là cảm giác gì.

Tay hấn nắm chặt lấy eo mảnh khảnh của cô, không biết từ khi nào đã đề cô lên giường, từng cái hôn nóng rực rơi xuống bên cổ trắng nõn của cô, bàn tay nóng bỏng sờ soạng căng chân của cô, còn có xu hướng muốn vuốt ve lên trên.

“Tạ...Tạ Duyên...”

Hơi thở của cô dồn dập, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, hai mắt ngập nước long lanh, giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế:

“Em...hôm nay em ra rất nhiều mồ hôi...”

Người thấy trên người cô chỉ có một hương thơm nhàn nhạt, biết cô ấy xấu hổ, Tạ Duyên cũng không tiếp tục nữa, chỉ vui đầu vào bên cổ cô lẩm bảm:

“Anh rất nhớ em.”

Hô hấp nóng rực của hấn phả ra ở bên cổ của cô, Tô San đỏ mặt, tim đập với tốc độ cực hạn, trong đầu không suy nghĩ được gì khác.

Cho dù cô không tới đây, thì Tạ Duyên cũng tính mấy ngày nữa sẽ tranh thủ về nước gặp cô, có điều không ngờ cô không nói tiếng nào đột ngột xuất hiện thế này.

Không khí ái muội xung quanh hai người, Tô San bị hấn đè lên cảm thấy quá nặng, chỉ có thể lấy ngón tay chọc chọc vai hấn:

“Anh có thể đề em đứng lên hay không?”

Tạ Duyên: “Em hôn anh một cái thì anh sẽ đứng lên.”

Tô San: “.....”

Cô chỉ cảm thấy mặt mình ngày càng nóng hơn. Trong nháy mắt, mang theo vẻ nhút nhát sợ sệt hôn một cái lên má hấn, sau đó tim liền đập vô cùng nhanh, cô ngại ngần quay mặt đi:

“Anh mau đứng lên đi.”

Cảm xúc ám áp vẫn còn đang đọng lại trên má, nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô, Tạ Duyên bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, sau đó liền kề bên tai cô nhẹ giọng nói:

“Em nhớ lần sau phải hôn ở đây.”

Tô San nghe vậy ngay lập tức cứng đờ cả người, chưa kịp phản ứng gì thì trên môi lại có cảm giác ấm áp mềm mại, cô đỏ mặt đập đập lên vai hấn:

“Em...em biết rồi...Anh mau đứng lên...”

Chưa từng thấy cô xấu hổ như vậy bao giờ, Tạ Duyên bật cười, sau đó liền đứng dậy, ngồi qua mép giường.

Tô San lập tức ngồi dậy, đỏ mặt xuống khỏi giường. Sau đó đi ra cửa lều, vén tấm bạt lên, thấy bên ngoài đã tối rồi, Hạ Hoa đang ngồi bên kia nói chuyện phiếm với mấy nhân viên đoàn làm phim, nói chuyện rất vui vẻ.

“Ồ đây tại anh toàn mua cơm bên ngoài sao?”

Cô quay đầu lại hỏi hấn.

Tạ Duyên đang bật máy phát điện, nghe vậy chỉ thản nhiên nói:

“Đến 5 giờ sẽ có người lên thị trấn mua cơm, thực sự rất dở.”

Tô San: “.....”

Cô mở va li hành lý, lấy ra mấy bọc rau sảy mình đã mua lúc trước:

“Vây khi nào anh rảnh thì lên thị trấn mua một bếp điện loại nhỏ về, cái này chỉ cần cho vào nấu vài phút là có thể ăn được rồi, em còn mang thêm mấy bọc gia vị nữa, khi nào bỏ thêm chút gia vị là được.”

Nhìn mấy thứ đồ cô lấy ra, Tạ Duyên sững sốt, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên đứng dậy, nói cô ở đây chờ một lát, sau đó đi ra khỏi lều.

Tô San cũng không biết hần đi làm gì, chỉ ngồi đó lấy hết những đồ đạc mà cô mang cho hần ra. Trong chốc lát, Tạ Duyên quay lại, trong tay còn ôm một cái bếp điện không lớn lắm.

“Hồi trước bọn họ không sử dụng, toàn nhóm lửa rồi nấu trên bếp củi.”

Tạ Duyên đưa cái bếp cho cô.

Tô San: “.....”

Do cũng không còn sớm nữa, giờ cũng nên ăn cơm tối rồi. Tô San nói Tạ Duyên đi lấy một ít nước mang về đây, sau đó nấu nước sôi lên, cho rau củ vào nồi, sau đó thả vào thêm hai vắt mì sợi vào. Trong chốc lát khắp lều tràn hương thơm.

Tô San cũng không đói bụng, cô chỉ nghĩ lúc trước Tạ Duyên chỉ ăn toàn cái bẹ xanh thì cảm thấy hơi đau lòng. Mỗi ngày hần phải vận động nhiều như vậy, cứ ăn vậy sao mà có dinh dưỡng.

“A! Hóa ra là Duyên ca lên sử dụng bếp điện!”

Tầm bặt ở cửa lều đột nhiên bị ai đó vén lên, mấy người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen đột nhiên xông vào. Tô San sững sốt, quay đầu lại nhìn, thấy bọn họ thực sự rất đen. Nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể nhận ra được, người đi vào đầu tiên là Chung Toàn, cũng giống Lý Hách, đi theo hình tượng rắn rỏi, nam tính. Nhưng anh ta chỉ đóng phim điện ảnh, mặc dù không quá nổi tiếng nhưng trong giới điện ảnh thì danh tiếng khá tốt.

Hai người còn lại thì Tô San cũng không biết rõ, chỉ thấy hơi quen mắt nhưng không nhớ nổi là tên gì.

Nhìn thấy trong nồi có rau củ tươi ngon, mọi người lập tức xúm lại trên bàn, mắt mở thật lớn ghé lại gần:

“Rau xanh! Còn có cả trai nữa!”

Thấy mọi người kích động như vậy, Tạ Duyên lập tức lấy nắp nồi đập lại:

“Đây là của tôi.”

Về mặt mấy người khác đều ngạc nhiên, trong ấn tượng của bọn họ, Duyên ca không phải là người nhỏ mọn như vậy a.

Có lẽ đã chú ý tới Tô San đứng bên cạnh, mấy người này cũng đã nghe những người khác nói, lập tức cười cười chào hỏi:

“Năm mới vui về nhà chị dâu!”

Tô San thực sự quá trắng, hơn nữa còn xinh đẹp như vậy, trong lòng mọi người đều thấy hâm mộ Tạ Duyên. Hèn chi nguyên buổi chiều anh ấy cũng không ra khỏi lều, hóa ra là ‘kim ốc tàng kiều’. Lúc trước tất cả bọn họ đều tò mò tại sao Tạ Duyên lại đi đóng phim thần tượng, nhưng giờ nhìn thấy Tô San thì cuối cùng cũng hiểu ra.

Đèn treo trong lều trại hơi lung lay, nhìn thấy mấy người trước mặt khách sáo như vậy, Tô San cười nói:

“Mọi người có muốn ăn không? Tôi còn đem tới mấy bịch nữa, mọi người có thể đem về nấu.”

“Muốn! Muốn! Muốn!”

Mấy người Chung Toàn lập tức vui vẻ ra mặt, phải biết là bọn họ đã lâu lắm rồi không được ăn trai.

Tạ Duyên nhú nhú mày. Lúc này lại có hai người từ bên ngoài đi vào, hóa ra là đạo diễn và Hạ Hoa. Hạ Hoa nhìn thấy cô và Tạ Duyên chuẩn bị ăn thì thấy không vui. Anh ta tốn công đưa Tô San tới đây, vậy mà giờ hai người này ăn cơm cũng không thèm gọi hần.

“Áy da, hai người còn nấu mì!”

Trong tay Phương Không còn đang cầm hộp cơm, nhìn thấy chỗ cô có rau xanh, lập tức đi tới gần:

“Hèn chi Tạ Duyên lại không ra ăn cơm, hóa ra bạn gái ở trong này nấu cho cậu ta ăn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, có đồ ăn ngon mà chỉ để một mình ăn mảnh!”

“Đúng vậy a! Tôi còn đang nghĩ Duyên ca ra lấy bếp điện làm gì, hóa ra ở đây lên nấu ăn!”

Mọi người lập tức chen đầy vào trong lều, mỗi người một câu thể là trở nên náo loạn. Tạ Duyên nhủ mảy lại, cầm đũa trong tay gõ gõ vào mặt bàn:

“Đây là không gian riêng tư có biết hay không hả?”

Nghे vậy, mọi người nhìn Tô San và Tạ Duyên với ánh mắt ý vị sâu xa, cuối cùng Phương Không xua xua tay:

“Chúng tôi biết rồi, mọi người đi ra hết đi, đừng quấy rầy không gian riêng tư của người ta!”

Nói xong, mọi người buồn cười đi ra khỏi lều, còn tiện thể lấy đi luôn mấy bịch rau củ sấy.

Chỉ có Hạ Hoa vô cùng không biết khách sáo là gì, ngồi vào bàn, cầm một cái chén nhựa loại dùng một lần, tự mình ngồi đó gấp mì, gấp gấp hơn nửa số mì trong nồi, cuối cùng mới chịu đựng đẩy đi ra ngoài.

Sắc mặt Tạ Duyên có hơi không tốt lắm, Tô San chỉ có thể lẳng lặng thả thêm một vắt mì nữa vào nồi, cũng may là cô mang tới đây một túi rất lớn.

“Ngày mai em phải đi rồi. Về sau tự anh cũng có thể nấu mì ăn, đừng có lúc nào cũng ăn mấy đồ không dinh dưỡng như vậy.”

Cô ngồi vào bàn, lấy đũa đảo đều mì trong nồi lên.

Ánh đèn trong lều trại hơi lung lay, nhưng người trước mặt vẫn mặt mày tinh xảo như vẽ, sắc mặt thản nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại ở dưới ánh đèn vàng trở nên có chút hư ảo. Tạ Duyên nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, sau đó mới thấp giọng nói:

“Có phải là em cũng rất nhớ anh không?”

“Làm gì có!”

Tô San trừng mắt nhìn hần, môi mím lại cố ý không thèm nhìn hần.

Nhìn thấy vành tai cô hơi đỏ lên, Tạ Duyên ghé đầu lại gần, hơi cong khóe môi:

“Nếu không tại sao đột nhiên lại tới đây gặp anh?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngủ

Tạ Duyên ghé đầu lại gần, hơi cong khóe môi:

“Nếu không tại sao đột nhiên lại tới đây gặp anh?”

“Em...em là do bị Hạ Hoa kéo tới đây, anh ta nói anh cứ nhất định muốn đóng mấy cảnh nguy hiểm, nên nói em tới đây để giám sát anh.”

Tô San nói tới đây, lại vô cùng nghiêm túc nhìn hần:

“Không phải là anh đã đồng ý với em sẽ để người khác đóng thế sao? Cuối cùng thì sao?”

Tạ Duyên: “.....”

Hần ngồi đó gấp mì bỏ vào chén, nghiêm túc nói:

“Mì này ăn ngon thật.”

Thấy hần lại bắt đầu giả vờ cảm kích, Tô San không khỏi hừ lạnh một tiếng, đặt đũa xuống, vẻ mặt rất nghiêm túc:

“Em đang nói thật lòng, em không hy vọng anh đóng những cảnh hành động nguy hiểm như vậy.”

Chuyện gì đều cũng có lúc ngoài ý muốn, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ.

Tạ Duyên hơi dừng động tác, thấy ánh mắt cô sáng quắc nhìn chăm chăm mình, trên mặt cô là vẻ nghiêm túc chưa bao giờ có. Lúc đầu cô ấy vẫn còn luôn né tránh hắn, đến bây giờ thì đã chủ động quan tâm đến an nguy của hắn, cảm giác bị trói buộc như thế này, hắn cảm thấy mình rất vui vẻ mà chịu đựng.

“Được.”

Hắn nói xong lại cúi đầu ăn mì.

Tô San tất nhiên không tin hắn, quyết định phải nói Hạ Hoa tìm một người làm nội gián, không để cho Tạ Duyên chỉ nháy mắt liền để lời nói của cô từ tai này lọt sang tai kia.

Nghĩ vậy, cô lại nhìn chăm chăm hắn, thấy hắn chỉ gấp ba lần đã ăn hết mì trong nồi, lập tức lại thấy đau lòng thả thêm một vắt mì nữa vào. Trong khoảnh khắc này, cô có một loại kích động muốn Tạ Duyên dừng đóng bộ phim này nữa.

Sau khi ăn xong, trời bên ngoài đã tối hẳn. Tạ Duyên tự cảm nôi đi rửa sạch. Mấy người khác ngồi bên ngoài thấy hắn cảm nôi đi ra khỏi lều trại liền sôi nổi buông lời trêu chọc.

“Duyên ca, mặt mày hồng hào thế! Chắc là ăn no rồi chứ hả?”

Đám người Chung Toàn đang ngồi thành vòng tròn đánh bài, nhìn thấy Tạ Duyên bước đi như bay, cả đám lại cười ha ha.

“Nếu cậu có bản lĩnh thì cũng tìm một cô vợ về đây, cứ ghen ghét người ta thì có tác dụng gì!”

Phuong Không lên tiếng cười nhạo, trên môi còn ngậm một điếu thuốc lá, ném xuống mấy quân bài:

"Ba thắng 5!"

"Tôi sao mà so được với anh ấy, người ta còn vì theo đuổi bà xã mà bất chấp mọi thứ, còn đi đóng cả phim thần tượng."

Chung Toàn vừa nói vừa ném xuống ba quân 8.

Nghe vậy, Đinh Nghị ngồi bên cạnh cũng buồn cười:

"Tôi còn tưởng Duyên ca tính chuyển sang con đường đóng phim thần tượng, ai dè hóa ra là như vậy."

Bầu trời tối đen sâu thẳm, trong lều trại rất nóng, nên mọi người liền mang một cái bàn nhỏ để ngoài trời, mắc thêm một bóng đèn, tất cả mọi người ngồi quanh cái bàn đánh bài, có khoảng mấy chục người bu quanh, nói cười sôi nổi, còn có phảng phất mùi khói thuốc lá, muỗi bay tán loạn.

Lúc Tạ Duyên đi qua, Chung Toàn đang cười ha hả khoái chí, đến lúc cảm nhận được mọi người im miệng nhìn ra sau lưng hắn, lúc này hắn mới cứng đờ người quay đầu lại, sắc mặt lập tức biến đổi:

"Duyên ca....em...em là đang khen anh thật là biết cách theo đuổi bạn gái, tuyệt đối không có ý gì khác!"

Là một diễn viên, tất nhiên rất giỏi trong việc điều khiển cảm xúc trên mặt, không có chỗ nào khiến người khác hoài nghi.

Tạ Duyên liếc nhìn hắn một cái:

"Vậy cho nên cậu chỉ có thể độc thân."

Chung Toàn: "... ..."

Tạ Duyên nói xong liền cảm cái nôi đi mất, để lại mấy chục người ngồi đó với vẻ mặt nín cười.

...

Ở trong lều trại, Tô San đang ngồi lướt di động, nhưng mãi cũng không có chút tín hiệu nào, thấy Tạ Duyên đã quay lại, cô không biết nghĩ tới điều gì, mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng nói:

"Đêm...đêm nay, em ngủ ở đâu?"

Giọng nói tình tứ của cô vang lên. Nghe vậy, Tạ Duyên đang đứng chỉnh lại bóng đèn bỗng nhiên cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt rất đứng đắn:

"Đương nhiên là ngủ cùng với anh."

Tô San nghe thấy vậy lại cảm thấy không biết phải làm sao. Thực ra cô hơi sợ, hiện giờ cô còn chưa có chuẩn bị tốt.

Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng một mảng, Tạ Duyên không nhịn được khẽ bật cười:

"Anh sẽ không ăn em"

Đối diện với ánh mắt trêu chọc của hắn, gương mặt Tô San càng nóng lên, quay đầu đi không thèm nhìn hắn nữa.

Mặc dù ở đây nguồn nước khan hiếm, nhưng do đoàn phim cũng khá có tiền, chi phí sinh hoạt thường ngày cũng không thiếu thốn. Tô San muốn đi tắm, Tạ Duyên liền đi nấu nước nóng cho cô, còn dọn ra một lều trại độc lập để cô tắm rửa trong đó, còn mình thì canh giữ ở ngoài lều cũng mặc kệ có bị muỗi cắn hay không.

Nguyên một đám người đánh bài thấy vậy thì cảm thấy như được mở rộng tầm mắt, không ngờ Tạ Duyên thường ngày luôn mang vẻ không màng tới nữ sắc mà giờ lại có thể ăn cần sản sóc như vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Đến lúc Tô San tắm xong đi ra, cả người đều cảm thấy thoải mái, dễ chịu, cô còn cầm theo ra quần áo cần đi giặt. Thấy Tạ Duyên đang ngồi ngoài lều trại để làm thức ăn cho muỗi thì trái tim vô thức mềm nhũn, đi qua đó vỗ vỗ nhẹ xuống vai hắn:

"Anh cũng mau đi tắm đi, em sẽ đợi lát nữa giặt cả quần áo của anh luôn."

Tạ Duyên ngẩng đầu, thấy Tô San hiện đang mặc một chiếc áo thun ngắn tay cùng với quần ở nhà đơn giản, cánh tay dưới ánh trăng càng thêm mảnh khảnh, da thịt trắng nõn như phát sáng trong bóng đêm. Hắn muốn đưa tay nắm lấy tay của cô, cuối cùng vẫn nhịn lại, để tắm xong rồi nắm cũng được.

"Được!"

Sau đó hắn không nhiều lời lập tức quay về lều của mình lấy quần áo. Tô San đi theo sau hắn, chỉ cảm thấy xung quanh muỗi bay vo ve.

Quay lại lều trại, trong lúc Tạ Duyên đi tắm rửa, thì Tô San lại ngồi lướt điện thoại. Cuối cùng thì giờ cũng có một chút tín hiệu, cô thấy có rất nhiều người nhắn tin cho cô, chị Lưu còn gọi cho cô mấy lần, cũng có nhắn tin, ý nói cô cố gắng về sớm, bên phía đoàn phim cũng cần quay phim nhanh cho kịp tiến độ, còn có vài kịch bản chờ cô về để quyết định.

Tín hiệu không tốt, Tô San gửi tin nhắn trả lời một hồi lâu mới gửi được, ý nói ngày mai cô sẽ lên máy bay trở về.

Sau đó cô lại lên mạng xem dư luận thế nào, phần lớn đều là tranh cãi của đám fan hâm mộ. Đặc biệt sau khi chương trình thực tế kỳ thứ hai được phát sóng, cư dân mạng liền náo động. Mà chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Weibo của cô đã có thêm ba trăm vạn người theo dõi, khiến tổng số người theo dõi hiện giờ đã hơn một ngàn vạn. Có vẻ hiện giờ cô cũng khá được nhiều người yêu thích, nhưng đây cũng có thể là do công ty tạo ra.

Nhưng nếu quá mức nổi bật thì cũng không tốt lắm. Xem bảng xếp hạng hot search, thì thấy toàn là #Tô San Giang Dân, #Diễn xuất của Tô San, #Tô San Dương Chi Mục Dao, #Tô San chân dài,...

Cư dân mạng A: "Tô tiểu thư đúng là chuyên gia lên hot search, chắc cô ta bỏ tiền ra bao trọn bảng xếp hạng nguyên cả năm rồi phải không? *mim cười*

Cư dân mạng B: "Mỗi ngày cứ lăng xê diễn xuất không chán sao? Cứ thôi phỏng như vậy còn muốn phỏng tới mức nào nữa *nôn mửa*

Cư dân mạng C: "Mấy con chó của nhà Dao Dao cứ việc sủa đi, diễn xuất của Tô Tô nhà tui có thể bỏ xa Mục Dao nguyên một con phố *mim cười*

Cư dân mạng D: "Xem ba người này cùng xuất hiện trên chương trình kỳ này, không thể không thừa nhận, kể cả là về diện mạo hay khí chất Tô San đều hạ gục hai người kia trong nháy mắt *vừa cười vừa khóc*

Cư dân mạng E: "A a a a! Tô San vậy mà còn biết viết thư pháp, trên thế giới này sao lại có người hoàn mỹ như vậy, tui mặc kệ! Nữ thần là của tui *hôn hôn*

Cư dân mạng F: "Thuyền quân của Tô tiểu thư thật lợi hại, thế này khác nào chân thi giảm nát Phạm Mộng, hạ gục Dương Chi, Mục Dao trong nháy mắt, tiếp theo có phải muốn một bước lên trời luôn hay không *mim cười*

Cư dân mạng G: "Chỉ có một mình tôi chú ý tới sự ám muội giữa Tô San và Giang Dân thôi sao? Ánh mắt Giang Dân nhìn Tô San thật là ôn nhu a, couple này thật là ngọt ngào quá đi!"

Cư dân mạng H: "Không biết có ai chú ý hay không, Vương Trùng và Giang Dân toàn bộ chương trình từ đầu đến cuối đều không nói với nhau câu nào, thực sự hai người bất hòa sao?"

Do tín hiệu kém quá, Tô San cũng không lướt xem tiếp nữa, dù sao cũng chỉ là fan nhà này nhà kia tranh cãi với nhau, nhìn có vẻ chắc còn phải ồn ào mấy ngày nữa. Hiện giờ doanh thu phòng vé của "Loạn thế chi ca" đã đạt mức hơn 600 triệu, gần như là cao nhất trong số các phim ra mắt cùng thời điểm, nhưng có hai bộ phim khác mặc dù xếp hạng thứ hai nhưng cũng rất sát sao, tùy thời đều có thể vượt mặt "Loạn thế chi ca" để đi lên dẫn đầu.

Hiện nay thị trường phim điện ảnh chiếu rạp cạnh tranh rất khốc liệt. Nếu ở góc độ là một phim thương mại, Tô San cảm thấy phim chỉ đạt ở mức 60/100 điểm, bởi vì yếu tố tình cảm trong phim được khắc họa quá thô cứng, hơi đột ngột. Hơn nữa những bộ phim khác còn có một vài cảnh giường chiếu khá nóng mắt để làm chiêu trò marketing, bộ phim này của tui cô chỉ có một cảnh hôn rất ngắn. Nhưng thôi, cũng không còn cách nào khác, Tạ Duyên không đồng ý đóng thì biết sao, nhưng giờ nghĩ kỹ lại thì thật may là lúc đó hắn không đồng ý đóng.

Nghĩ có lẽ hắn đã tắm xong rồi, Tô San đặt điện thoại xuống, đi ra khỏi lều, lúc này Tạ Duyên cũng vừa lúc tắm xong. Tô San liền cầm quần áo của hắn

thay ra đem đi giặt, Tạ Duyên cũng ngồi yên bên cạnh, lấy một cái quạt nhỏ phe phẩy đuổi muỗi giúp cô.

Có một người trong đám đang đánh bài bên kia không nhận được gào lên:

"Duyên ca, hôm nay anh không làm vài ván sao?"

Nói xong, cả đám bên đó lại cười ha hả. Bọn họ coi như được mở rộng tầm mắt, không ngờ Tạ Duyên khi yêu đương thì như thế này, hình tượng của anh ấy xây dựng từ trước tới giờ sụp đổ hết rồi.

Tạ Duyên cũng không thêm để ý tới bọn họ, vẫn yên lặng ngồi quạt quạt cho Tô San, trong tầm mắt chỉ dung nạp duy nhất hình bóng của cô.

Đến lúc Tô San giặt giũ xong xuôi, liền để hán mang đồ qua khu phơi quần áo để treo lên, sau đó quay về lều trại nghỉ ngơi. Lúc đi về thì thấy mọi người vẫn vừa đánh bài, vừa thi thoảng hút thuốc lá, còn Hạ Hoa thì ngồi gần đó ngồi đánh máy, hình như đang làm tài liệu gì đó.

Quay về lều trại, Tô San cảm thấy hơi mệt, giường gỗ trong lều không lớn cũng không nhỏ, ở trên có trải một tấm chiếu. Nghĩ tới việc ngủ chung với Tạ Duyên, cô lại cảm thấy hơi hộp, không được tự nhiên.

Chắc nhận thấy cô chuẩn bị muốn đi ngủ, Tạ Duyên lấy chăn ra giúp cô trải lên giường, dặn dò:

"Buổi tối sẽ lạnh, nhớ rõ đắp chăn."

Nhìn hình bóng cao lớn của hán, Tô San hơi nín thở, nhẹ giọng hỏi:

"Anh...không phải anh nói sẽ ngủ cùng với em sao?"

Tạ Duyên bật chiếc quạt máy lên, điều chỉnh góc độ giúp cô, sau đó xoay người ôm cô vào trong ngực, vuốt ve đầu cô, thấp giọng nói:

"Em ngủ đi, anh sẽ ngủ chung với Hạ Hoa."

Buổi tối đúng là sẽ hơi lạnh, Tô San ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hán, thần sắc hơi phức tạp.

Trên người cô phảng phất hương thơm sau khi tắm gội, xương quai xanh trắng nõn ở dưới ánh đèn mờ mờ trở nên phát sáng, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt Tạ Duyên tối sầm lại, sau đó nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng:

"Anh đi đây, nếu có chuyện gì thì cứ qua tìm anh."

Nói xong liền cầm một chiếc ly trên bàn chuẩn bị rời khỏi.

Tô San hơi chớp chớp mắt suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên tiến lên một bước, nhẹ nhàng nắm lấy một góc vạt áo của hán, khiến người nào đó lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Mặt đỏ lên, cô cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế:

"Anh...ngủ ở đây đi, em...tin tưởng anh."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Đối Mặt Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.